

Viola Zoltán

A ködlakók

2024

Tartalomjegyzék

Prológus.....	4
1. fejezet: A maszkulológus.....	6
2. fejezet: Az énekesnő.....	33
3. fejezet: A Gané.....	67
4. fejezet: A boszorkánycsemete.....	135
5. fejezet: Az űrexpedíció.....	203
6. fejezet: A boszorkányiskola.....	230
7. fejezet: Az idegenek.....	247

Viola Zoltán

A ködlakók

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Prológus

Amikor Isten megalkotta az első férfi lelkének csiráját, megkérdezte tőle, milyen szeretne lenni. S a Férfi erre azt válaszolta, hogy Tökéletes.

—Vigyázz – óvta őt Isten – mert ha magadnak akarsz minden jótulajdonságot, akkor másnak már semmi nem marad!

De a Férfi azt válaszolta, hogy akkor is tökéletes szeretne lenni, mert ha ő tökéletes, az sem baj, ha mások tökéletlenek, hiszen azokra vigyázhat ő, a Férfi, a maga Tökéletességével! S erre Isten azt mondta, hogy legyen akkor úgy. S nekikezdet, hogy a Férfinak testet és jellemet alkosson.

Amikor Isten megalkotta a férfit, az ő Égi Vasát használta fel arra, hogy megteremtse a Teremtmények Úrának csontjait, s azok így erősek lettek. Felhasználta az égi wolframot, hogy belőle megalkossa a férfi akaratát, ezért a férfi szilárd, megingathatatlan, s döntéseiben, szándékaiban állhatatos. A gyémántot használta fel, hogy belőle megcsinálja a férfi bátorságát, mert a gyémánt sem fél semmitől sem, hiszen keményebb minden másnál! Felhasznált még sok-sok más fém- és anyagot is Isten, s mindnek a tulajdonságai belekerültek a férfiba, aki ezért Tökéletes mint maga a Világ, mert minden fontosabb elem képességei jellemzik őt valamiképp!

Aztán rákerült a sor a nő megteremtésére. De már majdnem minden égi anyagból kifogyott az Úr! Emiatt a silányabb anyagokból kellett megteremtenie a nőt. Volt egy kis higanya még, ez bekerült a nőbe, s ettől a nő nehezen mozduló és lusta lett; ugyanakkor hazug is, hogy füllentéseivel ügyesen kibújjon minden kelepceből, amint a higanyt sem lehet kézzel megragadni, mert elfolyik előlünk; volt Istennek még égi uránja is, ez viszont a nő javára vált, mert sugárzóan széppé lett tőle; volt foszfora is, ettől a nő olyan lett, hogy rövid ideig vakítóan lobog szépsége, de aztán korán elhervad.

Mindez azonban még nem volt elég a nő megalkotásához, emiatt az Úr a már korábban megteremtett dolgokhoz fordult. Vett egy keveset a szellő suttogásából, s a vihar vad tombolásából; a hajnal kellemes hűvöséből és a sarkvidék iszonyú fagyosságából; a tavaszi Nap langyosságából, s a sivatagok mindent elpusztító, perzselő forróságából; a macskák doromboló, simulékony kedvességéből és a tigris vad vérszomjából; a kutya okosságából és a hüllők ostobaságából; a teknősbéka hosszú életéből és a mimóza sérülékenységéből; vett Isten egy keveset a pacsirta csiviteléséből és a varjú káromlásából; összegyűjtött egy marékra valót abból, hogyan táncol a tenger habjain a csillagok fénye, de jutott markába a legsötétebb éjszakák fénytelen szomorúságából is; a termékenyítő, langy esőt és a pusztító özönvizet is felhasználta; jutott a nőkbe a versenylovak gyorsaságából és a csiga lassúságából is; a gyümölcsök édesége is a nőké lett, csakúgy mint a vipera mérge; övé lett az

anya farkas bátorsága és a nyúl végtelen gyávasága is; s mindezen dolgok és sok más hasonlónak az egybepakolása után odaadta a nőt a férfinak Isten, hogy ez az ő társa, akivel élnie kell!

(A nő teremtése. Részlet a Vente bolygón hivatalos
Maszkulológiai Kézikönyből.)

1. fejezet: A maszkulológus

Azt talán mindenki elhiszi különösebb bizonygatás nélkül is, hogy ha a Világmindenségben valamely nagyszabású dolog történik, az könnyedén jókora hatással lehet bizonyos apró helyi folyamatokra, eseményekre – például felrobban egy szupernova, s emiatt egy bolygón kipusztul az élet! Vagy ha kellően távol van a robbanó csillag a bolygótól, az élet nem pusztul ki, de a sugárözön hatására egy nőnek mutáns gyermeke születik – rémisztő szörny, vagy épp lélegzetelállítóan gyönyörű nő; hülyegyerek vagy kivételes zseni...

Ez a regény azonban nem ilyesmiről szól, hanem ennek fordítottjáról: miként is lehet egy apró, szinte jelentéktelen eseménynek olyan hatása, ami egy egész naprendszer, legalább két bolygó sorsát jelentősen befolyásolta!

Nehezen lehet elképzelni ennél jelentéktelenebb eseményt. Úgy esett a dolog, hogy egy szúnyog megcsípett egy embert. Ez sem valami nagyon fontos helyen történt, hanem valahol a Galaktika segglyuka környékén, a Vente bolygón.

Itt, e bolygón élt Kirmizigul úr, és ennek szomszédjában egy Tasijomán nevű férfi. Ez a szomszéd pedig egy nap szórakozni szeretett volna, s így másnapra jegyet vett az egyik nyilvános kivégzésre. Ebben semmi kivetnivaló nem volt, tekintettel rá hogy arrafelé teljesen elfogadott és népszerű volt ez a fajta szórakozási mód. Történt azonban, hogy éjszaka nagyon megre fordult az idő, s amikor éjfél felé felébredt, kinyitotta az ablakot, hogy frissebb legyen a levegő. Sajnos nemcsak a friss levegő találta meg őt, de egy szúnyog is, és ez az átkozott vérszívó nem ártotta Tasijomán úrnak egyenesen az orra hegyét megcsípni!

Na már most tudvalevő, hogy az orrhegyünkben nem túl jó a vérkeringés, emiatt is fagy le olyan könnyen; a szúnyog által befecskendezett mérget így nem távolította el a vérkeringés onnan reggelre, s így amikor hajnaltájta Tasijomán úr tükörbe nézett, tapasztalta, hogy igencsak ronda daganat pompázik a lehető legfeltűnőbb helyen! Ő pedig meglehetősen hiú valaki volt; nem akart így emberek közé menni. Még munkába sem; telefonált és szabit vett ki.

Na de mi legyen a drága pénzen megvásárolt jeggyel?! Gondolt egyet, és felajánlotta a szomszédjának! Vegye meg féláron! Fel is hívta ezügyben.

—Na de szomszéd, nekem is van jegyem épp erre az alkalomra! - hangzott Kirmizigul úr válasza.

—Na és?! Hiszen van neked fiad is!

—Mit képzelsz, még nagyon kicsi!

—Nem is olyan nagyon, már valami nyolc éves, úgy tudom!

—Jól is tudod, tegnapelőtt töltötte be, na de akkor is!

—Eh, a művelődést nem lehet elég korán kezdeni! Láttam már más kisgyerekeket is ott; különben meg azt hiszem ez szép ajándék lenne neki a születésnapjára, nem?!

—Hát... na jól van! - hangzott a válasz.

Így kezdődött minden tehát, egy szúnyogcsípéssel. Ennek volt ugyanis köszönhető, hogy Kirmizigul úr egyszem fiacskája, Kidír, eljuthatott élete első nyilvános kivégzésére. Pedig ha nem jut el oda, talán...

De eljutott.

Ne úgy képzeljük el a kivégzést, mint a középkori nyilvános akasztásokat! Nem holmi piactéren zajlott, ahová bárki odatolonghat. Külön óriási épület volt fenntartva e nemes célra, ami leginkább egy hatalmas sportcsarnokra emlékeztetett, s teljesen zárt, fedett is volt. Mintegy ötezer fő fért bele egyszerre. Természetesen a középső részen, az arénában folyt a kivégzés, s minél közelebb ült valaki, annál jobban láthatott mindent, bár az érdekesebb eseményeket filmre is vették, amit aztán adásba adtak az otthon maradt nézők számára. Volt olyan tévéadó, mely szinte mást sem közvetített, csak kivégzéseket; elég sok volt ehhez a bűncselekmény a bolygón.

Kirmizigul úr és fia, Kidír a lehető legjobb helyre jutottak, a legislegelső sorba. És épp időben érkeztek, mert tíz percet sem kellett várakozniuk, kezdődött az előadás – ugyanis mindenki „előadás”-nak nevezte e kivégzéseket is. Miért is ne, ha az elítéltnak nem is, de a nézőknek ez valóban szórakozás, tehát előadás-számba megy, s a nézők sokkal többen vannak!

Mindenekelőtt bejött maga a büntetőmester. Ez magas rangot jelentett, s az ő dolga volt az egész előadás levezetése. S elmondta, hogy a mai első kivégzés alanya egy férfi lesz, aki nemi erőszakot követett el. Mondta a férfi nevét is, de azt Kidír nem jegyezte meg. Elmondta a büntetőmester, hogy ez a galád gonosztevő betört egy lakásba, ahol egy idős apuka nevelte egyedül a leányát, bizonyos Csivatellát, az édesapát agyonütötte, a leányt pedig megerőszakolta. Majd a leányt is leütötte. Agyon akarta ütni, és Csivatella el is ájult, de aztán magához tért miközben a rablógyilkos a másik szobában kutatott értéktárgyakért; Csivatellának volt annyi ereje, hogy telefonáljon a rendőrségre suttogva, s a kijövő rendőrök el is kapták ezt az aljas gonosztevőt! Az efféle bűncselekmény büntetése kínhalál; most tehát a férfi el fogja nyerni jól megérdemelt sorsát, az ősi hagyományoknak megfelelően az áldozata kezéből, ha az még lehetséges, de hát most ennek semmi akadálya hiszen Csivatella él; azután pedig el kell dőljön magának Csivatellának a sorsa is, aki élve női jogaival, ezt a lehetőséget kéri magának!

A közönség felmorajlott. Ez izgalmasnak ígérkezett! Még Kidír apja is ezt mondta:

—Ez aztán ritka szerencse, fiam! Jókor jöttünk! Jól nézd meg azt a lányt, mert bátor kis puncit láthatsz; ritkaság pedig az ilyesmi a nők közt! Hiába adunk nekik akármilyen pompás jogokat is, ritka hogy élni akarnának vele; többnyire csak lézengenek a világban cél és értelem nélkül, mindent tőlünk, férfiaktól várva; de ez a Csivatella, ez úgy tűnik más! Ez tudja, miként kell méltósággal élni és halni! Kár hogy a mi elkorcsosult korunkban egyre kevesebb ilyen nő van!

Kidír természetesen túl kicsi volt még ahhoz, hogy figyeljen apja filozófiai eszmefuttatására; nem is érdekelte. El sem nagyon jutott az eszéhez – legalábbis akkor még – hogy itt a nő sorsa is eldől; különben meg ez sem érdekelte; a felnőttek majd megint egy csomó unalmas dumát levágnak, ami nem rá tartozik és nem is akarja hogy reá tartozzon; ő most a kivégzésre kíváncsi! Nagyon örült hogy a kivégzés lesz előbb; nem kell várni rá; milyen izgalmas is lesz az!

Fegyőrök kísérték be az arénába egy kezén-lábán megbilincselte, nem egészen harminc esztendőes férfit. A másik oldalon pedig betoltak középtájjra egy különös, fémből készült, kerekeken guruló széket. E szék mellett lépdelt egy nagyon szép, tizenéves leány is. Ő lehetett Csivatella, mert más nő nem volt látható se közel - se távol. S most a büntetőmester valóban a leányhoz lépett, s ezt mondta:

—Csivatella, én mint a Vente bolygó egyik ítélőmestere itt mindenki előtt nyilvánosan bocsánatodat kérem a férfinép nevében azért, amit egy közülünk való személy ellened elkövetett! Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. De mert megtörtént, a vétkesre a törvény haragja teljes könyörtelenségével lesújt! Aljas támadód, életed tönkretévője percekben belül meghal, azaz, nagyon reméljük hogy csak jó sokára, talán órák múlva, mert soká szenved – haláltusája azonban mindjárt kezdetét veheti – hacsak te másképp nem döntesz!

—Nem áll szándékomban másként dönteni! - emelte fel a fejét büszkén Csivatella, és végignézett a közönségen, a férfiak sokezres tömegén.

—Ennek örülök, és azt hiszem örvend mindenki más is hogy nem óhajtod megfosztani nézőinket jól megérdemelt látványosságuktól, de nekem mindenesetre kötelességem ismertetni veled most a jogaidat, lehetőségeidet, hogy eleget tegyek a hivatali teendőimnek, s amiatt is, hogy a legcsekélyebb kétely se fűződhessék hozzá, hogy szabad akaratodból döntesz! Jól figyelj hát! Kapsz mindjárt a kezébe egy ember alakú kis bábut, ami bonyolult elektronikus vezérlőszervezet. Ezen kis kapcsolók vannak, például minden ujján egy, meg az alkarján, péniszén, egyéb helyeken. A te dolgod, hogy ezeket tetszőleges sorrendben, vagy akárhányat egyszerre is, bekapcsolj. Erőszaktevédet előbb beültetjük ebbe a székbe meztelenül, és testét rögzítjük is hozzá. Ez különleges szék. Amely kapcsolót megnyomod, azon a helyen elkezd melegíteni e férfit a szék. De nem gyorsan, hanem csak lassan, nagyon lassan! Előbb még nem is veszélyes a meleg, szinte kellemes is, akár egy percig is kibírja jajgatás nélkül. De azután egyre kellemetlenebbül érzi magát, mert az a része lassan sül meg, sokáig szenved, mert lassan halnak csak el ott a fájdalomérzékelő idegvégződések! Tőled függ tehát ezen férfi halálának sebessége is, mert minél több kapcsolót kapsz be egyszerre, annál gyorsabban lesz vége. Érted?

—Igen, uram. - válaszolta Csivatella udvariasan.

—Halálra kínozhatod tehát, ehhez jogod van. Jogod van azonban arra is, hogy megkegyelmezz neki. Ez úgy érhető el, hogy feleségül mész hozzá. Ekkor ő a férjed lesz, minden olyan joggal egyetemben, ami egy férjet úgy általában megillet. Tettéért viszont, mert férfit is gyilkolt, tudniillik jóapádat, súlyos pénzbírságot kell fizessen az Államnak. Viszont nem öljük meg, bár különben halált érdemelne, de ezesetben a haláltól megmenekedik, neked hála, azért marad ugyanis életben, hogy gyámolítód lehessen egész életedben!

—Gondolom, épp úgy gyámolítana, mint amikor megerőszakolt! - fintorgott Csivatella, és Kidír szinte várta, hogy undorában a leány a földre köp; ez azonban nem történt meg.

—Természetesen nem kötelességed feleségül menni hozzá, és távol álljon tőlem, hogy rábeszélni próbáljalak erre téged – folytatta a büntetőmester – de kötelességem elmondani neked azt is, hogy mert apád meghalt, férjed nincs, sőt más közeli rokonod sem, aki vállalná az eltartásodat vagy erre kötelezhető lenne, emiatt ez, hogy erőszaktevődhöz hozzámész, cseppet sem példa nélküli, s igazán logikus döntés lenne! Ha ugyanis ezt nem teszed, akkor mert nő vagy aki önmaga felett

nem rendelkezhet, s nincs aki felelős döntést hozhatna ügyes-bajos dolgaiban, emiatt gazdátlan nőnek minősülsz, akiről bölcs Államunk gondoskodik! Ezesetben tehát el kell hagynod eddigi otthonodat, ami édesapádé volt, be kell költöznöd valamely állami nőotthonba, ahol kapsz megfelelő ellátást, azaz szállást és élelmet, de ezért cserébe természetesen dolgoznod kell, mert ingyenélőket Államunk nem tart el! A munka nem nehéz, de tagadhatatlanul unalmas. Ennél lényegesen kellemesebb egy jó férj oldala mellett élni!

—Természetesen uram, de te is azt mondtad: egy jó férj oldalán! Kétlem azonban, hogy ez a személtáda jó férjem lenne! Hiszen ha hozzámegyek, akár meg is ölhet másnap, mert a férj azt tesz a feleségével, amit csak akar!

—Persze, megteheti – bólogatott a büntetőmester – de ennek csekély az esélye! Hiszen te nagyonis csinos leány vagy!

—Uram, épp mert csinos leány vagyok, emiatt azzal a lehetőséggel szeretnék élni, amit még nem soroltál fel!

—Legyen! Van még valóban egy lehetőség. Azaz, korábban még egy lehetőség ezen felül is lett volna: az, hogy elszöksz, s alvilági életet élve próbálsz vegetálni, napról-napra tengetve lopásból az életedet! Te azonban ezt nem tetted, emiatt kiemelem, hogy te egy kiváltképp tisztességes nő vagy, aki minden rokonszenvűnket megérdemli! Ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni, s meg is teszem, mert nagy szükséged van reá leányom, hogy most minden férfi tudja aki itt van, hogy milyen erkölcsös és bátor, törvénytisztelő nő kéri mindjárt a segítségüket!

—Szóval – folytatta – megteheted azt is, hogy kijelented: te nem így képzelted el az életedet! Te jó férjről álmodoztál mint minden nő, s nem úgy akarsz élni évtizedekig, hogy az Állam kegyelemkenyerét eszed, s gyermektelenül fonnyadj el! Mert bár természetesen az Állam által eltartott nők közül is feleségül vehet bárkit egy férfi, de tudjuk jól, hogy ez alig-alig szokott előfordulni! Te tehát dönthetsz úgy, hogy most, amikor a legfiatalabb vagy, egyben a legszebb is, most azonnal döntésre kényszeríted a férfitársadalmat, hogy kellesz-e nekik! Vagyis most ha akarod, beszédet mondhatsz mindenkinek aki itt az arénában lát és hall téged, s kérheted hogy valaki megkönyörüljön rajtad, s vegyen feleségül téged! Figyelmeztetlek azonban, hogy évtizedenként egyszer sem szokott előfordulni, hogy szerencséje legyen egy leánynak eképp, hacsak nem tesz életével tanúbizonyságot róla, hogy másképp pedig valóban nem hajlandó élni csakis szerető férj mellett; ha ugyanis ezt ki nem mondja s be nem bizonyítja, akkor úgy gondolják róla, s joggal, hogy nem is mond igazat! Amely nő azonban hajlandó bebizonyítani hogy valóban az életénél is jobban vágyik rá, hogy legyen egy férje akit szerethet, annak esélyei jelentősen megnövekednek!

—Kész vagyok bizonyítani. - emelte fel a fejét büszkén Csivatella.

—Helyes. Ez úgy fog történni, hogy mindenekelőtt halálra kínozod erőszaktevődöt. Ennek végeztével pedig kapsz egy injekciót a karodba, mely halálos, de fájdalommentes. Csak lassan elalszol tőle. Elmondod a beszédedet, megkapod az injekciót, s az megöl téged – de csak tíz perc alatt! Ezen idő alatt – de akár az injekció beadása előtt is – jelentkezhet bárki férfi, hogy feleségül venne téged. Ezesetben, ha az injekciót már megkaptad, kapsz egy másik injekciót is, ami az ellenszert tartalmazza. Természetesen minél tovább kell várnod, annál bizonytalanabb a siker; volt már olyan leány, hogy hiába jelentkezett az utolsó pillanatban valaki, mégis meghalt, mert oly sokára szánta csak el az valaki magát, hogy segít rajta! Bárhogy alakuljon is azonban a sorsod, annyi bizonyos, hogy e tetteddel

kétségtelenül bebizonyítod tisztességes mivoltodat, és becsületedet megőrizve mész a halálba – vagy, ha szerencséd van, az életbe!

—Ezt kívánom, uram! Most van a legtöbb esélyem a sikerre, mert valóban most vagyok a legszebb, s azt is tudhatja mindenki, hogy ami történt, nem az én hibámból történt!

—Jól van, leányom, akkor most élj a jogoddal, s állj bosszút galád megrontódon! - s egy székben ülő emberalakot formázó baba alakú készüléket adott a leány kezébe.

—Én meggondolnám a helyedben kislány! - kiáltotta gyorsan a székbe eddigre már lerögzített férfi. —Mindenkinek tudja, hogy száz lány közül jó ha egynek sikerül ez, amire készülsz! Én viszont szívesen feleségül veszek!

—Én viszont szívesen kínozlak halálra! Ha meghalok is, de azzal a tudattal, hogy te sem úszad meg! És *nagyon* lassú lesz a halálod! - azzal megnyomta a kapcsolót a bábun, azt a kapcsolót, ami a bal kéz kisujján volt.

Bizony nagyon lassan lett vége a férfinak! Ügyesen kínozt Csiatella, jó hat órán keresztül tartott, míg a férfi kiszenvedett, s a végére már nyöszörögni sem bírt, csak az arcizmai vonaglottak, úgy berekedt a sok üvöltéstől. Tényleg apránként égett pirosra!

Meg kell mondjuk azonban, hogy ami Kidírt illeti, ő bizony csak az első talán negyed órát találta érdekesnek. Végülis mit lát? Egy férfit, aki székbe van kötözve, és üvölt. Ez bizony nem túl érdekes egy idő után! Meglehet, így szenved a legtovább a bűnös; ő maga azonban úgy gondolta, azok a másfajta halálnemek amikről hallott rebesgetni néha, hogy a barbárság korában szokásban voltak, a fővétel például, karóba húzás, halálra korbácsolás s a többi – szerinte látványosabbak lehettek! Az érdekelte inkább, miért is kell meghalnia a férfi után a leánynak is? Erről kérdezgette édesapját.

—Nem *kell* – mondta Kirmizigul – hiszen bárki jelentkezhetsz, hogy feleségül akarja venni! Mondjuk te fiam természetesen nem, csak nagykorú férfi, de mert itt mind az ötezer néző férfi, természetesen, s épp azért mind férfi hogy nagyobb legyen ilyenkor a nő esélye, szóval emiatt nem is olyan lehetetlen, hogy talál férjet magának! Bár az esélye valóban nem nagy, hiszen ugyebár nem szűz...

—De hát ezt nem értem, miért kell neki férj mindenáron?! Anélkül nem élhetne?!

—De igen, de hallottad, hogy nem akar! S tudod fiam, meg is értem. Azok a nő-otthonok, szóval... Hát bizony nem sokban különböznek a rabszolgaszállásoktól! No, legalább nem verik ott őket... De az sem véletlen talán, hogy hivatalos nevük az, hogy „Gazdátlan Nők Élethelye”, s ennek hivatalos rövidítése az, hogy „GNÉ”, de mindenki csak úgy mondja, hogy „GANÉ”. És valóban gané hely. Kezdődik ott, hogy naponta 12 órát kell dolgozniuk... Na de sajnos nincs mit tenni, férfi nélkül valóban nem élhetnek a nők, ha tehát nem él az apjuk vagy valaki férfitrokonuk, akkor kell melléjük egy férj, vagy valami hivatalosan e célra kinevezett férfi, a „GANÉ” gyámügyi előadója például... nagyon kíváncsi vagyok, mi lesz ezzel a kis nőcskével; bátornak látszik, de láttam már nőket akik szintúgy éppily bátrak voltak, ám csak addig, amíg a karjukba nem nyomták az injekciót! Azután bezzeg igencsak rémültek voltak már, amíg a méreg lassanként el nem csendesítette őket – végleg!

Ezek után nem csodálható, hogy Kidír is inkább azt kezdte már várni, hogy

mikor hal meg végre Csivatella megerőszakolója, mert érdekelte őt a leány sorsa – sőt egyre jobban érdekelte! Nagyon tetszett neki; szó ami szó, a leány azon vélekedése, hogy ő szép, tehát van esélye hogy valaki feleségül veszi, s most van a legtöbb mert most a legfiatalabb és legszebb, nos ez valóban nem volt minden alap nélküli! Bár Kidír a maga fiatal kora miatt még nem nagyon nézegette a leányokat, de el kellett ismerje még ő is, hogy ez a leány valóban kivételes szépség! És amikor belegondolt, ő mit érezne ha belenyomnána egy méreginjekciót a karjába, aztán mindössze tíz perce lenne hogy valaki megmentse – miközben biztos mindenki a többi sokezernyi másik férfira vár, hogy az, tehát *valaki más* tegye meg a megmentéshez szükséges lépést – nos akkor el kellett ismerje, hogy Csivatella bizony valóban nincs ám minden bátorság híján, ha ezt meg meri kockáztatni!

Már amiatt is, mert annyit már Kidír is tudott, hogy a férfiak bizony nagyon meg szokták gondolni, hogy olyan nőt vegyenek el, aki nem szűz. Mert hát miért is ériék be szűztelennel, ha egyszer szüzet is választhatnak...

Kidír kicsi volt ekkor még nagyon, de ennyire azért mégis bele tudta képzelni magát a leány helyzetébe. Egy kisgyerek is félhet a haláltól... Hiszen az életösztön mindenben benne van!

Nagyon sokáig tartott az erőszaktevő halála, és ezalatt Kidír nagyon unatkozott. Cseppet sem tartotta jó mulatságnak a kivégzést; a vége felé már a széket is keménynek érezte a fenéke alatt, és mocorogni kezdett; forgolódott; ide-oda csavargatta a testét; néha még fel is ugrált, ami aztán nem is tetszett a mögötte ülőknek és rászóltak, apja pedig visszarántotta a karjánál fogva.

—Ne zavard mások mulatságát, fiam, mert kapsz egy nyaklevest!

—Úgyis látnak tőlem, mert kicsi vagyok még, és kemény a szék!

—Kemény a tököd fiam, sőt még az sem csak majd lesz az, ha megnősz! Hiába vagy kicsi, mögötted az emberek nem állnak hanem ülnek, tehát zavarhatod őket a kilátásban, ha felállsz!

Kidír tehát igazán komisz kölyökként viselkedett, bár mentségére legyen mondván, jó két órát nagyon rendesen elviselt, csak később kezdett el rosszkodni! Viszont azt tudta, hogy édesapjától valóban nem áll távol a testi fenytetés ötlete, és amennyire tőle tellett igyekezett nyugton maradni; de mert tényleg unatkozott, igyekezett elfoglalni magát! Eleinte édesapját kérdezgette mindenféléről, de a papa inkább a férfi üvöltését szerette volna hallgatni, s amikor Kidír már nagyon az idegeire ment, nyakon is legyintette figyelmeztetésként hogy hallgasson már el, de ez még nem volt komoly tasli; Kidír azonban nem mert tovább kérdezősködni, és inkább a leányt nézegette, arra várva, mikor kezd el sírni? De Csivatella nem sírt, hanem nagy gonddal kezelgette a bábun a kapcsolókat. Komolyan vette hóhéri feladatkörét. Igyekezett a lehető legjobb, s leghosszabbidejű szórakozást nyújtani a közönségnek, minden bizonnyal úgy vélve, akkor jobban megszeretik őt, s valaki feleségül veszi!

Kidír tisztában volt eddigre már azzal, miként is megy a gyerekszülés és a közösülés – nem volt szemérmes társadalom az övé – és elkezdett arról is fantáziálni, mi történhetett akkor, amikor Csivatellát megerőszakolták! De mert különösebb nemi vágyak őt Kidírt nem kínozták, hisz fiatal volt még ehhez, hamarosan inkább azon járt az esze, hogy lám, ezt a leányt jól megverte a nála sokkal erősebb férfi, fejbe is vágta úgy, hogy elájult, de azután hogy a leány magához

tért, még volt bátorsága ahhoz, hogy ne halottnak tettesse magát, amint azt talán mindenki más is tette volna, hanem merészelté hogy suttogva a rendőrségre telefonáljon! Milyen bátor kis nő!

S lassan határozott vélemény kezdett el kialakulni benne. Kockáztatva az újabb taslit, megszólalt:

—Apuci, ennek a lánynak nem szabad meghalni!

—Talán nem is fog.

—Biztosra kéne menni.

—Itt senki semmiben nem lehet biztos, és hallgass már el! És ne fészkelődj úgy, mint akinek petárdát dugtak a valagába!

—De nagyon kemény a szék!

—Rakd alá a tenyeredet.

—A szék alá?!

—Hülye! A feneked alá!

—Ja... Azt már raktam, de akkor meg fáj a körmöm!

—A francba... Akkor tedd a pulóveredet a feneked alá!

—Azt nem lehet, mert akkor fázom.

—Most már aztán kussban legyél, örülj hogy fázhatsz, inkább lenne olyan meleged mint annak a fickónak ott a székben?!

—Persze hogy nem, az megérdemli a sorsát, de apuci, hát nem te mondtad, hogy sajnálod hogy ilyen bátor nők kevesen vannak manapság?!

—Na és?!

—Hát ugye, ha most kivégzik Csivatellát, megint kevesebb lesz eggyel a bátor nőkből!

—De hátha nem.

—De ha mégis?! Te is elismerted, hogy alig van esélye!

—Épp hogy e kevés esélyt is vállalta, ezzel bizonyítja hogy bátor, ha nem így lenne, ha sok esélye volna, máris nem lenne bátorság vállalni azt, amire készül!

—De hiszen ő máris bátor, máris bizonyított, azzal, hogy az ő telefonjának hatására foghatta el a rablógyilkost a rendőrség!

—Eh, maradj már nyugton és hallgass el, úgysem tehetsz semmit!

—Neked apuci nem tetszik Csivatella?

—Nekem?! Nekem aztán mi a jó fittyfene közöm van hozzá, azt mondd meg?!

—Most semmi, de lehetne... - vihogott Kidír sokat sejtetően.

—Ebből elég legyen fiam, fogd be a szádat, vagy segíték hogy megtehesd! Van feleségem, akiről neked is tudnod kell, hiszen édesanyád az...

—Na és?! Lehet akárhány is!

—Hogyne! De miből tartom el?! Van fogalmad neked arról, mi pénzbe kerül egy feleség?! Á, hogy is lenne, csak a hülyeségen jár az eszed állandóan! Nem is sorolom neked a nőtartás költségeit, csak annyit mondok, nincs olyan férfi aki ne tartana szívesen két-három-négy-akárhány nőt is, de a legtöbbnek csak egy jut; olyanból is van azonban rengeteg, akinek egyre sem telik! A férfinép közül minden nyolcadiknak-tizediknek soha életében nem telik egyetlen nőre sem! És most már aztán tényleg fogd be a szádat és ne álmodozz hülyeségekről, különben te is azok közé kerülsz felnőtt korodra, akiknek egyetlen puncira se futja! Kár volt idehoznom téged, látom már, nem kellett volna a szomszédra hallgatnom, nem vagy te még ide való!

—Pedig szerintem ez a lány van talán majdnem olyan bátor is, mint amilyen én

vagyok!

—He?! - nézett rá apja csodálkozva. —Hogy te bátor?! Miből gondolod, hogy bátor vagy?!

—Miért, te apám talán gyávának tartasz engem?!

—Mit tudom én, hogy gyáva vagy-e; nagyon remélem hogy nem, de hát ezt végtére is még nem lehet tudni ilyen fiatalon rólad, mindenesetre a bátorság olyasmi, ami bizonyításra szorul; ezt meg te még nem tetted meg! Persze nem a te hibád, nem is volt időd meg alkalmad erre, szóval ne szégyenkezz, de azért ilyen fellengzősen, s minden alap nélkül kijelenteni hogy márpedig te bátor vagy, ez legalábbis hengegés! Tényleg jobban teszed tehát, ha hallgatsz!

—Apuci, pisilni kell!

—Az istenit! Hogy mennyi bajom van veled! Na gyere, kikísérlek a budiba, nehogy eltévedj nekem, de szedd a lábad, le ne maradjak valami izgalmasról!

Ki is mentek, Kidír elvégezte amit kellett, aztán visszaballagtak a helyükre, azaz inkább nagyonis gyorsan szedték a lábukat mert Kirmizigul urat érdekelte a folytatás; aztán hogy leültek, odanyomott Kidír kezébe egy meséskönyvet.

—Nesze, amíg huggyantottál, vettem az újságosnál neked valamit, tudsz már olvasni, remélem ez leköti a figyelmedet!

Kidír bele is kezdett az olvasásba, de sajnos az elítélt férfi üvöltözése nagyon zavarta a műélvezetben! Kiválóan olvasott eddigre már, többnyire nem is látta amit olvas, mert nem kellett a betűkre koncentrálnia, látta maga előtt a cselekményt, a helyszínt, mindent, jó volt a fantáziája... na de ha alig tíz méterre tőle valaki állandóan üvöltözik torka szakadtából, az azért mégiscsak kimeríti a zavaró körülmény fogalmát!

Mégis eljutott addig az első mesében, hogy a szegénylegény megküzd a sárkánnyal a szépséges tündérleányért... ekkor a férfi üvöltött egy minden eddiginél nagyobb, ő felnézett, és tudatosult benne, hogy hiszen ő a tündérleányt egészen végig amíg olvasott, teljesen úgy képzelte el, mint ahogyan Csivatella kinéz!

—Nagy kár ezért a leányért, édesapám! - mondta.

—Persze hogy az, de dugulj már el! Hogy játszottam volna a farkammal anyád helyett amikor fogantál, fiam! Olvass!

És Kidír mit tehetett volna, olvasott...

Aztán végre meghalt az erőszaktevő, nem mozdult már, nagyon békésen ücsörgött pirosra sülve a fémshékben... s ekkor következett el az, amit nemcsak Kidír, de mindenki más is a mai produkció legizgalmasabb részének tartott! Most dől el Csivatella sorsa! Élet vagy halál!

Mindenekelőtt Csivatella letette a kezéből az ember alakú bábút, a büntetőmester mellé lépett, átkarolta a vállát, s így szólt a közönséghez:

—Uraim, most döntetek kell! Mindegyikötök jobb keze mellett ott van a karfán egy gomb. Nemsokára e gomb világítani kezd. Ekkor nagyon óvatosan nyúlkatok arra felé, mert aki megnyomja azt, az bejelenti az igényét rá, hogy Csivatella a felesége legyen! Ha többen is jelentkeznek ilyen igénnyel, akkor Csivatella természetesen a legelőször jelentkező férfi felesége lesz – hacsak nem választ mást! Mindazonáltal soha elő nem szokott még fordulni eddig olyan eset, amikor e nő ilyenkor élhetett volna a választás jogával! Nem szoktak tolongani ilyenkor a jelentkezők. De ha netán most mégis efféle rendkívüli esemény történne, még arra

is fel vagyunk készülve, hogy mi legyen, ha Csivatella nem tudna vagy nem akarna a sok jelentkező közül választani: a gombok ugyanis sárga fénnel gyulladnak ki, amikor elkezdhető a jelentkezés, amikor tehát már meg lehet őket nyomni. A megnyomott gombok zöld fénnel égnek majd, kivéve a legislegelőször megnyomottat, ami piros fénnel világít! A jelentkezés érvényes, és vissza nem vonható, tekintettel rá hogy mi férfiak illendő módon kell bánjunk a nőkkel, azok csekélyebb értékű lénye ellenére is, óvnunk és gyámolítanunk kell őket, és semmi esetre sem volna méltó hozzánk, hogy az amúgyis ártatlan, mert a szűztelenítést önhibáján kívül elszenvedett leányban reményt keltsünk hogy lesz szerető férje, aztán később mégis a halálba küldjük, mert valaki meggondolta magát! A férjnek jelentkezés nem játék! Attól is óvok mindenkit, hogy mulatságból másnak a gombját nyomkodja; aki ilyet tesz, azt azon nyomban beültetjük ennek a pirosra sült legénynek a helyére a székbe! - mutatott a hullára.

Ezután Csivatellához fordult.

—Most elmondhatod a beszédedet, azt, amit csak jónak tartasz! Ide a mikrofonba beszélj, hogy mindenki jól hallja! De a törvény szerint erre is legfeljebb tíz perced van. Azután be kell adjam neked a vénádba ezt az injekciót, ami ebben a piros fecskendőben van. Az ellenanyag ebben a kékben van. Itt a stopper, ami méri a tíz percet; ez fogja mérni azt a másik tíz percet is, ami a végső lesz! - azzal megnyomta a stopper gombját, mire egy nagy transzparensen is kigyulladt a fejük felett a 10-es szám, a másodpercekkel együtt, s elkezdett visszafelé számolni. — Beszélhetsz, Csivatella!

A leány kissé megremegett, majd kezébe fogta a mikrofont, és így szólt:

—Férfiak! Nem foglak benneteket tízperces könyörgéssel untatni! A ti társadalmatok azzal henceg, hogy benne a nők élete JÓ! Hogy KELLEMESE! Hogy nektek férfiaknak ugyan sokkal több a jogotok mint nekünk nőknek, de ezért cserébe lényegében minden bajt és keservet is felvállaltok, hogy mi nők vesződéségtől mentesen élhessük az életünket, napjainkat kizárólag asszonyi létünk három fő lényege köré szervezve, s ezek a gyerek, a férj és a művészetek!

És ebben amit mondotok, sok igazság van, nem tagadom! Számos nő élete valóban boldog így. De csak azoké, akiknek van férje, gyámolítója! Aki azonban ezzel nem rendelkezik, annak a sorsa a legmélyebb nyomor, a szenvedés feneketlen bugyra, s a halál!

És elismerem, akadnak nők, akik erről önmaguk tehetnek. Akadnak azonban, akik nem! Lehet hogy nem nagy számban, de vannak ilyen nők! Én is ilyen nő vagyok! Soha semmi rosszat nem tettem, nem erkölcstelenkedtem, minden törvényt betartottam, szelíd, szerény és illemtudó voltam, és időmet azon művészetek elsajátítására fordítottam, melyek nekünk nőknek engedélyezve vannak! Például kiválóan értek a zenélés művészetéhez, kevesen szintetizátoroznak nálam jobban, szép dalokat szereztem, de a hegedű művészetében is megközelítem a mesteri szintet, némelyek szerint kétségtelenül mestere is vagyok e hangszernek! Meglehetősen jól rajzolok, festek, és énekelni is szépen tudok, mert hallhatjátok, hogy a hangom kellemes! Jól főzök! Tisztán tartottam a lakást, amíg volt lakás ahol élhettem... de nem lesz, ha valaki nem szavaz életet nekem... és senki vendég soha meg nem szólhatott a rendetlenség, vagy elhanyagolt külsőm miatt! Miért kellene nekem meghalnom?! Miért kéne akár csak abba is beleegyeznem, hogy ezentúl a GANÉ valamelyik nyomortelepén fonnyadjak el, gyümölcstelenül mint az elhervadt virág, elaszva mint a koraérett, savanyú

gyümölcs a tikkasztó Nap alatt, mely senkinek sem kell?! Soha semmi rosszat nem tettem, úgy éltem ahogyan azt ti férfiak előírtátok nekünk nőknek, nekem is, és közületek egyvalaki, igen, közületek férfiak közül követte el ellenem ezt az arcpirító galádságot, betörvén életembe, s kettétörve a boldogságomat! Nem mentem tiltott helyre, hogy vétkemül lehessen róni azt, ami történt; nem mondhatjátok, hogy talán biztattam az erőszaktevőmet a tettere kihívó viselkedéssel; semmi ilyesmivel nem takargathatjátok a tényt, hogy ártatlan vagyok, mert a saját otthonomba tört be egy férfi, igen; s azt sem mondhatjátok, hogy nem védekeztem tőlem telhetően, mert ennek nyomát most is viselem a fejemem, s még telefonáltam is az illetékeseknek, a rendőröknek! Mindent megtettem, ami egy nő bármilyen elképzelhető kötelessége lehetett ilyen helyzetben! Hogy nem sikerült megvédeni magamat, nem az én bűnöm; ti férfiak tiltottátok meg azt, hogy mi nők önvédelmet tanulhassunk! Urak, férfiak, mindannyiótok bűne lesz az, ha én most meghalok! Ne is próbálkozzatok azzal, hogy csak vártok, s azt mondjátok magatokban, hogy „ez nem az én dolgom, nekem semmi közöm ehhez, majdcsak jelentkezik valaki más”! Mindenki aki nem nyomja meg a gombot, valójában megnyom egy másik, egy láthatatlan gombot: azt, amelyik a halálomra szavaz! Ha hagytok most meghalni, mind, kivétel nélkül, egytől-egyig gyilkosaimmá váltok! S nem úgy lesz az, hogy csak egészen picikét lesztek gyilkosaimmá, mert vagytok itt valami ötezren, s eképp egyötezred részig; nem, valójában épp ellenkezőleg: ötezerszer súlyosabb a bűne így mindenkinek, az egész férfinemnek, mert szégyen reátok ha egy ártatlan leányt ennyi rengetegsok férfi közül egy sem akar megmenteni! Minél többen vagytok most itt, annál nagyobb mindenki szégyene külön-külön, ha én meghalok! Sőt, még ha meg is ment engem valaki, akkor is szégyellheti magát minden egyes férfi aki nem nyomja meg maga is a gombot, mert ha meg is menekülök valaki együttérzésének hála, de mindenki más akinek keze tétlen maradt, a halálomra szavazott, valójában tehát tétlenségével erőszaktevőm utólagos cinkosává vált! Urak, férfiak, amelyiktekben egy csepp együttérzés is van, aki azt szeretné ha ezentúl nyugodtan nézhetne reggelente a tükörbe borotválkozás közben, anélkül, hogy ne egy gyilkos ábrázata pillantson vissza rá, annak most kötelessége megnyomnia a gombot! - azzal Csivatella a büntetőmesterhez fordult:

—Befejeztem uram, elmondtam mindent, amit kellett!

Kidír megszólalt édesapja mellett:

—Amindenségit, ez aztán jól megmondta nekünk! Teljesen igaza van! Valóban, aki nem nyomja meg a gombot, az mind a gyilkosa!

—Ne hülyülj meg fiam, és hiába is nyomnád meg a gombodat, amint kiderül hogy kiskorú nyomta meg, nem lenne érvényes az egész, és csak megbüntetnének téged rendzavarás miatt! Megnyugodhatsz, te nem leszel a gyilkosa, mert úgysem veheted feleségül!

—De akkor is igaza van, és a felnőttek a gyilkosai lesznek!

—Hülye vagy te, csak éppen nem forogsz! Tudta hogy mit vállal, aki nem nyomja meg a gombot az nem vétkes, csak zsarolni akar minket ez a lány az érzelmeinknél fogva; azt jól teszi az igaz, remek szónok, épp csak nagyon rossz taktikát követ mégis, mert mi férfiak nem szeretjük a zsarolást! Te se dőlj be neki!

Odafent az emelvényen eddig csendben maradt a büntetőmester, most azonban megszólalt:

—Kíván-e valaki már most úgy nyilatkozni, hogy hajlandó feleségül venni az itt

látható gyönyörűséges, bátor és valóban minden szempontból vétlen, ártatlan Csivatellát?

Az hogy így beszélt, híven mutatta, hogy ő maga is a leány pártján van! Mindazonáltal mégsem jelentkezett most senki. Ekkor megkérdezte:

—Van még öt perced a tízből Csivatella; beadjam most az injekciót, vagy kivárod azt az időt, amihez még jogod van?

—Essünk túl rajta! - nyújtotta előre a karját a leány. —Most még nagyobb a szavaim hatása!

A büntetőmester szabályszerűen fertőtlenítette a beadás helyét Csivatella alkarján, majd felemelte az injekciós fecskendőt...

Ebben a pillanatban azonban éles, vijjogó, szirénaszerű hang harsant fel, amitől mindenki összerezett, s a nagy elektronikus transzparensen kigyulladt egy vörös szám. S mindenki tudta hogy ez mit jelent, maga Csivatella is. Elugrott a büntetőmester mellől, nem mintha félt volna hogy az most is beadja neki az injekciót, de mert nem bírt túlaradó boldogságával, és körbetáncolta a férfit.

—Éljen! Mégis van hát igazság! Hadd lássam, ki az a nemes lelkű férfi, aki életet szavazott nekem?!

—Huh! Ezek voltak aztán az igazi feszültséggel teli percek! Ezeket élvezem igazán! - sóhajtott Kirmizigul úr. —A Lét és Nemlét nagy drámája! Na látod fiacskám, meglett neked is a boldogságod; valaki mégiscsak megkegyelmezett ennek a csinos kis nőcskének! De többet nem hozlak el efféle eseményre egy darabig az biztos; túl érzelgős vagy, nem való ez neked! Bár nem tagadom, én is jobban örülök neki, hogy nem halt meg. Tényleg megérdemelte, hogy megmentette valaki! —Az a valaki te voltál, apuci! - vihogta vékony gyerekhangján Kidír, de közben nagy óvatosan a szék legszélére csúszott, amennyire tehette, igyekezve eltávolodni édesapjától.

—Tessék?! - kérdezte apja elsápadva, és igyekezett nem elhinni az elképesztő gondolatot, ami végigszaladt az agyán.

—Nézd csak meg a számot, amit kiírt a számítógép! És hányas széken is ülsz te?!

—De... de hiszen... - és Kirmizigul lenézett a karfára. Azon vörösen villogott a gomb. —*De hiszen én meg sem nyomtam!*

—Bocsáss meg, apuci! Nagyon szeretlek! És szeretni szerettelek volna életem végéig!

—Te aljas kölyök, te undormány, te kis széltoló, te komisz, hát hogy jön ez a szeretethez?!

—Nem tudnálak szeretni, ha azt kéne hinnem rólad, hogy ártatlanok gyilkosa vagy! Azért tettem, hogy ne legyen gyilkos az apám.

—Te ezt Csivatelláért tetted!

—Persze. De érted is!

—Hát ezért még számolunk!

—Persze. Biztos voltam benne előre hogy emiatt nagyon kikapok majd tőled. De legalább bebizonyítottam hogy *igenis* bátor vagyok!

—Felelőtlen vagy!

—Az lehet, de amellet bátor is.

—Különben sem érvényes ez az egész!

—Hogyne lenne az; a suliban is tanultuk erkölcsórán, hogy mindenki felelős a rábízott kiskorú tetteiért! Én különben sem vagyok még büntethető!

—Hogy te ezért mit fogsz kapni mindjárt!

—Nyugodtan verj csak meg amiért szeretlek, de ne mindjárt, mert rajtad nevetnének! Jobb inkább ha odamész apuci a lányhoz, mert úgyis hamar észreveszik, hogy te voltál a megmentő!

—Hát te aztán jól kibasztál az apáddal, fiú! - röhögött Kidír szomszédja.

—Miért, hiszen nem egy bányarémet sóztam a nyakába! - hetykélkedett Kidír.

—De most azután fizetheti a luxusadót meg a többi mindent hogy belegebed! Nem szívesen lennék a helyedben, miután hazaértél! Mert hogy nem dicséretet kapsz ezért, az biztos!

Ebben Kidír is biztos volt, ahogy ránézett édesapja arcára. Az olyan vörös volt, hogy komolyan kezdett attól tartani, apja mindjárt gutaütést kap! De végül Kirmizigul úr erőt vett magán, s még csak nem is kezdett el üvöltözni; tudta hogy mit sem tehet, legfeljebb még mindamellé ami történt nevetséges is lesz; emiatt felállt, és kiballagott Csivatella mellé. A leány meglátva őt, megkönnyebbülten sóhajtott fel, mert még szerencséje is volt, hogy nem valami fogatlan vénséghez kerül, Kirmizigul úr ugyanis negyven éves volt, és épp annyinak is nézett ki, se többnek, se kevesebbnek; Csivatella tehát ahogy illik, alázatosan térdre hullott, lehajtotta a fejét, köszönetet mondott amiért Kirmizigul kegyes volt hozzá, s igényt tart az ő életére és szeretetére! Lám – mondta – vannak még a férfiak közt rendes, tisztességes emberek, akik tudják, hogy azért nemcsak a nők tartoznak ám szolgálattal a férfiak felé, de a férfiaknak is vannak kötelességeik a nőkkel szemben!

Ez már viszont olyan beszéd volt, ami enyhén bár, de az udvariatlanság határát súrolta; senki soha nem tagadta hogy a férfiaknak valóban vannak kötelességei a nőkkel szemben, de senki nem is szeretett erről beszélni, s pláne nem volt való, hogy ezt egy nő emlegesse! Ezt Csivatella is tudta, s hozzátette:

—Kérlek kedves férjem, bocsásd meg, hogy így beszélek, de úgy örülök hogy megmenekültem, s tudom hogy ha te nem vagy, meg kell halnom, mert senki de senki rajtad kívül nem volt jó szívvel irántam, és bizony fenntartom hogy mindenki más szégyellheti magát, amiért ötezer férfiből egyedül csak te voltál ily nemeslelkű!

—Persze, persze, csak várd ki a végét... - mormogta Kirmizigul zavartan, azzal nem is foglalkozott tovább a leánnyal, hanem félrevonult, hogy elintézzé a megfelelő hivatalos teendőket a jelenlevő közjegyzőnél, aki bejegyezte, hogy már van egy második felesége is, Csivatella. S ezután intett a távolabb némileg aggodalmasan ácsorgó Kidírnek, hogy jöjjön, mert mennek haza!

Ez azonban nem gyalog történt. Volt kocsija Kirmizigulnak, beszálltak ide, ő maga ült a volán elé, s gyermekét és újdonsült feleségét is hátra parancsolta. A nők ha nem is mindig de legtöbbször amúgyis hátul szoktak ülni; ez nem volt törvény, de hagyomány, ha nem is vették szigorúan; Kidír azonban mindig a vezető mellett ült korábban, de most édesapja így szólt:

—Kotródj a nejed mellé, te idióta! - és úgy pofon csapta, hogy ott maradt Kidír arcán mind az öt ujjának a nyoma. —SOHA nem ülsz ezentúl mellém, érted?! SOHA!! Nem fogom hagyni, hogy megint hozzápiszkálj valamihez, aztán az árokban kössek ki miattad, vagy épp a Mennyben!

Bár korábban jóval kisebb taslik miatt is elbőgte magát Kidír, most meg sem nyikkant, s engedelmesen betelepedett hátulra Csivatella mellé. A leány azonban eléggé döbbenetn nézett rájuk.

—Bocsáss meg kedves férjem, de hogy érted azt, hogy ennek a kisfiúnak a

felesége volnék... hiszen az nem lehet...

—Jogilag persze hogy nem, de gyakorlatilag igen, hogy a rosseb egye meg...! - azzal Kirmizigul beindította az autót, és olyan vad száguldásba kezdett, hogy az tilos is volt itt a városban, de szerencsájukra nem keveredtek rendőr szeme elé. Végre aztán kiértek az autópályára, és ott már rohanhattak ahogy akartak, törvényeik szerint autópályákon nem létezett sebességhatár. S itt aztán Kirmizigul, csak hogy levezesse valamivel a mérget, tövig nyomta a gázpedált, s hamarosan százhatvannal robogtak. —Tudd meg, hogy ne köszöngesd nekem az életedet, mert eszem ágában sem volt megnyomni azt a rohadt gombot, nem is állok úgy anyagilag, de ez a majom fiam annyira beléd zúgott, hogy megnyomta helyettem! Halvány fingom nincs, hogy miből fizessem ki az adókat...

—De hiszen... hiszen... - hebegte döbbsen Csivatella, s nem is tudta erre mit mondjon, s csak meredt elképedve Kidírré.

—Megérdemelted, hogy élj. - mondta nyugodtan Kidír a leány szemébe nézve.

—Persze, éljen hát, de az én bőrömön?! Az én pénztárcámon?! Mert még ha tehetném! - morogta Kirmizigul, s amikor látta hogy valaki meg akarja előzni, csak azértis még jobban belegyorsított, hogy a motor a talpuk alatt hörögve tiltakozott a túlerőltetés ellen. De őt ne előzze meg senki, vele ne packázzanak, azistenit!

—Nősülési illeték. Nem kevés! Nyolc napon belül be kell fizessem! Rendben, megteszem, van rá pénzem, valahogy menni fog! Legfeljebb nem cserélem le a tévét, bár illene, mert időnként kihagy a vörös szín benne. Biztos gyenge az eltérítőtekercs. De jól van, befizetem. Hanem aztán rögvést kivetik rám a luxusadót, mert már két nőm van! Nekem! Hát mi vagyok én, valami igazgatótanács tagja?! A kurva életbe, hiszen csak egy rosszul fizetett CNC gépkezelő vagyok! Aztán egy héten belül el kell vigyem Csivatellát orvosi vizsgálatra, az sem kevés pénz, s ha nem találnak is rajta semmit ami veszélyeztetheti a férfitársadalom egészségét, akkor is kifizettetnek velem egy rakás oltást, mert így szokták azt... ha pedig ezt nem teszem meg, nem kapja meg a zöldkártyáját, s ki se dughatja az orrát a városba, mert elkapják, engem meg le-sittelnek mikrobiológiai veszélyeztetésért! Ezt pedig évente meg kell ismételni, azaz kifizetnem... Egykettőre kijön hozzám a Művészeti Bizottság is, megvizsgálják mennyire csinos az új nejem, és mi tagadás valóban ritka csinos kis punczi ez, tehát irdatlan összeget követelnek majd tőlem TEH címen...

—Mi az a TEH? - kérdezte kíváncsian Kidír.

—Társadalmi Esztétikai Hozzájárulás! Egy adófajta, ami annál nagyobb, minél csinosabb valakinek a felesége! Rögvést kivetik rám az Akusztikai Adót is, ami egy feleség után nulla egység, de kettőnél már rögvést nem nulla, mert az az Állam Bácsi véleménye, hogy ahol egynél több feleség van, ott állandó a veszekedés, a perpatvar, ami csorbítja a szomszédság nyugalma, s ezért ezt be kell fizetnem a lakhely szerint illetékes önkormányzatnak... Megnövekedik a családom környezet-terhelési díja, hiszen eggyel több személy használja a közüzemi szolgáltatásokat, s fogyasztja a levegőt... De ez még mind semmi, mert közölte velem már ott az arénában a közjegyző, hogy természetesen nagyon hamar be kell fizessem mindazt az összeget Állam Bácsinak, amibe eddig az Államnak belekerült Csivatella gyógykezelése, meg ügyének kivizsgálása, az ítélezési díj, meg egy csomó más járulékos költség! Ezt lenyelte volna az állam ha Csivatella meghal, de mert nem halt meg, ezek mind engem, a férjét terhelnek! Hogy szakadna rád az ég, fiam, a heregolyóidat nyomkodnád olyan szorgalmasan, mint azt, ami nem a te kezedbe

való! Ezt jól elintézted, ez kész anyagi tönkremenés a családnak!

—Úgyis kitalálsz valamit apuci, te nagyon okos vagy!

—Hogyne, a felelősséget rám kenni, ahhoz van eszed, mi, te hülyegyerek! Majd kitalálom, hogyan büntesselek meg!

—Abból nem lesz pénzünk... - szemtelenkedett Kidír.

—Szerencséd hogy hátul ülsz, különben lekevernék neked egy frászt...

—De hát nem jobb érzés neked azzal a tudattal élned apuci, hogy NEM vagy gyilkos?!

—Ne legyél már ilyen majom, eddig sem voltam az, és akkor sem lettem volna az, ha Csivatella meghal!!! Nem vállalhatom a nyakamba a világ minden vétjét!

—Márpedig – szólalt meg Csivatella – igenis hogy gyilkos lettél volna ha meghalok, és bizonyos mértékig még jelenleg is az vagy Kirmizigul úr, egyedül a fiad, Kidír nem az! Tudniillik te még fizettél is azért, hogy adott esetben gyönyörködhess a halálomban, hiszen jegyet vettél az előadásra; ezzel meg ugye szponzoráltad azokat, akik mindazt a sok kegyetlenséget elkövetik a nők ellen, aminek elviselésére kényszerítve vagyunk! Bűnrészességet vállaltál tehát!

—Miről beszélsz te?! - ámult Kirmizigul.

—De hiszen mondtam az arénában is! Hogy az még hagyján egy nőnek amíg férje van vagy apja, de amint egyedülállóvá válik, törvényszerű az útja a legmélyebb nyomorúságba, és ez rút igazságtalanság!

—Basszaisten, ráadásul még lázadó nő is az, akit a nyakamba kaptam! - csapott a kormánykerékre elkeseredetten az apuka.

—Nem lázadok, csak véleményem van!

—És igaza is. - kotyogta mellette Kidír, mire Csivatella átölelte a kisfiút.

—Milyen okos is vagy! Nem úgy, mint apád!

—Egyszerűen egy *érzelgős fasz* a fiam, nem okos! Megszédítetted a szövegeddel, pedig még te sem vagy valami észlány, mert ha nincs ott a hülye fiam, simán véged van, mert nem szeretik a férfiak a lázadó és zsaroló szövegeket hallani; messze több esélyed lett volna, ha elpityeredel, azt hangoztatod hogy keveset éltél még, esetleg térdre is hullsz! De nem, mert neked a büszke nőt kellett játszani... nem is csoda, hogy csak egy nyápic kisgyereknél értél el sikert!

—Egyelőre ez is elég volt nekem... - somolygott a leány.

—Egyelőre?!

—Persze. Hiszen csak annyit akartam elérni, hogy ne kerüljek a GANÉ-ba, s életben is maradjak! Ez össze is jött. Meg lehetek elégedve magammal!

—Hacsak meg nem öllek. Mert megtehetem!

—Csak elméletileg. Mert azért azt mégsem illik! Pláne nem ilyen hamar az új házasságod után! Azért mentettél meg a fájdalommentes, injekció-okozta haláltól, hogy fájdalmasan agyonverj?! Ugyan már drága férjem, ezt nem fogod te vállalni; azonnal kinéznének minden jobb társaságból, amint ennek híre szalad! Hiába van a férfiaknak mindenhez joguk: A jogokkal tudni kell élni, s illendően kell élni! Méghogy engem megölni, ugyan már! Nevetséges!

—Nevetséges amit én mondok, ezt mered mondani te, a nő?!

—Igen, drága férjem!

—És én sem fogom hagyni, hogy megöld! Mindenkinek el fogom mesélni, ha megteszed! - fenyegetőzött Kidír.

—Jó. - fújt egyet hirtelen Kirmizigul. —Nem ölöm meg, helyes. Nem én! De akkor vegyetek tudomásul valamit! Azt, hogy neked Csivatella a legsúlyosabb testi fe-

nyitás terhe mellett meg van tiltva, hogy engem valaha is férjednek szólíts!

—De hát az vagy!

—Csak jogilag. Az sem örökre! A te férjed az én hülyegyerekem, az én egyszem idióta fiam, Kidír! Mert ő mentett meg! Én neked Kirmizigul úr vagyok, és kész!

—De Kidír még nagyon kicsi. Majdnem a fiam lehetne.

—Naná hogy csak majdnem! Tizenhét éves vagy, ő meg nyolc! A korkülönbség köztetek nincs kilenc év, inkább csak nyolc! Tehát ne is beszélj hülyeségeket: NEM lehetne a fiad! De lehet a férjed, és lesz is, csak nem most, hanem amikor már nagykorú lesz, tíz év múlva, sőt, már hat év múlva is, mert különleges esetekben lehetséges a tizennégy éves fiúknak is a házasság... és *teszek róla, hogy legyen ilyen különleges eset!* Mert nekem nem kellesz feleségnek, túl szemtelen vagy, túl öntudatos...

—Mert nem akartam meghalni? Micsoda vétek! - gúnyolódott a leány.

—Csend legyen!

—Bocsánat, de érdekelne *Kirmizigul úr*, hogy mi a terved, mert hiszen akkor sem lehetek a fiad felesége ha ő nagykorú lenne, hiszen a *te* feleséged vagyok jogilag!

—El fogunk válni! Amint a fiam betölti a tizennégyet, te szépen közsülsz vele, én meg rajtakaplak benneteket, még hozzá tanúkkal együtt! Ezen esetben ugyanis lehetséges a válás, mint azt illik neked is tudnod...

—De hiszen akkor engem erkölcstelen nőnek minősítenek majd...! - sápadt el Csivatella.

—De nem leszel megölve, ezt megígérem! Megölhetnék, de nem teszem! Hacsak persze a fiam nem akar majd feleségül venni téged. Ez viszont már rajtad múlik: szerettesd meg magadat vele! Egyelőre úgy tűnik, nem lesz nehéz dolgod!

—Apám, miért beszélsz vele így, ilyen csúnya hangsúllyal?! Ennyire gyűlölöd?! Mert még ha velem beszélnél így, rám haragudnál, megérteném, de mi a bajod VELE, őt miért gyűlölöd?!

—Gyűlölni, én?! Mi a francért gyűlölném?! - ámult Kirmizigul teljesen őszintén. — Rád vagyok dühös, te eszement hülye, nem rá! Szemtelen, illetlen, pimasz nő, látom már, de például elismerem hogy bátor, és csak azt tette ami érdekében állott! Minek gyűlöljem?! Még csak nem is haragszom rá igazából; már majdnem rád sem haragszom, a kurva életbe, magamra haragszom, mert olyan marha voltam, hogy elhoztalak az előadásra! Hogy lehettem ilyen ökör! Ne is szóljatok hozzám amíg haza nem érünk, mert olyan dühös vagyok magamra, hogy a vezetésre alig bírok figyelni, és nem akarok karambolozni!

Csendben maradtak hát, és jó negyed óra múlva haza is érkeztek. Szép kertvárosi háza volt Kirmizigulnak, s alig kanyarodott be a garázs elé, a zajra máris kilépett az ajtón a felesége, Roxa mama, s igen elálmélkodott rajta, hogy megszaporodva értek vissza az útról!

—Hát ti...?! - kérdezte rosszat sejtve, alighogy mindhárman kiszálltak a kocsiból. Meglehetősen ritka volt ugyanis, még ha nem is tilos, hogy egy nő férfikíséret nélkül, egymaga járjon – vagy épp idegen férfival. És hogy itt nem valami ártatlan dologról van szó, azt már férje arcán is láthatta, aki igencsak dühös képet vágott!

—A fiad megnősült! - vágta Roxa képébe a lehető legrövidebben a tényt Kirmizigul, azzal bemasírozott a házba, és követte őt Kidír és Csivatella is. Persze Roxa sem tehetett egyebet, ő is beballagott mögöttük.

—Megnősült?! Kidír?! Amikor még nincs kilenc esztendő sem?! - álmélkodott.

—Hát ő éppenséggel azt hiszi, hogy engem nősitett meg, de biztos lehetsz benne anyjok, hogy ez kizárólag ideiglenes jelleggel igaz, és nagyon hamar teszek róla, hogy másképp legyen, már alig öt év múlva, mert amit főzött, azt egye is meg! - azzal Kirmizigul levetette magát egy fotelba, ami tiltakozva nyikorgott a hirtelen súlynövekedés miatt. Csivatella is leült, csak úgy engedély nélkül egy székre, Roxa mama is így tett, mert sejtette, hogy most hosszas mesélés kezdődik; s leült volna Kidir is, de apja rákiáltott:

—Te csak álld végig amit most elmondok, úgylis ültél eleget mellettem a kivégzésen, akkor bezzeg minden bajod volt hogy ülni kell, hát most állj csak, mert ha nem állsz, én sem állok jól magamért!

S ezután elmesélt mindent a feleségének, hogy mi meg hogy volt. Roxa ámultan hallgatta, de álmélkodásánál is nagyobb volt az aggodalma.

—És most mi lesz, kedves férjem?! Mert úgy tudom, egy második feleség nagyon sokba kerül!

—Az biztos is! Nagyon össze kell húznunk magunkat! És mi sem természetesebb, hogy amit csak lehet, ezzel a te hülye fiaddal fizettetünk meg!

—Vele?! De hiszen nincs pénze!

—De vannak tervei! Azaz, *voltak!* Mert ezeket múltidőben kell érteni! - jelentette ki Kirmizigul határozottan. —Mert ezek után biztos hogy nem fog főiskolára menni, egyszerűen nincs pénzem rá, hogy a hülyegyereket taníttassam!

—Hát azért nemcsak az én gyerekem, de a tied is... - védekezett bátortalanul Roxa.

—Még hogy az enyém?! Ez?! Lófaszt! Egy jókora lótetűben több keménység van mint ebben, inkább a lótetű a gyerekem mint ez, hiszen ez olyan lágyszívű, hogy komolyan mondom, az olvadó vaj keményebb mint a szíve, el lehetne vágni vele! És ebben bizony terád ütött asszony, ezt bizony tőled örökölte, mert te vagy olyan, hogy a múltkor is átvitted a tyúkot a szomszédba, hogy ott vágják el a nyakát, mert te azt sem bírtad megtenni! Szóval egy szót se halljak ha jól akarsz magadnak, mert ez az egész a te bűnöd, de vastagon ám!

—Mi az hogy nem megyek főiskolába?! - kiáltotta elképedve Kidir. —Hiszen meg-egyeztünk apuci, hogy úrhajós leszek! És ugye hogy szorgalmasan tanultam is eddig!!

—De azzal az egyetlen kis ujjmozdulatoddal, hogy helyettem nyomtad meg a gombot, elbasztál mindent, de örök életedre! Ott a te úrhajód, ni – bőkött ujjával Csivatella felé – nézegesd az ő csillogó szemeit csillagok helyett! És meg ne halljak egy szó ellenkezést sem, mert akkor úgy kupán váglak, hogy máris csillagokat láatsz, pedig nappal van!

—Szóval – folytatta kissé csendesebben – a dolog úgy áll, hogy egészen egyszerűen akárhogyis töröm a fejemet rajta, *nincs* pénzünk főiskolára, és nem is lesz! Nem akarok én rosszat még most sem neked, te átkozott hülyegyerek, de ezt nagyon elkúrtad! Ha gazdag volnék, nem érdekelné a dolog, felpofozlak, aztán jól van, el van felejtve az egész! *De nem vagyok gazdag!!* Vagyis az a helyzet, hogy igaza van ennek a pimasz némbeknek, Csivatellának, hogy igazán nem tehetek olyasmit hogy megölöm, mert ha annak híre szalad, még lehet hogy a munka-helyről is kirúgnának, no nem a nőölésért, azaz azért, csak épp mást hoznának fel indokul! De meg különben sem szívesen ölném meg, mert hát azért az biztos, hogy disznóság ami történt vele, és gondolom valóban tisztességes leányként élt, amíg az a gazember be nem tört hozzájuk... aztán hogy az arénában mit beszélt,

hát ugye a halálfélelem bárkinek elveheti az eszét, s a tisztességes viselkedésről pláne elfelejtkezhet olyankor... tehát nem, nem, én nem hibáztatom! Őt nem! A fiamat inkább, de ő meg persze kicsi. Magamat is hibáztathatnám, de minek már utólag, meg hát arra igazán nem gondolhattam amikor magammal vittem, hogy ez történik... szóval ne idegesítsetek fel nagyon kérlek benneteket, mert látjátok hogy igyekszem korrekt lenni és megnyugodni... de van egy szar helyzet, amiben meg kell találnunk a legjobb kivezető utat! Azt, ami a számomra a lehető legjobb, de lehetőleg mindegyik másunknak is! Szóval Csivatella életben maradt, és velünk kell élni ezentúl! Na de én nem tudok eltartani két nőt életem végéig, erről szó sem lehet, nem állok úgy anyagilag! Tehát túl kell adni rajta! Na de válás nincs, hacsak nem megcsalás esetén! Ha viszont Csivatella egy idegen férfit próbálna elcsábítani, s azzal kapnám rajta, nem biztos, hogy az a férfi utána feleségül venné Csivatellát...

—És ilyesmire nem is vagyok hajlandó! Nem kockáztatom emiatt a halálbüntetést! - felelte azonnal a leány.

—Gondoltam. Szóval ez nem járható út! Egészen más viszont a helyzet, ha az a férfi a fiam! Aki láthatóan nagyon kedvel téged! Ő feleségül vesz majd téged miután tőlem elváltál, már amiatt is, mert addig verem amíg meg nem teszi, de meg különben se tenne olyat hogy nem vesz téged feleségül, mert másképp kivégeznének téged, s milyen érzélgős, ezt nem hagyná! Na de amíg ezt megtehetjük, addig még kell várni bő öt évet legalább, s ezt az időt túl kell élnünk! Sőt, kell neki pénzkereseti lehetőségről gondoskodni azutánra is hogy eltartsa magát és téged is, ezen kell tehát gondolkodnunk! Hogy ez mi lesz még nem tudom, de annyi biztos, hogy nem lehet egyszerre tanulni is és dolgozni is, tehát szó sem lehet holmi főiskoláról, ezekből úrhajózásról meg más efféle apámkinjáról sem, ezt tehát sürgősen felejtse el!

—De apa, hiszen akkor lesz sok pénzem, ha felsőfokú végzettséget szerzek!

—Bizonyára. Csakhogy amíg azt megszerzed, várni kéne legkevesebb huszonnégy esztendő korodig, s addig nem óhajtok nyomorogni az egyetlen keresetből, az enyémből! Mielőbb a magad lábára kell álljál anyagilag, tehát szakmát kell tanulj, s még örülj hogy nem küldelek segédmunkásnak nyolcadik után, hanem hagyom a szakmatanulást! Azzal készen lehetsz tizennyolc esztendő korodra. Legyél mondjuk hegesztő, vagy CNC gépkezelő mint én az apád is, az nem olyan nehéz, aránylag nem is fizetik olyan nagyon rosszul, persze elismerem, meg sem közelíti egy mérnök, pláne egy úrhajós fizetését! De ezt te basztad el, mert kellett neked érzélgősködnöd, holott Csivatella magának kereste a bajt, mert szó sem volt róla eredetileg hogy kivégzik, mehetett volna a GNÉ-be is...

—A GANÉ-ba. Na köszönöm szépen! - fújt egyet megvetően Csivatella.

—Mindenesetre te magad manőverezted magadat olyan helyzetbe, hogy életedet veszély fenyegetse! Ezt jó, ha a fiam világosan látja! Ha úgy veszem, te tulajdonképpen öngyilkos akartál lenni, mert hülye voltál! Tehát a fiam egy hülye kedvéért adta fel a karrierjét, holott tény ami tény, egészen kiváló esélyei voltak a céljai elérésére! De most ez van, nincs pénzem a főiskolájára, de ha volna akkor sem akarok nyomorogni miatta plusz tíz évet!

—Tizennyolc és huszonnégy között a különbség csak hat! - érvelt kétségbeesetten Kidír.

—De ha posztgraduális képzésben is részt veszel, akkor eltart az tizig, talán tizenkettőig is! Pláne ha holmi doktorátust is szeretnél... Ezt tehát felejtse el!

—Tényleg ilyen komolyan készült a céljaira ez a derék legény? - kérdezte Csivatella.

—Tényleg. De ez régen volt, ez a múlt! Most tehát bemegyünk szépen a szobádba, összeszedünk minden úrhajózási cuccot, minden modellt, minden posztert, fényképet, akármit...

—De apa, hiszen tagja vagyok az Axor Bolygó Baráti Körnek!!

—Kilépsz belőle. Megy az könnyen, csak egy levél kell hozzá! És ezentúl szorgalmasan tanulsz, de nem ám kozmológiát meg efféle izéket, hanem kiválasztasz magadnak valami jó vasipari szakmát, és azt tanulsz! E téren szakkönyvem is van bőségesen!

Most megszólalt Roxa mama.

—De kedves férjem, azért már bocsáss meg, de ez így mégsem megy! Hogy is vehetné feleségül a fiunk ezt a leányzót pár év múlva, ha addigra gyereket is szül majd tőled?!

—Már miért szülne gyereket tőlem?! - ámult Kirmizigul.

—Hát ugye, az bizony könnyen megeshet, ha... szóval...

—Ja, hogy erre gondolsz, nem, természetesen eszem ágában sincs ágyba bújni vele! Az valóban megkomplikálná a dolgokat! Ő a fiam felesége és kész, mint azt már többször is kijelentettem! Jogilag még nem, de ez merő formaság!

—Ezt megnyugodva hallom! - sóhajtotta a felesége.

—Az az Axor bolygó, ez ugye az, ami a hozzánk legközelebbi bolygó, és állítólag lakható? - kérdezte tünődve Csivatella.

—Igen, az. - felelte Kidír. —És nemcsak állítólag lakható, hanem nagyonis valószínűsítéssel lakható, mert a műholdak lefényképeztek rajta hatalmas városromokat, szóval ott régen éltek is már emberek, csak kipusztultak valamiért, és a kormány be akarja telepíteni újra, és tizenöt évvel későbbre tervezték az első telepescsoport odaküldését, és én is közöttük akartam lenni, sőt, én akartam vezetni az úrhajót, mert űrpilóta akarok lenni!

—De nem leszel az! Indulj is a szobádba kölyök, mert én komolyan beszéltem: Csivatella a tied, én hozzá nem nyúlok esküszöm, megkaptad amire sóvárogtál, olyan játékszered van amilyen *senki* korodbeli kölyöknek, de valamit valamiért, most tehát szépen kitakarítom a szobádat minden felesleges cuccról, aztán hallani szeretném, hogy milyen szakma tetszik neked...

—Semmilyen!

—Olyan nevűről nem tudok. Tehát mozgás, vagy úgy seggbe rúglak, hogy zúgva szállsz mint egy győzelmi zászló! - és megindult előre maga Kirmizigul úr.

Kidír is felállt, s ment apja után, és látszott az arcán, hogy mindjárt elpityeredik. Ezt észrevéve Csivatella átölelte őt.

—Ne aggódj! Bízz bennem! Te is segítettél rajtam, én is segítek rajtad! - súgta a fülébe.

—Sosem jutok el a csillagok közé!

—Ha komolyan akarod, eljutsz! Van egy ötletem!

—Elég legyen ebből, hallok mindent, ne bolondítsd a fiamat, mert szájon váglak! - csattant fel Kidír apja.

—Azt mondtad, nem nyúlsz hozzám! - szemtelenkedett Csivatella.

—A farkammal. Azt egy szóval sem mondtam, hogy hagyom hogy a fejemre nőj!

Beérték a szobába. S valóban úgy volt ahogyan azt Csivatella sejtette is: minden teli volt a csillagászáttal kapcsolatos plakátokkal, főleg az Axor bolygót és

annak részeit ábrázoló felvételekkel. De itt volt a harmadik úrsikló legénységét ábrázoló plakát is, azé ami felrobbant felszállás közben, volt itt rengeteg csillagászati tárgyú CD is, Kozmológiai Almanach, Csillagászati kézikönyv, az Űrkutatási Értesítő című folyóirat több évfolyama bekötve...

De zenei együttesekről például egyetlen posztert sem talált, holott a hasonló korú fiúk szobái általában azzal szoktak kibélelve lenni.

—Te aztán komolyan készültél, látom! - ámult Csivatella.

—Mostanáig. - jegyezte meg szárazon Kirmizigul, azzal nekiállt leszaggatni a plakátokat.

—Ne, apa! - és Kidir most már tényleg elsírta magát.

—Ne aggódj, úgyis le kéne szedni őket, ha elköltöztél! - simogatta meg a fejét Csivatella.

—Mikor lesz az!

—Nemsokára. Elvégre valaki kell hogy őrizze azt a házat is, amit most megszerezte velem együtt, az meg legegyszerűbb úgy, ha odaköltöztünk!

—Miről beszélsz?! - torpant meg Kirmizigul, s még a plakátszaggatást is abbahagyta.

—Na de kedves apósom, ugyebár én azért kerültem olyan helyzetbe, amilyenbe, mert édesapámat megölték! És senki más rokonom sem volt, aki gondomat viselhetné! Tehát olyan rokonom sem él, aki apám vagyonát megörökölhethetné! Az tehát tulajdonképpen az enyém. Persze nem az enyém, mert nőnek tulajdona nem lehet, de olyan értelemben mégis az enyém, hogy aki engem megkap, az azonnál megkapja a vagyont is! Ami, elismerem, nem sok. De annyi van mégis, hogy ne hagyjuk veszni! Többek közt egy teljes lakás tartozik e vagyonhoz, nem nagyon előkelő helyen, egy harmadik emeleti panellakás, de azért mégiscsak lakás, s ez most nem is lehet vitás, hogy a fiadat illeti meg...

—Még mit nem, az az enyém!

—Az a férjemé, tehát a fiadé.

—Még csak az kéne, természetesen az enyém, mert én állom mindazt a sok költséget, amibe te kerülsz a családomnak!

—Persze, felfoghatod ezt így is – vitatkozott Csivatella – de ennek nem sok értelme van, mert ha Kidir felnőtt, úgyis kell neki önálló lakás, nem maradhat örökké a nyakadon ebben a kis házban, és nem hinném hogy ha most elpotyázod ezt a lakást, akkor tudsz majd venni neki hirtelenjében egyet! Legegyszerűbb úgy döntened, hogy az az ő lakása és kész! Ha meg már az övé, vigyázni kell rá, vagyis jó lesz mielőbb odaköltöznünk!

—Remek. Szóval fizessem azután is majd a rengeteg adót, az ingatlanadót, a közüzemi hozzájárulást, víz-gáz-villanyköltséget, mindent...

—Igen – bólintott Csivatella – de ne feledd kérlek, hogy költségeid nemcsak nőni, ám csökkenni is fognak, ha engem hivatalosan bejelentel oda! Akár a fiadat is! Máris nem kell például akusztikai adót fizetned, mert nem egy fedél alatt él a két feleséged, a veszekedésünk tehát, ami nincs is, nem háboríthatja a szomszédokat! E lakásodnak sem megy fel a környezetterhelési díja, mert nem itt élek!

—Hm... - tűnődött el Kirmizigul. Majd így szólt:

—De hát ez akkor is teljesen lehetetlen. Ha egyedül él majd a fiam ott, egykettőre teljesen elkanászodik, nem tanul majd, vagy mindenféle baromságot, űrkutatást például...

—De hát nem egyedül él majd ott, hanem velem!

—No hiszen, egy buta nő mellett...

—Arra azért alkalmas vagyok, hogy a körmére nézzek, tanul-e vagy szórakozik.

—Arra talán. De azt már például nem tudod ellenőrizni, hogy mit olvas, szak-könyvet-e vagy valami hobbikönyvet, hiszen olvasni sem tudsz!

—De megtanulhatok!

—Az egy nőnek tilos.

—De a szükség törvényt bont. Én vállalom, ha megbízik bennem.

—Nem szegek törvényt miattad! Még csak az kéne hogy ez kiderüljön, és a börtönbe kerüljek!

—De nem derül ki, és nem is szegnél törvényt, mert majd Kidír tanít meg olvasni engem, és ő még különben is kiskorú, nem büntethető! De mondom, ki sem derül, hülye én sem vagyok hogy dicsekedjek vele! De még mást is mondok.

—Képzelem. Te tanulsz ki úrhajósnak a fiam helyett! - gúnyolódott Kirmizigul.

—Hát arról azért szó sincs. Bár tulajdonképpen nem teljesen lehetetlen hogy elke-rüljek arra a bolygóra, mert gondolom nők is kellenek a telepések mellé... Na de most nem ezt akartam mondani, hanem azt, hogy kitaláltam, miként lehetne mégis felsőfokú szakmája a fiadnak, olyan, amivel irtó jól is keresne, neked sem kerülne pénzbe a taníttatása, sőt még eljutna álmai helyére, a világűrbe, az Axor bolygóra is! Persze csak ha elég szorgalmas a tanulásban. De mert nekem is legalapvetőbb érdekem hogy a férjem minél gazdagabb legyen, emiatt nagyon szigorú zsarnoka leszek a tanulást illetően!

—Na fiam, ezt jól kifogtad: feleség helyett kapsz egy pótanyukát! - vigyorodott el Kirmizigul.

—Én nem bánom, ha tényleg elintézi, hogy úrpilóta lehessenek! - vágott vissza azon-nal Kidír.

—Nem úrpilóta, csak hogy kijuss az űrbe, és el álmaid bolygójára! De nem én intézem el, hanem te! Én csak megmondom, miben kell szorgalmas légy.

—Halljuk! - vezényelte nem is Kidír, hanem Kirmizigul apuka.

—Tanuljon ki maszkulológusnak! Ha szorgalmas lesz, ez pénzedbe sem fog kerülni. Tudom, hogy erre létezik nem is kevés ösztöndíj!

—Hm... - és Kirmizigul eltűnődött. —Maszkulológus... Na de hát ez hogy is mond-jam... meglehetősen valószínűtlen, hogy sikerüljön neki! RENGETEGEN akarnak maszkulológusok lenni, mindenki tudja, hogy bő százszoros a túljelentkezés! Pláne hogy még ösztöndíjat is nyerjen...

—De ott az ösztöndíj sem annyi, mint más szakokon!

—A fiam sosem viselkedett úgy, mint akit kicsit is érdekelne ez a pálya. Teljesen reménytelen, hogy elnyerje az ösztöndíjat, ha hiányzik hozzá az érdeklődése!

—Hogyan jutok ki ezzel a világűrbe? Hiszen a maszkulológusok mindennel inkább foglalkoznak, mint az úrhajózással! - kérdezte Kidír.

—Az űrbe ezzel biztos is, hogy sehogyan sem jutsz ki! Egyetlen esélyed, ha nemcsak maszkulológus leszel, de kifejezetten az az *egyetlen* maszkulológus, akit a telepésekkel elküldenek az Axor bolygóra! Lehet persze hogy küldenek többet is, de *egy*et egészen bizonyosan!

—Persze, ez mind lehetséges – bólogatott Kirmizigul – de hogy neki sikerüljön, épp neki a sok százezer jelentkezőből, annak kábé annyi esélye van, mintha azt tűzné ki célul, hogy ő lesz a bolygó Elnöke!

—Igen, de ha ezt tűzi is ki célul a fiad, semmit nem veszít vele! Mert ha nem is kerül be a telepések közé, de az igenis sikerülhet neki, hogy legalábbis egy átlagos

maszkulológus legyen, megnyert ösztöndíjjal, s te akkor is megszabadulsz az ellátásával járó költségektől!

—Na de ha nem sikerül neki megszerezni az ösztöndíjat, akkor potyára tanult addig, holott ahelyett elsajátíthatott volna valami tisztességes vasipari szakmát!

—Örömmel hallom, hogy akad végre egy férfi is aki azt mondja, hogy a maszkulológusi szakma nem tisztességes!

—Ne gúnyolódj, nem úgy értettem... de, szóval ez nagy kockázat!

—Nem egészen! Nem messze attól a háztól ahova elköltözik majd velem együtt, van a Társadalomtudományi Szakközépiskola! Itt folyik maszkulológiai előképzés is, kifejezetten a reménybeli maszkulológusok számára, azoknak tehát akik ilyen főiskolára jelentkeznek majd! És itt van olyan szak, ahová már ötödiktől felvesznek gyerekeket. Persze csak a legreményteljesebbeket. Aztán ha az itt végzetteknek nem sikerül a felvételi a főiskolára, akkor sincs semmi vész, mert aki ezt a középiskolát elvégzi, mind megkapja az alsótagozatos tanítói oklevelet, tehát akkor is lesz szakma a fiad kezében! Csak be kell ide jutnia! Ehhez meg mást sem kell tennie, csak tanulnia, azt amit amúgyis tanulnia kell, nagyon szorgalmasan!

—Hm... Nem rossz terv... de neked ez honnét jutott az eszedbe?

—Onnan, hogy édesapám is maszkulológus volt! Teli is van a házam szakkönyvekkel... Ezekre sem kell pénzt adni, látod!

—Hm... Te mit szólna hozzá, kölyök? - kérdezte Kirmizigul Kidírt, lényegesen enyhültebb hangon, mint ahogy eddig beszélt vele.

—Hát izé... Én nem sokat tudok ám arról, mit is csinál egy maszkulológus... annyit tudok, hogy ez valami nagyon régi szóból származó név, mert volt régen az a szó, hogy „maszkulin”, ami olyasmit jelent hogy „férfias”, és azt mondták a suliban egyszer, hogy a maszkulológus a férfiakkal foglalkozó tudományt jelent, de úgy tapasztalom, hogy inkább a nőkkel foglalkoznak mégis, mert a filmekben is többnyire nőkkel kapcsolatos kérdésekben kérdezik őket! Igazság szerint nem sok kedvem van hozzá, mert ez olyan unalmas dolognak tűnik, én meg a technikát szeretem, a rakétákat...

—Elnök nem szeretnél lenni? - kérdezte gyorsan Csivatella, mielőtt Kirmizigul megszólalhatott volna.

—A bolygó elnöke?

—Igen.

—Hogyne szeretnék, csak nem hiszem hogy sikerülne!

—Akkor miért nem szeretnél olyan szakember lenni, aki az elnöknek is tanácsot ad? Akinek a legbefolyásosabb emberek is kikérik a véleményét?

—A maszkulológusok olyanok?

—Naná! Csak ezt a sok hülye kortársad a suliban még nem nagyon tudja, emiatt mire eszükbe jut hogy ők tulajdonképpen maszkulológusok szeretnének lenni, már késő hogy jól felkészüljenek a hivatásra... de te időben elkezdted majd a tanulást!

—Hát... - fanyalgott még mindig Kidír. —Tudjátok, egyszer nem is régen kijött a suliba egy bácsi, az is maszkulológus volt, azt mondta róla a tanárnő, aztán levágott nekünk egy csomó unalmas dumát, hogy miért felsőbbrendűek a férfiak mint a nők... tök uncsi volt, de tényleg! Minek ezt magyarázgatni, amikor ezt mindenki tudja! Most nekem ilyesmit kell majd tanulnom?! Mert még ha biztos lehetnék benne, hogy úgy kijutok az úrbe...

—Azt hiszem, nem sokat tudsz róla, miből áll egy maszkulológus munkája! - mondta édesapja.

—Talán ha elmagyaráznád, apuci... persze ha te is jó ötletnek tartod...

—El kell ismernem, kiváló ötlet, de csak ha komolyan veszed, fiam! De hogy én elmagyarázzam neked... Legjobb lesz, ha inkább rákeresek e szóra a Világhálón...

—Akkor elmondom inkább én! - ragadta magához a szót Csivatella. —Na szóval, a maszkulológusok nagyon tisztelt személyei a társadalmunknak! De nincs sok belőlük, mert nem is kell belőlük sok. Emiatt ritkán találkozol velük. Ez olyan munkakör, ami régen, a barbárság korában még nem létezett. Akkoriban viszont voltak olyanok, hogy papok. Az emberek gyakran ölték egymást mindenféle hülye kitalációk miatt, amiket vallásoknak neveztek, de ezekről biztos tanultál is az iskolában. A vallásoknak papjaik voltak. Na aztán hogy megjött kissé az emberek esze, rájöttek hogy ez így nem mehet tovább, és megegyeztek, hogy a vallás mindenkiné a magánügye. Ezek után papokra sem volt szükség. És nekikezdték hogy megteremtsék a tökéletes társadalmat, azt, amiben most élünk! Kiderült azonban, hogy a papok a sok rossz mellett amit okoztak, bizonyos hasznos szolgáltatásokat is nyújtottak az embereknek, például megnyugtatták őket, lelkesítették őket, hatottak az emberek lelkiismeretére, erényesnek tartott tettekre ösztöklítették őket, döntésüket az emberek általában tiszteletben tartották, s ez sok véres konfliktust megelőzött... Tehát kiderült, hogy valami efféle szakmára, munkakörre nagy szükség van, épp csak ez nem misztikus, hanem tudományos alapokon kell álljon! S erre találták ki a maszkulológia tudományát, s ezen tudomány művelői a maszkulológusok! Ők mint már nevükből is kiderül, leginkább a férfiakkal foglalkoznak, mert hiszen társadalmunk aktívan cselekvő egyedei leginkább a férfiak közül kerülnek ki, még ha a művészetek legtöbb ágát nők is űzik; de mert a férfiak mellett ott élnek azért a nők is, emiatt azokat is ismernie kell egy maszkulológusnak! Tisztában kell lennie a törvényekkel, a férfiak és nők jogaival és kötelességeivel, jó rábeszélőképességgel kell rendelkeznie, tudja mit lehet és mit nem lehet elvárni egy férfitől és nőtől, bizalomgerjesztő kell legyen, és így tovább! Szóval nagyon okos, nagyon művelt valaki kell legyen! Munkája is sokrétű: gyakran hívják el iskolákba erkölcsórát tartani; vagy épp valami bonyolult ügyben a bíróságra szakértőnek; nehéz erkölcsi kérdésekben is kikéri a véleményét; ha nyugtalankodni kezdenek a nők valamelyik GANÉ-ban, akkor is megy oda maszkulológus, hogy jobb belátásra bírja a nőket, vagy esetleg az is lehet hogy kideríti, igazuk van ebben-abbban, s akkor intézkedik; akad olyan GANÉ is, aminek eleve maszkulológus a vezetője mert olyan fontos hely! Általában véve a maszkulológus dolga a konfliktuskezelés, a békítés, a kielégítő megoldások megtalálása, a megnyugtató, bár néha a lelkesítés és az összefogás elősegítése is!

—Hú de szépen elmondtad, azannyt! - ámult Kirmizigul.

—De hiszen meséltem már, hogy édesapám is maszkulológus volt... - sütötte le a szemét Csivatella szerényen.

—Mit csodálkozol ezen apa, hallhattad az arénában is, hogy beszélni nagyon tud ám!

—Hé, olyan elragadtatva nézel rá, hogy azt hiszem mindjárt szerelmes leszel belé!

—Ezt nem tudom, mert fogalmam sincs, mi az a „szerelem” nevű érzés amit annyira dicsérnek; az biztos hogy én most semmi különösöt nem érzek, csak tetszik hogy Csivatella olyan okos! Örülök, hogy a leendő feleségem értelmes nő!

—Nem „leendő”, hanem már most, e pillanatban is az, ebből nem engedek!

—Nekem így is megfelel...

—Szóval neked tetszik, hogy okos vagyok?! - kérdezte éles hangon Csivatella.

—Persze hogy!

—Miért tetszik?

—Na de hát miért *ne* tetszene?! Jobb lenne talán, ha egy értelmi fogyatékos idióta lenne a nejem?! Az épp olyan ciki volna, mintha egy bányarém jutott volna csak nekem! Szerintem minél okosabb egy nő, annál jobb! Például annál jobban tud segíteni is az urának ebben-abban!

—No, azért a *túl* okos nő sem jó ám... És attól tartok ez a Csivatella e téren nagyonis súrolja ám a határt, még legjobb esetben is... - morogta Kirmizigul. —De erről most ne vitatkozzunk, attól tartok úgysem győzhetlek meg fiam; nem is akarlak; arra válaszolj inkább, hajlandó vagy-e maszkulológus lenni, vagy keressünk neked valami jó szakmát?!

—Megpróbálom! Lesz ami lesz! Tényleg jól hangzik; nem tűnik nehéz munkának, hogy tanácsokat adjak mindenkinek!

—Igen, a maszkulológus munkája nagyon könnyű, de amíg odáig eljut, rengeteget kell tanulnia! Hogy úgy mondjam egész életét előre ledolgozza már az iskolában! - figyelmeztette őt Csivatella.

—Nem baj. El akarok jutni az Axor bolygóra!

—Helyes. Akkor szerintem ezt a témát le is zárhatjuk, a kérdés eldőlt; menjünk akkor Csivatella lakására, mert kíváncsi vagyok, mit örökölt a fiam! - fordult meg Kirmizigul apuka, s megindult a kijárat felé.

* * *

Mint kiderült, a harmadik emeleti lakás bár valóban nem a legjobb helyen, nem a legelőkelőbb környéken feküdt, de aránylag nem is volt kicsi, pláne ahhoz képest, hogy csak Csivatella és édesapja lakott benne! Négy szobája is volt, meg jókora konyha, plusz külön ebédlő ami bizvást beillett egy nagyobb szobának, a konyhában sem kellett szorongani, volt fürdőszoba is, és nemcsak e fürdőszobában volt vécé, de külön illemhely is volt, az sem jelentett tehát gondot, ha egyszerre jön rá két emberre itt a szükség! Emellett még volt külön társalgó is, szóval igazán szép lakás volt; egyedül az előszoba nagyon picike, de hát minek is abból nagy! Viszont legalább a mennyezetig teli volt mindkét oldalon faliszekrényekkel, ahol bőven elfértek az esernyők, kabátok, cipők. Volt külön könyvtárszoba is, minden fala a mennyezetig teli könyvekkel, de még középen is állt két polc egymásnak háttal, roskadásig megrakva könyvekkel; az egyik szobában viszont amit láthatóan dolgozószobának használt Csivatella apja, egy ultramodern számítógép állt, mellette pedig egy CD-tartó, de akkora hogy hatszáz lemez volt benne, viszont köztük egyetlen játékprogram sem, mind csupa komoly tudományos anyagot tartalmazott, főként természetesen a biológia és pszichológia köréből, bár akadt néhány történelmi jellegű is. És megvolt rajtuk az Egyetemes Világenciklopédia mind a háromszáz kötete is...

—De hiszen ez a lakás szebb mint a mienké! - ámult el Kidír.

—No ugye hogy van előnye annak, ha az ember maszkulológus... - nevetett rá Csivatella.

—Szerintem az enyém jobb, mert az családi ház, és emiatt nem ébredek fel, ha a

szomszéd elfingja magát! - mordult fel sértődötten Kirmizigul apuka.

—Az itt sem történik meg. Minden fal vastagon hangszigetelt. Ha becsukjuk az ajtót-ablakot, akár üvölthetsz is, az sem hallatszik át, persze a szomszédból sem ide! Kipróbáltuk. Apám mindig fontosnak tartotta a nyugalmat. Kertes házat meg amiatt nem vett, mert nem akart a kerttel bajlódni, ami nem is lett volna ajánlatos neki, mert pollenérzékeny volt szegény. Még itt a város belsejében is előjött neki néha valami allergiás reakció nyaranta. Na szóval ez az, itt laktunk, nézzetek körbe, aztán ha komoly a szándék, akár máris költözhet ide a fiad, ami szerintem hamar is fog menni, mert elég ha csak a ruháit és tanszereit hozza ide, minden másból van itt bőségesen!

—No fiam, egy rossz szavad sem lehet: ez olyan lakás, amivel nem sokan dicsekedhetnek! Pláne nem ilyen taknyosfiatalon! Bár én továbbra is hiányolom a kertet! Tehát akkor megesküszöl nekem, hogy rendesen fogsz tanulni maszkulológusnak?!

—Igen apám!

—Jó. De te is vésd eszedbe Csivatella, hogy legalapvetőbb érdeked a fiam körmére nézni, hogy tanuljon, mert neked is az a jó, ha mielőbb elismert szakember lesz belőle! Akkor most gyérünk, és hozzuk el ide a cuccait! Persze a csillagászati képeket nem!

—Nyugodtan lehet azokat is, legalább ha látja őket, az a céljaira emlékezteti! - mondta nagyvonalúan Csivatella.

—Legyen! Lásd milyen engedékeny vagyok! De ezentúl akkor a te felelősséged a fiam! Ne feledd, időnként kikérdezem, s ha nem leszek megelégedve a tudásával...!

—Hamarosan többet fog tudni nálad! - mosolygott Csivatella. —De hogy időt nyerjünk, szerintem jobb lenne ha te apósom és a feleséged hoznátok ide Kidír holmijait, hogy azonnal elkezdhessen tanulni! Megmutatom neki a legfontosabb dolgokat, közben meg csinálok neki finom vacsorát...

—Szóval még én is cipekedjek helyette! Na jó, ne mondd hogy rossz apja vagyok! De a számítógépét nem hozom el, azt eladom, van itt neki úgylis sokkal jobb! Hanem ha elkanászodik, lezüllik, rosszul tanul, esküszöm megismerkedik a tenyeremmel! De nemcsak ő, hanem még te is!

—Bízhatsz bennem, tudom mi az érdekem, van ennyi eszem!

—Nem hiszem. Te egy nagyon-nagyon buta nő vagy!

—Érdekes, korábban azzal vádoltál, hogy túl okos lennék...

—Rosszul mondtam. Túl okoskodó vagy! Okoskodni a buta is tud, és te seggbuta vagy! Ha ugyanis okos lennél, nem úgy szövegeltél volna az arénában ahogyan tetted, hanem egyszerűen közölted volna a jelenlevőkkel, micsoda pompás lakásod van, amit megörököl az, aki feleségül vesz téged! Szerintem roppantmód megnövekedtek volna az esélyeid! De nem, te gögösködtél, parancsolni akartál a férfiaknak, büntudatot ébreszteni bennük...

—És nem jól jártam-e talán?! Olyan férjet kaptam, aki nem a vagyonért vesz el engem, ami különben valóban nem nagy mert például pénz nemigen van itt, ami volt is elvitte a rabló, szóval a lakás szép csak; de a lényeg, hogy én magam tetszem neki, becsül engem... szerintem sokkal jobb lesz nekem a fiaddal, mint bárki mással lenne, őt én magam is szeretni tudom, nem úgy, mint aki csak a lakást akarja nem engem, s akinek a lakás mellé csak kolonc lennék a nyakán! Elismerem, sokat kockáztattam, de szerencsém volt, s összejött a dolog!

—No... hát azellen nekem sincs kifogásom, hogy szeresd a fiamat! Nem akarok én neki rosszat, és tulajdonképpen neked sem! - mondta megenyhülten Kirmizigul. —Akkor gyere most anyjok, hozzuk el a fiam cuccait, szerintem befér a kocsiba egyszerre is, aztán én nem is nézek feléjük két napig, hadd ismerkedjenek a dolgokkal, a külön étellel...

—Egy pillanat! - szólt most Csivatella. —Csak úgy hagyhatsz itt, ha adsz különjárási igazolványt! Hiszen nekem kell bevásárolni a városban, s oda egy nő nem mehet ki férfikíséret vagy efféle igazolvány nélkül!

—De nekem nincs még egy, s ami van, a nejemnél van!

—Akkor kérem a nejedét! Ő most úgyis veled együtt lesz, tehát egyelőre nem kell neki, holnap meg csináltatsz neki újat, megteheted, hiszen jogilag két feleséged van!

Kirmizigul sóhajtozott hogy ez is pénzbe kerül majd, mert a hivatalban semmi igazolást nem adnak ki ingyen; de azért Csivatella megkapta a papírt. Ezután Kirmizigul és Roxa mama elmentek...

Alig csukódott be mögöttük az ajtó, Kidír megszólalt.

—De Csivatella, hát nincs neked saját igazolányod, amit édesapádtól kaptál?

—Hogyne volna, de az nem érvényes, mert apám már meghalt.

—De az úgysem derül ki, csak a nagyon komoly ellenőrzéseknél!

—Akkor sem érvényes. Különben is, ki tudja mire is jó lehet az még...

—Mire?

—Mit tudom én, az élet néha furcsa helyzeteket produkálhat... hanem ne nevezz engem úgy, hogy Csivatella!

—De hiszen ez a neved!

—De ez olyan hivatalos. A feleséged vagyok, nemigaz? Mi lenne ha úgy szólítanál, hogy drágám, kedvesem, édesem, hm?

—De hivatalosan nem vagy a feleségem!

—Persze, de itthon azért lehet így beszélned! De ha más hallja, akkor sem kell az, hogy Csivatella. Elég az is, hogy „Csivi”. Ez sokkal kedvesebb! Bizalmasabb! Vagy nem így gondolod?

—Van benne valami...

—Na jó, akkor válaszolj: Tudsz titkot tartani?!

—Persze, nagyon! - csillant fel a kisfiú szeme.

—De nagyon-nagyon komolyan!

—Nagyon!

—A szüleid előtt is!

—Persze hogy!

—Az iskolában is!

—Ott is! Mindenki előtt!

—Így görbülj meg?! - mutatta neki az ujját Csivatella.

—Mondhatom hogy igen, de ez nem sokat jelent, mert nem vagyok ám babonás! Miről van szó?!

—Ez nagy titok. Gyere velem! - azzal Csivatella bevezette Kidírt a konyhába. Ott pedig kinyitotta az egyik faliszekrényt, amit már ismert is futólag Kidír, belenéztek a lakás felderítésekor, és mindenféle edényekkel volt teli az alsó polcokon, felül meg ahol nem volt bepolicozva, néhány szeg volt beverve, amiken olyasmik lógtak hogy üvegmosókefe, mérőkanál, egyebek. Most Csivatella felfelé nyomta az üvegmosókefét tartó szeget, az egyik mérőkanálét pedig lefelé. S erre

olyasmi történt, amire Kidír igazán nem számított: a szekrény egész belseje elfordult, s mögötte keskeny folyosó tárult fel!

—Gyere! - intett neki Csivatella, s a leány belépett oda. Kidír követte.

A folyosó rövid volt, két lépésnyi sem, s egy másik helyiségbe vezetett, ami mindenféle ritkán használt cuccokkal volt teli, mint afféle félig-lomtár; ellenben ebből is tovább lehetett menni, gyakorlatilag egy másik, négyszobás lakásba! Persze a szobákon kívül volt itt is konyha, fürdőszoba, minden mint a másik lakásban, épp csak külön véce nem.

—Ugyanis ahol átjöttünk ide, az volt eredetileg a kis budi! - magyarázta Kidírnek Csivi. —Tudod, meghalt a szomszéd bácsi, és apám megvette az örökösöktől ezt a lakást! És csináltatott ide átjárót. De azon az ajtón ami eredetileg e lakásé volt, nem lehet már bejutni ide: az egyetlen szobába nyílik csak, amiben csak egy kis ágy van, meg pár ócska egyéb bútordarab! Azt nem is használjuk, bár az is apámé. Azaz övé volt, amíg élt.

—Ez nagyon izgi, de mi az értelme? - kérdezte kíváncsian Kidír.

—Nézd csak meg a faliszekrényeket! - biztatta őt Csivatella.

A legtöbb faliszekrény telis-teli volt tartós élelmiszerekkel. Találtak ott bizony bő kétszáz kiló kristálycukrot, fél mázsa lisztet, ugyanannyi búzadarát, kétezer tábla tejcsokoládét, több száz zacskó töltetlen savanyúcukrot, filteres tea is volt vagy ötven dobozzal, befőtt is volt sok tucat üveggel, sok-sok zacskó ételízesítő is volt, meg találtak tartós, évtizedekig eltartható kétszersültet rengeteget, baba-piskótát is, só is volt ott vagy ötven kiló, tészta bő két tonna is, tejpor is akadt jó egy tonna... italpor is néhány kiló... És konzervek, de hegynyi mennyiségben! Májkrém, vagdalthús, babkonzerv, halkonzerv, meg minden ami elképzelhető! Még méz is akadt valami ötven literre való. Az egyik faliszekrény viszont egyenesen sebkötöző szerekkel, vitaminokkal és gyógyszerekkel volt tele, de igazán jókora mennyiségben.

Mindezen Kidír csak ámult.

—De hiszen ezt egy üzemi konyha sem lenne képes elhasználni egy év alatt!

—Azért ne túlozzunk, nincs itt annyi... de ugye milyen szépen fel vagyunk szerelkezve?! Nem kell egy darabig félnünk az éhenhalástól!

—Az biztos is... De mire kellett nektek ennyi kaja?!

—Tudod, apukám idős korára kissé szenilis lett már, és egyre attól félt, hogy ha lemegyek az utcára bevásárolni, valami bajom esik... de maga sem szívesen ment bárhová is. Félős lett. Szívesebben vette, ha mindenből van elég idehaza is. Emiatt nagy tartalékot halmozott fel. Aztán persze a baj házhoz jött... de nézd csak meg, mi van a nagy csokihalom mögött!

Kidír megnézte. Jókora bankjegyköteget talált, nem is kis címletekkel.

—Tyű, azannyát!

—Ezt aztán kereshette a rabló, látod... ez is a mienk! Nem is vagyunk szegények!

—Nem hát! Ebből akár sportkocsit is vehetek!

—De nem veszel! Ez a mi vésztartalékunk! Tedd is vissza ide, jó helyen van itt! Apukádtól is kérünk pénzt majd rendszeresen bevásárolni, hogy gyanús ne legyen! De nem szabad elárulnod senkinek!

—Nem, nem, soha! - fogadkozott Kidír.

—Látod én megbízom benned, mert jó voltál hozzám! De el ne árulj!

—Miért is tenném, az nekem sem volna jó, apám rögvest elszedné tőlem ezt mind, eladná...

—Én is azt hiszem. Menjünk is vissza a másik lakásba, nehogy itt leljenek minket!

Visszatértek, s épp jókor, mert öt perc múlva meg is érkeztek Kidír szülei, a kisfiú tanszereivel és ruháival. De nem maradtak soká, mert Kirmizigul úrnak egy csomó hivatalos ügyet el kellett intéznie váratlan feleségmegszaporodásával kapcsolatban...

De nem távozott üres kézzel: miután kipakolták a kocsiból Kidír holmijait, Kirmizigul úr ellentmondást nem tűrően bepakolta oda a lakásból a pompás, kétméteres képátlójú házmozirendszert, mondván, Kidírnek nem lesz ügysem ideje a sok tanulás mellett tévét nézni... És mert Kidír nem mert tiltakozni, sőt Csivatella sem mondott egyetlen rossz szót sem, ettől a jókedve szélesen kivirult! Persze Csivatella sietett e jókedvet sürgősen lelohasztani, mert pénzt kért tőle a mindennapi szükségleteikre...

—Nesze! De leverem rajtatok, ha Kidír nem lesz osztályelső! - távozott a szigorú apuka.

Kidír számára tehát megkezdődtek a lázas tanulás napjai.

2. fejezet: Az énekesnő

Meg kell mondjuk, panaszra semmi oka nem volt Kidírnek! Olyan kiszolgálásban részesült, mint otthon még soha! Csivi dédelgette őt, cirógatta, állandóan mosolygott rá, ágyba hozta neki a reggelit, a ruhát amit reggel fel kellett vegyen, előbb hőpárnával megmelegítette hogy ne legyen Kidírnek kellemetlen, csak emiatt és a reggeli miatt képes volt Csivatella egy órával korábban felkelni! Természetesen egyáltalán semmi munkát sem kellett odahaza végeznie, Csivatella mosott, főzött, takarított, be is vásárolt ha kellett valamit, bár erre ritkán volt szükség. S ilyenkor is inkább futárszolgálatot vettek igénybe, egyszerre sok mindent megrendelve. Tehették, mert volt odabent nekik a lakásban egy óriási fagyasztószekrényük, s egy még óriásibb hűtőjük is.

Egyetlen dolgot kellett csak csinálnia Kidírnek: tanulni! Aztán ha befejezte a tanulást, pihenésképpen még tanult egy keveset. Ha aztán ebbe a sok tanulásba már nagyon belefáradt, akkor kikapcsolódásként Csivatella megengedte neki, hogy a változatosság kedvéért valami mást tanuljon...

Vagyis, Kidír tanulása cseppet sem ért véget az iskolai leckék elkészítésével! Annyira nem, hogy Csivatella megkövetelte tőle, hogy az írásbeli házfeladatot végezze el még az iskolában, tudniillik a szünetek alatt! Azt mondta, az olyan könnyű, hogy erre egy Kidír-féle zseni okvetlenül képes kell legyen a tízpercek alatt, ez még bőven sok is ezekre a piti kis példákra!

—Na de hát ilyesmit nem mondhatsz te Csivatella, hiszen azt sem tudod, mik ezek a példák! - ellenkezett vele a kis harmadikos Kidír.

—De bizony hogy nagyonis tudom!

—Teljesen lehetetlen, hiszen olvasni sem tudsz!

—Aztán mitől vagy éppen olyan biztos?!

—Hogy is tudhatnál olvasni, amikor azt mondtad a papának, hogy majd tőlem tanulsz meg!

—És ha csak hazudtam?!

—Hát tudsz?!

—Naná! Merem állítani, bőven tudok annyit, mint bárki gimnazista fiú... sőt, azt hiszem az egyetemi anyag jelentős részével is tisztában vagyok, már persze attól függ ugye hogy milyen szakirányt veszünk alapul! Mondjuk, atomfizikával például nem sokat foglalkoztam, ott elég hézagosa az ismereteim. Matematikából is csak eléggé homályos ismereteim vannak azzal kapcsolatban, ami a differenciálszámítás alapjain és a polinomok integrálásán túlmutat, de például belgyógyászatból merem állítani tudok annyit, mint egy átlagos körzeti orvos! A szerves kémiaiából sem lehetek utolsó, mert azt nagyon szeretem, sokat megtanultam belőle! Hanem tudod, mi az igazi kedvencem?!

—Mi?! - kérdezte elképedve Kidír.

—A számítástechnika! Például úgy számolok kettes és tizenhatos számrendszerben is, akár csak tízesben! Nem is egy programot írtam már, sőt saját programnyelvet is, s közvetlenül az ellenem bekövetkezett támadás előtt fejeztem be egy saját operációs rendszer megírását, ami ráadásul kifejezetten az anonimitásra van kihegyezve, hogy ha valaki ezzel bolyong a Világhálón, ne lehessen lenyomozni, hogy hol van!

—Na de... de hiszen... hát ezt nem értem! Apád nem vette észre talán, hogy tilos dolgokat tanulsz?!

—Dehogynem. Csak nem tiltotta meg! Sőt, ő tanított meg nagyon sok dologra! Öt éves sem voltam még, de már tudtam olvasni – ő tanított meg rá!

—Alig hiszem, hiszen javában azt tanulom a maszkulológia alapjairól ebben a tankönyvben, hogy – nézd csak meg, ez a fejezet címe - „Miért felsőbbrendűek a férfiak, mint a nők”? És te ilyen sok mindent megtanultál nő létedre?!

—Vagy talán épp azért, mert nő vagyok! - somolygott Csivi.

—Ezt hogy érted?

—Mondd, szeretsz-e engem?

—Úgy érted, szerelmes vagyok-e beléd?

—Nem, bár ha szerelmes vagy, az nekem csak jó! Hanem úgy értem, el tudod-e képzelni, hogy rosszat akarj nekem?

—Szó sem lehet róla! Azt nem tudom szerelmes vagyok-e beléd, azt hiszem nem, mert ahogy nézem azokat a nagyfiúkat akik szerelmesek, olyan hülyén bámulnak a nők után hogy nagy kedvem van kinevetni őket annyira mulyán festenek, irtó ciki lenne ha szerelmes lennék, de szeretni, azt igen, azt hiszem nagyon szeretlek!

—Gondolod hogy akkor is szeretni fogsz, ha valami szörnyű dolgot tudsz meg rólam?

—Ugyan mit, hiszen azt már tudom hogy nem vagy szűz, és ez bizony nagyon nagy hiba, bevallom nagyon nem tetszik nekem hogy nem szűz nő a feleségem, de hát mit lehet tenni, végülis nem a te hibád, mi lehetne ennél szörnyűbb?! Talán van valami eltitkolt betegséged?!

—Á, dehogy, makkegészséges vagyok, én olyasmire céloztam, hogy kiderül, hogy némely dolgokról esetleg nagyon furcsán gondolkodom! Illetlenül!

Kidír nevetett és átölelte.

—Ugyan már, mondd csak! Azok után hogy kiderült, egy csomó dologban többet tudsz a papánál is, már semmi nem lep meg!

—Hát akkor tudd meg, hogy én azt akarom ugyan hogy te kiváló maszkulológus legyél, hogy nagyon tanulj meg ami a tananyagod – de azt akarom, hogy bizonyos dolgokat ebből *ne higgy el!*

—Miért ne?

—Mert nem igazak!

—Na de hiszen ezek alapvető tények, például itt az áll, hogy a nők agya kisebb mint a férfiaké, és hát én még nem mértem ugyan meg, de gondolom olyan pofátlanul már csak nem hazudnának a könyvírók hogy azt mondják, kisebb a nő agya, amikor valójában nem kisebb!

—Hát én pedig ennél nagyobb disznóságokat is el tudok képzelni a tankönyvírókról, de ebben kivételesen egyetérték: a nők agya valóban kisebb!

—Na ugye!

—Mi az a „na ugye”?! Ez még semmit nem jelent! Ne feledd el, az agy nemcsak a gondolkodáshoz kell, hanem ahhoz is, hogy irányítsa a testet! Na már most, a férfiak teste nagyobb, sok kilóval nehezebb mint a női test! Logikus tehát, hogy a több sejtből álló, nagyobb test irányításához nagyobb agy is kell! Egyáltalán nem biztos tehát, hogy a férfiak nagyobb agya azt jelenti, hogy okvetlenül okosabbak is! Különbösen sem csak a nagy agyméret számít: ha így lenne, az elefánt lenne a bolygó legokosabb állata!

—Hm! - mormogta bizonytalanul Kidír. Majd ezt kérdezte:

—Csivi, öntsünk tiszta vizet a pohárba: te úgy gondolsz, hogy a nők valójában nem sokkal butábbak mint a férfiak?!

—Egyáltalán semennyivel sem butábbak! - nézett a szemébe határozottan a nő.
 —Na de akkor te ha valóban így gondolod, akkor erkölcstelen, sőt: lázadó, illetlen nő vagy!
 —Ez engem a legkevésbé sem izgat, amíg így is szeretsz engem, én hős megmen-
 tőm! - mosolygott Kidírre Csivatella, és megsimogatta a kisfiú arcát.
 —Édesapád tudta, hogy ez a véleményed?
 —Tudsz titkot tartani?
 —Ah, már megint egy titok! Persze hogy tudok!
 —Akkor elárulom neked, hogy apus évtizedeken át nagyon szorgalmasan kereste a tudományos bizonyítékokat a férfiak felsőbbrendűségére! Nem elégedett meg azokkal a lapos magyarázatokkal, amikre a könyvekben bukkant, s amik többnyire mind csak feltételezések, bármiféle alapos bizonyíték nélkül, vagy legjobb esetben felületes, szubjektív megfigyelések! Ő komoly, természet-tudományos bizonyítékokat óhajtott! Nagyon alaposan beleásta tehát magát a legtöbb tudományágba... Kiváló maszkulológus volt, a legislegkiválóbbak egyike! Igazi zseni! No és nem sokkal azelőtt hogy megszülettem, elkészült élete főművével!
 —Melyik az? - nézett körbe a könyveken Kidír.
 —Nincs kinyomtatva. Itt van a számítógépben, alaposan levédve, egy huszonhat-jegyű kóddal titkosítva amit csak én ismerek, mert ez nagyon veszélyes mű! De neked megmutatom, ha titokban tartod!
 —Esküszöm! - emelte fel Kidír a kezét komolyan.
 —Akkor lásd! - szólt a nő, azzal a számítógép elé telepedett, valamit bebillentyűzött, mire a képernyőn megjelent e felirat:

Miért felsőbbrendűek a nők, mint a férfiak?

Leírom ide nagyon röviden, hogy mikre is jöttem rá, miért tartom határozottan FELSŐBBRENDŰNEK a nőket a férfiakkal szemben! Remélem, ez nagy önbizalmat ad nektek *nőknek!*

Szóval következzenek a TUDOMÁNYOS bizonyítékok!

1., A nők tovább élnek. Nem azért ahogy a rossz vicc mondja, mert nincs feleségük, hanem mert két X kromoszómájuk van, míg a férfiaknak csak 1, és emiatt ha az egyik valahol megsérül, a másik X kromoszóma valószínűleg el tudja látni a sérült rész feladatát, mert valószínűtlen hogy ő is megsérüljön, s épp ugyanott! Emiatt később halmozódnak fel a sejtosztódások során végzetes mennyiségűvé a különböző hibák! A hosszabb élet kétségtelenül a tökéletesebb konstrukció bizonyos mértékű jele, vagy nem?!

2., Egy férfi-sejtben általában véve is kevesebb az információ mint egy női sejtben, mert a férfi kromoszómaképlete XY a női XX-el szemben, na már most az Y kromoszóma már mikroszkóppal láthatóan is egy csökött valami az X-hez képest. Lényegében az ő egyetlen X társán élösködik. Ráadásul annál is kevesebb információt hordoz mint tehetné, mert információi egy részét megsokszorozva tárolja a biztonság kedvéért! A férfi tehát kevesebb genetikai információval rendelkezik, tehát kevesebbet ér!

3., A fentiek miatt a férfiak kevesebb információval rendelkeznek például

különböző betegségek kivédésére, emiatt gyengébb az immunrendszerük, emiatt betegesebbek, kevesebb ideig élnek! Nem a nők szapulása viszi őket sírba! Nem is az mert jaj de halálra dolgozzák magukat szegények!

4., A nők havonta jelentős mennyiségű vért veszítenek. Olyan sokat, hogy ennek rendszeres (havi) elviselése bármely férfit komolyan legyengítene. A nőknek ez nem sok gondot okoz az erőnlétükben. Tehát a női test szívósabb!

5., A nők messze sokkal jobban képesek elviselni a hosszan elnyúló nehézségeket, nélkülözést, fáradalmat, éhezést és szomjúságot mint a férfiak! Ékes bizonyítéka ennek, hogy a „gyengébb nem” életrevalóbb, mert valahányszor csak egy nagy hajótörésből csupán egyetlen túlélőt sikerült kifogni sok napi hánykolódás után, az majdnem mindig nő volt! S amikor mégsem, általában csak amiatt nem, mert azon a hajón nem is utazott nő.

6., A nők a közhiedelemmel ellentétben BÁTRABBAK is! Mert a barbárság korában sokkal kevesebb nő tagadta meg a hitét a kínzások hatására is, mint férfi!

7., Rendkívül komoly pszichológiai vizsgálatok igazolják – amiket azonban hétepcsétes titoknak minősítettek állambiztonsági okokból! - hogy a nők kevésbé hajlamosak a vészhelyzetekben való „bepánikolásra” is, mint a férfiak! Tehát sokkal tovább képesek megőrizni a józan ítélőképességüket! Csak amiatt hiszi a társadalom hogy fordított a helyzet, mert ha egy nő mindezek ellenére mégis bepánikol, akkor érzelmeinek sokkal látványosabb tanújelét adja mint a férfiak, továbbá, amíg nem pánikol be egy nő, addig is jobban látszanak rajta az érzelmei. A férfiak meg, nevelésük okozta kondicionálásuk miatt, egyre csak túrnek-túrnek szó és rezdülés nélkül, nem látszik rajtuk sok minden, - aztán egyszer csak robbannak!

8., A nőknek bizonyítottan jobb a színlátásuk. Annyi lett igazolva ezzel kapcsolatban, hogy a vörösnek több árnyalatát képesek érzékelni mint a férfiak, és valószínűsítő adatok vannak arra vonatkozóan, hogy a zöld színnél is ugyanez a helyzet.

9., A nők messze sokkal empatikusabbak mint a férfiak. Mert bár valóban akadnak rossz, gonosz, ordenáré, szemét és kegyetlen nők is – én vagyok az első aki ezt mondja, én is találkoztam nemegy ilyen nővel! - de tény ami tény, az átlag nő nem ilyen! Ezt bizonyítja az, hogy a világon a CSERBENHAGYÁSOS autóbaleseteknek csak elenyésző töredékét okozzák a nők!

10., A nők tagadhatatlanul többre képesek mint a férfiak, mert egy nő mindenre képes amire egy férfi, ha akarja, kellően sok edzés után lehet ugyanolyan izmos is, de egy férfi erőlködhet amíg csak él, a gyerekszülést nem lesz képes megtanulni!

11., A nők ha akarják, nagyobb fájdalmakat is képesek elviselni mint a férfiak. Általában persze nem akarják... De ha akarják, megy nekik! Mert ilyen az idegrendszerük, ez ugyanis muszáj nekik, mert a szülés fájdalommal jár!

12., A nők sokkal hatékonyabbak a férfiaknál azokban a feladatkörökben, melyek sok dologra való egyidejű odafigyelést igényelnek, tehát osztott figyelmet! Lehet különben hogy ez az előnyös tulajdonságuk a férfiak zsarnoksága miatt alakult ki... Mert erre kondicionálva vannak. Mert mi megy állandóan? Jaj, csengetnek, jön a postás, de ne felejtsem el hogy odatettem a tejet a gázra ki ne fusson, a gyerek már mióta csendben van csak nem a konnektorba nyúlkal épp, jaj de el ne feledjem kimosni a párom büdös zokniját... Sok dolgot kell egyszerre észben

tartaniuk! Egy férfi ettől 3 nap alatt kiborulna, idegromlás lenne!

13., A nők azokban a feladatokban is jobban teljesítenek, ahol nem egyszerre kell sok dologra odafigyelni, hanem egyszerre csak egyre, de gyakran változtatni kell hogy épp mire! Ezért szerintem jól beválnának például vasúti forgalmi szolgálattevőknek, légikísérőknek, meg mindenhol ahol hol pénzzel, hol emberekkel, hol másvalamikkel kell foglalkozni! Társadalmunknak óriási veszteség, hogy nem engedi dolgozni a nőket, és csak néhány művészeti ágazatban tevékenykedhetnek, meg alacsonyán kvalifikált rabszolgamunkát végezhetnek a GANÉ-kban! Ez a férfiaknak is jó lenne, mert e munkáktól egy férfi többnyire hamar kiborul. No nem annyira mint az előző pontban leírt munkafajtáktól, de azért nem megy úgy neki ez sem mint a nőknek!

14., A nőknek jobb a térbeli tájékozódási képességük mint a férfiaknak. Tehát nehezebben tévednek el. Ez amiatt van így, mert több szempontot figyelnek meg a tájban, terepen, több tereptárgyat, tehát több információt raktároznak el a környékről. Emiatt ha valahonnan valahová mennek, majd később megint, de időközben át lett alakítva a közbeeső út, nagyobb eséllyel lelnek maguknak irányadó támpontot. Ezen ne vitázzanak férfiolvasóim, ez így van, nemcsak az embereknél, de már a patkányhölgyeknél is, amint azt a pszichológusok megállapították! Ez egyszerűen genetikailag kódolt a nőnemű lényeknél, legalábbis az emlősök esetében!

15., Minden élőlény alapszabása a női állapot. Alapértelmezés szerint tehát egy organizmus nővé fejlődik. Egy tetszőleges élőlény „alaptervrajza” tehát a női, a férfi (hím) állapot pedig a normától való eltérés. Ezt az igazolja hogy a kasztrált ifjú állatok (emberek is!) nőies külsőt és tulajdonságokat kezdenek el felvenni. Továbbá: Ha nem a női lenne az alapszabás, ha nem a NŐ jelentené igazán azt hogy EMBER, akkor miért lenne a férfiaknak például mellbimbójuk is?! Az talán olyan férfias?! A férfi egyszerűen egy nagyobb fizikai erőre átkonstruált, eltorzított nő. A herezacskónk nem más mint megnagyobbodott és összeforrott szeméremajak. A hímvessző amire a férfiak oly büszkék, nem más mint megnagyobbodott csikló. Satöbbi.

16., A nők fürgébbek mint a férfiak.

17., A nők hajlékonyabbak mint a férfiak.

18., A nő képes mindarra a szellemi erőfeszítésre mint a férfi. Ez azt bizonyítja, hogy az agya „jobban huzalozott”, tehát hatékonyabban van felépítve az idegrendszerre. Ha pedig van két komputer, melyek közül az egyik kisebb de ugyanolyan jól teljesít mint a másik, akkor a kisebbet tartjuk tökéletesebbnek! Ennek alapján a férfiak érvelése a kisebb női agyra vonatkozóan visszajára fordul, mert bebizonyosodik hogy a kisebb női agy a jobb, fejlettebb, tökéletesebb!

19., A nők kezűgyessége jobb mint a férfiaké. Emiatt szönek szebb kéziszötteket, s minden más kezűgyességet igénylő munkában is jobban teljesítenek!

20., A nők ízérzékelése is jobb mint a férfiaké.

21., Jobb a nők szimmetriaérzéke is, emiatt is lehet az hogy szebben tudnak rendet rakni.

22., Egyensúlyérzékük is jobb.

23., A nők agya valóságos csoda a férfiaghyhoz képest már amiatt is, mert többnyire olyan súlyos agyvérzésből is maradandó károsodás nélkül felépülnek, ami egy férfit simán sírba visz!

24., A női agy hónapról hónapra szabályosan menstruál: a ciklus egyik részében kinöveszt egy csomó idegsejtet és szinapszist, majd ezek a ciklus másik felében majdnem mind elpusztulnak. Csak néhány marad meg. Ennek az az értelme, hogy így nagyon rugalmasan tudnak alkalmazkodni, mintegy havi rendszerességgel, a folyton változó külvilági követelményekhez! A férfiagy ezzel szemben monolitikus tákolmány, igen kevésbé változóképes, emiatt is olyan csökönyös rigolyás dúvadak a férfiak, főleg öregkorukra, amikor agyuk változástartaléka már mind kimerült!

25., A nők hallása is jobb mint a férfiaké, főleg a magas hangok tartományában.

26., A nők érzékenyebbek a beszéd finom hangsúlyai iránt, jobban kiérzik a mondatokból a mögöttes érzelmeket.

27., Kísérletek során, melyek alatt régi, már kihalt nyelveket oktattak nőknek, bebizonyosodott, hogy a nők sokkal gyorsabban tanulnak idegen nyelveket mint a férfiak.

28., A nők gyorsabban beszélnek mint a férfiak. Nem azért mert fecsegőbbek, hanem mert gyorsabban is gondolkoznak.

29., A nők kevésbé fanatizálhatóak. A barbárság korában az öngyilkos merénylőknek például csak töredéke volt nő.

30., Egy egész csomó idegbetegség van, amit a nők vagy egyáltalán nem szoktak megkapni, vagy csak elenyésző számban a férfiakhoz képest, vagy ha ugyanolyan számban is, de a nőknél a betegség tünetei nem olyan súlyosak, vagy csak későbbi korban tör ki rajtuk. Ez is a női agy magasabbrendűségére utal.

31., Az átlag nő okosabb mint az átlag férfi. Intelligenciatesztek szerint a nők populációjában ugyanis kisebb a szórás. Ezt úgy kell érteni, hogy ha koordinátarendszerben ábrázoljuk mondjuk az IQ-t, az X tengelyen, míg az Y tengelyen az adott IQ-t elérő népességszázalékot, akkor egy úgynevezett haranggörbét kapunk, egy normáeloszlást. Képlete:

$Y = 1 / \sqrt{2 \cdot \pi} \cdot e^{-(K^2/2)}$, ahol $K = (X - M) / R$

A fenti képletben a „SQR” szó a négyzetgyökvonást jelenti, a „Pi” a 3.14-et, az „e” a természetes logaritmus alapszámát, a „**” a hatványozást, az M a várható értéket, tehát a görbe legmagasabb csúcsához tartozó X értéket, az R, nos az meg épp az a szórás amiről beszélek! Ez azt jelenti hogy minél kisebb az R, annál magasabb, csúcsosabb a harang! S minél nagyobb, annál laposabb de szélesebb! Nos, a férfiaké a széles lapos kalap, tehát a férfiak közt több a nagyon zseni mint a nőknél, de több a nagyon hülye is! Az átlagosok száma azonban több a nőknél, tehát az átlag nő okosabb mint az átlag férfi! S mert átlagemberből mindig több van mint nem átlagból, emiatt a nők ÚGY ÁLTALÁBAN okosabbak mint a férfiak! Más szóval, véletlenszerűen kiválasztva egy nőt és egy férfit a populációból, érdemesebb arra tenni a pénzünket hogy a nő lesz az okosabb, habár néha akadhat a férfiak közt egy-egy kivételes, nőt megcségyenítő zseni. Különben meg e statisztika csak a jelenlegi helyzetre igaz: el tudom képzelni hogy a nők zsenialitásának jelentős hányada meg sem mutatkozhat, mert a mostani társadalmi keretek és elvárások ennek nem kedveznek. Mert ugyan mikor folytasson egy nő tudományos kutatómunkát például, ha be is kell vásárolnia, és otthon várja a halom szennyes edény, a gyerek, és a férje szaros alsógatyája? Sőt, ha még az olvasni tanulás is meg van tiltva neki!

Van egy olyan tulajdonság is, amiben a nők kétségkívül alacsonyabbrendűek:

tudniillik gyengébbek. Pontosabban: nehezebben teljesítenek olyan feladatokban, melyek hirtelen kifejtendő, nagy erőfeszítést igényelnek. Például ilyen a súlyemelés. Az átlag nőt ebben magasan felülmúlja az átlag férfi.

Egy másik tulajdonság amiben a férfiak *talán* jobbak: mutatnak halvány jelek arra, hogy egyetlen dologra, hosszan, elmélyülten, egy férfi valamicskét jobban tud koncentrálni, mint a nők. Ezzel azonban szemben áll, hogy mint írtam osztott figyelem terén a nők messze sokkal jobbak!

Ezt a két tulajdonságot találtam ami a férfiak javára szólna, sok év kutatás után. Ebből is inkább a fizikai erőfölény az, ami minden kétséget kizáróan bizonyított.

És ez nem sok. Ez igazán nem olyan fontos a mai civilizációban, ahol a fizikai erő mind lényegtelenebbé válik! Az észbeli képességek viszont mind fontosabbá.

Emiatt felsőbbrendűnek titulálom őket, a nőket, s azt mondom, hogy a szememben ők az evolúció csodái!

* * *

Kidír elolvasta ezt, sőt mert nem hitt a szemének, elolvasta vagy háromszor is, és Csivatella ezt hagyta. Végül Kidír ezt kérdezte:

—Ezt ugye nem is apukád írta, hanem te?

—Nem. Ezt bizony édesapám írta, csak félt közreadni.

—Nem csodálom. Ha kiderül, azonnal kirúgják, és sehol sem lehet maszkulológus!

—Sőt. Nemcsak kirúgják, de meglincselik, agyonverik, vagy épp lázadásszításért, izgatásért lesittelik! Esetleg bolondokházába csukják, mert örültnek nevezik!

—Az sem kizárt! - bólogatott Kidír. —Hiszen ha ez igaz, akkor most tulajdonképpen minden fordítva van, mert nektek nőknek kéne uralkodni, nem nekünk férfiaknak!

—Pontosan.

—Na de hát hogy is írhatott ilyesmit apád?! Hiszen maszkulológus volt, de ez az iromány ellentétes a maszkulológia legalapvetőbb elveivel is, ennyit már én is tudok!

—Esetleg egyszerűen tisztességes ember volt édesapám, aki úgy gondolta, hogy a felismert igazság kötelez!

—Hm... mégsem lehetett eléggé tisztességes, mert nem merte közreadni!

—Szándékában állt pedig! Épp csak mert ő is levonta a következtetést amit az imént te, hogy eszerint jelenleg minden fordítva van mint ahogy annak lennie kéne, s ez nagyon hihetetlen, nagyon döbbenetes következtetés, előtte ellenőrizni is akarta jó tudóshoz illően az elméletét! No és ez az ellenőrzés meg is történt, s felettébb sikeres eredményt hozott – természetesen a nők számára sikereset! A kísérlet s az eredmény is pedig egyszemélyben én vagyok! Igen, én vagyok az, úgy nézz rám Kidír! Édesapám úgy gondolta, a nézetei igazára végső bizonyítékot az jelentene, ha megtudhatná, mivé képes kinőni magát egy nő, ha a lehető leggondosabb nevelésben részesedhet, ha minden képessége akadálytalanul kibontakozhatna! Emiatt engem, a leányát úgy nevelt fel, mintha fiú volnék! Bár ez nem egészen igaz... a fiúknál is jobban! Lényeg az, hogy mindent megtanított nekem, amit csak taníthatott! És tapasztalta, hogy igenis képes a nő mindarra

amire egy férfi, a tanulmányok terén! Meg merem kockáztatni, hogy jelenleg nemcsak én vagyok a bolygó legműveltebb nője, de a férfiak közül is kevés akadhat, aki tanultság terén a nyomomba érhetne! Különbözik meg gondolkozz csak egy cseppet: ha a férfiak biztosak lennének benne, hogy mi nők olyan buták vagyunk, nem tiltanák meg az olvasástanulást – hiszen akkor úgysem tudnánk azt elsajátítani!

—És valóban közzé akarta tenni e dokumentumot?

—Úgy van!

—Amint ez kiderül, meg hogy mi mindent tudsz, téged megöltek volna!

—Természetesen, épp emiatt névtelenül akarta közzétenni! Jó lesz azonban ha állandóan emlékezel erre amit most mondtál, kedvesem, mert nehogy elszöld magadat, mert akkor nekem azonnal végem! Az életem a kezvedben van!

Kidír átölelte őt.

—Ne félj! Nem azért mentettelek meg, hogy a halálot okozzam!

Az óvatosság nagyonis helyénvaló volt! Arra ugyanis, hogy az olvasnitudás milyen veszélyeket jelenthet egy nő életére a Vente bolygón, Kidír és Csivatella társadalmában, hamarosan komoly bizonyítékot kaptak!

Történt ugyanis, hogy Kidír tanulmányi eredményeinek nagyon jót tett a szüleitől való különköltözés! Ennek részben természetesen az volt az oka, hogy Csivatella a nap minden percében rajta tartotta a szemét, s így a kisfiúnak szikrányi esélye sem volt a lazálásra! De emiatt nem haragudott meg a leányra, mert Csivatella nagyon okosan mindig figyelte, milyen Kidír hangulata, s amikor úgy látta hogy valamely tantárgy tanulásába már nagyon belefásult, akkor szólt, hogy tanuljon valami mást! S amikor végképp semmi tanuláshoz nem volt kedve, akkor elkezdett vele beszélgetni, de ravaszul úgy, hogy felkeltette az érdeklődését valami tantárgy, tudományág iránt!

Kidír minden pillanata tanulással telt el. De ha nincs Csivatella, talán akkor is jobban ment volna neki a tanulás, mert elmesélte Csivatellának, hogy amikor otthon volt, néha bizony akkor sem tanulhatott amikor szándékában állt volna, mert apja mindig ugráltatta valamiért, hol egy pohár teát, hol valami harapnivalót, hol az újságot hozatta be magának, vagy a kutyát vitette el sétáltatni, vagy más apró feladatot sózott a nyakába, soha semmi nehezett, de mindez mégis állandóan zavarta a tanulását! Most erről szó sem lehetett, Csivatella maga mondta, hogy ő ugyan nagyon ellene van az olyasféle besorolásnak hogy női munka – férfi munka, de most kijelenti, hogy idehaza egyszerűen minden női munka, és nagyon csúnyán fog nézni Kidírré, ha a fiú akár csak annyit is megtesz, hogy a poharat amit kiivott, kiviszi a konyhába! Neki egyedül a tanulás a dolga, mert ő kell a világ legislegelső maszkulológusa legyen, hogy ő mehessen majd az ürbe a telepésekkel!

Nem telt el két hónap sem tehát, s máris ugrásszerű javulás mutatkozott Kidír tanulmányi eredményeiben! Nem lett még jeles, de nagyonis kezdett már közelíteni ehhez a szinthez! Neki is tetszett hogy sikereket ér el az iskolában, bár korábban is jó tanuló volt – szó szerint „jó”, mert átlaga úgy 4.0 – 4.2 között ingadozott. Most azonban már a 4.8-at is elérte, matematikából meg kifejezetten színötös volt, mert úgy vélte, ez lehet talán a „legférfiasabb” tantárgy, ehhez kell a legnagyobb ész, és amikor belegondolt, hogy Csivatella ebben mennyire hihet-

lenül sokat tud nő létére, mélyen szégyenkezett! Igazság szerint egyedül amiatt nem lett jeles a többi tantárgyból, mert ideje nagy részét arra használta, hogy Csivatellától messze előretanult a matematikában, mostanára már gond nélkül ment neki az elsőfokú többismeretlenes egyenletrendszer megoldása is! Többi diáktársa eközben még javában az osztás nehézségeivel kínlódott. Persze hogy ötös volt tehát a matematikából!

Látván saját sikereit, kezdett nagyon bízni abban, hogy igenis felveszik őt abba a maszkulológiai iskolába! És ő lesz ott is az első! Örömmel tanult, s annyira belemélyedt e tevékenységbe, hogy amikor néhányszor eljött hozzá édesapja látogatóba, ő maga kérte, hogy ugyan menjen már el mielőbb az apuka, mert zavarja a tanulásban! S amikor édesapja döbbsenten azt mondta, hogy de hát le kell ellenőriznie a tanulmányi előmenetelét, szó nélkül kezébe nyomta az ellenőrzőjét, hogy nézze meg, tele van ötösökkel, ha meg többre kíváncsi az apuka, menjen be a suliba fogadóórára!

—Hm... no, legalább ennyi hasznom van ebből a plusz feleségből... úgy is felfoghatom, hogy tenger pénzért ugyan, de egy kiváló magántanárt fogadtam fel a fiam mellé! - mormogta Kirmizigul úr, holott fogalma sem volt róla természetesen, mennyire tanult is Csivatella! Azt hitte, egyszerűen arra vigyáz, hogy Kidír minden idejét tanulással töltsse.

Holott még csak nem is arról volt szó, hogy Csivatella maga tanította volna a kisiút. Édesapja annak idején készített neki egy csomó oktatóprogramot, a különböző tantárgyakra, például matematikára, fizikára, kémiára stb, s ezeket betöltötte Csivatella a számítógépbe, elültette Kidírt, hogy tessék, itt vannak sorra a példák, oldja meg őket, ha meg nem sikerül, a számítógép azonnal kiírja a tudnivalókat! Kidír tehát akkor is profi módon volt tanítva, amikor Csivatella esetleg épp mosogatott vagy mosott, s nem ért rá vele foglalkozni! Volt oktatási anyag kifejezetten a maszkulológiára is, de ezen belül Csivatella apja külön piros színnel megjelölte azt is, ami tananyag ugyan, de ő nem ért egyet vele!

Nagyon tanult tehát Kidír, de jó két hónap múlva úgy gondolta, illendő azért egyszer mégiscsak hazalátogatnia már! Természetesen a hétvégi ebéd idejére, mert szó ami szó, édesanyja nagyon jól főzött... bár Csivatella sem rosszul, de anyja azért csak jobban! No persze, Csivatella nem a főzicskélés kitanulásával töltötte a gyerekkorát...

Megbeszélték előre az időpontot, mikor érkezik, de amikor betoppant, anyja azonnal így szólt hozzá, suttogóra fogott hanggal:

—Kidír, most rosszkor jöttél kedves fiacskám, légy nagyon megfontolt, fel ne idegesítsd apádat ha jót akarsz magadnak, mert nagyon borús hangulatban van!

—Mi történt?! - kérdezte aggódva Kidír. —Csak nem beteg?!

—De igen! Idegbeteg! Amióta megtudta, egyfolytában csapkod, üvöltözik, már nem is tudom hány tányért meg poharat összetört... egyet majdnem a fejemen... pedig én igazán nem tehetek róla!

—De hát mi mérgecsinálta fel így a papát?!

—Hát csak az, hogy meg fog halni a kedvenc énekesnője!

—Csak nem ám hogy Koncsiról beszélsz?! - ámult Kidír csodálkozva.

—De bizony hogy Koncsi az, akiről szó van!

—De hiszen világhírű énekesnő, és nagyon fiatal, semmi baja, s a legjobb doktorokat tudná megfizetni...

—Eh, semmit nem értesz! Nem beteg! De hát te nem hallgatsz híreket?!

—Van is nekem arra időm! - legyintett Kidír.

—Hát erről pedig még az iskolában is hallanod kellett volna... Eh, már én is hülye vagyok, ne is törődj vele mit beszélek, persze, nem hallhattál erről az iskolában, mert csak ma reggel hozták le a hírekben... Szóval, kiderült, hogy Koncsi tud olvasni!

—Mi a csuda! - tátotta el a száját Csivatella.

—Bizony ám! Azonnal le is tartóztatták, holott épp egy óriáskoncertet adott, huszonötezernyi néző előtt... de elvitték. Azóta apáddal nem lehet bírni, szinte önkívületben van, már komolyan aggódom érte! Nem csodálom hogy kiborult, tudtam én, hogy Koncsi a kedvenc énekesnője, tudtam én, hogy nagy rajongója, de erre igazán nem számítottam!

—És ott a koncerten nem voltak rajongói, nem akadályozták meg az elvitelét?

—Hát ugye, nem volt tiszta ügy! Persze hogy tiltakoztak a nézők! Legalábbis egy részük. Kitört rendesen a tömegverekedés a rendőrök és a nézők között, van halott is, több tucat! A nézők egy része viszont elfordult Koncsitól, amikor kiderült hogy illetlen nő, és tud olvasni, és inkább a rendőrök mellé állt, volt olyan is, aki dobálni kezdte Koncsit...

—De hát ezt nem értem, hogyan derülhet ki valakiről épp egy koncert kellős közepén, hogy tud olvasni, amikor legfeljebb a mikrofon lehet a keze ügyében, könyv vagy újság semmi esetre sem?! - ámult Csivatella.

—Természetesen sehogy! Sajnos azonban úgy esett a dolog, hogy amíg Koncsi koncertezett - s az soká tartott, mert világkörüli úton járt a menedzsere kíséretében - azalatt meghalt az édesapja! Na már most ez nem lett volna hatalmas tragédia Koncsinak, eltekintve természetesen a dolog érzelmi terhétől, mert teljesen kizárt, hogy épp őt feleségül ne akarná venni valaki, hiszen szép is, szűz is, gazdag hozomány is üti a markát annak, akihez hozzámegy, milliók rajonganak érte... Igen ám, de senki más élő rokona nem volt, emiatt a hagyaték számbavevésére hivatalos közeget jelöltek ki, egy közjegyzőt, s hozzá titokban, hogy Koncsi meg ne tudja, mert azt akarták, hogy semmi ne zavarja meg a koncertjét! És mit talált a közjegyző a papa házában?!

—Na mit? - kérdezte kíváncsian Csivatella.

—Egy naplót! Koncsi apukája leírta, miként tanította meg a leánykáját már három évesen olvasni, később meg írni is! És leírta, hogy a leánya okvetlenül semmisítse meg e naplót, ha ő az apuka meghal! De ugye úgy halt meg, hogy Koncsi nem volt a közelben... No erre mégis félbeszakították a koncertet, azonnal elfogták... Elvégre nem lehet hagyni, hogy egy nő ilyesmit tudjon! A törvény az törvény, a sztárokra is vonatkozik!

—És most meg fogják ölni? - kérdezte Kidír.

—Hát ugye ez nem teljesen biztos! Teli van minden adó a Koncsiról szóló elemzésekkel! Elvileg kaphat halálbüntetést, de erre tulajdonképpen kevés az esély, majdnem minden jogi szakértő ezt mondja, mert sok érv szól mellette, akarom-mondani sok enyhítő körülmény, mert hát ugye egy három éves gyerek nem tehet róla, ha akarata ellenére olvasni tanítják... A legvalószínűbb az, hogy egyszerűen életfogytiglani börtönt kap! De ott sem lesz nagyon nehéz sorsa, mert sok koncertet adhat a többi rabnak... Vigyázz ha bemész apádhoz fiam, mert épp a tévét nézi, el nem szalasztana egyetlen csatornát sem ahol erről folyik a szó, állandóan kapcsolgatja a csatornákat hogy semmiről le ne maradjon, a munkahelyére is betelefonált hogy egész hétre szabit vett ki, mert semmit el nem

akar szalajtani az eseményekből! Nehogy megzavard, mert kihúzod a gyufát!

—Hát ha ennyire bele van bolondulva, jobb ha megyek is haza! Úgyis van tanulni valóm!

—Azt hiszem én is hogy jobb ha mész, majd én megmondom neki hogy itt voltál! Nem hiszem hogy haragudna emiatt rád! Komolyan mondom, már szinte féltékeny vagyok Koncsira, hát hiszen jobban szereti mint engem! Értem biztos nem izgulna így!

—De hát nem bánja, hogy ez egy illetlen nő?!

—Nem úgy vettem észre! Elintézte azzal, hogy bánja a fene ha tud olvasni, hiszen eddig semmire nem használta a tudományát, nem illetlenkedett direkt, három éves gyerek nem tehet arról hogy mire tanítják meg, ez csak olyan mint egy gyerekkori betegség, arról sem tehet ha átesett rajta... Sőt, lehet hogy csak gyerekkorában tudott olvasni, de mára már elfelejtette! Különbön olyan nagyon nem is hibáztatom apádat fiam, amennyire megítélhetem az egész város a híreket nézi, és vagy Koncsiért aggódik, vagy a vérét akarja venni, de azért jobb ha hazamész!

Kidír és Csivi hazasétáltak tehát. Amint aztán becsukódott mögöttük a bejárati ajtó, Kidír ezt kérdezte:

—Ismered te is Koncsit?

—Személyesen természetesen nem, de persze hogy láttam már néhány videoklipjét! Sok száma is megvan itt nekem, csak eddig nem hallgattam őket, mert nem akartalak a tanulásban zavarni! Holott szeretem őket. Persze nem minden számát. Elég válogatós a zenei ízlésem, tudod! Kiváló énekesnő, a legkiválóbbak egyike, de hát a számait nem ő maga írja, s nem mindegyiknek tetszik a dallama. De úgy minden második száma nagyonis, ami pompás arány, mert a legtöbb együttesnél vagy énekesnőnél tíz számból egy tetszik csak! Ha egyáltalán annyi is... Különbön meg nem hiszem hogy sokan élnek a világon, akik nem hallottak róla.

—Ezek után biztos az is hall róla, aki eddig nem ismerte... - mormogta elgondolkozva Kidír.

—Ebben én sem kételkedem.

—Kár érte. - tűnődött Kidír. —Gyönyörű lány ő is, majdnem olyan szép, mint te...

Ezt hallva Csivatella elkacagta magát.

—Min nevensz?

—Jaj de aranyos vagy! Hogy is mondhatasz ilyen együgyűséget!

—Na de hát ha egyszer tényleg így van! Nem akarlak megsérteni, de menj csak fel a Világhálóra, nézd meg a képeit, és meglátod, hogy *valóban* van majdnem olyan csinos mint te!

—Jaj te kis csacsi, nem erről beszélek, hanem épp ellenkezőleg! Hogy is hasonlíthatsz engem egy ilyen világhíres valakihez?! Teljesen nyilvánvaló, hogy bár én nagyon szép vagyok, ezt én is rég tudom, de Koncsi aztán olyan, hogy nem is lehet egy napon említeni velem, messze sokkal szebb, nem is lehet más, mert olyan pálya az övé ahol nem csak a hangja kell hogy tökéletes legyen, de az alakja, a mozgása, a modora, mindene! Ő igazi művész, már ahogy megy valahová, ha meg sem szólal, akkor is ezernyi szem követi minden moccanását... igen, neki aztán *tényleg* tökéletesnek kell lennie! S erre te azt mondod, hogy csak *majdnem* olyan csinos mint *én*?! De boldog lennék, ha fele olyan tökéletesnek

mondhatnám magamat, mint ő!

—Hát pedig én akkor is téged becsüllek többre, már amiatt is, mert biztos hogy Koncsinak fogalma sincs arról a sok tudományos dologról amit te ismersz, de azt a véleményemet is fenntartom, hogy igenis nekem te vagy a szebb!

—Jól van, na, én tudom amit tudok, de igazán nem akarlak lebeszélni róla, hogy engem tarts a világ legszebb nőjének! - mosolygott Csivi.

—Igenis hogy úgy van, és ez egészen természetes is, mert ha nem úgy volna, nem figyeltem volna fel rád ott az arénában annyira, hogy megnyomjam a papa helyett a gombot! De azért ha jól belegondolok, nagy disznóság amire készülnek Koncsi ellen! Életfogytiglani börtön, huh! És enyhébbet biztos nem kap, mert szó sem lehet róla, hogy akár húsz év múlva is kiengedjék, mert nem fogják engedni a hatóságok, hogy egy olvasni tudó nő mászkáljon csak úgy szabadon... különben is, addigra már megkopik a szépsége, senki nem venné feleségül, mehet a GANÉ-ba... Ennél már az is jobb lett volna ami majdnem megtörtént veled, Csivi, hogy beadnak egy méreginjekciót, amitől fájdalommentesen elalszol! Én biztos azt választanám, nem az életfogytiglani börtönt!

—Szóval igazságtalannak tartod Koncsi elítélését. Nagyon helyes, örülök hogy ezt hallom tőled, Kidír! Nem csalódtam benned!

—Még szép hogy ez a véleményem, amikor nekem is olyan nőm van aki tud olvasni! És nekem nagyonis jó egy ilyen nő mellett! - majd figyelmesen nézett Csivi szemébe. —Nekem olyan érzésem van, hogy te is arra gondolsz, amire én!

—Én csak annyit tudok, hogy én mire gondolok. Azt igazán nem tudhatom, hogy elég örült vagy-e te is ahhoz, ami nekem az eszembe jutott!

—Elég örült voltam ahhoz is, hogy megnyomjam a gombot apus helyett, elég örült leszek ahhoz is, hogy megpróbáljam Koncsit megmenteni! A baj az, hogy fogalmam sincs, hogyan tehetném ezt meg! Viszont ha van valami jó ötleted, mondd csak el! De figyelmeztetlek Csivi, ezzel én nem sokat kockáztatok, legfeljebb azt, hogy vége a még el sem kezdődött maszkulológusi karrieremnek, ugyanis erősen kiskorú vagyok még, aki néhány pofonnál jobban nem büntethető; ha viszont kiderül hogy *te is* olyasmit teszel amit nem szabad, neked véged!

—Szóval kész lennél nagy kockázatokra Koncsiért?

—Igen!

—Ez bátor döntés. Mondhatnám hogy férfias, de nem mondom, mert ismered a véleményemet, hogy a nők is vannak olyan bátrak, mint a férfiak!

—Hogy te ezt mondod Csivi még hagyján, de ezt írta le a papád is, aki pedig egész életében ilyesmiket kutatott, ezért hiszek neki! Mindenesetre nagyon fel vagyok háborodva amit Koncsi ellen elkövetni igyekeznek, ezért kész vagyok bármire, csak mondd meg, mit kell tennem!

—Hát hiszen azt még én sem tudom! Ez igazán nem egyszerű ügy. Egy közönséges rabot sem könnyű kiszabadítani a börtönből, hát még Koncsit, akire biztos hogy nagyon ügyelnek!

—Nem is tudom miért, de valahogy olyan érzésem van, hogy te mégis ki fogsz találni valamit!

—Ez a dolgom. Ez lesz az első nagy akcióm a nők érdekében, nehogy már épp a legelején bukjak el!

—Miről beszélsz?! - meresztett Kidír nagy szemeket.

—Tudd meg, hogy születésem óta nemcsak egyszerűen okosított engem édesapám, de kifejezetten arra készített fel, arra képzett ki, hogy ha majd eljön az

ideje, hatékonyan tudjak segíteni a nőkön! Sok-sok okos nőt akart kinevelni, akik mind tudnak olvasni, meg még sok egyebet is... titkos mozgalmat akart szervezni...

—Na de hiszen még én a gyerek is tudok róla, hogy ilyenek máris léteznek, rendszeresen cikkeznek róla az újságok, hogy itt is elkaptak egy-egy anarchista nőt meg ott is, néha két-három fős csoportokat is... Még mi magunk is ilyenek vagyunk most már, mi ketten, ha jól ítélem meg!

—Persze. Csakhogy annak nem sok értelme van, hogy valaki készít egy bombát, felrobbantja valahol, mondjuk egy bevásárlóközpontban, s hátrahagy egy üzenetet, hogy „le a férfiak zsarnokságával”! Ezt még én is elítélem. Hiszen így ártatlanok is meghalnak, nők is, gyerekek is, és különben sem ér el vele semmit, az ilyesmi csak arra jó, hogy megerősítse a férfiakban a meggyőződést, hogy a nők úgy általában aljasabbak mint a férfiak, nem szabad felügyelet nélkül hagyni őket, mert akkor gonoszat cselekednek! De még az sem helyes, ha mondjuk egy rendőrörsön sikerülne bombát robbantani. A rendőrök közt is lehet sok derék legény, akinek esze ágában sincs a nőknek ártani, otthon sem veri a feleségét, sőt mindent megtesz például a nőket erőszakolni próbáló huligánok ellen!

—Hát akkor mit akart apád?

—Azt, amit majd *te* valósítasz meg, Kidír! Épp arra készült, hogy kérelmezi majd, hogy az egyik GANÉ vezetője legyen, ott emberi viszonyokat teremtsen a nőknek, megtanítsa őket titokban mind olvasni, meg mindenféle másra is, még fel is fegyverezi őket alaposan – na és *akkor* hirdeti ki, hogy mi a helyzet!

—Akkor is legyőzik őket.

—Megtehetik, de akkor az hosszas, véres háború lenne már, lehet hogy a kormány egyszerűbbnek tartja majd, hogy tárgyaljon, s engedményeket adjon! Mindenesetre a figyelem fel lenne híva alaposan a nőkérdésre!

—Ez akkor is elég kétségbeesett húzásnak tűnik a szememben. Nekem jobb elképzelésem van.

—Azt hiszem megint ugyanarra gondolunk! De ahhoz tényleg neked kell a legjobbnak lenned!

—Az leszek! Bízhatok bennem! De akkor most mi legyen Koncsival?

—Hát, nagyjából a következő lehetőségeink vannak a kiszabadítására:

- megpróbálhatjuk most, a vizsgálati fogsága idején.
- megpróbálhatjuk a bírósági tárgyalás alatt.
- megpróbálhatjuk akkor is, amikor már a végleges börtönbüntetését tölti.
- azt is lehet, hogy akkor kíséreljük meg, amikor átszállítják valahonnan valahová, például a rendőrségi épületből a tárgyalásra.
- végül az is elképzelhető, hogy kivárjuk amikor valami nem annyira jól őrzött helyre viszik, és ott lépünk akcióba. Hirtelenjében egyetlen ilyen hely jut csak az eszembe, ahová el szokták vinni a rabokat, tudniillik a börtönkórház, ha betegek.

—Hát, ezek nem valami bizalomgerjesztő lehetőségek! - ráncolta össze a homlokát Kidír. —Azt hiszem a rendőrségi épületről rögvess le is mondhatunk! De a tárgyalás alatt sem szabadíthatjuk ki, a börtönből meg pláne! Sok ilyesmit láttam kalandfilmen, de hát az nem a valóság, sőt még ott sem ment könnyen, holott a szabadítóknak voltak mindenféle fegyvereik, géppisztoly, helikopter, néha aknavető is... nekünk meg semmi ilyesmink! Még a tárgyalás alatti lenne esetleg a legígéretesebb, de a fejemet rá hogy kismillió ember fog nyüzsögni akkor ott, csak újságírókból szászámra, szóval még akkor sem sikerülne ha nem volnának ott

rendőrök! Pedig lesz azokból is bőven! Sőt, még ha mindezek ellenére sikerülne is kiszabadítanunk Koncsit, felismernének minket, lelepleződnenk, s ha elmenekülünk is, azonnal körözni kezdenének minket!

—Teljesen egyetértek, kiváló a helyzetelemzésed.

—Akkor már ígéretesebb, ha szállítás közben próbálkozunk. A kalandfilmeknél is ez a leggyakoribb. De ez is elég ciki, mert jól őrzik a rabomobilokat, az páncélozott is, nem is szokása megállni, de ha mégis megállítjuk valahogyan, például egy kocsi elévág, azonnal hű de éberek lesznek az őrök, s még ha veszünk mi is hatékony fegyvert, nem kezdhetjük azzal, hogy aknavetővel tüzelünk rájuk, mert akkor a benne utazó művésznőt is megöljük! Sőt, azt sem tudjuk, pontosan honnan és hová indulnak majd vele, és mikor!

—Ebben is igazad van.

—Viszont a börtönkórház sem járható út. Azt is nagyon őrzik, és azt sem tudjuk mikor kerül oda Koncsi, egyáltalán bekerül-e oda hamarosan, vagy csak mondjuk öt év múlva... és nyilvánvalóan mielőbb szeretne ő is szabad lenni, s én is hamar szeretném megmenteni!

—Hát „szabad” semmi esetre sem lesz... szó sem lehet róla, hogy elmászkáljon bárhová is! Természetesen itt kell majd kuksolnia, idebent a lakásban, meg a másik, titkos lakásban örökké! Ez azonban még mindig jóval kellemesebb, mint a börtön... Látod, hamarosan két feleséged lesz: nemcsak én, de egy másik, titkos is, a világ egyik leghíresebb művésznője! Bár ő még nálam is idősebb vagy három esztendővel...

—Na ugye hogy te vagy a szebb, mert fiatalabb vagy!

—Örülök hogy így látod. Apádnak azonban Koncsi tetszik jobban, ahogy észrevettem.

—Nem is akarom hogy másképp legyen! Örüljön majd csak Koncsinak!

—Nono, erről tégy le! Ha látogatóba jönnek a szüleid, Koncsi természetesen azonnal el kell bújjék a másik lakásban! Soha meg nem mondhatod nekik, hogy mi mentettük meg!

—Nem bízol a papában?

—Persze hogy nem.

—De nem árulná el a művésznőt!

—Azt még el is hiszem, hogy szándékosan nem! De véletlenül is elszólhatja magát. De még nem is ez a legérdekesebb, hanem tegyük fel, később megmentünk valami harmadik nőt, vagy egy negyediket, ötödiket, akárhányat is... ha elárulod neki hogy Koncsi nekünk köszönheti a megmenekedését, apád azonnal sejteni fogja, hogy a többi ügyben is a mi kezünk van, és ki tudja, ezt hogyan fogadná majd! Jobb, ha minél kevesebb ember tud erről!

—Azt hiszem igazad van! De nem fog Koncsi unatkozni itt?

—Még mindig jobb mint a börtönben, te mondtad... De én már úgyis tudom mi lesz a munkája, és nagyon fogja élvezni is! De most ne is erről beszéljünk, hanem a kiszabadításról!

—Igazad van! Akad valami ötleted?

—El kell érnünk, hogy kórházba kerüljön, de ne a rabkórházba! Nyilván egy közönséges kórházban is őrizni fogják, de nem annyira!

—És ezt hogy lehet elérni szerinted?

—Úgy, hogy valami betegséget kell okoznunk neki, valami könnyebb balesetet összehozni vele kapcsolatban, még hozzá azelőtt, hogy elítélték volna, ha ugyanis

már elítélték, akkor semmire se megyünk a megbetegítésével, mert a rabkórházba kerül!

—Előtte nem?

—Nem. A törvény szerint – s ezt jegyezd meg, mert egy maszkulológusnak tudni kell! - mindenki ártatlan, amíg el nem ítélik! Persze ez nem ilyen egyszerű, mert ugye a vizsgálati fogság idejére korlátozva vannak a jogai, de azért sok szempontból igenis ártatlan, azaz a közönséges embereknek megfelelő jogai vannak, tehát ha elítélése előtt megbetegszik, akkor jogosult a mindenki számára elérhető kórházi kezelésre! Ez az ő joga. Az meg hogy őrizték ott a zsernyákot, a rendőrök joga. A mi dolgunk mégis megkönnyebbedik!

—Helyes. És hogyan betegítsük meg?

—Erre a legalkalmasabb azt hiszem a bírósági tárgyalás ideje, az, amikor épp bevezetik a bírósági épületbe! Nyilván lesz ott egy csomó mindenféle ember, újságíró, riporter, egyebek... meg egy csomó nézelődő is...

—És?

—És azt hiszem, ideje lesz egy kissé megismerkedned valamivel, ami nincs ugyan fegyvernek minősítve, de mégis ér legalább annyit, mint egy riasztópisztoly! Gyere csak velem! - azzal Csivatella elvezette Kidírt a másik lakosztályba, s az ottani gyógyszeres szekrény mélyéről előhalászott egy furcsa, tenyérszerű készüléket, s a kisfiú markába nyomta.

—Ez valami kis pisztoly?

—Igen.

—Vízpisztolynak nézem leginkább...

—Nem is véletlenül. Holott annál jóval veszélyesebb! Nézd csak, így kell kezelni: Kiveszel innen a szekrényből egy ilyen kis patronot, s itt a végén beleteszed! Ebben sűrített levegő van. Sok ilyen patronunk van, de az sem baj ha elfogy, van szerkezet amivel utántölthetjük, ami beléjük sűríti a levegőt! Egy patron töltete tíz lövésre elegendő maximális erővel, de az erőt lehet állítani is, ezzel a tekerentyűvel, látod, három fokozata van, az egyes a leggyengébb, a hármas a legerősebb...

—És mit lő ki?

—Azt itt kell berakni, ide is ampulla kerül, látod! És itt van ez a kis kerék, ezzel állítod a kilöendő adag erősségét, a 100 jelenti a teljes ampullányi anyagot, az 50 a felét, tehát százalékban határozod meg... vagyis ez a kis pisztoly folyadékot lő ki! Mégpedig olyan erővel, hogy teljes erősségűre, tehát hármásra állítva tíz méterről is belefúródik bárkinek a bőrébe, még vászonnadrágon keresztül is!

—És ez nem fáj?

—Ha tiszta vizet lősz ki vele, csak valami apró kis szúrást érez. Lehet azonban például ecetet is, képzeld csak el... Pláne ha valakinek a szemét találod el vele... vagy sósavval... De ezt eredetileg természetesen nem erre találták ki. Ezt jelenleg is használják például a természetvédelmi parkok dolgozói, hogy veszélyes vadállatoknak így adjanak be oltást távolabbról! Senki nem szeret ugye a tigris karmaihoz közel menni! E készülék elvileg nincs betiltva, gyakorlatilag azonban csak engedéllyel lehet beszerezni. Édesapám szerzett valahogyan belőle harminc darabot... És most ebből kapsz egyet, persze csak az akció idejére!

—Mit kell kilőnom belőle?

—Hát nem tiszta vizet az biztos... képzeld csak el, hogy ez milyen veszélyes fegyver lehet, ha mondjuk valami nagyon undok vírus tenyésztését töltjük az

ampullába! Még a közönséges influenzavírus is nagyon veszélyessé válik így, mert nem ám annyit kap belőle az ember, mintha valaki eltüsszenti magát előtte és belélegzi, hanem jónéhány millilitert egyenesen a vérébe! Ha meglöved a pasast a mozgólépcső tetején, mire leér a metróba, mire kocsiba száll, már összefolyik taknya-nyála, minden baja van, holott odafent még makkegészséges volt! Ha kicsit is gyenge a szervezete, akár bele is halhat, olyan tömény fertőzést kap egy pillanat alatt!

—Azannnyát! Ez tetszik nekem! És még csak nem is kell ilyen undokságra gondolni, hiszen nincs is vírustenyészetünk! De már attól is mekkora ugráندozásba kezdene valaki, ha egyszerűen sós vízzel fenékbe lövöm!

—Alaposan megcsípné, az biztos! - mosolygott Csivatella. —Na de miből gondolod, hogy nekünk nincs mondjuk influenzavírusunk?!

—Hát van?!

—Nem is véletlenül adtam a kezedbe ezt a fegyvert!

—De sehol nem látok itt mikrobiológiai laboratóriumot!

—Mert nincs is. És valóban súlyos gondokba ütköznék, ha mondjuk pestissel vagy leprával akarnék valakit megfertőzni. Az influenza azonban nagyon közönséges dolog. Én is, apám is elkaptuk nemegyszer életünk során! Szinte minden évben! És elárulom neked, nagyon egyszerű influenzavírushoz jutni annak, aki beteg! Elég mindössze gyűjteni némi nyálát, és óvatosan besűriteni, magyarul hagyni hogy megszáradjon! Nem felforrósítani, mert akkor azok a kedves kis vírusok meghalnak! Ennyi az egész! No és tudod te, milyen végtelenül parányi lesz a por, amit akár egy liter nyálból kapsz?! Alig veszed észre! Ugyanakkor milliárdszámra tartalmazza a vírusokat! Na és bizony van ám nekem néhány kiló is ilyen porból! És ebből elég csak annyit feloldanom langyos vízben, ami egy gombostű hegyére való, ennyi kell csak egy ampullába, s máris olyan tömény vírustöltethez jutok, hogy talán egy elefántot is letaglóz! Sőt, ez SOKKAL veszélyesebb, mintha valami tudományos kutatóintézetből csennék el tiszta vírustörzset! S amiatt veszélyesebb, mert nem tiszta! Ez vegyesen tartalmaz mindenféle vírusokat, amik azóta lettek gyűjtögetve, hogy én megszülettem. Valószínű, hogy akad olyan, ami ellen nem immunis a meglőtt személy. Ennek hatását erősíti a többi is ami belékerült. A beszáradt nyálban vannak ezen felül mindenféle más vírusok és baktériumok is, amik a vérébe kerülnek. A nyál fehérjéket is tartalmaz, tőlem, ami nekem természetesen nem árt, de azonnal heves immunreakciót vált ki az illető vérében, esetleg allergiás reakciót is. Apám nyálából való fehérjék is akadnak ott... Szóval, ez egy pokoli fegyver ám, Kidír! Ne becsüld le! Egyáltalán nem kizárt, hogy akit ezzel meglősz, az rövid idő alatt belehal a fertőzésbe!

—Na de én nem akarom hogy Koncsi belehaljon a fertőzésbe... holott úgy sejtem, azt tervezed, hogy ezzel lőjem meg őt!

—Természetesen nem fog belehalni a fertőzésbe! Eszem ágában sincs őt bármivel is megfertőzni!

—Akkor nem értelek!

—Ezt csak azért mondtam el neked hogy lásd, vannak azért fegyvereink, ha nem is aknavető! Koncsi azonban egy szikra vírust sem kap. Van azonban itt nekem néhány olyan anyagom, ami igen ronda hatást vált ki rövid idő alatt ha a vérbe kerül: rosszullétet okoz, de nagyon heveset ám! Görcsöket, émelygést, fejfájást, kettős látást, hányást, hasmenést, izzadást, lázat... Nagyon sajnálom Koncsit,

mert rém kellemetlen lesz ezt elviselnie, de hát valamit valamiért!

—Én is azt hiszem hogy később hálás lesz érte. De jobban szeretném, ha te lőnél, te biztos gyakorlottabb vagy!

—Biztos. De egy gyerekre nem gyanakodnak annyira! És észnél kell lenned, Kidír, ki ne figyeljék hogy lössz! Nem emelheted magad elé a fegyvert kinyújtott karral, elő sem húzhatod, csinálunk majd egy kis lyukat a zsebeden, s azon át, csípőből kell lőnöd!

—Mint a filmekben.

—Pontosan! Szerencsére itt mindegy, hol találod el...

—És aztán mi lesz?

—Aztán nagyon rossz gyerek leszel. Hazasietsz, és meglöved apukádat is...

* * *

Mindez pontosan így is történt, épp csak amíg megtehették, várni kellett majdnem fél esztendőt is! Ennyi ideig halasztódott-tolódott ugyanis Koncsi tárgyalása. Ennek természetesen nagyonis nem a pusztán véletlen volt az oka! Kidír ugyan ki nem találta volna magától mert kicsi volt még, de Csivi, aki meglehetősen képzett volt jogi téren is, elmagyarázta neki:

—Az ügy teljesen egyértelműnek látszik, Koncsi ugyanis volt olyan hülye hogy bevallja: valóban tud olvasni! Na már most emiatt tehát teljesen felesleges holmi nagy bizonyítási eljárást lefolytatni, mindenki tudja hogy maga a tárgyalás rém rövid lesz! Hamar is elítélhetnék. Csakhogy ha most hamar börtönbe kerül, akkor még nagyobb zavargások törnek majd ki mint eddig, mert még nagyonis jól emlékeznek rá az emberek, javában dúl a Koncsi-rajongás... Sokkal jobb a kormánynak, ha Koncsi sorsát illetően bizonytalanságban tartja az embereket! Akkor ugyanis még reménykedhetnek a megszállott Koncsi-rajongók, hogy hátha mégsem kerül a kedvencük dutyiba! Amint viszont lezajlott a tárgyalás, már szó sincs semmi bizonytalanságról: mindenki tudja, hányadán állnak a dolgok! No és a kormány attól fél, hogy akkor kitör a népharag! Emiatt húzza-halasztja az ítéletet, mert reméli, hogy akkor az emberek erről az egészepről apránként elfeledkeznek, vagy legalábbis lecsökken az indulatuk! Megbékélnek a gondolattal, hogy Koncsi börtönben van, ott is marad... hozzászoknak hogy nem koncertezik már, nem énekel több új slágert... választanak maguknak valami új kedvencet, Koncsiról leszoknak... és szerintem is helyesen okoskodik a kormány!

—És ez jó nekünk?! - ráncolta össze a homlokát Kidír.

—Bizonyos szempontból okvetlenül! Megjósolom neked, hogy igyekeznek majd a lehető legkisebb feltűnéssel megtartani a tárgyalást, mintegy elsúvasztani a művésznőt az ismeretlenségbe! Természetesen meg fogják hirdetni a tárgyalást, de valami nem nagyon olvasott napilap sokadik oldalára eldugva a hírt, kiemelés nélkül, a lehető legkisebb betűkkel! Tudod, csak hogy a törvényt betartsák, mert meg kell hirdetni ha nem rendelnek el zárt tárgyalást, de itt nem olyan a helyzet, hogy az indokolt legyen! Tehát meg fogják hirdetni, de az utolsó pillanatban, s eldugva, hogy csak a jogi formaságnak tegyenek eleget, de ne gyülekezhessék össze nagy tömeg! Persze így is lesz tömeg, de nem akkora nagy! És ez nekünk jó, mert tömeg kell legyen, hogy elvegyülj benne, de nem akkora, hogy oda se tudj férkőzni a közelébe, lövésnyi távolságra!

—Csak Koncsit sajnálom! Nagyon elege lehet már a dutyiból!

—Egészen biztos. De meglásd, annál jobban fog örülni neked, az ő hős megmentőjének!

—Csak lennék kissé nagyobb hozzá... - vigyorgott Kidír.

—Hát én nem értem a férfiakat, olyan kicsi hogy még a kukija sem ágaskodik, de máris a nők után sóvárog?! - kiáltott fel Csivatella.

—Nem is kell hogy értsd a férfiakat, ez az én dolgom, belőlem lesz maszkulológus... - nevetett a kisfiú.

A terv végrehajtásáig tehát elég sokat kellett várniuk, ezalatt azonban legalább szorgalmasan tanult a kis Kidír! Mire elérkezett Koncsi tárgyalásának ideje, osztályelső lett, sőt, maga a tanár beszélt vele, s megkérdezte, nincs-e kedve osztályt ugrania?! Mert ő a tanár úgy gondolja, ha Kidír elég szorgalmasan tanulna a nyári szünetben, azonnal kezdetne ötödikben, kihagyva a negyedik osztályt! Ehhez természetesen le kéne vizsgáznia!

—De, ehhez nagy kedvem van – mondta Kidír boldogan – csak hogy nem akárhol szeretném azt az ötödiket kezdeni, hanem a Társadalomtudományi Szakközépiskolában!

—Ott?! Miért, mi akarsz lenni?

—A világ legelső maszkulológusa!

—Korábban még úrhajós szerettél volna lenni.

—Azóta sokat komolyodtam.

—Komoly terv, valóban! De hát oda nagyon nehéz ám bekerülni!

—Nekem muszáj.

—Megfenyegetett talán apukád?

—Hát nem örülne neki ha nem sikerülne, de nem erről van szó. Az öregem még megbocsátana talán.

—Hát akkor ki nem?

—Én magam. Tiszta égő volna kudarcot vallani, tanár úr kérem! Hát hiszen egész idáig ezért igyekeztem! Muszáj hogy sikerüljön!

—Akkor jobb ha nem ugrasz osztályt, mert akkor még van egy teljes éved készülni, sőt, másfél, így meg...

—Nem! Ha a tanár úr úgy gondolta hogy alkalmas vagyok osztályugrásra, akkor megpróbálom! Ha mégsem sikerül, megpróbálom jövőre is! Ez azonban egy plusz lehetőség nekem!

—Meglátjuk! Igyekezz, hogy jó legyen a bizonyítványod!

Hát Kidír igyekezett is, és semmiért félbe nem szakította volna a tanulását... egyedül csak azért, hogy segíteni tudjon Koncsin!

Arról le nem mondott volna. Holott nem is annyira Koncsi kedvéért szeretett volna már sikerrel járni, inkább csak annyira élvezte hogy Csivi már most jóelőre annyira hősnek és bábornak tartja őt... rá akart szolgálni a megelőlegezett bizalomra!

Elszánt volt, de tagadhatatlan, hogy torkában dobogott a szíve, amikor a fegyverrel együtt – az oltópisztollyal – a tömegbe vegyült, ami a bírósági épület előtt várt Koncsi felbukkanására! Nagy tömeg volt, de azért korántsem több ezres – úgy volt ahogy azt Csivi megjósolta, csak egy eldugott kis hírt közöltek arról, hol lesz a művésznő tárgyalása és mikor, s emiatt most hatszázan sem voltak, akik összegyűlekeztek. Ez is bőven elég volt azonban ahhoz, hogy Kidír igen nehezen

férközhessen a céljához. Most kifejezetten jól jött a kis mérete.

Addig nem is volt semmi baj, amíg meg nem érkezett a rabomobil! Amint azonban az megállt az épületbe felvezető széles márványlépcsősor előtt, azonnal körétódultak a riporterek, de még ezek is alig bírtak mozogni, mert nyomták őket előre a rajongók – de azok is, akik egyszerűen le akarták köpni Koncsit, mondván hogy csalódtak benne! Persze, a belbiztonságiak sem voltak hülyék, előre készültek erre, számítottak a tumultuózus jelenetre, ezért volt a környéken jó két-száz egyenruhás is, akik pillanatokon belül csatárláncba fejlődtek, és eltuszkolták a kocsi mellől az embertömeget, - a rabszállító ajtaja eddig egyszerűen ki sem nyílt! A nagy tolongást kihasználva Kidír előrefurakodott, egészen a legelső sorba, de még így is legalább hat méterre került az autótól. Ez azonban nem zavarta: az elmúlt fél év alatt szorgalmasan gyakorolta a célbalövést otthon tiszta vízzel, s ez valóban nagyon jól ment neki.

Az is tudták, hogy az a kis adag amit kilő a fegyvere, egyszerűen nem látszik a levegőben míg célhoz ér.

Az egészről a legveszélyesebb természetesen maga a művésznő célbavétele volt. Semmi esetre sem lehetett megkockáztatni, hogy Kidír célratartson a fegyverrel! Végül azt találták ki, hogy a pisztolyt szigetelőszalaggal alaposan rákötötték Kidír jobb alkarjára, de úgy, hogy a cső nem a csuklója, hanem a könyöke felé mutasson! A ruhára meg ott ráművészkedtek egy szakadást, úgy, hogy Kidír ha behajlította a könyökét, s a bal karjával a csukló felé húzza a ruhát, akkor az lecsússzon a könyökeről, de elég legyen jobb kezét lelógatni, s a felkarján levő ruhadarabhoz erősített gumiszál azonnal visszarántsa a ruhát a fegyverre.

Kidír emiatt természetesen csak úgy tudott lőni, ha jobb karját a könyéknél behajlítja, s a teste előtt keresztbe fekteti, s ezesetben sem előre lőtt, hanem oldalra, jobb felé! Na de ez nagyon jó volt neki, mert egyszerűen egy tolakodó kissrácnak nézett ki, aki oldalazva próbál előrefurakodni a tömegben – semmi esetre sem nézett ki terrorista merénylőnek! Igaz, a célzás így meglehetősen gyakorlatot igényelt, de hát volt erre fél éve... Különben hamar megtanulta.

Mire az autóból kiszállt Koncsi, Kidír tehát már a legelső sorban állt, s javában nyomták hátulról a kíváncsiskodók, egyenesen neki a kordont alkotó rendőrök sorfalának. Ez nem volt jó Kidírnek, túl feltűnőnek tartotta a helyzetét, szándékosan hagyta hogy kissé hátrébb sodorják. Közben szemügyre vette Koncsit is. Bár nem látta tökéletesen minden vonását, de meg mert volna esküdni rá, hogy a leány meglehetősen sápadt, és fogyott is pár kilót! Sosem volt túlsúlyos természetesen, de épp emiatt a fogyás látszott rajta, s nem tett jót neki. Szép volt még most is, de nem lehetett könnyű sora a börtönben, megviselte őt a bezártság, vagy talán másvalami, mindenesetre az, hogy eddig nem ilyen élethez szokott hozzá.

S most olyasmi történt, ami véletlenül épp Kidírnek kedvezett. Valaki hátulról elhajított egy paradicsomot, s olyan pompás célzással, hogy telibe találta Koncsi halántékát! Ettől a leánynak természetesen semmi baja sem esett, de a paradicsom bemázolta a képét, s meg is ijedt, felkiáltott...

Mindenki a leányra nézett, mások meg hátrafelé bábméskodtak, honnan jöhetett a paradicsom?! Ezt Kidír nem hagyta kihasználatlanul. Oldalra fordult, mintha el akart volna slisszolni hátra, mintha épp kihátrálna a tömegből – közben azonban dereka előtt keresztbe fonta két karját, félrehúzta kissé a

könyökéről a ruhát, és lőtt.

És jól is célzott, ezt egyből megállapíthatta: telibepontosan Koncsi formás tomporát találta el, a „bal hátsóját”. És jókora erővel, mert Koncsi oda is kapott a kezével, fel is kiáltott a váratlan szúrás miatt, holott semmi nem találta el épp ott... de jócskán megcsíphette a lövés, mert úgy megijedt, hogy még ugrott is egyet!

De nem juthatott messzire, mert természetesen bilincsben volt a keze – emiatt az előbb is két kezével kaphatott csak a fenekéhez – és e bilincsen lánc is volt, aminek végét az egyik rabkísérő tartotta a kezében. Koncsi ugrása kibillentette az egyensúlyából, majdnem el is esett; végül ugyan meg tudott állni a lábán, de nagyon dühös lett a leányra, ezért, bár ekkor Koncsi már sehova sem ugrándozott, teljes erejéből megrántotta a láncot, s ettől Koncsi nyílegyenesen térdre esett. Fel is jajdult, és eleredtek a könnyei, mert megütötte a térdét.

—Nem ugrálunk, az anyád keservit! Úgysem szökhetsz meg!

—Nem akartam szökni... - nyöszörögte Koncsi.

—Nyavalyát nem! Mindenki látta, hogy el akartál futni! Ha mégegyszer megpróbálsz, ütni is fogok – szökni akaró raboknál szabad a testi fenyítés alkalmazása! Állj fel a virgácsaidra, és indulj előre!

A tömegben ekkorra már mindenki ordított. Ki felháborodásában, ki meg az egykori sztáron gúnyolódott kárörvendően. Kidír úgy gondolta, akár egy ágyút is elsütögethetne, azt sem hallaná meg senki.

Természetesen ő is fel volt háborodva. Mit képzelsz ez a fegyőr?! De úgy kell neki! Ha a fegyőr „nyavalyát” emleget, hát legyen: kap nyavalyát! Nem is keveset!

Nem tudta mivel töltötte meg a pisztolyát Csivi, de azt tudta, hogy most az előbb Koncsiba ebből csak tíz százalékot engedett bele. Most benyúlt bő ruhaujja alá bal kezével, és maximumra csavarta az adagolókereket, az erősségszabályzót pedig hármásra, tehát azt is a legerősebbre. Csípje csak meg alaposan a fegyőrt a lövés, majd meglátjuk, mekkorát ugrik mindjárt!

Célzott és lőtt. El is találta a rabkísérőt, de őt nem a fenekén, mert most másképp állt, így a lövés a férfit a hasa alján találta el. És háromszor akkora erővel mint korábban Koncsit, és kilencszer akkora töltet ment bele!

Mi tagadás, üvöltött a férfi akkorát, hogy jobban sem kellett! És azonnal esze ágában sem volt Koncsival foglalkozni, a láncot is elengedte a kezéből, és nem áttallott ott mindenki előtt a gatyájába nyúlni, és iszonyú hevesen vakaródzni! Ezt látva mindenki röhögni kezdett rajta.

—Mi történt, a tetveidet keresed?! - kérdezte tőle kedvesen Koncsi, bár a szeme még mindig könnyes volt.

A férfi azonban nem volt olyan helyzetben, hogy válaszolhatott volna neki, mert iszonyúan viszkedett neki... no nem a nemi szerve, nem azt találta el Kidír, de közvetlenül felette, és mindenesetre egészen úgy nézett ki még két lépésről is, mintha a férfiasságát vakargatná!

Míg mindenki a férfin röhögött, Kidír igyekezett oldalazva kihátrálni a tömegből. Ez könnyen ment neki, mert mindenki szívesen vette hogy hátrafelé igyekszik, hiszen annál könnyebb előre, a helyére lépni!

Bő két perc alatt kisodródott az embertömeg szélére, s épp ekkor történt, hogy a rabautó közeléből fura kiáltások harsantak fel, olyasmik, hogy „Segítség!”, meg hogy „Orvost ide gyorsan!”, s ebből Kidír tudta, hogy az ő drága Csivatellája hathatós szert kutyulhatott, mert a rabkísérőt utolérhette a végzete...

egészen biztos hogy az lett rosszul előbb, mert sokkal többet kapott...

Az eredményt ugyan nem nézhette meg Kidír, de ez nem igazán zavarta. A lényeg úgysem a fegyőr, hanem Koncsi!

Mire hazaért, már a televízió is beszámolt a történekről! Le is vetítették a fontosabb részeket, a fegyőr vakaródzását is. Aztán az történt, hogy amíg még javában vakaródzott, egyszercsak térdre esett, elsápadt, elokádtá magát, ömleni kezdett a könnye is, a nadrágján nedves folt jelent meg, jeléül annak hogy bevizelt... de ekkor már senki nem nevetett rajta, mert sejtették hogy itt komoly dologról van szó... és valóban, a férfi egyszerűen nem bírta abbahagyni a hányást, szó szerint kiokádtá a belsejét... hamarosan már vérzuhatag ömlött a szájából, úgy öklendezett...

Mire kijött a mentőautó, már nem élt.

—Hát ez nagyon durva! - csóválta a fejét Kidír. —Ezentúl nagyon vigyázok majd rá, nehogy magamat lőjem meg!

A mentőautó különben Koncsit is be kellett vigye, mert mire kiérkezett, a sztár is rosszul lett, ő is hányt, bár ő legalább nem véreset. De nyilvánvaló volt mindenki előtt, hogy ugyanabban a bajban szenved mint a férfi aki az imént szenvedett ki; szó sem lehetett tehát arról, hogy itt bírósági tárgyalást tartsanak; különben ezt senki nem is akarta, az egykor még nagy tömeg a fegyőr halála után igencsak gyorsan szétoszlott, mert nem akart senki sem valami ismeretlen járványt elkapni! Élénken élt még az emberek emlékezetében, hogy húsz évvel ezelőtt régészek egy ismeretlen romvárost találtak az őserdő mélyén, fel is derítették, de mire visszaértek a civilizációba, már mind betegek voltak, félrebeszéltek és vér szivárgott ki a bőrükön keresztül, s mind meg is haltak! Ez azonban csak a kezdet volt, és a „Vészes vérzékenységi láz” névre elkeresztelt betegség körbeszárguldott a bolygón, kilencvenhatmillió ember halálát okozva! Tehát minden hatvanadik ember meghalt a bolygón.

Azóta ezt már tudják gyógyítani. De ki tudja itt most milyen járvány készül épp kitörni...

Koncsit tehát kórházba szállították, ahogyan azt hőseink eltervezték, Kidír pedig elindult, hogy fenékebe löje saját édesapját is... igaz, az apukát is a legenyhébb adaggal! És tudta, hogy ez könnyen fog menni, elég ha elbújik a kertben a bokrok közé, s vár amíg apuci kijön oda...

* * *

Mindent jól elterveztek Kidírék, egyedül arra nem gondoltak, hogy járványvédelmi okokból a nagyon gyanús esetekhez nem engednek látogatókat! Mert eredetileg azért juttatta kórházba édesapját is Kidír, hogy azután legyen ürügye, amivel bemehet a kórházba, úgymond látogatóba! És szándékában is állt meglátogatni apját. Elvégre legyen alibije! Épp csak utána elment volna hogy mint rettenthetetlen hős, kiszabadítsa Koncsit...

Márpedig úgy állt a helyzet, hogy addig még könnyen ment a dolog, hogy besétáljon a kórházba, sőt még sokkal de sokkal könnyebben mint gondolta, mert állt ugyan a porta mellett öt rendőregyenruhás férfi is, de ővele a kutya sem törődött. Mással sem törődtek azok. Senkivel sem, aki nem nézett ki nőnek! Még

igazoltatás sem volt. Odabent az épületben sem törődött senki sem Kidírral, épp csak most meg kellett volna találja édesapját, s legfőképpen Koncsit! Na de ez egy húszemeletes épület volt, és számos szárnnyal rendelkezett, lényegében egy egész épületegyüttes volt, az egyes épületeket folyosók kötötték össze, némelyik egyenesen függőfolyosó volt, mások meg a föld alatt húzódtak... Itt simán el lehetett tévedni! És kérdezősködni nagyon gyanús lett volna! Legalábbis Koncsi után! Emiatt ezt Kidír nem is tette, inkább keresett valakit aki holmi bennfentesnek látszott, mert egy „Információ” feliratú pult mögött üldögélt, s megkérdezte, merre van az édesapja. Úgy vélte, a hasonló tünetek miatt nyilván arrafelé helyezték el Koncsit is.

A pult mögötti fiatalember készségesen válaszoltatott neki. Kiderült, hogy biztos ami biztos, Kirmizigul urat a járványügyi részlegbe helyezték el, méghozzá a fertőzőbeteg-részlegbe, mert nem biztos ugyan hogy a baja fertőző, de hát nem lehet azt tudni, lehet az is, s amíg ki nem derítik, jobb nem kockáztatni! Ez a ZZ-1-es elfekvő, ahol minden betegnek külön kis szobácskája van, légmentesen lezárt, egyelőre amíg a leleteket meg nem vizsgálják a doktorok sem mennek be oda, az ételt is speciális zsilipkamrán nyújtják be, manipulátorokkal, teljesen kizárt tehát, hogy látogatni lehessen! Nem kockáztatnak egy újabb világjárványt, pláne azután, hogy oly tragikus hirtelenséggel meghalt hasonló tünetekkel nem sokkal ezelőtt egy ember a bírósági épület előtt! De Kidír ne aggódjon, mert a legfrissebb adatok szerint apukája a körülményekhez képest nagyon jól van, bár gyengének érzi magát de már nem hány, a hasmenése is elmúlt, szóval reméljük a legjobbakat! Úgy látszik erős a szervezete!

—De, gondolom, azért valahogyan csak benéznek abba a nagyon elzárt elfekvőbe a doktor bácsik, ugye? Biztos van ott üvegablak, igaz? - kérdezte Kidír, és igyekezett nagyon aggódalmas képet vágni.

—Ablak valóban van, bár nem éppen üvegből, hanem törhetetlen műanyagból.

—Miért kell hogy törhetetlen legyen?

—Képzeld csak el, kitörik az ablak, és a benti veszélyes mikrobák kiszabadulnak! Borzasztó lenne!

—Na de mitől törne ki?

—Akár véletlenül is. Vagy valamelyik benti beteg megőrül, rohamot kap, dühöngeni kezd...

—Na de ha megőrül, akkor kimehet az ajtón is!

—Nem mehet ki. Az csak kívülről nyílik. De kisfiú, nekem sok a dolgom, menj most haza, jó?

—Máris bácsi kérem, de nem vethetnék egy pillantást a papára csak úgy az ablakon át, kívülről?!

—Nem lehet. Én nem hagyhatom itt a helyemet, kisgyerekek pedig nem mehetnek oda. Semmi keresnivalójuk arrafelé!

—Akkor sem ha betegek?

—De te nem vagy beteg! És örülj neki, hogy nem vagy az!

Kidír erre megindult a kijárat felé, de az első kanyarban megállt, s mert itt egy előtér volt, leült egy székre mintha várna valakire, hogy gondolkozzék. Okvetlenül meg akarta tudni, hol van a ZZ-1-es elfekvő! Nem vitás, ha sokáig nézegetne erre-arra, mászkálna ide-oda, meglelné, na de egykettőre gyanús lenne, és kitesékelnék innen!

Végül eszébe jutott a jó ötlet. Azért is meg fogja tudni, hova kell mennie!

Kisértelt az épületből. De nem az utcára, mert a kórház egy parkban állt. Kidír itt aztán ment egy darabig, majd amikor senki nem jött arra, elbújt egy nagy bokor mögé, és várt. Egészen addig várt, amíg arra nem jött egy idős bácsi. S ezt aztán fenébe lőtte a pisztolyával! Még hozzá dupla adagot eresztett belé, mint amit Koncsi kapott.

Ez az úr is azt hitte hogy valami rovar csípte meg, csapott is jókorát a fenékre a tenyerével, vakaródzott is, káromkodott is – nem telt el azonban egyetlen perc sem, máris lerogyott a földre, és okádott, vonaglott...

Kidír remélte, nem lesz nagy baja. Mindenesetre kiugrott a bokrok mögül, és kiabálni kezdett:

—Segítség, segítség! A nagypapi rosszul lett!

Ez kórház volt, hamar ott teremtek tehát a fehérköpenyesek, egykettőre hordágyra emelték a férfit, és már vitték is! És most bezzeg senki nem törődött vele hogy Kidír ott ugrál a férfi mellett, egészen természetes volt, hogy aggódik a nagypapjáért! A férfi meg egyszerűen nem volt olyan helyzetben hogy tiltakozhatott volna; bizonyára nem is akart, egészen más dolga volt mint hogy azzal törődjön hogy egy kiskölyök is ott caplat a mentősökkel a hordágya mellett; no meg hihette azt is, hogy a „nagypapi” megszólítás csak idős korára vonatkozik. Kidír tehát egészen simán eljutott az egyik távolabbi épületszárnyba, majd ott egy főorvos megállapította, hogy a férfi tünetei gyanúsán hasonlítanak ahhoz, amit Koncsi és egy férfi produkált már, s amibe a bírósági épület előtt belehalt valaki, jobb tehát ha a ZZ-1-be viszik! Oda is került a „nagypapi”, megfigyelésre, és senki meg nem tiltotta hogy Kidír elkísérje őt egészen addig, míg a nagy, légmentes ajtók be nem záródtak mögötte! S hogy szerepét jól játssza, még integetett is a férfinak a nagy, kerek üvegablakokon át.

Most már azonban mennie kellett, ha nem akart gyanús lenni. Kérdezte is tőle az egyik fehérköpenyes:

—Kitalálsz, kisfiú?

—Hogyne, hiszen igazán nem nehéz az út! - válaszolta Kidír, aki mit sem akart kevésbé, mint hogy kísérgessék. És gyorsan el is indult kifelé, de amikor eltűnt az orvosok szeme elől, első dolga volt, hogy keressen egy mellékhelyiséget, oda bemenjen, s megint a hogyantovábbon gondolkozzon.

Itt van végre tehát a ZZ-1-ben, és azt is sejti, merre kell mennie: meg mert volna esküdni, hogy arrafelé van Koncsi is elhelyezve, amerről ő épp most jött! Drága egy afféle légmentes elkülönítőhelyiség, nem lehet belőle sok, s logikus, hogy a munka megkönnyítésére egymás mellé építsék őket, legalábbis egymás közelébe! De oda el kell jutnia, sőt, még utána is van dolga: el kell terelnie az örök figyelmét, vagy... vagy legyőzni őket... és utána kihozni a művésznőt!

E gondok megoldására több tervet is készítettek Csivivel, pontosabban több ötletet felvetettek, de teljesen pontos akciótervvel Kidír nem rendelkezett, mert azt lehetetlenség volt előre kidolgozni, a körülmények ismerete nélkül! Tudta, nagyon ügyesnek kell lennie.

Megfordult a fejében a gondolat, hogy megvárja itt az illemhelyen az estét. Ezt azonban elvetette. Bár akkor kevesebben bóklásznak a folyosókon, de egy gyerek nagyobb feltűnést keltene. Inkább csak fél órát várt tehát, amíg a „nagypapit” behozó orvosok feltehetőleg elmentek innen, s ezután indult akcióba. Ha valaki kérdőre vonja, hát eltévedt.

És lett is aki kérdőre vonta! Már majdnem eljutott oda, ahova a „nagypapit”

vitték, amikor szembetalálkozott egy idős, szakállas, nagyon tekintélyesen kinéző férfival.

—Hát te mit keresel itt, fiam?! - szólt hozzá szigorúan.

—Édesapámat! Úgy hívják a papit, hogy Kirmizigul, és mondták a portán, hogy a ZZ-1-ben van!

—Ott is van, tudok róla, tehát itt, de neked nem szabadna itt lenned! Ide nem jöhetnek be gyerekek!

—Ezt nekem eddig senki nem mondta! Különben sem akarok én semmi rosszat, csak vetni rá egy pillantást az üvegen át, és integetni neki, hogy tudja, hogy gondolkodik rá! Talán gyorsabban is gyógyulna az örömtől!

—Hm... na jól van! Ha már idáig eljöttél... de be nem mehetsz hozzá!

—Megígérem! - emelte Kidír esküre a kezét. És komolyan is gondolta. Esze ágában sem volt bemennie édesapjához.

A professzorkülsejű férfi elvezette Kidírt a kanyargós folyosókon még valami ötven métert, elhaladtak „nagypapi” szobája előtt, majd befordultak egy másik folyosóra, s itt két ajtó állt egymással szemben. Az egyik előtt két rendőr is ült egy-egy kisseken.

—Hát ide meg minek rendőr?! - kérdezte Kidír, látszatra kíváncsian, holott nagyonis jól tudta a választ.

—Tudod, itt fekszik a beteg Koncsi énekesnő! És muszáj őrizni, nehogy megszökjön... bár nem hinném, hogy megpróbálná. Nagyon rosszul volt... és úgyis felismernék odakint. De az ügyészség így akarta! - és fejcsóválva meredt a rendőrökre. Kidír megértette, a professzor (már ha valóban ez volt a rangja) azok közé tartozik, akik ki nem állhatják, ha a kórházban bárki is van a betegeken és az orvosokon kívül. Valószínűleg a látogatóknak sem örül - na de a rendőrség megjelenése, az már mindennek a teteje!

A két rendőr különben igazán nem csinált semmi szörnyűt - kereszt-rejtvényt fejtettek. Kidír még hallotta is, amint elhaladt mellettük, hogy azon tanakodnak, mi lehet az, ami négy lábú állat, és teherhordásra használják!

—Ló. - vetette oda nekik megvető hangsúllyal a doktor.

—Az nem jó, mert hat betű... - morogta egyikük.

—Szamár! - vágta rá Kidír.

—Hé, te sértegeted a hivatalos közeget?! - mordult fel az egyikük, és fenyegetően emelkedett fel a székről.

—Dehogy, nem a bácsi a szamár, hanem a válasz a szamár! Az a négy lábú állat! - és Kidír alig bírta visszafojtani a nevetetnékjét.

—Ja... - és a rendőr belepislantott a rejtvénybe. —Tényleg! Kijött! Na akkor nézzük, függőleges hat, és nehezen lehet elolvasni, mert apró betűkkel van írva... A fenébe, miért nem nyomtatják nagyobb betűkkel, így nehéz elolvasni?! Direkt szűrnak ki velünk, emiatt nehéz megfejteni a rejtvényüket!

—Mert apró betűkkel van írva?! - mosolygott a doktor.

—Persze hogy!

—Szerintem inkább az a baj, - szólt halálosan komoly arccal Kidír - hogy túl gyorsan nyomtatják az újságokat, holott az ember sokkal lassabban olvas! Ez az oka mindennek!

—Aha... hát igen, igazad van na, az biztos is! Én is épp ezt akartam mondani! - bólogatott a rendőr komoly pofával. Kidír pedig alig tudta visszafojtani a nevetetnékjét. S amíg a két rendőr visszabújt a rejtvénybe, hirtelen egy nagyot csapott a

homlokára.

—Mi az?! - kapták oda a fejüket a rendőrök.

—Semmi, csak valami bogár repült itt el... de nem tudom a nevét...

—Ez az! De jó hogy mondd! Hát persze, ez a függőleges hat! „Zümmög, kicsi és kemény a szárnya!” Bogár! Ragyogó! Na most már csak azt kell kitalálni, mi az, hogy „kagyló, de nem él benne állat”!

—Vécé. - vágta rá Kidír, s közben valóban integett is édesapjának az ablakon keresztül. Az integetést Kirmizigul úr viszonzta is, bár elég bágyadtan.

—Ez is stimmel! Tényleg! Kisfiú, neked rendőrnek kéne menned, olyan okos vagy! Valóban vécé!

—Pedig lehetett volna „mosdó” is, mert az is kagyló... - jegyezte meg a doktor, majd így szólt:

—Na, akkor mehetünk vissza, ugye?

—Persze doktor úr! - azzal Kidír oldalra fordult, s ahogy szokta, a könyöke irányából lőtt egyet az örök felé. Majd gyorsan mégegyet. De nagyon ügyelt rá, hogy semmi mást el ne találjon, csak a cipőjüket!

Ezúttal ugyanis nem valami megbetegítőszert lőtt ki, hanem a Horrorboltban vásárolt bűzsűrítőment, másnéven mű-szarszagot.

—Mi ez a zaj?! - kapta fel a fejét az egyik rendőr.

—Hány betű? - kérdezte Kidír.

—Nem rejtvényben, hanem ami most ütötte meg a fületem!

—Ja, hogy az?! Megint megpróbáltam lecsapni a bogarat, de nem sikerült! - azzal Kidír elfintorította az orrát. —De mi ez a bűz?!

Valóban, eddigre már nagyonis érezhető bűzfelhő kezdett el feléjük terjengeni; a doktor is megérezte, de leginkább maga a két érdekelt, a rendőrök!

—Pfuj, de büdöset fíngtál! - fogta be az orrát az egyik, és vádlóan meredt a társára.

—Én-e?! Talán inkább te!

—Még hogy én! Micsoda pofátlanság, befingsz és még engem gyanúsítasz vele?! De hogy te milyen büdös állat vagy, ilyet én akkor sem tudok ha két kiló babot eszek! - és a mandzsettáját az orra elé rakta.

—Az a büdös állat aki mondja! Hülye görény!

—Ilyet mondasz nekem?! Na megállj csak! - pattant fel a férfi.

—Hé, nehogy verekedni kezdjete, mert panaszt tesztek a rendőrörsön ellenetek! - kiáltott fel az orvos. —Valamelyiktek beszart, az biztos is, azonnal takarodjatok megtisztálkodni!

—Hallod, menj és pelenkázd be magad te hülye!

—Talán inkább te!

—Nem megyek én sehova, te fostál be!

—Apádat sértegesd te barom, én csak tudom, hogy még csak nem is...

—Micsoda, te szírod az apámat?!

—Anyádat is ha kell, te kezdted ugyanis, mert a becsületembe gázoltál, mert azt mondtad hogy pelenkázzam be magamat!

—Na majd mindjárt elégtételt veszek!

—Ebből elég legyen! - kiáltotta az orvos. —Úgy viselkedtek mint a hülyegyerekek! Azonnal menjen mindegyiktek a mosdóba!

—És nem is biztos, hogy beszartatok. Lehet, hogy valamelyiktek véletlenül szét-taposta a bogarat! Vagy ráült! Vannak büdös bogarak is! - jegyezte meg Kidír.

—Csakugyan! - derült mosolyra a rendőrök ábrázata.

—Menjetekek akkor és keressétekek meg a maradványait, pucoljátok le magatokról, de nem tűröm hogy itt bűzölögjetekek! Ez kórház, itt tisztaságnak kell lenni! Pfúj, ilyen undok bűzt egy rothadó tetem közelében sem lehet érezni! Hozzátekok gázálarc kell komolyan mondom! Na, igyekezzetekek! - parancsolta az orvos. S a rendőrök tényleg el is loholtak a mellékhelyiség irányába.

Most már csak az orvost kellett leráznia Kidírnek. Meg is tette.

—Na akkor én sem zavarom már a bácsit, sietek haza, mert még meg kell csinálnom a leckét! - mondtá, azzal eliramodott futva a kijárat felé. Gondolta, az orvos már csak nem fog utánaszaladni, pláne ha látja hogy valóban a kijárat felé iparkodik!

Igaza is lett, a férfi nem követte. Ő maga viszont nem futott sokáig, az egyik illemhely elé érve oda bement, az ajtaját viszont résnyire hagyva kikukucskált rajta, s megvárta amíg a doktor elhalad előtte; majd várt még két percet, ezután kilépett onnét, és visszasietett Koncsi szobájához. Sejtette hogy ennyi idő alatt nem végezhetnek a tisztálkodással a rendőrök!

Úgy is volt. A szoba előtt egyetlen ör sem állt. Most Kidír benyitott oda. Ez sem volt egyszerű... ehhez ugyanis le kellett nyomnia az ajtón egy nagy kallantyút, majd így szabaddá vált az út ahhoz, hogy elfordítson egy keresztgerenda-szerúséget! S csak ezután lehetett lenyomni a kilincset!

Mikor belépett, vissza is fordult: kilincs sem volt odabent az ajtón.

—Tisztára mint egy börtön... - gondolta. Mindenesetre az ajtót tárva-nyitva hagyta, másképp csapdába került volna: nem tud kijönni ő sem!

Odarohant az ágyhoz, amiben Koncsi feküdt; azaz inkább már félig ült, mert felemelkedett fektéből, úgy megdőbbent azon, miféle látogatót is kapott!

Kidír nem vesztegette az időt hosszas magyarázgatásokra! Úgy döntött azonban, fenéig kiélvezi azt, hogy ő most mekkora hős, milyen bátor! S úgy vélte, ez teljes mértékben joga is, mert ha elkapják, igencsak elfenekelhetik az eddigiekért, maszkulológus sem lesz belőle, sőt, börtönbe ugyan nem csukhatják mert nagyon kiskorú, de javítóintézetbe simán! Odaugrott hát Koncsi mellé, lehajolt, átölelte, heves csókot nyomott az ajkára, mint azt a filmekben látta, majd így szólt hozzá:

—Gyere de nagyon gyorsan ám, mert azonnal szökünk!

Mi tagadás, Koncsi úgy meglepődött, hogy talán még soha, - azt kivéve esetleg, amikor olvasni tudásáért elhurcolták egy koncertje kellős közepéről!

—De... de... ki vagy te?!

—Az egyik legnagyobb rajongód! Különben nem mindegy?!

—Nekem nem... - hebegte Koncsi.

—Most pedig legyen mindegy, mert alig van időnk, el kell tűnnöd innen, amíg az a két hülye rendőr vissza nem ér az ajtó elé, ugyanis nem szívesen ölném meg őket! - azzal ruhája alól előhúzott egy női parókát, káprázatos, hidrogénszőke hajjal, s odadobta Koncsinak:

—Nesze, vedd fel gyorsan, és pattanj már ki az ágyból, mert megcsípkedem a fenekedet!

—Te azt hiszed, meg tudnád ölni a rendőröket?! - jött meg végre Koncsi hangja, de legalább a parókát a fejére tette.

—Mi az hogy, nem is lenne nehéz! - és Kidír felhúzta a ruhát jobb alkarján, eltávolította a bűzpatronokat a pisztolyából, és másfajta töltényeket rakott beléjük.

Koncsi elkerekedett szemmel bámulta, és a kezét a szája elé rakta. Nagy kedve lett volna sikoltozni, mert a pisztoly igencsak félelmetesnek tűnt. Kezdte felfogni, hogy Kidír nagyonis komolyan gondolja az ő megszőktetését, sőt, a dolog adott esetben akár vérre is mehet!

—Ez csak altatópatron – magyarázta neki Kidír – tudniillik heroin van benne, de csak egy csavarintás az adagolón, és annyit lövök ki, hogy az illető sohanapján ébred csak fel! Na, kész vagy-e már?!

—De hát nem fognak kiengedni a kórházból pizsamában, és nincs itt a civil ruhám, elvették!

—Tiszta szerencse, abban úgyis felismernének! De te csak ne törődj semmivel, gyere utánam, majd én mindent remekül elrendezek, lesz ruhád is, ne aggódj!

—Honnan?

Kidírt elfutotta a méreg.

—Hát már kezdem látni, hogy igazuk van azoknak, akik azt mondják, hogy minden sztár hülye! Gondolod hogy ezt itt kell megbeszelnünk?! Én vagyok a főnök vedd tudomásul, sőt, jobb ha elfogadod, hogy a férjed vagyok! Gyere, hallgass rám, úgyis okosabb vagyok mint te!

—Te, a kisfiú?!

—A csuda vigyen el, hát persze, hiszen te olyan sültbolond vagy, hogy szavakat sem talállok rá, ha nem lennél ostoba mint a tyúk az autóvezetéshez, most nem lennél itt!

—Azért vagyok itt, mert tudok olvasni, nem úgy mint te!

—Én tudok olvasni, de ha te nem lennél hülye mint a szar a seggemben, egyszerűen letagadod hogy ismered a betűket, azt mondd hogy apád bolond volt s mindenféle ökörségeket írogatott csak, az öregednek úgyis mindegy lett volna, és soha rád nem tudják bizonyítani hogy tudsz olvasni, ha nem olvasol nekik, mert a fejedbe nem látnak be! De szerintem a hatóságoknak sem lett volna érdekük hogy nagyon bizonygatni próbálják hogy de igenis tudsz olvasni, mert megúszták volna az elítéléssel kiváltott botrányt! Szóval te egy nagyon buta tyúk vagy, emiatt kérlek fogd be a szádat és tedd mindig amit parancsolok, másképp a bűdös életben ki nem jutsz innen, holott talán nem akarsz egész életedben a sitten rohadni! Légy inkább hálás, mert sokat kockáztatok érted!

—Jó, jó, én hálás vagyok, máris mehetünk... de odakint mi lesz velem?!

—Majd megtudod. De most add ide a kezedet hogy el ne szakadj tőlem, és futás! Mindig arra, amerre én megyek! Tedd azt, amit mondok!

—Minden megteszek, ha embert nem kell ölnöm!

—Azt is megteszed ha parancsolom. Gondolj arra, úgysem kaphatsz többet!

—Dehogynem, életfogytiglan helyett kivégzést!

—Tehát enyhítik a büntetésedet. Mert az jobb, mint a dutyi évtizedekig! Különbösen se légy biztos benne, hogy nem ítélnének halálra! Na, nyomás! - és Kidír megindult előre. De ezúttal meg sem állt az illemhelynél, hanem tovább ment, elfutott a néptelen folyosókon majdnem a kijáratig, és teljes nyugalommal megállt az ügyeletes főorvos szobája előtt.

—Állítólag az ő szobájából nyílik a betegek ruhatára, úgy mondta egy nagyon okos barátom hogy ez valamiféle szabály, hogy a betegek engedély nélkül ne tudják elhagyni a kórházat! Vagyis ide be kell törnünk! Menj be oda!

—És utána mit tegyek?

—Te ugyan semmit, csak menj be! A mindenségit, ne vitatkozz már! - és

előrelökte Koncsit a fenekénél fogva.

Koncsi szívdobogva benyitott a szobába. Kidír pedig leguggolt, majdnem lefeküdt a folyosóra, mert tudta hogy ha valaki felnéz egy ajtó kinyílásakor, akkor fejmagasságba szokott pillantani! S így amikor kitárult az ajtó, ő onnan letről jókora adag heroint lőtt az orvos hasába. Ezután el is húzódott az ajtóból, vissza a folyosó fala mellé. Biztos volt benne, hogy a férfi nem vette észre őt. Ha később elmeséli a történeteket, azt fogja mondani, hogy Koncsi lőtte meg őt valamivel.

A heroinadag nagy volt. Másodperceken belül elaludt a férfi. Ekkor Kidír is bement a szobába, s becsukta mögöttük az ajtót.

—A ruhák a szomszéd helyiségben lesznek! Keress ki de gyorsan ám valami rádillő női öltözetet, de ne a tiedet!

—Annyira hülye nem vagyok, hogy azt vegyem fel... - mormogta szégyenkezve Koncsi.

—Rólad már mindent elhiszek! Nem elég hogy bevallod hogy tudsz olvasni, de még vitatkozol is a megmentőddel a legkritikusabb pillanatokban?! Na, öltözz már!

—De, izé... nem fordulnál el?! - pirult Koncsi, mert Kidír odaállt a belső szobába vezető ajtó nyílásába, hátát az ajtófélfának támasztva.

—Eszemben sincs!

—De ez nem illendő!

—Az se, hogy olvasni tudj! Magasan teszek az illemre! Különben is: talán valaki másnak a szeretője akarsz lenni?! Tedd már amit mondok, vagy meglőlek téged is és itt hagylak, aztán mehetsz vissza a tömlőcbe! Van nagyjából egyetlen perced hogy kiválaszd a ruhát – intett a polcokon levő, felcímkézett csomagok felé – utána ha nem kezdesz el öltözni, úgy itt hagylak mint eb a szarát, mert nem érdemled meg a segítséget, és hülyékkel nem is kínlódom!

Koncsi csak ámult e beszéden, de legalább nekikezdett vetkőzni-öltözni. Hamar talált nagyjából a méretére illő ruhát, bár fintorgott, mert ő sokkal szebbhez volt szokva. De végre így szólt:

—Készen vagyok!

—Röpke öt perc. Ezalatt egy gyereket is megszülhettél volna! Na gyerünk akkor! - és kilépett a folyosóra, majd amikor Koncsi is kint volt, bezárta az orvos ajtaját kulccsal.

—Honnan van kulcsod?! - ámult Koncsi.

—Amíg öltözködtél, kikutattam a doki zsebeit! Nálam az igazolványa is, pecsétje, slusszkulcsa, mindene! Hátha jó lesz valamire... Persze a pénze is itt van. Na és akkor most látod itt ez a tolószék, én most beleülök, te meg vágj bánatos pofát, és indulj el velem a kijárat felé! Lásd mindenki, mennyire szomorú vagy a nyomorék rokonod miatt, vagyis miattam!

Igen, a fal mellé több tolószék is oda volt állítva. Kidír belepattant abba, amely mérete alapján gyerekeknek készülhetett, Koncsi pedig engedelmesen elkezdte őt tolni a kijárat felé.

—Csak nyugi! Ne siess! Az gyanús lenne! - parancsolta neki a kisfiú.

Meg kell mondjuk, Koncsi szíve bizony a torkában dobogott, amikor a porta mellett elhaladtak! De senki sem törődött velük, se a portás, se a rendőrök.

—S most merre? - kérdezte odakint.

—Itt jobbra, s majd szólok ha meg kell állnod!

Koncsi tolta őt tovább, és semmit nem is mert már kérdezni. Végül aztán gyanús is lett Koncsinak, hogy a járda mellett parkoló egyik autóban ülő fiatal leány oly igen nagyon bámul rájuk, mosolyogva, sőt amikor melléje ér, ki is nyitja az ajtót nekik...

És Kidír mondta is:

—Na most megállhatsz!

A kocsiban ülő leány kipattant az autóból, lehajolt, és megpuszilta Kidírt.

—Én hősöm! Hát sikerült! - azzal, a látszat megőrzése kedvéért, átemelte a tolószékből Kidírt az autó első ülésébe, a tolószéket bepakolta a csomagtartóba, s intett Koncsinak.

—Mire vársz?! Pattanj már be hátulra!

Koncsi megtette, de alig indultak el, ezt kérdezte:

—De hát miért ez a kisfiú szabadított ki, miért nem az apukája?!

—Mert apám nem is tud az egésztől. - válaszolta nyugodtan Kidír.

—Akkor csak úgy elloptad az autóját? Mert ez a fiatal leány nem lehet az édesanyád!

—Nem is! Ő a feleségem.

—Tessék?!

—Az autót pedig nem elloptuk. Csivi szerezte valahogyan, de nem mondta meg, hogyan. Vannak titkai, amiket még nem akar velem sem megosztani. Mindegyre a többi ráérsz odahaza is megtudni! - azzal Csivatellához fordult:

—Igazam volt, hogy te tetszel jobban nekem! Ez a Koncsi lehet hogy nagyon csinos, de egy ostoba liba! Állandóan vitatkozott velem megmentés közben, nehéz dolgunk lesz vele!

—Ne aggódj! Semmi szükség rá, hogy gondolkodjon. Egészen más dolga lesz... - nyugtatta meg őt a leány.

Persze Koncsi nem lett volna Koncsi, ha erre meg nem kérdezi:

—Mi lesz a dolgom?

De Csivi türelmesen válaszolt neki:

—Természetesen mindegyikünk azt kell tegye a közösség érdekében, amire képes, sőt amihez ő ért a legjobban! Ezekből pillanatig sem lehet kétséges, hogy te nyilvánvalóan azt kell tegyed amit eddig is: azaz énekelni fogsz! De persze nemcsak azt: tekintettel arra hogy hármunk közül neked van a legtöbb közöd a zenéhez, úgy is mint a zenék szerzéséhez és úgy is mint az előadóművészetéhez, emiatt kénytelen leszel tanulni is, fejlődni, azaz saját számokat megalkotni, kitalálni, és a hangszeres zenét is elsajátítani, legalábbis a szintetizátorok kezelését okvetlenül, de jó ha a számítógépekkel is megismerkedel legalább annyira, hogy azok zeneszerkesztő programjait kezelni tudd!

—Hát ebből még nem sokat értek, de kezd jól hangzani... az biztos, hogy izgalmasabb mint a börtönélet! De hol is énekelhetnék én, amint felbukkanok valahol, azonnal le fognak sittelni, hiszen szökött rab vagyok!

—Na de kedves művésznő, hiszen egy szóval sem mondtam, hogy koncerteket adhatsz! - nevetett Csivi. —Bár, ha úgy alakulnak majd a dolgok ahogy elképzelem, annak is el fog jönni az ideje, előbb titokban, majd nyíltan is... Egyelőre azonban csak amolyan otthoni énekelgetésre gondoltam! Rengeteg együttes van – ezt neked még nálam is jobban kell tudnod! - akik soha egyetlen koncertet sem adtak még, ellenben nem is egy kazettájuk-cédéjük jelent már meg!

—Azokat is lesittelik, akik ezután az én számaimat terjeszteni fogják!

—Ezt bízd rám! - nevetett Csivi. —Hidd el, profi kiberbűnöző vagyok, és ha egyszer valamit én felnyomok a NET-re, ha valami bekerül a fájlcsere-lő-hálózatokba, akkor azt többé sosem tudják végleg megsemmisíteni a hatóságok, legfeljebb ha az egész Világhálót kikapcsolják!

—Szóval annyi lesz a dolgom, hogy elénekeljek néhány számot otthon mondjuk egy magnóra... hát, ez nem akadály, bár hogy is mondjam... a színvonala természetesen nem lesz olyan jó, mint...

Csivi közbevágott.

—A színvonal miatt se aggódj. Egy teljesen profi, komplett stúdió vár téged odahaza, épp csak még semmi nincs kicsomagolva, de az egész a tied!

—Amindenségit, ez komoly?! Régi vágyam egy saját stúdió!

—Legalább annyira komoly, mint a megmentésem!

—Na erre kíváncsi vagyok!

Erre bizony Kidír is kíváncsi volt! Amennyire megítélhette, sehol nem fért el a lakásukban egy komplett stúdió, de még a másik, titkos lakásukban sem!

De ő legalább nem kérdezősködött. Nem akarta elvonni Csivi figyelmét az autóvezetéstől. Nem volt tilos a törvények szerint a nők autóvezetése, de gyakori sem. És Csivi nem igazán tűnt gyakorlott vezetőnek, márpedig Kidír nem akarta, hogy karambolozzanak! Holott muszáj volt hogy Csivi vezessen, mert ehhez Kidír nagyon kiskorú volt még, de meg aztán különben is, hiszen a lába is alig ért volna le a gázpedálra!

Csendben maradt tehát, és haza is értek minden baj nélkül. Az autót a garázsba állították, de ettől még nem látta meg senki járókelő, hogy kiszállt volna belőle Koncsi, ugyanis a házuk olyan építésű volt, ami egy négyzet alakú udvart fog közre, s ezen az udvaron állt néhány könnyűszerkezetű garázsépület. Elég ronda tákolmányok különben... De Kidírt ez nem zavarta, nemigen szokott errefelé mászkálni. Más se különben, mert a ház nagyonis kihaltnak tűnt, igazság szerint eddig még a szomszédokkal sem ismerkedett meg, mióta itt lakott.

Bekanyarodtak tehát az udvarra, Csivatella kiszállt, becsukta maga mögött a kaput, beállt a kocsival az egyik garázsba, majd visszament a kapuhoz, belakoltta...

—De Csivi, mit csinálsz, akkor a többiek nem tudnak bejönni! - szólta Kidír.

—Nincsenek többiek! - nézett rá nyugodtan a leány.

—Hogyhogy?! Csak nem úgy érted, hogy... hogy...

—De pontosan úgy! Ez az egész tízeemeletes épület egyes-egyedül a miénk! A tied és az enyém! Azaz, most már Koncsié is. Aki természetesen SOHA nem mehet innen ki! Soha de soha! Sőt még csak ki sem nézhet az utcára sem! Ha ugyanis felismerik, neki vége! Persze nekünk is. - nézett a leányra.

—A legfelső emeletről sem nézhetek ki?

—Persze hogy nem. Lehet hogy valaki megkukkol távcsővel. Mindenesetre remélem elismered, ez még mindig jócskán nagyobb terület, mint a börtöncellád!

—Még szép, az nem volt meg húsz négyzetméter sem, de hét másik nő is volt benne rajtam kívül! És még benne volt a budi is, iszonyatos volt!

—Na hát ez itt jóval tágasabb... ez az épülettömb mind a négy oldalról két-két lépcsőházat tartalmaz, az összesen nyolc, és minden lépcsőházban van tíz emelet, plusz a földszint, és minden lépcsőházban minden szinten van 3 lakás, az ugye összesen 11*8*3 lakás, ami annyi mint 264 lakás! És akkor még nem is beszéltem az alagsorról, valamint legfelül, a padlástér is be van építve úgy-ahogy, ott is van

egy lakásnak használható helyiség!

—Na de hát hogy lehet az, hogy ez mind a mienk?! - jött meg végre Kidir hangja. És most már nem kételkedett Csivi szavaiban, hogy van itt stúdió Koncsi számára. Hogy a fenébe ne lehetne, itt aztán akármi is elfér!

—És hogyan lehet eljutni egyik helyről a másikra anélkül, hogy kimennék az utcára? - kérdezte Koncsi.

—Például úgy, hogy lemész az alagsorba, s ott átmész az egyik lépcsőházból a másikba... vagy a tetőszinten... de amint látod, van minden emeleten fedett körfolyosó is itt az udvari oldalon... Némely lakásokból is nyílik titkos átjáró másik lakásokba... majd megtudsz mindent! És hogy miként lehet ez mind a mienk? Hát nagyon egyszerűen, kedveskéim: meg lett véve!

—Édesapád vette meg? - kérdezte Kidir.

—Persze, más nem tehetette! De nem tudnak róla a hatóságok.

—Az hogy lehet?

—Úgy, hogy nem a saját nevére vette. A saját nevén csak az a lakás van, amit ismersz.

—Akkor a többi kinek a nevén van?

—Mindenféle más emberek nevén. De ne aggódj, ebből nem lehet semmi baj, ezek az emberek semminemű kellemetlenkedést nem okozhatnak nekünk, ugyanis nagyon halottak! Már akkor halottak voltak, amikor megvették nekünk ezeket a lakásokat!

—Ez elég misztikusan hangzik.

—Holott semmi misztika nincs benne, merő gyakorlatiasság az egész! Édesapámat gyakran hívták el haldoklókhöz, hogy megvigasztalja őket, esetleg segítsen elintézni e beteg emberek függőben maradt ügyeit. No és amikor apám olyan esetet kapott, ahol szikrányi kis kétely sem merülhetett fel azt illetően, hogy az illető meg fog halni napokon belül, ugyanakkor az illetőnek nem volt semmiféle rokona sem, aki igényt tarthatott volna az örökségére, - nos akkor bizonyos esetekben - s elég gyakran! - amikor a férfi meghalt, egyszerűen nem jelentette a halálesetet! Ellenben az illető nevében megvásárolta ezen épület egyik vagy másik lakását, sőt át is költöztette ide a már meghalt de a hatóságok szerint még élő férfit, s nemcsak névleg, de nagyonis valóságosan, a bútorait is, mindent... Szóval így ment ez! Az ötletet a szomszéd férfi adta, akinek lakására már régóta fájt apám foga, aztán ez a férfi csak úgy elhalálozott váratlanul, rokonok meg nem jelentkeztek nála... már bűzlött a lakása amikor feltörtük. S akkor apám azt mondta, ha nem tud senki róla hogy meghalt, akkor nem halt meg! A tetemet eltüntettük, a lakást elfoglaltuk...

—De hát ezek az emberek ha hivatalosan élnek, akkor ezeknek kötelezettségeik vannak a hatóságok felé!

—Ugyan mi, legfeljebb hogy a nyugdíjat felvegyék, de azt is lehet már folyószámlára utalni... szerencsére manapság már minden elintézhető a Világhálón keresztül! És mi elintéztük a nevükben.

—De ez rengeteg pénzbe kerülhet, közüzemi adót kell fizetni például mindegyikük után...

—Valóban. Meg mindenféle mást is. De az nem olyan sok. Annyira nem, hogy mert a nyugdíjukat viszont mi kapjuk, ez kifejezetten nyereséges vállalkozás! Állam Bácsi rengeteget fizet a halottainknak, amiből kiválóan megélünk! Különben meg majdnem minden hivatalos ügyet apám intézett, mert e derék

halottak társasházi szövetkezetet alapítottak, és egyhangúlag megbízták apámat az összes hivatalos ügy intézésével, emiatt apám teljesen jogszerűen eljárhatott a nevükben... na gyertek, menjünk a lakásunkba, ott kényelmesebb beszélgetni!

Be is mentek oda, s ott aztán Kidír így szólt:

—Elég sok mindent elhallgattál előlem eddig, Csivi!

—De panaszra igazán nem lehetett okod! Különben is, neked dolgod volt, a tanulás! Sőt, még most is az a dolgod! Továbbá, azt is akartam, hogy bizonyíts! S ezt meg is tetted most, Koncsi megmentésével.

—Értem. Még azt is értem, miért akartál mindenáron férjet magadnak: Ha elmész a GANÉ-ba, még az ottani rossz körülményektől eltekintve is sajnáltad volna ezt a mini birodalmat itt hagyni! De válaszolj, mi történt volna, ha feleségül is vesz valaki téged, de az nem én leszek, hanem egy felnőtt férfi, akit nem tudsz a... hogy is mondjam... magad céljai mellé állítani?!

—Ez semminemű problémát nem okozott volna nekem! Gondolkozz már, Kidír! Itt annyi a hulla, hogy eggyel több vagy kevesebb igazán nem számít! Valamelyik éjjel elföldeltem volna az udvaron, aztán intézem magam az ügyeimet, de az ő nevében! Persze nem rögvést kezdek ebbe bele, alig értünk haza, előbb kifigyelem, milyen kötelezettségei vannak, tervet készítek rá, hogyan lehet ezeket a lehető legkisebb feltűnéssel lemondani, anélkül, hogy a férjem személyesen kéne hogy megjelenjen itt vagy ott... de légy nyugodt, megoldottam volna! Sőt, eleve erre készültem! De aztán jöttél te, és minden megváltozott... szerencsére! Örülök neked! - és megsimogatta Kidír arcát.

—De hát áruljátok már el nekem, kik vagytok ti, és hogy lehet a férjed ez a kisfiú?! - kérdezte kíváncsian Koncsi.

Elmondták neki. Akkor meg ezt kérdezte:

—És akkor most tulajdonképpen mi is lesz az én dolgom?!

—Én azt hiszem, a szökésed már kitudódott... és ez nagyon megmérgezi a hatóságokat! Nos ha úgy van, legyenek még mérgesebbek! Azt szabom feladatodul, hogy minél több remek dalt énekelj el, de olyan szöveggel, amik arról szólnak, hogy a nő is ér ugyanannyit mint a férfi... sőt, akár többet is! Hogy a nőket is ugyanannyi jog kell megilletse mint a férfiakat, hogy egy nőnek olvasni tudni nem bűn, sőt büszkeség... és így tovább! Tehát lázító nótákat! A dallamokat is te találhatod ki, de az is megteszi, ha már létező számokat énekelsz, mindössze a szövegüket átköltöd e témáknak megfelelően! E számokat aztán én elküldöm a Világhálón át mindenfelé, a rajongóid örülni fognak nekik, pláne ha új számokat találsz ki... ne félj, soha rá nem jönnek majd, hogy innen származnak a dalok! Hogy megértsd mire gondolok, mindjárt eléneklek az egyik számodat, amire költöttem egy megfelelőnek tűnő szöveget, amit persze még csiszolhatsz... - és Csivi ezt énekelte:

Bent a börtönben szenvedtem szörnyen,
bár rosszat nem tettem én!
Olvasni tudtam, és nem hazudtam,
s ím lecsapott rám a rém:
Az igazságtalan, rút törvény!

Mi nők is élünk, s épp annyit érünk,
mint a büszke férfinép!

Írni-olvasni, hírekhez jutni
jár nekünk is ezt tudni,
S így butának többé nem lenni!

—Egyelőre csak ez a két versszak van meg, de akárhányat is költhetsz még hozzá!
—Igazán nem bánom hogy csak ennyi van belőle... Hálás vagyok a megmentésemért, de hogy is mondjam hogy meg ne sértselek... szörnyű a legtöbb rím! És nem is vagy kimondott énekesi tehetség! Azt hiszem tényleg jobb, ha én énekelek helyetted!

—Nyugodtan, nem lesz szakmai féltékenység, a kornyikálást kész örömmel átengedem neked, én számítógépőrült vagyok, *bitbajnok*, annak tartom magamat, nem művésznek...

* * *

Óriási botrány lett Koncsi megmeneküléséből, szökéséből! Nemcsak hetekig, de hónapokig másról alig is cikkeztek az újságok! Még fél esztendővel később is az volt a helyzet, hogy bár időközben kitört egy vulkán, negyvenhatezer embert elpusztítva; szökőár sújtott egy csomó trópusi szigetet, százharminckétezer embert megölve; beomlott egy hegyek alatt átvezető autópályaalagút; egy örült mérget csempészett bizonyos bébiétel-konzervek közé; új és nagyon veszélyes influenzavírus mutálódott; mindez megtörtént és sok más igazi híranyagnak való esemény is; mégis, ezek alig bírtak a címdalra vagy a hírblokkok elejére vergődni, s ha oda is kerültek, alig pár sort szoltak róluk. De rögtön utána Koncsi következett, amit már egy riporter egyenesen „koncsi-jelenségnek” nevezett el! Oldalakon át elemzések, helyzetlatolgatások, biztonsági vizsgálatok, hogy mi és hogyan történhetett, voltak-e az énekesnőnek külső segítői vagy egyedül lépett meg valamiképp; egyáltalán most hol lehet?! Mi van vele?!

A kórház főorvosát leváltották; a két rendőrt kirúgták sőt rövid idejű börtönbüntetést is kaptak; mindez azonban nem csillapította a kedélyeket. Kidírt is kihallgatták, hiszen tudták hogy ott járt a kérdéses időpontban; ám semmi baja sem esett. *Nagyon* kicsi volt még, senki nem gyanakodott rá, csak arra voltak kíváncsiak, nem látott-e valami gyanúsat, de ő elmondta, hogy csak édesapját akarta megkukkolni az üvegen keresztül!

Leginkább persze tényleg az érdekelte az embereket, hogy *most* hol van Koncsi! Mert hogy van valahol, azt mindenki tudta! Időről-időre a Világhálóra felkerült valami zeneszám, amit Koncsi énekelt; e zeneszámok vagy merőben újak voltak, vagy régiek de megváltoztatott szöveggel; s ezek a szövegek mind kiváltképpen lázítóak voltak! A hatóságok igyekeztek ezeket betiltani, de hiába, mert szép zenék voltak, s Koncsinak még most is sok rajongója akadt, sőt, egyre több; sokaknak nagyon tetszett, hogy milyen remekül sikerült elmenekülnie, lóvá téve a hatóságokat! Óriási jutalmat tűztek ki a rendőrök a nyomravezetőnek, de hiába; mindenesetre biztos ami biztos, távollétében lefolytatták a tárgyalást Koncsi ellen, s mert bűnét már a szökés és a lázító dalok megkomponálása és eléneklése is súlyosbította, egykettőre halálra ítélték. Na de az ítélet végrehajtása az elítélt hiánya miatt nem következhetett be...

Rengeteg álhír is felröppent, hogy Koncsit látták itt meg ott! Néhány nőt el is fogtak, akik nagyon hasonlítottak Koncsira. Mindez segített fenntartani a hisz-

tériát...

A legügyesebb kiberrendőröket eresztették a Hálózatra, megpróbálva kideríteni, honnan származnak Koncsi új, lázító dalai. Ez azonban nem sikerült nekik... Csivatella igencsak profi volt a nyomok eltüntetésében!

A dolog odáig fajult, hogy a bolygó Világkormánya nem áttallotta kijelenteni, hogy Koncsi, és mindenki aki őt bűjtatja, nem más, mint a Társadalom Első Számú Közellensége! És mindenhol nagyon megszigorították a börtönök és bírósági épületek őrzését, mert mindenki félt, hogy a Koncsit segítő titokzatos csoport esetleg újabb törvényellenes akciókra készül...

Holott Kidirék igazán semmire sem készültek! Mindazonáltal, Kidír mégis hamarosan a legmagasabb köröknek, sőt magának az Elnöknek a figyelmébe került...

3. fejezet: A Gané

Újabb kalandok azonban nem köszöntöttek rá Kidírékre, míg el nem érkezett az a boldog nap, hogy felvették őt a Társadalomtudományi Szakközépiskolába!

Nagy nap volt ez neki, tényleg, de egész családjának is! Kidírnél is jobban örvendett talán Kirmizigul apuka, - akit eddigre a kórházból is rég kiengedtek -, mert Kidír nemcsak felvételt nyert oda, de egy teljes évvel korábban, mint amire egyáltalán számíthattak volna, hiszen osztályt ugrott! S jó teljesítményét azzal honorálta Állam Bácsi, hogy megkapta ide az ösztöndíjat, méghozzá a legmagasabb összegűt. Ezekből tandíjat sem kellett fizetniük. Azaz csökkentek apjának pénzügyi terhei is...

De más szempontból is nagy nap volt ez. Mert már az évnyitón kiderült, hogy a maszkulológusi pálya egy olyan komoly szakma, ami nagyonis kiérdemli az „élethivatás” megtisztelő címet!

Az évnyitón részt vett majdnem minden frissen felvett diák apja-anyja is, mert mind büszkéek voltak rá, hogy ide bejutott a csemetéjük... itt volt Kirmizigul úr is és Kidír anyja, Roxa mama is. Csivatella viszont nem. No és ezen alkalommal nagy beszédet mondott nekik az iskola vezetője, az igazgató, Bárlikú úr. Mindenki mély tisztelettel hallgatta. Nem mintha a többnyire tizennégy évesekből álló jókora diáktömeg szívesen hallgatta volna a hosszúra nyújtott kenetteljes és erkölcsnemesítőnek szánt szövegeket, de tudták, hogy aki hülyéskedni kezd, belekotyog, izeg-mozog, abból sosem lesz maszkulológus, mert azonnal kirúgják, már most a legelején! Elvégre bőven van a helyére jelentkező, legalább száz fő minden ide bekerültre... az idén is ugyanis száznegyvenhatszoros volt a túljelentkezés e pályára.

Pedig sokuknak nehéz volt megállni a pisszenés nélküli csendet, mert a kisgyerekek mozgékonyak, és nem is volt mindegyikük 14 esztendő. Hiszen mint tudjuk volt olyan szak, ahová már ötödikes koruktól járhattak a diákok... Kidír is ide lett felvéve. Az ide bekerültek többnyire 11 évesek is épp hogy csak voltak, de Kidír még náluk is fiatalabb volt egy évvel.

Mindenesetre kiderült azért, hogy érdemes volt végigvárniuk Bárlikú igazgató jó negyven perces semmiről szólását! Mert a végén azért csak mondott valami fontosat is, de olyat, hogy annak a diákok nagyon örvendtek!

—Tudnotok kell – szolt az igazgató, megemelve a hangerejét – hogy a maszkulológus, az olyan személy, akinek abszolút és feltétel nélküli tisztelet jár a társadalmunkban! Ezen mi magunk maszkulológusok sem óhajtunk változtatni, sőt minden erőnkkel arra törekszünk, hogy e nemes szakma töretlen tiszteletét megőrizzük! Ezekből egy maszkulológus mindig törvénytisztelő, nemes erkölcsű és abszolút feddhetetlen személy kell legyen! Ilyenek kell legyenek a maszkulológiát tanulók is, tehát ti is! No most persze tudom hogy jobbára csak suttyó kölykök vagytok, e korosztály esze pedig állandóan csak a hülyeségen jár. Úgy a jó azonban minden maszkulológusnak, ha az e pályára nem valók minél előbb kiselejteződnek soraikból, lehetőleg még iskolai képzésük alatt. No most ezt a legegyszerűbb úgy elérni, ha az ide nem valókat egyszerűen kirúgjuk. Sajnos azonban csak látszatra ez a legmegfelelőbb megoldás, mert aki már mondjuk majdnem elvégezte a maszkulológusi iskolát, az esetleg kirúgása után olyasmivel dicsekedhetne, hogy ő *majdnem* maszkulológus... ezt pedig nem akarjuk. Továbbá, szomorú tapasztalatok igazolják, hogy majdnem minden évben igenis

akad néhány, néha nem is kevés olyan növendékünk, aki e nemes pályára méltatlannak találtatott. És nekünk nem érdekünk, hogy a társadalom teli legyen kirúgott maszkulológusokkal. Akkor olyan látszatja lenne a dolognak, mintha a maszkulológusok közt sok lenne a szemét ember. Aztán meg, e féligképzett maszkulológusi csöcselék mindenféle amatőr, sarlatán, pancser, kontár, kuruzslószinten álló tanácsokat adhatna a különböző problémákra, mert hiszen nem jól képzett, nem végzett szakemberek, s ez tovább rontaná a hírnevünket! Vagyis örömmel közölhetem, hogy – mint azt már tudja is némelyikötök – az úgy van, hogy aki maszkulológusnak készül, de nem felel meg a záróvizsgákon, vagy pláne ha előbb kirúgjuk – nos, az egyszerűen ki lesz végezve! Aki a vizsgákon nem felel meg, az csak úgy simán fájdalommentesen, méreginjekcióval, akit azonban ki kell rúgnunk, az kínhalállal! Ehhez teljesen törvényes jogunk van.

—Persze – folytatta – nem kell megijednie a most itt álló diákoknak. Ez ugyanis még ahol vagytok, nem maga a Maszkulológusi Főiskola, csak a Társadalomtudományi Szakközépiskola. Itt nem csupán maszkulológusokat képzünk, még ha a legtöbb figyelmet reájuk is fordítjuk. Természetesen akik nem maszkulológusok akarnak lenni, azokra nem vonatkoznak ilyen szigorú szabályok. És most még bárki meg is gondolhatja magát. Sőt, akkor sincs baj, ha valaki maszkulológusnak jelentkezett, de nem felel meg a Maszkulológiai Főiskola felvételi vizsgáján. Akkor alsótagozatos tanítói oklevelet kap és kész. A főiskola záróvizsgáit kell mindenképp letennie, az a halálos próbatétel... viszont kirúgatnia magát már most, a mi középiskolánkból sem szabad. Mert akkor is meghal... ismétlem, csak a maszkulológiai szakra járókról beszélek... ők tehát nagyon sok olyan hülyéskedést nem engedhetnek meg maguknak, amit a más szakokra járók megtehetnek, mert legfeljebb egy kiadós elfenekelést kockáztatnak. A maszkulológusok nem. Ők a társadalom példaképei kell legyenek!

Jogosan merül fel a kérdés, miként is végezhetnénk ki a ránk szégyent hozókat, amikor ők még kiskorúak. Hát úgy, hogy holnaptól kezdve már nem azok! MA még azok vagytok – holnaptól nem! Teljes jogú, felnőtt, nagykorú állampolgárok vagytok, a felnőttiség minden kötelezettségével egyetemben – hacsak még a mai napon meg nem gondolja magát valamelyikötök, és vissza nem táncol, hogy ő mégsem maszkulológus akar lenni. Megteheti, de ekkor természetesen mindattól a sok roppant előnytől is elesik, amivel a felnőttiség jár, pláne a maszkulológiai élethivatás. Mindenesetre jó ha elgondolkodtok rajta, egy felnőtt *nagyon* másképp illik viselkedjék, mint egy tizenéves kis suttyó serdülő! Iskolánk reméli, hogy a felnőttnek minősítés elgondolkodtat benneteket, megfontoltságot visz döntéseitekbe, s ez jelentősen javítja magaviseleteteket is! Mindenesetre ismételten figyelmeztetek mindenkit: a maszkulológiai szakra járók ne dédelgessenek semmiféle hiú reményt magukban holmi kiskorúságról meg büntethetlenségről, mert holnaptól, sőt, tulajdonképpen már ma éjfélről kezdve, lesújthat rájuk a törvény teljes szigora, és adott esetben nemcsak egy kiadós apai elfenekelést kockáztatnak! Másrészt persze, épp az apai elfenekelés alól mentesültek is mindörökre. Hiszen felnőttek lesznek, s egy felnőttet egy másik felnőtt tilos hogy megverjen.

Az igazgató beszéde nem csüggesztette el a diákokat. Sőt, örültek neki. Melyik fiatal gyerkőc ne akarna mihamarabb felnőtt lenni! És a felnőttiségnek

számos előnye van, például lehet tulajdonuk is... ja, hogy jól kell viselkedni? Még szép. Nem is számítottak másra... az lehet, hogy majd a főiskolai vizsga előtt félni és rettegni fognak, de az sokára lesz. Most még csak középiskolások... nem is biztos, hogy mennek a főiskolára...

Kidír is örült, de ennél is jobban Kirmizigul úr! Alig értek haza, ezúttal az ő házába ahol ünnepi lakoma várta őket (ezt az itt maradt, az évnyitóra el nem ment Csivatella készítette nekik), az apuka máris így szólt a fiához:

—Nem is tudtam, hogy azonnal nagykorúvá leszel minősítve! A korábbi évfolyamokban ez nem azonnal történt. Nos, akkor ideje betartani régi elhatározásomat!

—Mit, apám?

—Mit, mit, természetesen azt, hogy Csivatella hivatalosan is a te feleséged legyen! Ma még kiskorú vagy, de holnap már nem... márpedig ha nagykorú vagy, akkor lehet feleséged! Ugye?!

—Hát izé... azt hiszem igen, de nem hinném, hogy az iskola tanárai nős diákokra is számítanak!

—Mesebeszéd. Tudok róla, hogy nem is egy diák megnősült a korábbi évfolyamokból a képzés ideje alatt.

—Minden bizonnyal, de nem a legelső napon!

—Az már engem nem érdekel. Jogod van hozzá, tehát szabad.

—De nem rontja ez el majd a jóhíremet?

—Ne ökörködj, fiam, vagy megismerkedel a tenyeremmel! Mert ma még szabad hogy felpofozzalak! Gondolkozz már! Mit érdekel engem a te jóhíred?! Engem az érdekel, hogy Csivatella ne legyen hivatalosan a feleségem, mert alig van pénzem, az utóbbi időkben szabályosan nyomorgok a sok adó miatt! Pedig *te* nyomtad meg azt az átkozott gombot...! A jó híredet majd rendbehozod kiváló tanulmányi eredményekkel!

S most megszólalt Csivatella.

—Tulajdonképpen én is szívesebben venném, ha hivatalosan is a te feleséged lehetnék, szerelmem!

—Na, akkor ez eldöntötte a kérdést! - dörzsölte a tenyerét elégedetten Kirmizigul úr. —Akkor tehát még ma éjszaka megoldunk mindent. Ismét a régi szobádban fogsz aludni, Kidír, méghez a Csivatellával. Elvárom hogy abszolút meztelenül, pizsama nélkül. Nem kell szexbemutatót tartani, bőven elég, ha egymás mellett feküsztek a takaró alatt meztelenül. Aztán én pedig ma estére iderendezek egy jó kis baráti mulatságot, néhány cimborámmal... később pedig keresni kezdek, nem talállak, felmegyek hozzád... és rajtakaplak benneteket! Tanúkkal! Természetesen szigorúan csak éjfél után, sőt, legyen nem csak egy óra, de éjjel kettő is, hogy bele ne köthessen senki, hogy már nagykorú vagy... no és akkor én majd pisztolyt rántok, a haragtól elfúló hangon rád ripakodok hogy mit képzelsz te, a saját fiam felszarvaz engem?! Te pedig azzal védekezel, hogy Csivatella sokkal inkább hozzád illik életkora miatt, mint énhozzám, és különben is nagyon megszeretted amíg a házvezetőnőd volt... erre én ráfogom majd a pisztolyt hogy lelövöm ezt a csalfa némbert... te viszont ugorj elé, és mondd, hogy nem, mert te feleségül akarod venni! No és amennyire tudom, ilyen esetben elvileg már a feleségednek is számít, mert ugye én meg akartam ölni, e pillanattól tehát ő nem a feleségem, te pedig kijelentetted hogy feleségül vennéd, tehát a feleséged is!

Persze mindenféle formaságok még hátra vannak, de azzal nem lesz semmi gond, hiszen vannak tanúk. Kigondoltam én ezt már rég... nos, beleegyeztek?

—Én igen. - felelte azonnal Csivatella.

—Hát ha te igen, akkor én is! - vágta rá Kidír.

Így esett, hogy a középiskolába már úgy mehetett Kidír, hogy törvényes felesége volt. Egyedül neki az egész osztályban... de ez nem derült ki róla, mert nem reklámozta, bár tulajdonképpen szerette volna, ha eldicsekedhet vele. De nem tette, mert úgy vélte, jobban tud a tanulásra figyelni, ha senki nem irigykedik rá.

Aztán már a tanulás legelső hete után kiderült, hogy azért nem okvetlenül bizonyos az, hogy ő marad az egyetlen nős diák az iskolában! Mert itt is volt olyan, hogy osztályfőnöki óra, és már a legelső ilyen órán nagy bejelentéssel örvendeztette meg őket a tanár. Aki különben épp az igazgató volt. Semmi mást nem tanított nekik, csak osztályfőnököt. Ennek az egy osztálynak volt különben csak az osztályfőnöke, annak amibe Kidír is járt, s mint mondta épp amiatt, mert ide járnak a legfiatalabb maszkulológiai reménységek, de mert ők a legfiatalabbak, övelük kell a legszigorúbban bánni, rájuk kell a legnagyobb figyelmet fordítani, mert ők a leghajlamosabbak a csínytevésekre, a rossz magaviseletre... a többi osztályokba járók mondták is Kidírének, hogy nem irigylük őket, amiért épp a diri az osztályfőnökük! Kidír azonban kifejezetten örvendett ennek. Meglehet tán, a nagy szigorúság kellemetlen, de remélhetőleg emiatt az oktatásra is jobban odafigyelnek majd, nemcsak a fegyelemre, és az neki csak jó. Csivi számtalanszor elmondta neki, hogy az őt nem elégíti ki, ha Kidír osztályelső lesz. Az önmagában még nem elég. Mert az egész bolygón *egyetlenegy* maszkulológus lehet csak az, aki egészen biztosan elküldetik a másik bolygóra induló űrhajóval, attól tehát hogy Kidír itt osztályelső, még simán megelőzheti őt egy másik iskola szintén osztályelső növendéke... Kidír tehát ne az osztálytársaihoz mérje a tudását, hanem a tanáraihoz! Mert egészen egyszerűen mindent tudnia kell mint a tanárai, sőt, még azoknál is többet!

Ő tehát még örült is a szigorúságnak. Az csak jó, ha olyan itt az iskolában a hangulat, hogy gondolni se mer a diák másra, csak a tanulásra.

Na de most még csak az első hét telt el, ezen idő alatt a szigorúságból még csak annyi derült ki, hogy hiába minősülnek felnőttek már jogilag, attól az iskola tanárai még nagyonis fenntartották a jogot a maguk számára, hogy megfegyelmezzék a nebulókat olyan kifejezetten gyerekes büntetésekkel, mint például a körmös. No meg kiderült egypár dolog a tanárokról is... persze csak pletykaszinten. Mert ugye, némelyik diák összebarátkozott rögvest pár másikkal, akik már a felsőbb osztályokba jártak... és azok meséltek mindenfélét.

Egyik nap például épp befelé tülekedtek a szünetről a tantermekbe, közben persze kiabáltak-hangoskodtak is... amikor váratlanul mindenki elcsöndesedett Kidír környezetében. Legalábbis a nagyobb növendékek, akik persze nem is vele egy osztályba tartoztak. És némelyikük ezt is suttogta halkan:

—Pszt! Jön a Vadállat!

Pár pillanat múlva felbukkant a nem épp hízelgő névvel becézett tanerő az iskolafolyosón. Kidír igazán csodálkozva nézte, mert valami rémületes, izomtól duzzadó, atlétikus jelenséget várt, ehelyett egy teljesen átlagosan kinéző, középkorú férfi jött velük szembe, akin a különleges legfeljebb a rém vastag

szemüvege volt, ami mögött a fénytörés csalóka játéka miatt igazán dülledtnek látszott a szeme. De fehér köpenyben sétált, amit se agyvelő, se vérfoltok nem csúfítottak el... kezében hosszú bot volt, mely azonban sok más tanár markában is megtalálható volt, s egyaránt használták arra, hogy mutogassanak vele ezt-azt a táblán előadás közben, s arra is, hogy ezzel sózzanak oda a rendetlenkedő diákoknak.

A tanár rájuk sem nézett, komoran bámult előre, ahogy végigsietett elnémult sorfaluk közt... mindenesetre nem tűnt vidám fickónak, az szentigaz!

—Hát ez meg ki volt? - kérdezte Kidír.

—A Vadállat! - válaszolta neki egy idősebb diák. —Az igazi neve az, hogy Börszantú, de ezt senki nem mondja rá, mármint így egymás közt mi diákok nem mondjuk, mert túl hosszú, és mert tényleg vadállat.

—Mitől vadállat?

—Hát, előszöris matekot tanít, azt meg senki sem szereti. De gyakran tanít fizikát is, amikor helyettesít valakit. Aztán meg, rém szigorú! Már három diák is ki lett rúgva amiatt, mert bemószerolta őket.

—Mit csináltak azok a diákok?

—Puskáztak a dolgozat alatt. Aztán persze a kirúgás az úgy volt, hogy az egyik csak simán ki lett rúgva, de a másik kettő maszkulológusnak készült volna, s emiatt a kirúgás alatt azt értsd, hogy halálra lettek kínozva. Rajtuk mutatták be az emberi test belső felépítését biológiaórán. Élveboncolás.

—Hm... - mormogta Kidír. De többet nem kérdezhetett mert érkeztek az ő osztályterméhez, és be kellett mennie.

Ahogy teltek az első hét napjai, még hallott pletykákat erről-arról a tanárról – természetesen kizárólag férfitanáraik voltak – hogy ez ilyen szigorú az meg annyira, ez ezt nem szereti az meg amazz, és persze akadt pár tanár akiről azt hallotta, hogy elnézőbb, mint mások. De ezen híresztelések valóságtartalmáról nem nagyon győződhetett még meg, mert egyelőre nemigen fordult elő számonkérés, de még új anyag tanulása sem, ugyanis egészen egyszerűen az történt, hogy a teljes első hét alatt csak mindenféle dolgozatokat íratnak velük, minden tantárgyból, ami azt a célt szolgálta, hogy felmérjék a képességeiket. Állítólag ezen dolgozatok alapján különböző csoportokba lesznek sorolva.

Aztán hogy eljött az első osztályfőnöki óra, kiderült, hogy egyáltalán nem erről van szó. Mert annyi igaz volt hogy csoportokba lesznek sorolva, de nem a dolgozatok eredményei alapján! Az is fontos volt, csak hogy nem ebből a szempontból...

Az igazgató – az osztályfőnökük – rögvest ezzel kezdte az órát:

—Annak aki maszkulológus – szólt – főként az a dolga, hogy tanácsaival segítse az emberek döntéseit. Többnyire azonban eleve azt várják tőlünk maszkulológusoktól, hogy ne csak tanácsot adjunk, de döntsünk is, döntsünk mások helyett, vállalva természetesen a döntés szörnyű felelősségét! És néha bizony olyan körülmények közt kell döntenünk, amikor nem is látjuk át teljesen az adott helyzetet, hiányos információk alapján kell döntenünk, jelentős mértékben az intuíciónkra hagyatkozva... ez kellemetlen érzés. De hozzá kell szoknunk. És most e téren drága gyermekeim, megkapjátok rögvest az első leckét! Döntenetek kell egy olyan kérdésben, aminek következményeit mindaddig nyögitek majd – vagy épp élvezitek – míg csak iskolánk padjait koptatjátok! Most ugyanis tanárt kell választanotok! Sőt, tanárokat! Minden tantárgyhoz egyet. Megválaszthatjátok

azokat a tanárokat, akik majd benneteket oktatnak a matematika, fizika, kémia, biológia, nőtan, történelem, pszichológia és sok más tantárgy tudnivalóira. Többnyire, ha nem történik valami különleges esemény, például a tanerő megbetegedése, ez a tanár tanít majd benneteket az adott tantárgyra. Ő is osztályoz, vizsgáztat, feleltet... *fegyelmez*... akár ki is rúg! Aminek tudjátok, mi lesz a következménye... De most eldönthetitek, ki lesz ez a személy. Persze, bizonyos határok közt. Nem lehetséges, hogy mindegyiktek egyetlen tanárhoz kerüljön, máshoz meg senki... - azzal az igazgató felírta a táblára a tantárgyak nevét, majd alájuk azon tanárok nevét, akik az adott tantárgyat oktatták.

—Őket lehet választani! Tudom, a legtöbbjüket nem ismeritek. Nem számít! Mint mondtam, egy maszkulológus gyakorta kell kiszámíthatatlan környezetben is hogy döntsön, elégtelen információk alapján. És lehet, hogy némelyik tanárról hallottatok pletykákat az elmúlt hét alatt. Lehet persze, hogy azok a híresztelések nem is igazak... a ti bajotok, ha felültök a hazugságoknak. De az is, ha nem hallgattok a jó szándékú figyelmeztetésre, a tapasztaltabbakra... annyit ígérhetek, hogy minden tanár tudja az oktatandó anyagot, de persze mindnek más a tanítási módszere, s a jelleme, vérmérséklete... most tehát ez úgy lesz, hogy itt van nálam egy számítógép, mindig amikor megnyomom ezt a gombot rajta, kidob közületek egy véletlenszerűen kisorsolt nevet, annak mondom egy tantárgynevet, s a diák megmondhatja, hogy azt melyik tanártól akarja tanulni ezentúl, persze azok közül, akik egyáltalán oktatják azt a tantárgyat... de amint betelik az a létszám, amit annak a tanárnak szántunk oktatásra, a tanár nevét áthúzom: azon tanár alá többé nem lehet jelentkezni már más diáknak! Az előbb választók tehát előnyben lesznek, de ez igazságos módszer, mert véletlenszerűen sorsoltattok ki, aztán meg lehet hogy valakinek mondjuk szerencséje van mert matematikában az elsők közt választhat, de egy másik tárgyban, például biológiában, ettől még lehet az utolsó is, aki már egyáltalán nem választhat. És ez amiatt is jó, mert ezután senki nem vádolhatja az iskolánkat azzal, hogy pikkelünk rá, és direkt valami igazságtalan tanár alá osztottuk be, hogy ott szenvedjen! Na tehát akkor remélem megértettétek! Kezdjük is... - és az igazgató kisorsolta az első nevet...

Kidír egészen előkelő helyre került: már negyediknek őt szólították, és a matematikatanárát kellett volna megválasztania. Ám ő így szólt:

—Tisztelt Igazgató Úr, szeretnék kérni valamit!

—Most nem az a dolgod, hanem hogy megmondd, kitől akarsz matematikát tanulni.

—Épp ez a célom természetesen, hogy ezt megmondjam.

—Akkor halljuk.

—Én a döntést ezzel kapcsolatban szeretném rábízni az Igazgató Úr bölcsességére! És minden más tantárgyamat illetően is. Azaz én nem óhajtok tanárt választani, ellenben kérni szeretnék valamit. Mégpedig azt, hogy mert az Igazgató Úr ismeri a tanárokat, természetesen, emiatt engem minden tantárgy esetén ahhoz a tanárhoz osszon be, aki a lehető legszigorúbb, aki a lehető legtöbbet követeli a diákoktól, aki semmi lustaságot, lazsálást, trehányságot nem néz el, de annyira nem, hogy még azzal sincs megelégedve, ha a diák abszolút mindent megtanult a leckéből, mert akkor azt követeli, hogy tanuljon valami pluszt, valami újat! Olyan tanárokat szeretnék, akik soha nem elégedettek a legkiválóbb diák teljesítményével sem, mert az a véleményük, hogy a lehető

legjobban is lehet még valamit javítani, mert sosincs megállás a fejlődésben!

—Mi a csuda... - meredt az igazgató Kidírre. Majd vállat vont.

—Jól meggondoltad?

—Természetesen!

—Hallottál már Börszanantú úrról?

—Igen, ő ugye az a matematikatanár, aki nem épp arról híres, hogy elnéző lenne?

—Így van. Vállalod, hogy matematikát például tőle tanulj?

—Igen. Hacsak nincs valaki, aki nála is szigorúbb.

—Nem tudok róla. De ezesetben addig élsz, amíg meg nem próbálsz puskázni! Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek!

—Igazgató úr kérem, ha végzett maszkulológus leszek, a való életben sem gyakran lesz módom puskázni, ha éles helyzetbe kerülök. Jobb, ha erről már most az elején leszokom.

—Ez teljesen igaz. Na de akkor fizikát is Börszanantútól kell tanulj.

—Kiváló ötlet, igazgató úr kérem!

—Hm... na jól van... akkor a kémiát illetően meg majd beírlak mondjuk... hm... na majd legutoljára beírlak valahová, előbb lássuk, hogyan választanak a többiek...

Hát a többiek nagyonis idegesen választottak! Mert ugye nemigen ismerték a tanárokat, és hátha rosszul választanak... Börszanantút mindenestre semelyikük nem merte választani, hiszen épp most maga az igazgató is elismerte, hogy az a tanár nagyon szigorú... ennek ellenére az utolsók természetesen Börszanantú csoportjába kerültek.

Kidír is be lett írva ide meg oda, és az igazgató mondta, hogy ne aggódjon, mert a *legislegszigorúbb* tanárokat kapta meg, ahogyan kérte... bár, mint mondta, Börszanantúnál nincs szigorúbb! De Börszanantú nem oktat minden tantárgyat...

—Van azonban még egy kellemes kötelességem a mai órára! - szólt mindenkihez.

—Ez pedig az, hogy bejelentsek valamit. Azt, hogy egyáltalán nem biztos, hogy jól jártak azok, akik olyan tanárokhoz kerültek, akikről úgy hírlik, hogy elnézőek! - és elvigyorodott. —Tudjátok meg ugyanis, hogy az ösztöndíjak csak most azonos nagyjából. Mert bár most is vannak különbségek abban, melyiktek mennyit kap, hiszen ez függ a felvételi eredményektől, de ez még semmi. Az ösztöndíj nagysága ugyanis nagyon erősen differenciálódni fog nemsokára. Konkrétan, már a félévi bizonyítványosztáskor. De azután is... lesz, aki a mostani tízszeresét is megkapja, lesz akinek lecsökken nullára... olyan is lehet, akinek azt mondjuk, kénytelenek leszünk megválni tőle, hacsak nem fizet *ő maga* tandíjat, ahelyett hogy tőlünk kapna ösztöndíjat... no és aligha árulok el titkot vele, hogy aki szigorúbb tanárhoz került, annak kisebb az esélye rá, hogy lazálhasson, s rosszul teljesítsen! Ám ez még mind semmi!

Mélyet lélegzett, és szinte diadalittasan nézett végig rajtuk.

—Már *most* tapasztalhatjátok majd, vagy legalábbis nemsokára, hogy maszkulológusnak lenni nagyon jó! A világ egyik legjobb dolga! Már az is jó, ha valaki nem is maszkulológus, csak *tanulja* e nemes hivatást! Arról van szó ugyanis, hogy mint tudjátok, az utóbbi héten – mely nektek még csak a legelső hét az iskolában – dolgozatokat irattunk veletek. Nem érdemjegyért, bár osztályoztuk is ezeket természetesen, de ezek a jegyek még nem számítanak bele a tanulmányi eredményetekbe. Ez csak szintfelmérés volt. Na de azért feljegyeztük ám, melyiktek hogy teljesített... a tudásotok alapján rangsoroltunk is benneteket, és ez azzal a

következménnyel jár, hogy most még senkinek nem csökkentettük az ösztöndíját, akármilyen rosszul is produkált, ellenben aki nagyon jól teljesített – konkrétan az első tíz fő – az különleges jutalomban részesedik: megkapja az úgynevezett „szuperkiemelt ösztöndíjat”! Ez pontosan fél évig jár neki, amikor is ugye kiderül a félévi bizonyítványból, hogy jogosult-e rá tovább...

—No most – folytatta – ez az ösztöndíj egészen különleges. Ez akkora összeg, mint egy jól kereső mérnök fizetése. Na de annál többet ér, mert egy mérnök ugyebár mindenféle adókat fizet a fizetéséből, közterheket, sőt, élelmeznie is kell magát... nektek efféle gondotok nincs! Másrészt persze, azt sem hagyhatjuk, hogy a születek elvegyék tőletek a pénzt. Hiába vagytok jogilag már nagykorúak, ezer és egy módon elvehetnék azt a szülők, ti is tudjátok... iskolánk tehát nyitott mindegyik tanulónak egy bankszámlát, arra betettük a pénzt... akármikor kivehetitek onnan, de csak egy tanár jelenlétében, azért, nehogy esetleg a születek elvegyék. Ez sem százszázalékos biztosíték, de jobb mint a semmi. Na de még mindig nem végeztem az előnyök ecsetelésével, bár amit most mondani fogok, benneteket nem nagyon érint mert kicsik vagytok, hanem pár év múlva, ha akkor is jól tanultok... hajaj! Arról van ugyanis szó, hogy tudjátok ugye, sok olyan férfi akad, aki egész életét feleség nélkül éli le, egyszerűen mert nem telik neki a feleségtartás költségeire! Ami nemcsak annyiból áll, amit a feleség megeszik, mert ha csak annyiból állna, nem is számítana olyan nagyon... különben majd a részleteket megtanuljátok nagyon hamar. Az adórendszer alapjainak ismerete magától értetődő kell legyen egy maszkulológusnak. Na de hogy a témánál maradjak: az előbb említett különleges számla tartalmát felhasználhatjátok arra, hogy ha akarjátok, megnősüljete! Úgy értem nem ti, még nagyon kicsik vagytok egy nőhöz... de mint mondtam, később! Amennyiben a pénzt ilyesmire költitek, azt iskolánk nagyonis okos dolognak tartja, de annyira, hogy minden, a nősüléssel kapcsolatos hivatalos költség – tehát adók, ilyesmi – teljes *háromnegyedét* állja, azaz azt mi az iskola fizetjük, s eképp a számláról csak a nőtartás költségeinek negyede vonatik le! Szóval, nagyonis érdemes jól tanulni! Van kérdés?

Hogyne lett volna! Egy bátrabb fiú rögvést megkérdezte, miért oly fontos az iskolának az ő hamari nősülésük.

—Azért fiam – válaszolta neki a tanár – mert így nem úgy léptek ki az iskolából, hogy halvány fogalmatok sincs a házasságról! Mert nem elég azt elméletben megtanulni, a gyakorlat is fontos... aztán meg, azt elfelejtettem mondani, hogy azért nem akármiféle házasságnál jár az adó háromnegyedének támogatása az iskolánk részéről. Ez úgy lesz majd, hogy elkísértetik a diák egy GNÉ-be, s onnan kell válasszon, ugyanis ti még nagyon zöldek vagytok, ki tudja hogy bannátok az első nőkkel, s iskolánk emiatt kifejezetten árva, gazdátlan nőket akar nektek juttatni, hogy ne az legyen, hogy a nő majd szalad a papájához, s az elkezd kígyót-békát kiabálni az iskolánkra, amiért egy innen való diák rosszul bánik a leányával... ne aggódjatok, tudom hogy a GNÉ rosszul hangzik, de vannak ott kifejezetten csinos nők is! Nem is kevés! Aztán meg, mit sem veszítetek, mert lehet ugye akárhány felesége is a férfiembernek, és egy maszkulológus elég gazdag ahhoz, hogy akár húsz feleséget is eltartson. Ismerek olyat, akinek egyenesen hatvannégy felesége van. És cseppet sem nyomorog...

—És mi történik, ha valaki feleségül veszi a nőt, aztán a következő bizonyítványosztáskor kiderül, hogy nem jogosult a kiemelt ösztöndíjra?

—Nem kapja meg az ösztöndíjat, ugyan mi más lenne?

—De akkor nem fogja tudni fizetni a továbbiakban a nője után járó adót!

—Az az ő baja.

—Mi lesz ilyenkor a feleségével, tanár úr kérem?

—Az, ami bármi más esetben is, ha egy férfi nőtartás-képtelen: a nőt elviszik a GNÉ-be, s a férfi nem köteles már adót fizetni utána. De nem is nőülhet meg újra, hiszen van felesége, tudniillik a GNÉ-ben... Ha összegyűjt annyi pénzt, amennyi az adóhátraléka, akkor persze visszakapja a nejét. Kivéve, ha időközben valakinek úgy megtetszett a GNÉ-be került asszony, hogy kifizette ő maga a férj helyett az adóhátralékát. Ekkor a nő elválnak minősül, és megkapja az, aki fizetett érte. Természetesen csak az esetben, ha a nő beleegyezik, hogy ezentúl az új férfi legyen a férje. Mert joga van nem beleegyezni, hiszen a nőknek is vannak jogaik... Viszont ez esetben az első férje mégis megnősülhet újra, mert ő is elválnak számít már. Van még kérdés?

Nem volt. Ekkor így szólt:

—Most felolvasom a neveket, akik már most megkapják e kiemelkedő ösztöndíjat... remélem, a többiek nagyon irigykednek majd ezekre a szerencsés fiúkra... bár tulajdonképpen nem szerencsések, hanem szorgalmasak... és ez fokozott teljesítményre, szorgos tanulásra ösztökéli őket!

Fel is olvasta a tanár a neveket, s a legelső épp Kidír volt. Az igazgató külön kiemelte, hogy életkorához képest kifejezetten Kidír nyújtotta a legislegjobb eredményt az egész iskolában.

—Hát, a mai órának csak ennyi volt az anyaga! Talán még annyit jegyeznék meg, hogy holnap nem találkozhattok a most felolvasott nevű tanulók egy részével, tudniillik a nagyobbakkal, mert aki közülük akarja, rögvest el lesz vité egy GNÉ-be, hogy feleséget választhasson magának. Benneteket ez nem érint, azaz csak annyiból érint, hogy irigykedjétek csak rájuk nyugodtan, és készüljétek rá, hogy mielőbb közéjük kerülhessetek!

Kidír a magasba nyújtotta a kezét.

—Igen? - kérdezte az igazgató, a jelentkezését látva.

—Igazgató úr kérem, de ha egyszer én lettem az iskolaelső, miért is ne kerülhetnék már most közéjük?

—Úgy érted, nőt akarsz magadnak már most?

—Miért is ne?

—De hiszen nagyon kicsi vagy. Tudsz-e egyáltalán kezdeni valamit egy nővel?

—Merem állítani hogy igen, de meg aztán a házaselet amúgysem csupa szexből áll, és előnyös lesz mielőbb elsajátítanom a nővel bánást, hiszen az igazgató úr is erre célzott az imént... vagy tilos?

—Hogy is lenne tilos, felnőttek vagytok, akinek van pénze rá, teheti... csak épp a ti korosztályotoknál eddig nem merült fel ilyen igény.

Éppenséggel Kidír sem amiatt szólt erről, mintha oly nagyon igényelte volna ezt... tökéletesen elegendő volt neki feleségként Csivi és Koncsi. Nem is akart szólni eredetileg olyasmiről, hogy neki nő kéne, de az igazgató azt mondta, a GNÉ-ből szereznek nőt a nebulóknak! És Kidír feltételezte, hogy a GNÉ-ben nagyon rossz lehet a nőknek, hiszen Csivi sem akart odamenni, inkább kockáztatta a halált... most megmenthet onnan egy nőt! Ennek az ő szeretett Csivije is biztos nagyon örvend majd... a pénz miatt pedig nem aggódott. Olyan egyszerűen nem fordulhat elő, hogy ne legyen állandóan az ösztöndíjasok közt... sőt, iskolaelső!

Az igazgató engedékenységet látva két másik gyerek is jelezte, hogy nekik is kéne feleség... és erre Bárlikú úr nekik is engedélyezte, hogy holnap különleges óra legyen a számukra: nősülés!

Otthon Csivinek nem is szólt róla Kidír, hogy mi fog történni másnap – hadd legyen meglepetés ifjú feleségének, hogy megszaporodnak! Nemigen kétlette, hogy Csivi örvendeni fog neki, s nem is csupán ideológiai okokból, mert egy nő meg lett mentve a rossz bánásmódtól, de amiatt is, mert így végre lesz egy olyan nő a kis csapatukban aki bevásárol helyette, mert kimehet a városba, nem úgy, mint Koncsi... így nem marad minden munka rá, Csivire!

Az iskola a saját autóbusszával vitte el a legközelebbi GNÉ-be azt a harminc-három gyermeket, akik onnan szándékoztak nősülni. Ennél többen nyerték el a kiemelt ösztöndíjat, de persze nem mindegyikük akart a GNÉ-ből nősülni, némelyeknek pedig, a felsőbb osztályokból, volt is már feleségük, többnyire épp a GNÉ-ből, ahonnan korábban nősültek. És többnyire jócskán idősebbek voltak a busz utasai, mint Kidír, vagy akár mint két másik osztálytársa. De még csak gúnyolódni sem mertek velük... nem, ugyanis az autóbusz még el sem indult, épp csak beszálltak, amikor kiderült, hogy az igazgató is velük utazik, ő vezeti az egész csoportot... és azzal kezdte, hogy egy hosszú beszédet vágott le nekik arról, hogy bár a férj bármit megtehet a feleségével, akár meg is ölheti, de jó ha tudják, egy maszkulológus illik, hogy a feleségével ne brutális vadállat módjára bánjon!

—Néha persze elkerülhetetlen a nő megfegyelmezése, akár a testi fenytetés is – mondta a diri – ezt jól tudjuk. Ám nem méltó a maszkulológus névre az, aki állandóan csak efféle durva módszerekkel képes megfegyelmezni a nőjét! Mert akkor miért maszkulológus ő, miben különbözik a legutolsó részeges vadbaromtól?! A maszkulológus példát kell mutasson egész életével a társadalom minden rétege számára, magától értetődő hát, hogy családi élete is rendezett, példa értékű kell legyen! Azaz jól gondoljátok meg, mert most még kiszállhattok az autóbusból... aki megnősül, az bizonyos apró kedvezményekben részesül iskolánk részéről: például több szabadnapot kap az iskolától, azaz tanítási szüneteket. Ha kollégista, külön szobát, ahol a nejével együtt lakhat, s mások nem zavarják. Iskolai kirándulások esetén ingyen elviheti ezekre a nejét is. S más hasonlók. Ám például ha állandóan veszekedik a nőjével, és ennek zaja háborgatja a szomszédait, az botrányokozásnak minősül, amit szankcionálni fogunk, súlyosabb esetben akár kirúgással is... előfordulhat olyan eset is, hogy megvizsgáljuk a nőt, s ha az nagyon össze van verve és panaszkodik, akkor megfontoljuk, hogy a férje méltó-e a továbbiakban maszkulológusnak... tehát a nőtartás, a nős állapot nagyon kellemes életforma, de kötelezettségekkel is jár! Valamint a legfontosabb: *időbe is telik!* Nem is egyszer előfordult már, hogy egy remek, jól tanuló fiatalember tanulmányi eredményei súlyosan visszaestek, csak mert megnősült, s néven nevezve a dolgokat nem a tanulmányaival foglalkozott azontúl, hanem állandóan csak *elbaszta* az idejét... azaz, csak okosan, fiacskáim! És előre szólok, úgy lesz az, hogy bizonyos határok közepette ti választhatjátok ki leendő nejeteket nemsokára, tehát jó lesz odafigyelnetek rá, hogy kit választotok. Természetesen valami nagyon szerény nő a megfelelő, akkor is, ha netán nem ő a legislegszebb. Jó ötlet figyelni a tekintetét, s ha az túl büszkén csillog, akkor nem javaslom. Észnél legyetek: az nem elég, ha leereszti a szemhéját, mert ha alóla vadul pislog, az az akaratosság jele! Nos, akar valaki visszalépni?

Nem akart senki.
—Akkor indulás!

* * *

Nagy volt az izgalom a 63-as számú GNÉ-ben! S ez az izgalom nem aznap kezdődött a „hatvanhármashoz”, ahogyan azt tömören és egyszerűen nevezték, hanem tartott legkevesebb egy hónap óta... bár a legmagasabbra természetesen épp aznap reggel hágott. Aznap, amikor az ifjú maszkulológus reménységek meg kellett érkezzenek ide a „ganéba”, hogy némelyikük feleséget válasszon magának az itt élő nők közül.

Legalább egy hónap óta erre készültek, de kis túlzással azt is lehet mondani, pontosan azóta készültek erre, hogy a tavalyi csoport autóbusza távoztában kigördült a „hatvanhármashoz” nőtábor kapuján. Ugyanis érthető okokból minden nő aki itt él, azt szerette volna, ha valamelyik látogató feleségnek választja őt...

Tudták, hogy lesz ilyen látogatás, mert ez szinte hagyomány volt – nemigen múlt el úgy év, hogy nagyjából ez idő tájt, iskolakezdés környékén meg ne látogassák őket kifejezetten e célból a leendő maszkulológusok, bár a pontos napot nem tudta még a GNÉ igazgatója sem, csak úgy talán két héttel a nagy esemény előtt. És persze nemcsak ebbe a GNÉ-be érkeztek maszkulológusok, és nem is csak ebből az iskolából, bár nem mentek el minden GNÉ-be, mert GNÉ sokkal több volt, mint maszkulológusképző. Azaz, aki e GNÉ-be került nő léte, annak már eleve szerencséje volt, mert volt reménye rá, hogy kiválasztatik... bár e remény nem volt nagy. Hiszen éltek itt néhány ezren, s ebből minden évben kiválasztanak legfeljebb két-három tucatot, még annyit sem...

S természetesen csakis azok reménykedhettek egy parányit is, akik nagyon fiatalok és nagyon szépek voltak. Aki harminc év feletti, az például szóba sem jöhetett, hiszen simán a fiatalember édesanyjának nézték volna feleség helyett – minő szégyen lenne a férfira nézve!

De azt ne higgye valaki, hogy csak a nők izgultak. A tábor személyzete is izgult – ezek alatt főként öröket kell érteni, akik mind férfiak voltak, bár akadt néhány speciális, nagy hozzáértést igénylő munkát elvégző fő is, akik a karbantartó csapatot adták. Ők, az örök és a karbantartók amiatt izgultak, mert végső soron kivétel nélkül minden nőtábor a maszkulológusok ellenőrzése alá tartozott, ha nem is közvetlenül de közvetve, és annak bizony nem lenne jó vége, ha valamit nem találnának rendben, mert az olyasminak a következménye mindig afféle kellemetlenség, mint megszidás, fegyelmi, fizetéscsökkentés, szabadság-megvonás, súlyosabb esetben akár elbocsátás is. Maga a GNÉ igazgatója, Ordamer úr azonban akkor sem lett volna boldog, ha csak úgy simán mindent rendben találnak a maszkulológusok, ő ugyanis kifejezetten azt akarta, hogy dicséretben részesedjék, mint azt már egypár alkalommal el is érte. Az ugyanis nagyon jól mutat a személyi lapján, s ez jelentősen befolyásolja, amikor a Nőügyi Minisztériumban a következő fizetésemelés nagyságáról döntenek... vagy épp valami rendkívüli jutalomról...

Bár a nőtáborban a hivatalos munkaidő is eleve 12 óra hosszat tartott, de a nőket még ezen felül is dolgoztatta. A munkaidő vége után még legalább két, de inkább három órát dolgoztak a GNÉ csinosításán, takarították azt hogy minden

csillogjon-villogjon, fényesítették a küszöböket, az ajtókilincseket, mosták az ablakokat, a látogatás előtti két napon pedig virágfüzéseket kötöttek, és színes papírokból üdvözlő szövegeket vágtak ki, melyeket a falakra ragasztottak. Az nem volt gond, hogy a nők nem tudtak olvasni – az igazgató leírta kicsiben, hogy mi legyen a szöveg, s aztán a betűket a nők kivágták nagy méretben. Az ablakokba cserepes virágokat tettek, még a lámpakörteket is kicserélték újakra hogy ne legyenek porosak és légypiszkosak, s bár egész évben spóroltak az elektromos energiával, de most minden villanykörte világított a termekben még fényes nappal is, és teljes erőre kapcsolták a különben soha be nem kapcsolt légkondicionáló berendezést. Minden nő ágyneműjét is kicserélték, mindegyik nő kapott egy darab szappant soron kívül, sőt, hajsampont is, és előző nap 12 óra helyett csak hatot kellett dolgozniuk, hogy ne legyenek nagyon kimerültek. A nagy nap reggelén viszont két órával előbb volt az ébresztő, hogy bőségesen legyen idejük rendbeszedni magukat, és a reggeli szokatlanul bőséges volt, mert kaptak hozzá fejenként öt deka mézet és egy vékony szelet tortát is, hogy jókedvük legyen, és őszintébben tudjanak még azok is mosolyogni, akiknek egészen bizonyosan nem volt semmi reményük a kiválasztásra, s ezt maguk is tudták.

Ordamer úr nagyon szerette volna, ha minél több nőjét kiválasztják. Az neki csakis jó, ugyanis akkor a legelégedettebbek vele és munkájával is!

Már előző nap nagy beszédet mondott nekik. Tellett rá abból a hat órából, amit most elengedett az amúgy kötelező munkaidőből! És elmondta azt, amit amúgy is tudott minden nő. Ő is tudta hogy tudják, de elmondta, hogy még jobban fellelkesítse őket. Elmondta, hogy bár ő mindent elkövet azért, hogy itt a nők életét kényelmessé tegye (erre nem is egyhelyen fújni kezdtek a nők hátsó soraiban...) de azért mégis jobb az élete egy feleségnek! Pláne egy maszkulológus nejének! Mert a maszkulológusok gazdagok, nagyon gazdagok, még ha nem is most rögvest, életpályájuk kezdetén... mert ugye, ezek akik most jönnek, ezek csak gyerekek. De azért nagy valószínűséggel mindegyikükből maszkulológus lesz néhány év múlva... és ezt a nők nyugodtan úgy tekinthetik, mintha egy milliomos csemetéjéhez mennének hozzá. Aki még nem milliomos, de minden esélye megvan rá, hogy nagyon hamar az legyen... ráadásul, a maszkulológusok köztudomásúlag sokkal szelídebben bánnak a nejükkel, mint más férfiak. A pimaszkodást ugyan ők sem tűrik el, sőt, e téren talán szigorúbbak is, mint egy átlagos férfi, hiszen meg kell őrizték a tekintélyüket, s nem szabad hogy olyan látszatja legyen a dolognak, mintha nem lennének képesek a nejük megfegyelmzésére, a rendtartásra a saját családjukban, ugyanakkor viszont egy illetudóan viselkedő feleségnek semmi félnivalója, arany az élete, mert egy maszkulológus nagyon meggondolja, hogy engedjen valami hirtelen haragjának, s megverje a nőt! Mert akkor is csökkenne a tekintélye... mert egy maszkulológus nem szabad hogy hirtelen haragú legyen! Neki a legextrémebb élethelyzetekben is nyugodtnak, megfontoltnak kell lennie. Másképp hogy is hallgatnának rá... és az sem fordulhat elő, hogy a maszkulológus fáradtan, idegesen jöjjön haza az egész napi megerőltető munka után, s emiatt, vagy mert összeveszett a főnökével, a gondjait az ártatlan feleségén verje le. Egy maszkulológus ugyanis nem végez megerőltető munkát, sőt, még idegesítőt se nagyon. Többnyire pedig főnökei sincsenek, mert van ugyan a Maszkulológiai Főellenőrző Minisztérium, de annak képviselőjét évente egyszer sem látja a maszkulológus, és különben sem kell féljen tőle, mert minek is félne, ha jól végzi a munkáját... csálnia, lopnia sem kell, mert irigylésre

méltóan keres... igen, egy nőnek egy maszkulológus mellett a legjobb!

Mindezt tudták is a nők, és e szempontból teljes volt az egyetértés – kivételesen – köztük és a GNÉ igazgatója közt, hogy mindent el kell követniük azért, hogy frissek, kedvesek, vonzóak, szeretetre méltóak legyenek! Aki ugyanis nem lesz olyan, az nem is lesz kiválasztva...

Sőt, még abban sem volt vita, hogy mint eddig minden évben, illik valami kedves kis szórakoztató műsort rögtönözniük a látogatóknak.

A „rögtönzés” persze csak szófordulat. Hónapok óta készültek arra is. A „rögtönzés” tehát csak annyit jelentett, hogy nem profi színészek, énekesek és táncosnők adják elő.

Aztán a nagy nap reggelén – képletesen szólva - „becsapott a mennykő”. S hozzá már akkor, amikor Ordamer úr arról is értesítve lett telefonon, hogy elindult a maszkulológusok autóbusza!

A baj a tervezett műsorral volt kapcsolatos. Holott ha a nők néha szoktak is engedetlenkedni, lustálkodni, fegyelmezetlenkedni, de a maszkulológusok látogatásával kapcsolatos munkákban nem igazán, legalábbis nem a legcsinosabbak, akiknek a leginkább érdekükben állt ez az egész készülődés... s a műsorba e csinosabbak közül is kifejezetten a legcsinosabbak és legfiatalabbak lettek mindig beválogatva, amit azok nemcsak nem bántak, de nagyon örvendtek neki, hiszen úgy terelődik rájuk a legnagyobb figyelem, úgy a legnagyobb az esélyük arra, hogy észre lesznek véve, hogy kiválasztatnak... ez olyannyira így volt, hogy nemegy alkalommal már addig kiváló barátnők halálos ellenségekké lettek csak amiatt, mert valamelyikük megkapott egy szerepet, amit a másik is szeretett volna. Ugyanis a műsor nem lehetett olyan hosszú, sajnos, hogy mindenki fellépjen benne, aki pedig szeretne volna ezt...

Bár igazság szerint most sem a színésznőkkel volt a baj. Még csak nem is az énekesnőkkel. Ahogy a dologba Ordamer úr belegondolt, rájött, hogy a baj mintegy „borítékolva volt”, igazából számíthatott volna rá, csak hát ugye a sok gond közt megfélemedezett róla...

Mert persze hogy nem valamelyik fiatal leány engedetlenkedett. Azok nem merték volna... hanem egy negyvenkét esztendő „vén csotrogány”! Mert azokat itt már vénasszonyoknak tartották, még akkor is, ha amúgy a korukhoz képest talán nagyon csinosan néztek ki. Különböznék éppenséggel Möntilá, az a leány is, aki miatt főhetett az igazgató feje alaposan, ő sem volt csúnya, sőt, kifejezetten csinos valaki! Na de akkor is látszott rajta, hogy szerényen fogalmazva is már „nem mai csirke”... azaz, semmi reménye rá, hogy valamely még nem is tizennyolc esztendő kölyök kiválasztja őt feleségnek. Elvégre 24 év korkülönbség igazán nem elhanyagolható, sőt, ez csak a minimum, lehet abból huszonöt vagy huszonhat is, ha a kisser nem 18 éves hanem csak 17 vagy 16... de már a huszonnégy év is akkora korkülönbség, hogy több mint kétszerese az ifjú vőlegény életkorának, simán lehetne a fiacskája is...

Valójában Möntilá olyan bámulatos szépség volt, hogy sok huszonéves is simán megirigyelhette volna. De akkor is amolyan „érett szépség”. Akkor is látszott rajta, hogy nem tinilány. Nem is ringatta magát abban az illúzióban, hogy őt bárki is ki fogja választani. Nemhogy most, már harminc évesen, több mint egy évtizeddel ezelőtt sem hitt ilyesmiben.

Mégis, most amikor az igazgató szólt, hogy jönnek akikre szinte egész évben vártak, pakolják ki gyorsan a szabadtéri színpadra a mikrofonokat, hangfalakat, a

szintetizátort, mindent – most Möntilá, akinek a dolga a szintetizátor „babusgatása” lett volna, most ő váratlanul bejelentette, hogy magasan szarik az egészre, nem viszi ki oda a drága masinát, na de ez még a legkevesebb – ugyanis nem arról van szó, hogy ő nem fog vele cipekedni, de játszani sem hajlandó rajta!

Ez pedig komoly dolog volt. Akadtak ugyan a nők közt még, akik úgyamennyire tudtak szintetizátoron játszani, de senki sem annyira, mint Möntilá! És ez egyáltalán nem véletlen. Ugyanis Möntilá kifejezetten szintetizátorművész volt. Vagy legalábbis majdnem. Hivatalos diplomával nem rendelkezett, de csak amiatt nem, mert még tizenhatéves is épp csak lett, máris elárvult. Ekkor rögvest a GNÉ-be kellett volna kerülnie, de előbb egy távoli rokonához került, aki vállalta a felnevelését. Na de három nap sem telt el, és a rokont halva találták... ugyanis Möntilá a fejébe állította a kisbaltát. És azzal védekezett, hogy a nagybácsi meg akarta őt erőszakolni.

Éppenséggel ez nem volt kizárható, de sajnos nem is bizonyítható. Möntilá még szűz volt (ugyanis megvizsgálták). Möntilá persze azt mondta, bolond lett volna hagyni az első erőszakot is, azaz persze hogy szűz még...

Érdekes jogi helyzet volt. Persze ha Möntilá nagykorú, simán elítélik... de hát kiskorú volt még! Így végül a GNÉ-be került. Ahonnan senki sem választotta őt ki feleségnek, mert innen úgyis ritkán nősülnek a férfiak, aztán meg Möntilá személyi lapján ott volt az is, hogy ő már gyerekkorában gyilkolt... ha valaki kacérkodott volna is azzal a gondolattal, hogy feleségül veszi, ezt látva sürgősen letett róla. Hiszen minek kockáztatni, van elég szép nő...

Itt a GNÉ-ben Möntilá az aránylag problémamentesebb esetekhez tartozott. Nem mondható, hogy jeleskedett volna a munkában, és ha szerét ejtette hogy be szabaduljon a raktárba, bizony elcsórta a finomabb falatokat... de különösebb baj nem volt vele. Legalábbis azután nem, hogy nagy nehezen engedélyt kapott rá, hogy egy „zenemorzsának” nevezett kis kütyüt viselhessen munka közben is, ami állandóan zenéket duruzsolt a fülébe. Erre a zenéket a szintetizátorral vette fel. Ugyanis a művésznő tizenhat esztendőskoráig zenei iskolába járt, és otthon is készült későbbi, soha be nem teljesedett hivatására, ő értett ehhez a legjobban a GNÉ-ben, és emiatt a GNÉ szintetizátorát ő kezelte. Ez persze nem sokat jelentett, mert alig kellett azt elővenni máskor, mint a maszkulológusok látogatásakor és a nagyobb állami ünnepek alkalmával. De Möntilá szeretett zenélni, s emiatt gyakran az esti mosakodást is elbliccelte, leszökött az alagsorba, s ott játszott a masinával. Gyakran takarodó után is még egy vagy két órát... ha halkan játszott, nem zavart vele senkit. Ez ugyan tilos volt, de ritkán szóltak rá. Möntilá bizonyos értelemben kivételezett volt a zenetudása miatt.

Persze hogy kivételezett volt. Tudta ám az igazgató, hogy Möntilá nélkül az előadás majdhogynem az óvodások produkciójának szintjére süllyedne le! Zene nélkül nehéz színészkedni, énekelni meg pláne nem nagyon lehet! Akad persze olyan énekesnő, aki mindenféle zenei kíséret nélkül is csodálatosat képes alakítani, de olyan nem volt ám a GNÉ-ben... sőt, olyan az egész világon nem sok volt! Valójában egyetlen ilyenről tudott Ordamer úr: Koncsi volt az, akiről kiderült, hogy tud olvasni... szerette is volna Ordamer, ha Koncsi majd az ő GNÉ-jébe kerül, mert a tábor dísze lett volna, de valami leleményes módon megszökött...

Szóval, egy átlagos énekesnőnek a zenekari kíséret elengedhetetlenül szükséges. S a GNÉ-ben többnyire olyan nők élnek, akik nemhogy átlagos énekesnők

lennének, de átlag alattiak. Akkor is, ha amúgy szép a hangjuk. Ugyanis sosem gyakorolták...

És senkit nem állíthat be Möntilá helyett szintetizátorozni, mert az eredmény oly szánalmas lenne, hogy akkor már jobb a csend. Még ha legalább előre tudta volna, és valamelyik tehetségesebb leány begyakorol a masinán pár hónap alatt akárcsak három-négy zeneszámot... de Möntilá most szól, az utolsó pillanatban, s nyilván szándékosan időzítette így az egészet!

Mi sem természetesebb, mint hogy azonnal felkereste, de rohanvást ám, és rögvést ezzel kezdte:

—Te szándékosan akarsz kibaszni velem!

—Nem is tagadom. Most aztán úgy meg leszel szopatva dirikém, mint még soha!

—Hogy mersz tegezni?!

—És te engem?!

—Miért műveled ezt velem?!

—Sejthetnéd.

—De nem sejtem!

—Hát ez nem vall éles elmére, de akkor elárulom! Emlékszel-e, hogy jó *öt eszten-deje* könyörgök neked, hogy hadd nyithassak egy honlapot itt a GNĚ serverén, amire felrakom néhány saját szerzeményű dalomat! Semmiből nem állt volna, hogy megengedd. Még csak olyan ménküsök tárterületet sem igényelt volna. És megígérted, hogy a szabadidőmben készítem majd el, mondjuk az alvásomból elcsípve rá az időt. 1-2 nap alatt meglettem volna az egészszel, mert mondtam is, hogy nem akarom agyoncsicsázni, nem az a lényeg, hanem a zenéim, amiket felraktam volna oda, hogy ingyen letöltögethesse boldog-boldogtalan... ezen kívül meg nem is nagyon akartam oda mást tenni, mint a fényképemet, meg a nevemet és hogy itt élek a te ganédban... ez lett volna az egyetlen esélyem ebben az egész bűdös, rohadt életben, hogy hátha netán valaki felfigyel rám, és kiszabadulok ebből a pokolból, ahol élve vagyok eltemetve, ahová bezártak életfogytiglani fegyházbüntetésre, mert olyan ám ez, igen, olyan, bizony, pedig semmit nem követtem el...

—Nem a fenét, gyilkoltál!

—Jogos önvédelemből. Szóval emlékszel ugye, s te minden évben megígérted, aztán semmi nem lett az egészsből! Mert olyan hülyeségekre hivatkoztál, hogy most nem, meg nem engedheted hogy hozzánemértő valaki basztassa a számítógépet... pedig lehet ám, hogy jobban értek hozzá, mint te, dirikém... de te nem engedted! Mindig csak az ment, hogy majd jövőre, meg azután... hát *eddig* tartott a türelmem! És a reménységem is! Mert egyszer bárkit be lehet csapni, ennyiszer mint engem, viszont csak a hülyét! Én tehát hülye vagyok! De *annyyira* hülye azért nem, hogy életem végéig balek legyek! És arra gondoltam, persze hogy nem fogod te ezt engedni nekem soha. Amiatt nem, mert neked nagyon megfelel, hogy van egy jó hülye a ganédban, aki profi módon zenél neked! No gondoltam, többé nem lesz ilyen hülye a számodra! De akkor már úgy fingatlak meg, hogy megérezd a bosszúmat, azaz akkor lépek sztrájkba, amikor a legkínosabb neked! És az *most* van! Keress egy másik jó hülyét helyettem, ha ugyan találsz!

—Figyelj, igazad van, sokszor ígérgettem, de most komolyan mondom: zenélj, s rögvést ahogy elmentek, megcsinálhatod a honlapodat!

—Nem. Késő már. Nem hiszek neked. Nem bízom benned. Mert előre tudom, az lenne hogy zenélek, aztán utána mégsem engeded meg. Már csak bosszúból sem.

Ellenben azon igyekeznél, hogy találj másik valakit helyettem, s lenne rá egy teljes éved. Ugyan nem valószínű hogy találnál olyat, aki annyira jó mint én, de egy afféle átlagos billentyűzetkopácsolót talán. És én nem akarom, hogy ne égj, dirikém! Mert most égni fogsz a látogatók előtt, de alaposan ám!

—Megállj, tudok én másképp is beszélni! Ha bosszút emlegettél, én is bosszút állhatok rajtad!

—Csak tessék, nem is számítottam másra, de nem érdekel. Akkor is meg leszel szívatva. És úgy kell neked! Megverhetsz nyugodtan, le van szarva, az sem érdekel ha nyomorékká teszel, nekem már minden mindegy!

—Figyelj már Möntilá, nemcsak velem baszol ki, de a többi nővel is! Haragudni fognak rád, mert ha nem énekelnek szépen, kisebb az esélyük, hogy kiválasszák őket!

—Ez nem igaz. Ha hárman énekelnek, a negyedik nem, akkor persze hogy a negyediknek kisebb az esélye. De ha senki nem énekel mert egyiküknek sem szól a zene, akkor pontosan ugyanakkora az esélye mindegyiknek. Tehát tessék, verj csak meg, nem érdekel, amit mondtam, megmondtam!

De az igazgató nem verte meg, úgy vélte azt később is megteheti, ellenben hátha meggondolja magát az utolsó pillanatban a leány, s akkor nem szabad hogy látsszon rajta a testi fenyítés nyoma...

Ellenben sötétzárkába csukatta. Ez volt a verésen kívüli legsúlyosabb fegyelmezési eszköz a GNÉ-ben. De most különben sem ajánlatos megvernie Möntilát, amiatt sem, mert tulajdonképpen a sötétzárkát is jogtalanul kapja: ugyanis nem kötelessége a nőnek efféle művészi rendezvényeken fellépnie...

Persze azonnal igyekezett kitalálni valamit e rendkívüli esetre. Összehívta a produkció szereplőit, mondta, hogy Möntilá nem hajlandó zenekíséretet adni nekik, emiatt a színészi produkció – ami egy vígjáték lett volna – anélkül megy majd le, hacsak Möntilá meg nem gondolja magát... az összes többi pedig elmarad! Ezekből akik énekeltek volna, nem lépnek fel, de ezt majd beszéljék meg Möntilával... de ne most, hanem a látogatás után... ezúttal elnéző lesz a veszekedést illetően, hiszen Möntilá megérdemli majd amit kap, mert elrontotta több sorstársa lehetőségét hogy felfigyeljenek rájuk! De nehogy megöljék, azt nem szabad...

Akadtak is nők, akik fogadkoztak, hogy szálánként tépkedik ki Möntilá összes haját. De volt olyan is, aki azt mormogta, hogy ő azért sejti ám, miért tesz Möntilá úgy, ahogy... de csak halkán mondta, hogy Ordamer meg ne hallja.

A nők nagy dühét látva Ordamer már azon gondolkodott, hogy kiengedi Möntilát a zárkából, aztán hadd essenek neki a nők, hátha akkor meggondolja magát... ám a dologból nem lett semmi, mert ekkor begördült a kapun a maszkulológusokat hozó busz. Korábban érkezett legalább negyed órával, mint várták... gyorsan hajtott a sofőr, és jó útjuk volt, nem kerültek sehol sem dugóba.

Ekkor persze már késő volt bármire is, tudta ezt jól Ordamer úr... emiatt mosolyt erőltetett az arcára, és odasietett üdvözölni az érkezőket.

Bár akadt a most nősülni szándékozók közt olyan fiú a felsőbb osztályokból nem is egy, aki járt már GNÉ-ben, tudniillik valami iskolai kiránduláson, ahol bemutatták nekik e jeles intézmények működési rendjét, de Kidír és két osztálytársa még nem látott ilyet, tekintettel fiatal korukra. Most érdeklődve nézdegéltek körül.

A nőtábor abszolút nélkülözött minden olyasmit mint a szögesdrótkerítés vagy a gépuskás őrtornyok. Egyszerűen egy jókora háztömb volt, mintegy tízszer akkora, mint ami Kidír titkos tulajdona volt, és úgy épült ez is, hogy az épület egy belső udvart foglaljon magába. Ellenben ezen épületnek csupán egyetlenegy bejárata volt, az egyik oldalon, ez épp az udvarra vezetett, s a belső helyiségekbe csak erről az udvarról lehetett eljutni, az utcáról nem. Továbbá, az épületnek egyáltalán nem voltak ablakai az utca felőli oldalon, kizárólag az udvarra nézőek. De ezeken is rács volt az első három emelet magasságáig.

—Hát ez aztán tényleg tisztára olyan, mint egy börtön... - gondolta Kidír.

Ordamer úr tehát üdvözölt mindenkit, legelsőként természetesen Bárlikú igazgató urat, ám azután az ifjakat is. Bár a három ötödikes láttán ugyancsak meglepődött... de nem szólt. Ha Bárlikú így tartja helyesnek, ő nem nyit erről vitát, annál több esze van!

Az üdvözlésen kívül nem is kellett semmit mondania, régi hagyomány volt itt már a maszkulológusok látogatása... így ezután rögvest Bárlikú vette át a szót, és mondta a diákoknak, hogy tudja, hogy sokan kíváncsiak a GNÉ belső elrendezésére, a hálósobákra, hogy milyen munkát végeznek itt a nők, és így tovább, és lesz is módjuk mindezt végignézni, de előbb egy kis műsort tekinthetnek meg, amit kifejezetten az ő tiszteletükre állítottak össze az itt élő nők! Tehát az úgy lesz, hogy mindenekelőtt az összes nő felsorakozik itt előttük az udvaron, és ezek közül némelyeknek ő Bárlikú a kezébe nyom egy kis műanyaglapot, rajta az iskola emblémájával. Azoknak a kezébe, akiket alkalmasnak tart rá, hogy valamely leendő maszkulológus felesége legyen. Ezután megnézik az előadást... majd bejárják a tábort... egészen végig amíg itt időznek, bármely fiú kiválaszthatja bármelyik nőt, hogy a felesége legyen, de jó ha tudja, a nagy kedvezmény, tehát az, hogy a nőtartás költségeinek háromnegyedét az iskola állja, az csak abban az esetben érvényes, ha olyan nőt választ, aki fel tudja mutatni az imént említett műanyaglapot, hogy tudniillik ő, Bárlikú alkalmasnak találta! Ugyanis az iskolának joga van megszabni természetesen, hogy melyik nő feleséggé levését dotálja, és melyikét nem. A szebbeknek természetesen több esélye van nem tagadja, de a szépek közül sem mindegyik kap, mert ő Bárlikú igazgató már elég régóta jár ide, sok nőt ismer már látásból is, és tudja, melyiknek mi van úgy nagyjából a személyi lapján... s amelyik lázadozó természetű, nyakas, makacs, engedetlen, pimasz, pökhendi, lusta – az nem jó egy maszkulológusnak! Ő tehát mintegy elvégzi az előselejtezt a fiúk számára. Továbbá: bár akármikor választhatnak feleséget, de javasolja, hogy az pontosan a műsor megtekintése után, de a táborbejárás előtt történjék. Így ugyanis míg ők a tábort nézegetik, feleségeik rögvest el is búcsúzhatnak egykori társnőiktől, márpedig erre illik időt adni nekik, ugyanakkor ezen időt nem kell nekik a férjeknek végigunatkozni, azaz időt nyerne... ami azért is jó, mert több idő marad nekik otthonra, amit a feleségükkel tölthetnek... - és cinkosan rájuk kacsintott. S mert természetesen a fiúk is alig várták már, hogy végre ágyba dughassanak egy nőt, harsány éljenzésbe törtek ki. Majdnem megkedvelték most az igazgatójukat... persze, csak módjával azért...

Ezután a nők valóban sorbaálltak, Bárlikú végigjárta őket, és kiosztott mindössze kétszáz műanyaglapocskát. Amiket vissza is kellett adniuk a látogatás végén... ez a kétszáz igazán nem volt sok a majdnem négyezer nőhöz képest! De még így is bőséges választékot jelentett a fiúknak, akik nem voltak ötvenen sem.

És tényleg a legcsinosabbak, legfiatalabbak kerültek e kétszáz közé, s köztük volt mindenki, aki a műsort is kellett adja. Vagyis a GNĚ igazgatója jól válogatott... no persze, neki is volt gyakorlata ebben épp elég!

Ezután jött volna a műsor. Le is ültek a nekik fenntartott székekre – a nők mind álltak a hátuk mögött, nem volt elég szék több ezer nő számára – és ekkor olyasmi történt, amire Bárlikú igazán nem számított: Ordamer igazgató elébük állt, és szabadkozni kezdett, hogy hát sajnos váratlan probléma lépett fel, a mostani műsor igazán nagyon szerény lesz, mert mindössze egy vígjátékot tudnak bemutatni, s még azt is zene nélkül!

—De hiszen itt a hangfal, minden... - ámult Bárlikú.

—Igen, de sajnos az történt, hogy az utolsó pillanatban megbetegedett az a nő, aki a szintetizátorral a zenekíséretet adta volna.

—Az a gyilkos nő, hogy is hívják... Möntilá a neve, ugye? - kérdezte Bárlikú, aki úgy látszik valóban ismerte már a régebbóta itt élő nők egy részét.

—Igen, természetesen ő az, tisztelt Bárlikú! - készségeskedett Ordamer.

—És mi a baja? - kérdezte Bárlikú kíváncsian.

—Hát izé... rosszul lett, és szóval... hányt is, meg minden... biztos ami biztos, elkülönítettem, mert hátha fertőző a nyavalyája, és ugye mégse kockáztassunk...

A férfi szabadkozását természetesen a diákok is hallották. Meg kell mondjuk azonban, nemigen törődtek vele. Mert mi sem természetesebb, hogy egyáltalán nem érdekelte őket a GNĚ vezetője, annál inkább a lányok! Azokat bámulták, főként azt a kétszázat, akik külön csoportba kellett álljanak már most az előadás idejére is, s akik közül választhattak... őket nézték, azt igyekeztek eldönteni, ugyan melyiküket válasszák... már ha egyáltalán választanak. Mert nem volt kötelező most bármelyiküknek is nősülni...

Ezalól a kis Kidír sem volt kivétel. Miért is lett volna az! Persze hogy ő is a lányokat leste! Bár ő legalább nem elsősorban amiatt, hogy ugyan melyiküket is dugná meg szívesebben... inkább olyasmi járt a fejében, hogy melyiknek örülne a legjobban az ő drága Csivije. És most feltűnt neki, hogy amikor az igazgató annak az itt jelen nem levő Möntilá nevű lánynak a betegségét emlegette, akkor az egyik leány milyen megvetően fintorgott Ordamer igazgató felé... aki ezt nem vehette észre, ahhoz a leány túlságosan oldalt állt hozzá viszonyítva.

Ez gyanús lett Kidírnek. Minden érzéke riadót fűjt. A magasba nyújtotta a kezét.

—Igen? - nézett rá az ő igazgatója, Bárlikú.

—Igazgató úr kérem, én szeretném megvizsgálni azt a Möntilá nevű nőt, természetesen a saját felelősségemre! El kell mondjam ugyanis, hogy meglehetősen sokat értek a gyógyításhoz, természetesen csak életkoromhoz képest, hátha tudnék segíteni rajta.

—Nem, nem, teljesen felesleges, már szóltam a doktoroknak, nemsokára megérkeznek, felesleges bármit is kockáztatni! - tiltakozott hevesen Ordamer.

—Nem felesleges, mert nagyon jól értek az elsősegélynyújtáshoz – erősködött Kidír, s nem is hazudott, mert ezt a témakört már alaposan előretanulta odahaza – és a gyors segítség életmentő lehet! Főleg mert azt hiszem Möntilá betegsége nagyon furcsa, hiszen oly hirtelen verte le a lábáról, csupán percekkel ezelőtt! Mert ha nem így lenne, nem hozták volna ki ide a hangfalakat, vagy ha korábban kihozzák őket, visszaviszik! De mert itt vannak, emiatt a betegsége csak percekkel a megérkezésünk előtt történt! Lehet, hogy most minden perc számít!

—Fiatalúr, nem ér annyit az a nő, hogy kockáztasd az egészségedet, hiszen először is csak nő, másodszor pedig gyilkos! Megölte a nevelőapját!

—Ez az utóbbi nem számít, ugyanis nem lett bizonyítva a bűnössége. Mert ha bizonyítva lett volna, nem itt lenne a GNÉ-ben, hanem kivégzik. Amíg pedig a bűnösség nem bizonyított, ártatlannak kell tekinteni, így követeli meg egyik legfontosabb alkotmányossági alapelvünk, az „ártatlanság vélelme”! - szólta Kidír, módfelett precízen érvelve. —Továbbá – folytatta kegyetlenül – a nő, az nem egyszerűen egy „csak”, mélyen tisztelt uram! Bár mindenki tudja, hogy a férfiak magasabbrendűek, de nem feledhetjük, hogy a férfiak magasabbrendűsége se jöhetne létre a nő nélkül, aki szüli őt, azaz mi férfiak kötelesek vagyunk minden nőben az anyát tisztelni, aki valamely férfit szült, vagy aki majdan férfit fog szülni! Kötelesek vagyunk továbbá tisztelni minden nőben azt a lényt, aki valamely férfi szerető társa, vagy majdan az lesz remélhetőleg, s aki a maga szerény eszközeivel a férfi céljainak támogatója, segítője! Kötelesek vagyunk emellett tisztelni őket azért, mert a nekik rendelt életpályákon, - főként a művészetekben - vélhetőleg éppoly szorgalmasan dolgoznak, mint mi férfiak az egyéb feladatok végzése során! Ezt illik tudnia mindenkinek. Mert még csak nem is egyetemi tananyag. Kezdő Maszkulológusok Alapismeretei, első kötet, első fejezet, valahol a közepe táján a fejezetnek, nagyjából a nyolcadik oldalon. A fejezet címe: *Miért tiszteljük a nőt, ha egyszer alsóbbrendű?*

A GNÉ-re mély döbbenet ereszkedett. Mindenki visszafojtotta a lélegzetét is. Ez aztán a váratlan fordulat! Egy most érkezett kisdiák vissza mer szövegelni a nagy hatalmú táborvezetőnek, az igazgatónak! És pláne a diákok közül is a legis-legkisebb! És hogy kioktatja! És kifejezetten maszkulológiából!

Mindenki síri csendben várta, mit válaszol erre Ordamer! Akinek az ábrázata olyan vörösre vált, hogy féltő volt, meggyullad.

—A... a nő igenis csupán egy „csak” hozzánk képest! Az igaz hogy tisztelnünk kell bizonyos mértékig, de annyival felsőbbrendűek vagyunk mi férfiak, hogy hozzánk képest ő igenis csupán egy „csak”!

—Miként akar az igazgató úr megtisztelni egy nőt, ha még a szükséges orvosi ápolástól is képes eltiltani? A hulláját akarja tisztelni talán? Vagy az emlékét? Mert szerintem a nő inkább annak örvendene, ha hagynák tovább élni.

Mindenki tátogott. Ez aztán a pimasz, kihívó viselkedés!

—Ki lettek híva az orvosok. Nincs szüksége a te hozzánemértésedre, a kuruzslásodra, esetleg ártanál is neki! Túl kicsi vagy még!

—Pedig lehet, hogy sürgős segítségre van szüksége, de ha nem, akkor is a hasznára lehetek, mert néha már az együttérzés is gyógyító hatású, elég hozzá annyi, hogy lássa, hogy akad valaki, aki szeretettel viseltetik iránta!

—A betegnek gyógyszer kell, nem szeretet. Mindent megtettünk érte amit kellett és lehetett, tehát megnyugodhatsz, fiatalúr, jól el van látva.

—De azt mondta Ordamer úr, hogy a nő hányt.

—Igen, na és?

—Most egyedül van?

—Igen, miért?

—Nagyon veszélyes egy öklendező beteget egyedül hagyni.

—Miért? - kérdezte önkéntelenül is Ordamer.

—Na tessék, csak kiderül, hogy jobban értek az elsősegélyhez... előfordulhat, hogy elájul. Hiszen nem tudható még, mi a betegsége!

—Akkor elájul, legalább nem szenved tovább.

—Igen, de ez esetben megfulladhat, ha a hátán fekvé ájul el, mert elernyednek a garatizmok. Pláne akkor veszélyes ez, ha úgy ájul el, hogy hányadék van a nyelöcsövében. Eltömödhet ettől a légsöve is. Ilyenkor kell legyen mellette valaki, hogy ha magatehetetlenné válik, stabil oldalfekvésbe rendezze a testét és a végtagjait, ez esetben ha akár ájultában is rájön egy hányási roham, nem fullad meg a hányadéktól!

—Ezt megtettük vele természetesen. Stabil oldalfekvésben van. Hidd el fiatalúr, *semmit* nem szenved az a nő hiányt, mindene megvan!

—Kivéve a fényt. - kottyantotta közbe az egyik nő.

—Hogyan?! - kérdezte ezt már nem is Kidír, de Bárlikú úr.

—Úgy érte, lekapcsoltuk a villanyt, hogy ne zavarja a túl nagy fény a pihenésben!

—Nem, nem úgy értettem. - szölt a nő. Aki különben azok közt volt maga is, akik kaptak műanyaglapot, de közülük a szerényebb szépségűek közé számított. Azaz hiába kapott lapocskát, nem sok esélye volt rá, hogy megmeneküljön innen. — Elegem van ebből a mocskos hazudozásból! Nem kétkem ha elmentek, iszonyatosan meg leszek büntetve azért, amit most elmondok, de *igenis* elárulom, mert nem tudnék utána tükörbe nézni, ha nem úgy volna, hogy Möntilának semmi baja, egyszerűen sötétzárkába dugta őt Ordamer, mert Möntilá azt mondta, nem hajlandó szintetizátorozni nektek! És amiatt nem hajlandó, mert Ordamer fél évtizede ígéreti neki, hogy megengedi neki hogy legyen egy kis honlapja a Gané számítógépén, de mindig csak hazudozott, sosem tartotta be, amit ígért!

Ahogy Kidír körül nézett, azt látta Ordamer arcán, hogy a megszólaló sápatag kis nő valóban teljes joggal tarthat attól, hogy ha ő elmennek, iszonyatosan meg lesz büntetve! De azt is látta, hogy az ő igazgatója, Bárlikú, nagyonis mérgesen mered Ordamerre.

—Ez igaz?!

—Hát ugye, természetesen felelősséggel tartozom a GNÉ tulajdonáért, és a számítógép közcélakat kell szolgáljon, hogy is engedhettem volna, hogy olyasféle magáncélra használják fel, mint egy beképzelt nőcike honlapja...

—Ezt majd még megbeszéljük, de engem nem is ez érdekel, hanem hogy sötétzárkába zártad-e! - követelte a választ Bárlikú.

—Igen, végeredményben ott van, de...

—Akkor hogy mertél nekem ennyi ideig hazudozni?!

—De csak amiatt csuktam oda, hogy ne zavarja meg a nektek rendezett ünnepséget, mert hisztizett, és...

—Bánomisé, hisztizett-e, értsd már meg hogy itt rég nem a nőről van szó! Nekem, *nekem Bárlikúnak* miként merésztél hazudozni!

—Merő jóindulatból, mert nem akartam, hogy ilyen bosszantó apróságok eltereljék a figyelmedet a leendő műélvezettől!

—Miféle műélvezettől, a csudába is! Az lehet hogy Möntilá egy gyilkos, de az is biztos, hogy nélküle az előadásod egyszerűen *majomparádé*, amire tulajdonképpen nem is vagyok kíváncsi! Különben is, talán te is látod rajtam hogy felnőtt férfi vagyok, azaz hadd döntsem már el én, hogy mivel akarok foglalkozni, és mivel nem! Tehát én most azt követelem, hogy azonnal hozasd elém Möntilát!

Megszólalt azonban Kidír.

—Igazgató úr kérem, ha szabad javasolnom, menjünk inkább mi a zárkájához!

Attól félek ugyanis, hogy másképp csak a hullájával találkozunk, s azzal fognak kábítani minket, hogy öngyilkos lett!

Ordamer olyan szemekkel meredt Kidírré, hogy a fiú tudta, nem nyert jópofasági versenyt előtte... de ez nem aggasztotta, mert tudta azt is, nincs Ordamer hatalmában. Ellenben nagyonis örült neki, hogy a saját igazgatója elgondolkodott a szavain, fontolóra vette azokat... majd így szólt:

—Rendben. Menjünk! És ha kiderül hogy úgy igaz ahogyan azt ez a kis nő mondta az imént, akkor őt tilos bármiféle büntetéssel is sújtani!

—Bocsánat igazgató úr, amiért megint megszólalok – szólt ismét Kidír – de remélem ön is tudja, hogy ez olyan parancs, ami nem sokat ér, mert ezer- és millióféleképp meg lehet kerülni! Egyetlen biztos módszer van csak arra, hogy ez a bátor és nemes szívű leányzó ne kapjon büntetést.

—Hm... végülis igazad van. Rendben van! Ha ez az ügy elrendeződik és kiderül hogy igazat mondott, intézkedem, hogy azonnal áthelyeztessék egy másik GNÉ-be!

Néhány folyosón kellett végigmenniük, s végül odaértek a sötétzárkához. Ez különben egy egészen közönséges szobácska volt, épp csak nem volt benne semmi bútor, és a villanyt csak kívülről lehetett felkapcsolni benne. De onnan is hiába, mert nem volt körte a foglalatban. S természetesen ablak sem volt a szobában.

Most kinyitották az ajtót... s mert az egész oly röviddel a belökése után történt, Möntilá azt hitte, az igazgató jön, hogy ismét megpróbálja rábeszélni őt a zenélésre... meglehetősen meglepődött hát, amikor látta a sok személyt, főként a gyerekeket! Persze, ebből megértette azt is, hogy a látogatóba jött maszkulológusok keresték őt fel most. És sejtette hogy amiatt, mert kiderült, hogy miért zárták őt be ide. De ugyan miként is derülhetett ez ki, csak kellett legyen Ordamernek annyi esze, hogy hazudik valami hihetőt!

—Engem már ismeresz, Möntilá – szólt hozzá maga Bárlikú – tehát ne is húzzuk az időt bemutatkozással, mondd inkább, miért lettél bezárva!

—Mert nem akartam szintetizátorozni.

—És miért nem akartál?

—Mert ez a rohadék évek óta csak hiteget azzal, hogy majd megengedi hogy elhelyezzek egy árva kis honlapot a Gané számítógépén, de még sosem engedte meg! Pedig – és hirtelen elsírta magát – ez lett volna a legislegutolsó parányi esélyem rá, hogy felfigyeljenek rám... feltettem volna rá a fényképemet... a saját szerzeményű dalaimat... nem akartam én semmi rosszat, tényleg! Miért nem lehetett ezt megtennem, miért nem engedte?! Miért?! - sikoltotta. —Senkinek nem ártottam volna vele!

—Biztos azt akarta, hogy legyen valaki, aki állandóan zenél neki ingyen a látogatásaink alatt. - hallott egy gyerekhangot. Persze Kidírét.

Möntilá ránézett.

—Igen, biztos! Nekem is ez jutott az eszembe! De ez pizsokság, ez szemétség!

—Na hát akkor tisztázzuk: nem vagyok köteles engedni az ilyesmit! Sőt, akkor cselekszem törvényesen, ha *nem* engedem az ilyesmit, mert állami tulajdont nem használhatok magáncélra, holmi kivételezett személyek esélyeinek a megnövelésére! - válaszolta gyorsan Ordamer.

—Nono! - szólalt meg megint Kidír. —Ez nem egészen így van. Mert például meg lehetett volna csinálni némi jóindulattal, hogy *minden* nőnek legyen egy honlapja

a számítógépen. S akkor máris nem kell kivételezni. De meg különben is: senki nőnek nem kötelessége a törvényesen előírt munkánál többet dolgoznia a GNĚ-ben, azaz Möntilá nem volt köteles zenélni. Ha azonban ő megteszi, akkor többletmunkát végez, s eképp igenis jogosan vár el többletjuttatásokat, ha úgy tetszik kivételezést, hiszen úgy illik, hogy az elvégzett munka mindig megkapja a maga ellenértékét!

—Hiába is engedtem volna neki – vigyorodott el kegyetlenül Ordamer – ugyanis *nem tudta volna megcsinálni* a honlapot! Mert ugyan miként is, ha egyszer nem tud olvasni! Vagy tudsz?! - kérdezte Möntilától.

—Nem, de ehhez nem is kell olvasni tudnom. Hiszen a honlapkészítéshez elég különböző képekre kattintgatnom. Legfeljebb annyi segítség kellett volna, hogy a nevemet odaírja valaki. Ennyit pedig igazán megérdemelttem volna. Tíz másodpercébe sem került volna senkinek sem.

—Igen, ennyit azt hiszem én is, hogy megérdemelt volna. - bólintott még maga Bárlikú is. —Hiszen szorgalmasan zenélt.

—Annak örökre vége. Menjetek a fenébe. Többé nem zenélek. Leolthatjátok a vilányt. Akár örökre is. - felelte a leány, azzal visszalépett a zárkába, és leült a sarokba, hátat fordítva nekik.

—Pedig – szólalt meg most Kidír – engem érdekelnének a zenéid.

Möntilá nem válaszolt.

—A saját zenéidet se lennél hajlandó eljátszani most?

—Nem. Hagyj békén. Kotródj innen. Takarodj. Gyűlölök és utálok mindenkit. Meg akarok dögleni. Szívódj fel. Meg szívódjon fel Bárlikú is, meg Ordamer is, mindenki. Zárjátok be az ajtót, és hadd dögöljek éhen.

—Hogy beszélsz! - kiáltotta Ordamer.

—Ahogy akarok. Nem érdekelsz. Gebedj meg, rohadék!

—Azért jó ha tudod – szolt Kidír – hogy az én igazgatóm, Bárlikú úr, alapvetően kedvel téged. Azt mondta, Möntilá nélkül nem is érdekli őt az előadás, mert nélküled az csupán majomparádé!

—Ezt mondta?!

—Én magam pedig bocsánatodat kérem a férfiak nevében, Möntilá, amiatt a sok igazságtalanságért és méltánytalanságért, amit ez az Ordamer nevű férfi elkövetett ellened.

—Hogy... hogyan...?!

—És megkérlek, hogy mégis zenélj nekünk.

—Nem. Nem! Azt soha!

—De igen. A legmélyebb tisztelettel megkérlek rá, hogy játszd el nekünk a te saját szerzeményeidet! És most én magam ígérem meg neked, hogy elintézem, hogy legyen honlapod, ha akarod.

—Eh, még kicsi vagy, és Ordamer nem engedné!

—Ne légy benne olyan biztos, hogy Ordamer még sokáig lesz itt igazgató... de különben sem tőle függ minden az egész világon. Nekem is van ám otthon számítógépem, és akármikor felrakhatok rá akárhány honlapot is... engem érdekelnék a dalaid. És figyelj csak, Bárlikú úr nem tiltakozik, nem mondja, hogy hallgassak már el!

—Miért is tiltakoznék, a maszkulológiának mindigis alapelve volt, hogy a nőkkel ugyan határozottan kell bánni mert vezetésre szorulnak, ámde következetesen és korrektül! Bár alapvetően én magam sem értek egyet vele, hogy bárki nőnek is

saját honlapja legyen, de épp emiatt soha meg sem ígérnék ilyesmit egy nőnek! Itt viszont Ordamer megígérte, és hozzá többször is. Úgy illik pedig, hogy a nőknek tett ígéreteinket mi férfiak igenis betartsuk! Remélem azonban, tudod fiam – nézett Kidírré – hogy most átvállaltad magadra Ordamer ígérteit!

—De csak abban az esetben, ha Möntilá igenis zenél most nekünk.

A nő mélyet lélegzett.

—Jól van! - azzal felállt és szembefordult velük. —Zenélek, rendben van. Amit csak akartok. Akármeddig. De most utoljára, honlap nélkül. Ám jó ha tudod kisfiú – nézett Kidírré – hogy tényleg legislegutoljára bíztam meg valakiben, aki nem nő. Ha megszeged az ígéretedet, akkor megöltél engem. Mert még egy újabb csalódást már nem tudnék elviselni, és öngyilkos leszek.

—Ettől nem félek, mert nagyonis szándékomban áll betartani az ígéretemet.

—Menjünk akkor!

Mentek. Möntilá kihozta a szintetizátort is... és azonnal a billentyűk közé csapott. Pillanatokon belül dübörgő basszus kíséret töltötte be az udvart. De akkora hangerővel, hogy a csontjaikban érezték a zene vibrálását.

E basszus kíséret ellenpontozásaként pedig magas, jajongó dallamot játszott, mely szinte a felhők közt lebegett, olybá tűnt nekik... és teli volt félhangokkal, és bámulatos hajlításokkal.

—Hát, bevallom, nekem nem tetszik! - szólt a végén Bárlikú igazgató.

—Hadd játsszak még egyet! - szólt gyorsan Möntilá, azzal meg sem várva az engedélyt, újabb dalba kezdett. De hiába, mert Bárlikú tetszését ez sem nyerte meg... s ahogy Kidír körbenézett, azt látta, hogy a nők mintegy felének tetszettek e zeneszámok, másik felének nem.

Ami őt Kidírt illeti, neki tetszettek e zenék.

—Igazgató úr – szólt Bárlikúhoz – e dalok a *remény* dalai voltak. Ezek nem holmi egyszeri fogyasztásra szánt slágerek, hogy egyszer meghallgatjuk őket, aztán elfeledjük – ezek igazi *műalkotások*, és ez a nő igazi művész! És egészen kivirult szinte, amikor zenélt... mintha megszűnt volna számára a világ... neki a zenélés az élete! És hihetetlenül magabiztosan kezeli a szintetizátort!

—Ez utóbbit én is elismerem.

—Megérdemli, hogy éljen. Ám ha itt marad, minek is csináljak neki honlapot – nem sokáig fog élni.

—Áthelyeztethetem egy másik GNÉ-be, de nincs jelentősége. Még ma intézkedem, hogy a nőkkel szemben folytatott, maszkulológushoz méltatlan viselkedése miatt Ordamert leváltsák.

—Tiltakozom! - kiáltotta Ordamer elsápadva.

—Nyugodtan tiltakozz csak, de ne nálam, mert nálam felesleges.

—Fellebbezek!

—Jogodban áll.

—De ha csak néhány napig is marad itt, ártalmára lehet Möntilának. - akadékoskodott Kidír.

—Jó, unom már a témát – halljuk, mit akarsz?

—Möntilát. Feleségül szeretném venni. Persze – nézett Möntilá arcába – ez esetben nem csinállok neked honlapot, mert eszem ágában sincs más férfiakat is hozzád csábítani...

—Micsoda?! Feleségül akarod venni?! Hiszen őt, izé... nem is jelöltem ki a választhatók csoportjába...

—De attól még szabad, ugye?

—Hát... szabadni szabad éppenséggel... de akkor nem jár a kedvezmény!

—Majdcsak megoldom valahogyan...

—Jó. A te dolgod. Elvégre jogilag felnőtt vagy! Möntilá, hozzámész e Kidír nevű tanítványomhoz?

—Ööö... izé... hát ugye... ha őt nem zavarja a nagy korkülönbség... hát akkor... végeredményben... azt hiszem nem illene megsértenem őt a visszautasítással... meg aztán, ugye... ha kicsi is, de... eddig ő értékelte egyedül a művészetemet igazán... szóval, végeredményben az életkor nem minden... és ő, hogy is mondjam... sokkal fejlettebb a gondolkodásmódja, mint amit kinéznénk belőle... tehát, tudom, hogy furcsa, de... úgy mindent egybevéve... igen, azt hiszem! Akarommondani nemcsak hiszem, de teszem is. Úgy értem, igen. Szóval, beleegyezek. Mármint, ha komolyan gondolja.

—Möntilá, a legmélyebb tisztelettel arra kérlek, légy a feleségem, mert ez az egyetlen módja annak, hogy valahányszor csak akarom, mindig élvezhessem a te csodálatos zenei lángelmédet, bámulatos dalaidat! - kérte őt Kidír.

—Hát igen... az lehet, hogy még nagyon fiatal vagy, de bevallom, kislány korom óta valami efféle leánykérésről álmodoztam... a tied vagyok! - sóhajtotta a nő.

—Akkor ez eldőlt! - sóhajtott Bárlikú is. —Kíváncsi vagyok, mi lesz e párkapcsolat következménye... mindenesetre én is bevallok valamit: egyáltalán nem bánom, hogy ez így alakult! Én ugyan feleségül nem vettelek volna soha az életben, Möntilá, de magasabb szempontok szerint valóban úgy illett, hogy elégtételt kapj! De most már szeretném, ha valami *normális* zenét is lejátszanál... tudniillik azokat, amiket beterveztetek a műsorra!

—Az attól függ, Kidír akarja-e. Én már feleség vagyok, azt teszem amit a férjem jónak lát.

—Na de kedvesem – szólt azonnal Kidír – gondoldj rá kérlek, én is szívesen hallgatom a játékodat, no meg ne szűrj már ki a többi lánnyal, hogy akik akarják, igenis megmutathassák, milyen jól énekelnek!

—Ha te kéred, az más. Akkor játszom nektek mégis! - szólt engedelmesen Möntilá, azzal úgy is tett. És szépen játszott, és végre énekelhettek a többiek... le is ment a műsor rendben.

Ezután következett a lényeg, amiért a fiúk eljöttek ide, s amit a GNÉ női is a leginkább vártak: a feleségválasztás! Bárlikú most is magával hozta a kis hordozható számítógépét, s most is úgy ment minden, mint a tanárválasztásnál: kisorsolt egy nevet vele a fiúk közül, s az a fiú választhatott magának feleséget... akit meg is kapott, hacsak persze a nő maga úgy nem döntött volna, hogy nem megy hozzá. De ilyen nem fordult elő, és senki nem is hitte, hogy előfordulna. Azzal azért a GNÉ-ket a legjobb színben feltüntetni igyekvő maszkulológusok is tisztában voltak, hogy itt messze sokkal rosszabb egy nő élete mint feleségként, tehát igencsak hülye lenne az a nő, aki ha itt él, ne menne hozzá akárkihez is... erre épp most kaptak ékes példát Möntilá esetében: azért az ahogy mondani szokás, „nem semmi” ám, hogy egy 42 éves nő, aki jócskán középkorúnak mondható minden túlzás nélkül is, feleségül megy egy alig ötödik osztályos kisfiúhoz! Aki hiába lehetne simán a gyermeke, de jogilag ettől a pillanattól kezdve mégis az ura és parancsolója, tehát ha akarja, elvileg akár meg is ölheti! De Möntilá még ezt is vállalta...

Most is úgy ment tehát minden mint szokott: a kisorsolt fiú rábökött a

mutatóujjával valamelyik nőre, hogy például „nekem ő kell”, vagy „én azt a nőt választom, ott ni, a piros szoknyásat”, s erre a nő azonnal odarohant hozzá, fejet hajtott előtte, s illendően megköszönte, amiért elfogadja őt feleségnek. A bemutatkozás is csak ezutánra maradt. És egyre magasabbra hágott az izgalom a nők körében, mert minél későbbre maradt valaki, annál kisebb lett az esélye rá, hogy ő is kiválasztatik... de néha a fiúk köréből is hallatszott egy-egy elégedetlenkedő mormogás, amikor valaki olyan lányt választott ki, akit egy másik fiú is kinézett magának. Három alkalommal is előfordult ilyen eset... bár lehet hogy többször, csak akkor nem mertek morogni...

Úgy tűnt, a lányok nagy hálával tartoztak Möntilának, amiért végül mégis zenélt nekik, mert akik neki köszönhetően végül énekelhettek, azok mind ki lettek választva. Örültek is ennek nagyon! Akik viszont úgymond „pártában maradtak”, azok nem is igyekeztek titkolni a szomorúságukat.

Úgy tűnt aztán, vége már mindennek, na de ekkor megszólalt a kis Kidír.

—Igazgató úr kérem, én nem hallottam a nevemet.

—Persze hogy nem – minek is szólítottalak volna, neked már van feleséged!

—De nem olyan, aki után megkapnám a nőtartási kedvezményt! A támogatást az iskola részéről!

—Na de akkor neked két feleséged lesz!

Ez ugyan nem volt igaz, mert nem két, de három lett volna ez esetben Kidírnek feleségből, hiszen teljesen hivatalosan az övé volt már Csivi is, de nem korrigálta az igazgató szavait. Ha az igazgató erről nem tud, ő nem reklámozza... emiatt csak ennyit mondott:

—Mélyen tisztelt Igazgató Úr, jogom van nekem is mint minden férfinak arra, hogy akárhány feleséget is tartsak. És én úgy vélem, igazságtalan volna, hogy ne választhassak én is olyan feleséget innen a GNÉ-ből, aki után megkapom a támogatást.

—Én ugyan nem ellenzem, a te dolgod, de gondold bele, az új feleség után akkor is ki kell fizesd a költségek negyedét, mert csak a háromnegyedét állja az iskolánk. S mindemellé ki kell fizesd még Möntilá miatt a teljes költséget is egy nő után! Nem lesz ez egy kicsit sok?! Pláne mert két nő költsége nem annyi, mint kétszer egy nőé, hanem sokkal több!

—Tisztában vagyok a vonatkozó költségekkel igazgató úr kérem, mert ezt a részt már nagyon alaposan megtanultam, tudniillik rengeteget tanultam előre a maszkulológiai anyagokból. Nem dicsekvésként mondom, de kiváló saját maszkulológusi szakkönyvtárral rendelkezem odahaza, és minden szabadidőmben ezeket bújom! Tehát *tudom*, miféle költségeket vállalok.

—És ki is bírja majd ezt fizetni az édesapád?! - gyanakodott az igazgató.

—Szerencsére nem igazán függök anyagilag édesapámtól. Eddig ugyan nem említettem, de már jelen pillanatban is egy kifejezetten gazdag valaki vagyok, csak ezt nem mondtam, mert minek dicsekedjek, az nem illik egy maszkulológushoz... de most muszáj voltam vele, ha már rákérdezett az igazgató úr.

—Hm... - méregette Kidírt az igazgató. —Ha olyan gazdag vagy, minek akarod mindenáron a nőtartási támogatásunkat is?

—Előszöris, miért ne, amikor az szinte talált pénz! Aztán meg, van itt valaki, akit nem óhajtanék veszélyeknek kitenni, meg még tetszik is ráadásul. Ő az! - mutatott arra a leányra, aki végül elárulta nekik, hogy Möntilá sötétzárkába lett csukva. —Ő leplezte le Ordamer úr hazugságát, s úgy vélem illik, hogy e bátor

viselkedése, amivel kétségkívül sokat kockáztatott, jutalmazva legyen, pláne mert ezzel megmutathatom minden másik nőnek is aki most ennek tanúja, hogy mi maszkulológusok nem vagyunk a nők ellenségei, bennünk megbízhatnak, mi megbecsüljük a helyesen viselkedő nőket...

—Igen, ez mind igaz, de attól félek, korodhoz képest túl nagy áldozatot vállalasz fel... Majd vállat vont. —Mindegy, a te dolgod! Engedélyezem!

A leány máris rohant Kidír mellé, és szinte a karjaiba ugrott.

—Köszönöm neked! Az életemet mentetted meg!

—Te pedig Möntilá életét, szóval kvittek vagyunk.

—Az akkor sem a te életed! De mostantól a tied vagyok!

—Ez csak természetes... hogy hívnak?

—Omszi a nevem, drága férjem!

A jelenetet rengeteg irigy szem kísérte figyelemmel. Mert minden nő arra gondolt, miért is nem ő volt olyan bátor, hogy meg merjen szólalni...

—Akkor ha nincs senki más, aki még akarna magának egy, két, tíz vagy akárhány újabb feleséget – szólalt meg az igazgató enyhe gúnnyal – akkor mehetünk, hogy megnézzük a GNÉ-t részletesen, mert sok közületek fiaim még nem látott ilyet! A feleségeitek jöhetnek veletek, vagy maradhatnak itt, hogy elbúcsúzzanak a társnőiktől. Nyugodtan itt hagyhatjátok őket, *most* aztán biztos hogy nem fognak megszökni... ami amúgy is nehéz volna.

El is indultak Bárlikú nyomában, s a legtöbb nő valóban ott maradt az udvaron, de Möntilá és Omszi nem, talán mert ők nagyon féltek elmaradni Kidír mellől.

A tábor bemutatása igencsak lehangolta Kidírt! Nem tudott nem gondolni rá, hogy ő bizony naponta szökni próbálna, ha itt lenne kénytelen élni.

Mindenekelőtt: a nőknek nem volt külön szobájuk, hanem nagyjából 4x4 méteres szobácskákban éltek, de egy ilyen szobába 4 emeletes ágy volt felállítva, azaz e szűk kis lyukban 8 nő kellett hogy az életét tengesse. Emellett beraktak mindegyik ilyen szobába egy kis asztalkát, és volt a falba építve több ruhásszekrény is. Illemhely minden folyosó végén volt csupán.

Azt is megtudta, hogy mint a legtöbb GNÉ, ennek lakói is mosodai munkát végeznek. Az alagsorban volt a mosoda, ahol napi 12 órát kellett dolgozniuk, eltekintve a rendkívüli alkalmaktól, mint e mostani látogatás is. Ide hozták többek közt a különböző állami hivatalok szennyest: a diszvacsorákon beszennyeződött abroszokat, asztalkendőket, törülközőket; a maszkulológiai iskolák tanárainak köpenyeit amiket ők hivatalból ingyen kaptak és naponta cseréltek; az összes egyetemi előadó köpenyét is hasonlóképpen; de a GNÉ néhány magán-tisztítószerrel is szerződött, hogy olcsó pénzért kimosatja a nőkkel az azok által felvállalt polgári szennyest, s így bevételt halmozhatott fel.

A mosodai munka végeredményben nem is volt nagyon nehéz, eltekintve attól, amikor a nedves ruhákkal teli lavórokat kellett emelgetni – ellenben bűdös volt, undorító, és természetesen unalmas is. Plusz fertőzésveszélyes. És balesetveszélyes is. Elcsúszhattak a nedves kövön, az alagsorban ugyanis nem volt ablak amin a pára kigomolyoghatott volna, a szellőzőberendezés pedig hol működött hol nem, de amikor működött, akkor is rossz hatásfokkal. Ráfröcskölhették a nőkre a forró víz; a szemükbe mehetett a mosószeres víz; főként azonban az volt a legnagyobb baj, hogy bizonyos szennyeződések nem vitt ki a mosógép tökéletesen, s ilyenkor kézi utómosást írtak elő a nőknek, ami azt jelentette, hogy a

legprimitívebb középkori módszer szerint nekik kellett kézzel a vizesdézsában kidörögni a koszt a ruhából.

Kidír ballagott leghátul, egyszerűen mert úgy vélte, épp eléggé magára vonta már az igazgatójuk figyelmét, jobb, ha egy darabig nem kerül most a szeme elé – s így most nyugodtan moroghatta halkan, mert csak a két felesége hallhatta:

—És ilyen helyen dolgozni napi tizenkét órát?! Én ugyan nem vállalnám, inkább a halál!

—Milyen aranyos vagy! - ölelte őt át Omszi. Aki maga is megvolt legalább tizennyolc esztendő, de még így is a lánya lehetett volna ő maga is Kidír másik feleségének, Möntilának.

Hanem aztán hogy már bejárták majdnem az egészet, az egyik fiú feltette ezt a kérdést:

—És van itt más büntetés is a sötétzárkán kívül?

—Hogyne volna. - felelte nekik Bárlikú. —Már rögvest azt is illik tudnotok, hogy a sötétzárka, az már egy súlyosabb büntetés. Többnyire nem rögvest azzal kezdik egy engedetlenkedő megfegyelmezését. Kultúránk mindigis büszke volt rá, hogy mi férfiak a nőkkel fölöttébb igazságosan bánunk, és oly sokféle büntetést találtunk ki, hogy rendkívül precízen lehet hozzáigazítani a büntetés nagyságát az elkövetett vétek súlyosságához! Bár nektek még nem tananyag, de elmondom ha már szóbakerült, hogy a legendyebb büntetés természetesen a megszídás. Ez súlyosabbnak számít, ha nem négy szemközt történik. Aztán jön a különböző kedvezmények megvonása, amennyiben a nő addig rendelkezett kedvezményekkel. Aztán el lehet rendelni büntetésből túlmunkát is, de csak annyit, hogy a napi összmunka időtartama semmiképp se legyen több, mint 18 óra, hogy maradjon a nőnek ideje alvásra is. Aztán van olyan is, hogy zárka, de ez még nem sötétzárka. Természetesen van sötétzárka is, mint láttátok. Az elzárást lehet súlyosbítani azzal is, hogy csak napi egyszeri étkezést kap, ami csupán kenyér és víz, ebben az esetben azonban kötelesek mellé adni alkalmanként egy csipet sót is és egy komplex vitamintablettát, hogy állapota ne romoljon le, ne betegedjék meg, ezenkívül ha az elzárása hosszabb mint tíz nap, akkor hetente egyszer rendkívüli orvosi vizsgálaton kell résztvennie. Az elzárás fokozható úgy is, hogy a nőt a cellán belül a falhoz láncolják, de a lánc nem lehet rövidebb, mint három méter.

Természetesen testi fenyítés is alkalmazható. Például a közismert megpofozás. Ez azonban nem lehet olyan súlyos, hogy maradandó károsodást eredményezzen a nőben, például nem szabad kiverni a fogát. Sőt, a haját sem szabad marékszám tépdetni. El is szabad fenekelni, a csupasz fenekére mért ütésekkel, de csak csupasz tenyerünkkel szabad verni, bottal például nem. Ennek az az oka, hogy így nem lesz megverve olyan súlyosan, hogy megsérüljön, mert egy bizonyos mértéknél jobban így senki nem veri meg a nőt, hisz az ő keze is megfájdul belé, bár a nő fenéke jobban fáj a verés során, mint a mi tenyerünk. Aztán, körmös is adható neki az ismert módszerrel, vonalzóval. Ezesetben nem baj ha esetleg leesik egy vagy több körme, mert az kínó. De a lábkörmeit verni tilos, mert akkor esetleg nem tud utána majd menni. Ennél súlyosabb testi fenyítések is alkalmazhatóak, lényegében bármi, de ahhoz már engedélyt kell kérni a GNÉ kuratóriumától. Itt szeretném megjegyezni azt is, hogy ellentétben a sokfelé elterjedt pletykákkal, a GNÉ-kben nem öldösi a nőket. Ez merőben alaptalan rágalom! Ez nem szadista örültek tanyája, hanem egyszerűen az Állami Nőtartalék egyik megőrzőállomása.

No és most jöjjetek, megmutatom a cellákat... bár végeredményben nem sokban különböznek a már látott sötétzárkától, csak ezekben persze van világítás. No meg, akad benne ugyebár lánc, habár az nagyon ritkán van használva.

Ehhez a GNÉ másik végébe kellett menniük. Közben Bárlikú megkérdezte, akad-e egyáltalán most olyan nő, aki valamely cellában raboskodna, és Ordamer ha rosszkedvűen is, de válaszolt neki, és mondta hogy igen, akad, bár csak egyetlenegy, ám az épp meg is van láncolva. A nő neve Íóé.

—Ilyen furcsa neve van? - kérdezte csodálkozva Kidír.

—Igen, és semmi kétség nem férhet hozzá, hogy abszolút jogszerűen zártam be oda, ugyanis csupán egy hete van ebben a GNÉ-ben, de e hét nap alatt már tizenegyszer próbált megszökni! Eközben pedig két portásomat is úgy megverte, hogy egyiküknek a karja tört el, a másikat pedig kórházba kellett szállítani, mert úgy megrúgta, hogy betört több bordája is, és mint megtudtam a kórháztól, bevérzett a mája is és szétszakadt az epehólyagja. Egyszerűen nem lehet bírni vele! De ide hozzám is már úgy került, hogy előtte volt már *huszonegy* másik GNÉ-ben, de mindenünnen igyekeztek továbbküldeni. Nem is csodálom. Már nyolc férfit megölt.

—Akkor miért nem végzik ki? - kérdezte Kidír.

—Szerintem abban a pillanatban kivégzik, amint nagykorú lesz. De egyelőre még csak tizenhárom esztendő.

—Micsoda?! - álmélkodott Kidír.

—Ez a nő egy vadállat, egy vipera és egy sárkány keveréke!

—De hát hogy is lehet egy mindössze tizenhárom éves valaki ilyen veszélyes, pláne ha nő?! Hát *mekkora* izmai vannak, és *milyen* magas? Három méteres és százötven kiló?!

—Semmi ok a gúnyra, különben meg pontosan ugyanakkora, mint bárki más átlagos nő az ő korában. Egyszerűen ennyire vad, gátlástalan, elszánt... és be kell vallanom, nagyon rafinált! Mindig kitalál valami elképesztőt... szóval nagyon veszélyes! Most láncon van, és ha rajtam múlik, soha nem is kerül le a lánc a bokájáról!

Ordamer ezt biztos komolyan gondolta, de hát a dolgok nem kizárólag rajta múltak...

Mert pár perc múlva befordultak egy folyosóra, és Ordamer így szólt:

—Ott van abban a cellában a folyosó végén! Bemehetünk hozzá, de óvatosan, mert a lánc nem ér el az ajtóig természetesen, de ha óvatlanul közelebb lépünk hozzá, a végén még igyekszik majd, hogy belénk rúgjon... attól tartok azt így sem ússzuk meg, hogy le ne köpje valamelyikünket. A múltkor azzal fogadott, hogy nyakonöntött a bili tartalmával.

Erre a fiúk sorából kitört a nevetés.

—Röhögjete csak, de ezt tette! Na azóta bili sincs nála. Szarjon a földre, nem érdekel, majd a következő zárkalakó kitakarítja... remélem nem lesz már sokáig nálam ez az örült. Kérvényeztem is, hogy vigyék zártintézetbe, az elmeosztályra...

Míg Ordamer beszélt, el is érkeztek a cella ajtajához. Na de ez olyan cella volt, amin volt egy pici, a folyosóra néző ablak is, akkora sem, hogy egy ember feje kiférhetett volna rajta, s ezen is két sor rács volt. És ahhoz hogy az ajtóhoz érjenek, ezelőtt el kellett haladniuk. És Bárlikú bizony közvetlenül a fal mellett sétált... így történhetett meg, hogy amint az aprócska ablak mellé ért, sőt, már el is haladt előtte... akkor az ablakon át kinyúlt egy aprócska női kéz, megragadta

Bárlikú igazgató tarkóján a haját, s megrántotta azt. A férfi azonnal hátratántorodott önkéntelenül is... kiáltott is, de ez már nem segített rajta, mert bizony az a női kéz még most is szorosan tartotta az ő hosszú haját, ami nem volt *nagyon* hosszú, de annyira épp eléggé, hogy most alaposan meg lehessen ragadni... és most, hogy odatántorodott az ablakrácshoz, kinyúlt a nő másik keze, és ez a kéz egy kanalat markolt. De nem a nyelénél fogva... a kanál nyele ugyanis élesre és hegyesre volt köszörülve, és e hegyes végét most közvetlenül Bárlikú torkához, az ádámcsutkához bökte. S bizony olyan erővel, hogy máris megjelent Bárlikú nyakán egy aprócska vércsepp.

—Rohadt gecik, azonnal engedjete el, vagy kinyírom ezt a tetűt! - hallatszott tompán az ablak mögül.

—Nofene... - mondta erre még Kidír is. Mindegyikük csodálkozva nézte a jelenetet. Igencsak kalandos és izgalmas volt, mondhatni érdekes, no persze, nem ők voltak szorult helyzetben, csak az igazgatójuk...

—Mindjárt segíték! - ragyogott fel Ordamer szeme. Azzal már ugrott is, hogy elkapja Íóé kezét... ám ekkor jókorát repült a folyosó padlóján, még nyekkent is egy alaposat.

—Bocsánat, igazgató úr kérem, de kénytelen voltam önt elgáncsolni, mert vész-helyzet van. Kérem gondoljon bele, ha erőszakot alkalmaz, az odabenti nő abban a pillanatban elvágja Bárlikú úr torkát! - mondta Kidír.

—Naná, jól mondja ez a kiskölyök! - hallatszott odabentről.

—Na megállj, hogy mit kapsz ezért... - kezdte Ordamer, de ekkor megszólalt Mön-tilá:

—Maradj a helyeden, mert ha egyszer is megütöd a férjemet, mindenkinek elmesélem, hogy szántszándékkal úgy akartál cselekedni, hogy azzal Bárlikú halálát okozd! Szerintem direkt amiatt akartál erőszakoskodni, hogy Íóé elvágja Bárlikú torkát!

—Micsoda képtelen rágalom!

—Én cseppet sem tartom képtelennek! - nézett Kidír komolyan Ordamer arcába.

—Feljelentelek rágalmazásért!

—Én meg jelentszek fel téged előre megfontolt szándékkal, aljas indokból elkövetett gyilkossági kísérletért?

—Ez soha nem lesz bizonyítható!

—De jól hangzik, a jóhíred örökre odalesz, és a gondatlan veszélyeztetést nagyonis lehetne bizonyítani ebben az esetben...

—De jólesik hallanom, hogy a geci maszkulológusok közt is van olyan, hogy egymás gyűlölése! - kacagott odabent a leány. —Na, elengedtek végre, vagy elvágjam apránként ennek a főfaszfejnek a gigáját?! - és kissé beljebb nyomta a kanál hegyét Bárlikú torkába. Megint kiserkent onnan pár csepp vér.

—Kidír... - nyögte a halottsápadt Bárlikú.

—Igen, igazgató úr kérem?

—Jogilag felnőtt vagy... és látom hogy nagyon okos... kérlek, intézkedj... bármit teszel, jóváhagyom előre is... de szedd le rólam ezt az örültet, és ne hagyd, hogy Ordamer kibasszon velem... egyedül benned bízom...

—Hahaha, ez igen! Ezt nevezem bátorságnak! Most aztán fostok a félelemtől mi, rohadékok?! - kiabálta a nő odabentről. —De elegendem van a várakozásból! Követem, hogy azonnal jöjjön be ide valaki, szedje le a bokámról a láncot... de *nagyon* lassan mozogjon, mert az első gyanús mozdulatra bontottcsirkét csinállok

ebből a hájas baromból, akit itt szurkálók! Azonnal jöjjön be valaki, mert nem soká várok már!

—Bár általában az az elvem, hogy ne engedjünk a zsarolásnak, de most megyek és leszedelem a láncát, nehogy azt mondja valaki rólam, hogy direkt Bárlikú úr halálát akartam okozni a halogatással! - szolt Ordamer.

—Nono! Maradjon csak ott, Ordamer úr kérem! - vágta rá azonnal Kidír. —Semmi szükség rá, hogy odabent megpróbáljon akcióhőst játszani. Adja ide a kulcsokat a kezembe, és majd én intézkedem.

—Igen, igen, az jó lesz! - nyögte Bárlikú.

—Nem! Ne te gyere be, én igenis Ordamert akarom! Ő szedje le a bilincseimet! - követelte odabent Íóé.

—Hallottad Kidír, muszáj nekem bemenni oda! - vigyorgott Ordamer.

—Te csak tedd azt, amit mondtam. - tért át tegezésre Kidír.

—Ha nem Ordamer jön be, elvágom ezt a jó zsíros nyakacskát! - fenyegetőzött Íóé.

—No most mi legyen, menjek be vagy ne? - kérdezte engedelmesen Ordamer Bárlikútól.

—Ízé... - nyögte az rémülten, és nem tudta, mit válaszoljon.

—Igazgató úr - szólalt meg gyorsan Kidír - ha Ordamer megy be oda, magának kampec. Ordamer bosszút akar állni magán, mert maga ki akarja őt rúgatni. Megpróbál majd rátámadni Íóére, de úgy, hogy annak legyen ideje elvágni a maga torkát. Őt Ordamert pedig nem lehet majd felelősségre vonni.

—De ha te mész be, ez az örült nő akkor is megöl engem!

—Nem teszi. - azzal közelebb lépve az ablakhoz, bekiabált:

—Figyelj, Íóé! Semmire nem mennél Ordamerrel. Ő biztos hogy rád támadna. Bárlikút megölnéd akkor, de nem szabadulnál ki.

—Nem a faszt, te hülye kis seggdugas, mit gondolsz, miért őt akarom?!

—Gondolom az jár a fejedben, hogy az még nem minden, hogy leszedelem a láncot rólad, mert ki is kéne jutnod a Ganéból, ahhoz meg kell egy értékes tús.

—Na ugye, nem is vagy te olyan hülye kis csipszar, mint amilyennek látszol!

—Komolyan azt hiszed, sikerülne Ordamert elfognod túsznak?!

—Komolyan azt hiszem! Vagy legfeljebb őt is kinyírom. Elég jól verekedek. *Valamelyik* biztos sikerülni fog.

—Ordamer úr, még mindig olyan nagy kedve van bemenni, hogy tús legyen Bárlikú helyett? - kérdezte Kidír, és most rajta volt a vigyorgás sora.

—Hát ízé... végülis a kötelesség az kötelesség... másrészt ugye, nem hagyhatjuk, hogy egy ilyen veszélyes terroristanő megszökjön...

—Akkor mégis nekem kell megoldani a helyzetet. Na adja már ide a kulcsot, hallotta úgylis, hogy Bárlikú igazgató úr engem bízott meg a válság kezelésével!

—Igen, igen, most légy okos Kidír, nem bánod meg!

—En is biztos vagyok benne, hogy nem bánom meg. - mosolygott Kidír titokzatosan. Azzal így kiáltott be Íóének:

—Figyelj Íóé, én most bemegyek, és leszedelem rólad a láncot. Lassan, hogy ne félj.

—Nem félek!

—Nem a csudát... szóval leszedelem rólad. Lassan. Ezalatt nyugodtan tarthatod még túsaként Bárlikút így, ahogy most van, tehát nem veszíted el a túsodat, ellenben nyersz máris valamit, azt, hogy nem leszel megláncolva. - azzal míg beszélt, egészen Bárlikú mellé lépett. —Igazgató úr, van magánál fegyver?

—Nincs, minek is lenne...

—De ugye van fegyver a GNÉ őreinél?

—Persze... de nem akarom, hogy lődözni kezdjete, mert akkor nekem végem! És Kidír, minek szedné le róla a láncot, ha nem enged el engem?!

—Igazgató úr, arról volt szó, hogy bízik bennem, vagy nem? Kérem parancsolja meg Ordamernek, hogy hozzon nekem egy pisztolyt! Természetesen töltöttet! De ne lőjön vele, hanem hozza ide nagyon gyorsan, és adja a kezembe! Ha nem tesz így, fel lesz jelentve miután maga meghalt, és rengeteg a tanú itt most minden lélegzetvételére!

—Be ne jöjjön ide senki fegyveresen! - kiáltotta Íóé.

—Íóé, nem akarlak bántani, és nem megyek be oda fegyveresen. - válaszolta Kidír.

—Akkor mire neked a fegyver, mi?! Nem hiszek neked, te is egy aljas, rohadék maszkulológus vagy, emberi *fekália*, épp csak nem nagy büdös kutyaszar, hanem még csak apró légypiszok! Ha idehózzátok a pisztolyt, esküszöm kinyírom ezt a pasit! Nekem már úgyis mindegy, eggyel több vagy kevesebb!

—A pisztoly ide lesz hozva, de arra kell, hogy az egyik nőm vigyázzon vele Ordamerre, hogy amíg bemegyek hozzád, ne kezdjen el egyénieskedni, hősöködni. Hát kell az neked, Íóé?

—Ja... hát, majd meglátjuk...

—Ordamer, hozd a pisztolyt! - parancsolta meg rögvest Bárlikú.

—Te meg te menjetek vele, hogy siessen! - mutatott Kidír a két legnagyobb diákra, és azok nem mertek tiltakozni a parancs ellen.

Mintegy negyed óra múlva Ordamer meghozta a pisztolyt. Ezek nagyon hosszú percek voltak Bárlikú számára...

—Nesze! Tudod kezelni? - lökte oda Kidír kezébe.

—Azt hiszem igen, de nem lesz rá szükség. - azzal odalépett az ablakhoz. —Figyelj Íóé, itt egy töltött pisztoly a kezemben. Most én ezt a csövénél fogva benyújtom neked, ha megígéred hogy jó kislány leszel és nem kezdesz el lövöldözni vele. Az a tervem ugyanis, hogy miután ezt benyújtottam neked, én bemegyek, leszedem a bilincset rólad... de ha előbb elkezdesz pufogtatni, nem megyek be, és nem lesz leszedve rólad a bilincs. És akkor tuti hogy hagynak itt éhendöglenni téged. Szóval bemegyek, leszedem a bilincsedet, s akkor már akár Bárlikút is elengedheted, mert ott leszek túsznak helyette én, és bár én nem vagyok olyan fontos személy mint Bárlikú, de lesz legalább egy pisztoly is a kezeden! Nos?

—Hé, nem volt szó róla, hogy a pisztollyal felfegyverzed a foglyot! - csattant fel Ordamer.

—De arról igen, hogy azt teszek amit akarok. Bárlikú úr felhatalmazott rá.

—Tőlem le is lőheted ezt a hülyét, csak csinálj már valamit, hogy ne bökődje ezzel a szarral a nyakamat ez a viperafajzat... - nyögte a halottsápadt igazgató.

—Halljuk Íóé, megfelel ez így neked? - kérdezte Kidír.

—Hát... - és a leány odabent legalább három percig gondolkodott. —Na jó, lökd ide a pisztolyt, és gyere, engedj el, aztán hogy elengedem-e Bárlikút, majd még meglátom!

—Muszáj lesz elengedned, másképp nem tudsz kisétálni a zárkából, az nem megy úgy, hogy a karjaid közben az ablakon át lógnak ki... és nem lenne jó ötlet megölnöd Bárlikút mielőtt kijössz, mert akkor senki nem alkudozna soha többé veled, mert szószegő disznónak tartanának, akinek nem bízhatnak az adott szavában.

—Engem úgyis annak tartanak! Egy gyilkos szukának! Hallottam nemegyszer!

—Jó, akkor gyilkos vagy, na és?! Az csak annyit jelent, hogy ölsz. Ebből még nem

következik okvetlenül, hogy hazudozol is! Lehet, hogy én is ölnék a helyedben. De nem akkor, ha megígérem, hogy nem teszem.

—Akkor nekem most meg kéne ígérnem, hogy nem ölöm meg Bárlikút?

—Felesleges, mert elég ha csak belegondolsz, hogy ha akkor is ölsz amikor nem muszáj, az esetben szintén nem bíznának meg benned. Tehát én most bemegyek hozzád, te meg kérlek vedd elő a józan eszedet, és gondolj rá, mi a te saját érdeked! Különben meg úgyis bemegyek hozzád, mert beszélni valóm van veled. De négy szemközt. - azzal szembefordult két feleségével, Omszival és Möntilával, és így szólt hozzájuk:

—Megparancsolom, hogy álljatok ide a folyosó közepére, az ablak közelébe, mindenki más pedig menjen innen távolabb jó ötven métert! Egészen oda a kanyarig! Ordamer is!

—Miért? - kérdezte azonnal Ordamer.

—Csak. Ti ketten pedig drága feleségeim, azonnal kiabáljatok nekem, ha bárki közelebb merészkedne! Na, mozgás!

—Menjetek már, menjetek már! - kérte maga Bárlikú úr is.

Hát mentek, pláne mert nem is nagyon óhajtottak a közelben maradni, amikor Kidír töltött pisztolyt nyújt be ennek az őrült nőnek. Mert ugye, hátha mégis elkezd lövöldözni?!

Kidír be is nyújtotta a pisztolyt Íóének, amit ő azzal a kezével vett el, mellyel eddig Bárlikú haját fogta. Ettől azonban még nem szabadulhatott az igazgató, mert a hegyes kanál oly szorosan nyomódott a torkához...

Kidír most a kulccsal kinyitotta a cellaajtót. És be is ment oda. Tekintete azonnal Íóét kereste...

Persze könnyen észrevehette a leányt, hiszen volt odabent villanyvilágítás, és azt is tudta, Íóé az ablakocska előtt kell álljon. Ott is állt, s persze hogy azonnal Kidírré fogta a pisztolyt a bal kezével... mert a jobb még mindig ki volt dugva a rácson, hogy azzal Bárlikút tartsa fogva.

Mégis, Kidír nem a rászégeződő pisztoly miatt döbbsent meg. Arra végülis számíthatott. Hanem eddig valahogy mégis másképp képzelte el Íóét. Erősebbnek, felnőttebbnek...

És legfőképpen nem ennyire szánalomra méltónak.

Akit ugyanis látott, egy gyereklány volt. Tudta persze, hogy Íóé 13 esztendő – mondta ezt odakint Ordamer – de hát Kidír is tudta, a lányok előbb érnek mint a fiúk, és egy tizenhárom éves leány gyakorta igencsak felnőttnek néz ki! Nos, Íóé természetesen valóban idősebbnek nézett ki mint Kidír, ugyanakkor cseppet sem felnőttnek. Aligserdült leányka volt. És aligserdültnek is csak alig-alig tűnt most, ugyanis csontsovány volt. Ez jól látszott rajta, mert alig fedte ruha a testét. Az is rongyokban lógott. És egész testét mindenütt ütlegek nyoma borította – kék foltok, horzsolások, néhol féltényérnyi területen bőr sem volt csak nyers hús... a rongyai is sok helyütt vértől ragadtak. És jobb lábán a hüvelykujj olyan furcsa szögben állt, hogy Kidír rögvést arra gondolt: az az ujj minimum kificamodott, de az is lehet, hogy eltört. Az biztos, hogy a töve nagyonis dagadt volt.

A leány arca is csupa kosz volt, főleg vérmocsok, és a haja sem nézett ki ennél kulturáltabban. És hullafáradt lehetett, mert a pisztolyt tartó keze jól láthatóan remegett.

—Megsebesültél? - kérdezte Kidír, a leány lábujját nézve még mindig.

—Ne azzal törődj te rohadt kis talpnyaló, hanem gyere ide, és nyisd ki a bilincset, de tényleg *nagyon* lassan, vagy lövök! De nem ám a fejedbe, hanem a pöcsödbe, hogy sokat szenvedj! És nagyon jól célzok! Ne hidd, hogy nem merek löni!

Kidir most végre felemelte a fejét és a lány arcába nézett.

—Egyetlen pillanatig sem kételkedem benne, hogy képes vagy löni. Akinek így villog a szeme mint a tied, az épp úgy elszánt mindenre, mint én. Úgy nézel ki, mint a mesék boszorkányai, és azok sem arról híresek, hogy ne tennék meg, amit mondanak.

—Igen, én elszánt vagyok, de *te*?! Te egy kis *undormány* vagy, a nők ellensége, és el foglak taposni, ha módomban áll!

—Dehogy taposol te el engem. Egészen más lesz a sorsod.

—Ne is reménykedj benne, hogy elfogsz! Kevés vagy te ahhoz! Ha le is győztök, de sokakat magammal viszek a halálba, és te az elsők közt leszel!

—Persze hogy le leszel győzve Íóé, de nem más győz le téged hanem én, de én sem erőszakkal, hanem egészen másképp: a szeretet hatalmával! A te sorsod ugyanis az lesz, hogy feleségül veszek. A feleségem leszel. Szeretem tudod, azokat a nőket, akik *rendkívüliek*. Te pedig épp eléggé rendkívüli vagy.

—Pfuj te undormány, te rohadt mocsokfészek, hogy száradjon le a tüköd, hogy a mókusok kajának nézzék a mogyoróidat, hát annyira hülyének nézel, hogy bedőlök ennek a szálnalmas mesének?!

—Persze. Ez ugyanis nem mese.

—Soha az életben hozzá nem megyek a nők ellenségéhez! És mert minden férfi a nők ellensége, soha nem megyek férjhez!

—Akkor mit szeretnél?!

—Azt, hogy kijussak innen, aztán elmegyek valahová mélyre egy erdő közepébe, és ott élek magamban nyugodtan!

—Amíg fel nem fal téged egy vadállat, vagy éhen nem halsz. Nem egy nagy karrier. Én ennél sokkal jobbat ajánlhatok.

—Ugyan mit?!

—Mondtam már. Azt, hogy legyél a feleségem. Én ugyanis nem vagyok a nők ellensége.

—Nem a faszt!

—Pedig nem. Tudd meg, hogy máris van három feleségem. Ugyanis gazdag vagyok, megengedhetem magamnak. Kettő odakint vár rám, a folyosón, Möntilá és Omszi, őket épp most választottam ki ebből a GNÉ-ből, de van egy harmadik feleségem is otthon, Csivatella a neve vagy röviden Csivi, és őt úgy mentettem meg, hogy... - és itt Kidir hosszas mesélésbe kezdett. Íóé ámultan hallgatta. De Bárlikú úr is, az éles kanállal a torkán... ami nem volt kényelmes helyzet.

—Szóval, nem vállalhatom fel a Világ minden nyomorúságát – mondta végül Kidir – de a rendkívüli nőket szeretem begyűjteni, mert miért is ne! Ki bélyeget gyűjt, ki szép fegyvereket, ki söralátéteket... én úgy döntöttem, hogy különleges nőket gyűjtök. Csivi épp elég különleges, mert nagyon bátor volt. De te is bátor vagy... és persze Möntilát is „begyűjtöttem” hogy úgy mondjam, mert ő is különleges volt. Különlegesen szép dalokat játszott. És ő is bátor volt a maga módján. Meg Omszi is bátor volt, amikor leleplezte Ordamer aljas hazugságát. És meg kell mondjam neked, hogy nem nagyon örvidenék neki, ha most megölnéd Bárlikú urat. Tudod, ő az iskolám igazgatója, és bár tudok róla hogy sokan nem kedvelik mert szigorú meg ilyesmi, de én kifejezetten jó véleménynyel vagyok az öregről, ugyanis

tudd meg, hogy ha ő nincs, soha meg nem szerzem Möntilát, ez ugyanis rajta múlt. Meg kellett engedje. És nagyon helytelenítette azt is, hogy Ordamer éveken át becsapta Möntilát. Azaz, akármi is a véleményed a maszkulológusokról, de Bárlikú mindenféleképpen azok közé tartozik, akik a nők számára előnyösebben viselkednek, akikkel azért a nők jól ki tudnak jönni. Bárlikú nem kegyetlenkedik értelmetlenül, és vannak elvei. Amiket igyekeznek is betartani. Azt is megmondta odakint, hogy kérni fogja Ordamer leváltását. Akit pedig gondolom te, Íóé, nem kedvelsz.

—Persze hogy nem kedvelek, bár leharaphatnám a faszát!

—Na látod, ha most Bárlikút megölsz, azzal óriási szívességet teszel Ordamernek, aki azon fog röhögni egész este, hogy milyen jól járt, mert épp te ölted meg azt, akire ő annyira haragudott, s aki ki akarta őt rúgatni! Hát kell ez neked?!

—Jól van, baszd meg, nem ölöm meg a vén trottyot, le van szarva, nem érdekel, de akkor engedj már el, aztán ha valóban kész vagy feláldozni magadat ezért a főkosért, akkor gyere ide, mert a te torkodra teszem a kést, és az mindaddig ott is lesz, amíg csak biztonságba nem kerülök!

—Elengedlek, igen, de te csak ne tedd a kést a torkomra, mert jobb ötletem van. Ez pedig az, hogy most szépen elengedlek, kinyitom a bilincsedet, így ni... - és Kidír tette is amit mondott.

—Helyes, akkor most állj fel... - parancsolta Íóé.

—Dehogy állok, mondtam hogy nem akarom hogy késsel fenyegezz... hanem most szépen engedd el Bárlikút, megleheted, mert a pisztoly ott a kezében, engem akármikor lelőhetsz vele... aztán mi mindaddig idebent maradunk, te meg én, míg Bárlikú el nem megy és vissza nem jön...

—Erősítést hozva! Azt már nem!

—Szó sincs róla. Hanem hozza a megfelelő okmányokat, amiket kiállít arról, hogy te már az én feleségem vagy!

—Attól még kinyírhatnak engem!

—Semmiféleképpen sem. Eddig sem nyírtak ki, mert nagyon kiskorú vagy. Mint a feleségem, már kinyírható vagy az igaz, csak hogy egyedül csupán nekem van jogom megölni a saját feleségemet...

—Frászt, ott a rendőrség is...

—Persze. De azok csak akkor ölhetnek meg téged, ha már nagykorú lennél, és akkor bűnöznél. Én megölhetlek kiskorúként is, ha a feleségem vagy. De én ezt nem teszem, mert én a nőket nem megölni, hanem szeretni akarom és gyűjtögetni. Különben is, félsz tőlem talán?!

—Én, tőled?! - hörrent fel Íóé, és vadul villogó tigris tekintetet vetett Kidírré.

—Szóval nem félsz tőlem. Akkor ezt meg is beszéltük. Tehát most engedd el szépen Bárlikú urat, hogy hozza mielőbb az okmányokat, mert minél előbb szeretnék hivatalosan is a magaménak tudni téged, kedves Íóé! Na, húzd már be azt a kanalat hogy a fene essen bele a makacsságodba, aztán arra használd inkább a karodat hogy átölelsz vele, és megcsókolsz! Na tudod mit, nem is várom meg amíg rászánod magadat, megcsókollak én, aztán nincs más választásod mint hogy visszacsókolsz, vagy lelőj! De remélem van annyi józan eszed, hogy tudd: jobb a csók a halálnál!

Így is tett. Megcsókolta Íóét... pár másodperccel később azt érezte, hogy a kanál hegye az ő tarkójának nyomódik.

—Hozd a házasságlevelünket te főkos, vagy kinyírom a tanítványodat! - kiabálta

Bárlikúnak Íóé.

—Máris, máris! - kiáltotta az igazgató, azzal elrohant. Mófőlett megkőnnyeb-
bőlvő.

Ahogy eltávolodtak a folyosón Bárlikú léptei, Kidír így szőlt:

—Mőntilá, gyere be kőrlek.

—Rőgvest! - szőlt a felesége. —Miért hívtál? - kőrdezte aztán, amikor már bent
vőlt.

—Azért, mert biztos ami biztos, jobb ha tőbben vagyunk idebent amikor Bárlikú
hozza majd a papírokat. Nem hinném hogy vitézkedni akarna, de jobb az őva-
tosság. No és most kedves Íóé, én megragadom ezt a csőnya kőst markoló
kezedet, eltolom a tarkómtól, ugyanis most szépen felemellek, leűttetlek ide a
főldre, és megvizsgálom a lábujjadat! Elég jól értek az elsősegélynyűjtáshoz, és ha
csak ki van ficamodva, akkor helyrerántom. De ezt nem tehetem meg, amíg kőssel
fenyegetsz.

—Nem engedem!

—De engeded. Mert vagy megőlsz vagy hagyod, és hagyni fogod, mert a feleségem
akarsz lenni.

—Íóé, ne rontsd el a szerencsédet! Én bízom Kidírben. Ne őld meg. És ha
megőlőd, nekem is rosszat tennél vele.

—Minden főrő rohadék!

—Ezt nem tudhatod, mert még nem vőltál főrőnél.

—Ne vitázz vele Mőntilá, nem fog megőlni, nem olyan hűlye. Remek kis nő ez az
Íóé, én nagyon kedvelem, és nagyon fog ő is szeretni engem már holnap ilyenkor
is, mert van egy rakás titkom amit most nem merek elmondani, de ha hazajőttők
velem, megtudjátok... - azzal Kidír keze kinyűlt, megragadta Íóé csuklóját, és szép
lassan eltőta a nyakától. Majd karjaiba emelte a leányt, elvitte vagy három
lőpéssel odébb, mert ott nem vőlt pisis és szaros a cella padlója...

Megtapogatta Íóé lábujját. A leány egy hangot sem ejtett, de a teste őssze-
rándult, és arca hófehőre sápadt.

—Szerencséd van, azt hiszem csak kificamodott. Szorítsd őssze a fogadat! - szőlt,
azzal máris megrántotta a lábujját...

Íóé teste nagyot rándult, majd azonmód elernyedt.

—Csak nem halt meg?! - ugrott oda Mőntilá.

—Á, szerintem csak elájult a fájdalomtól. Gondolom amiatt is, mert ahogy látod,
alaposan őssze lett verve már, azt hiszem napok őta alig is aludt valamit, plusz
ott a főlelem, éhség, idegkimerűltség... fogd a pisztolyát Mőntilá, és oda ne add
senkinek! Itt az éles kanala is. - azzal Kidír leűlt a cella fala mellé tőrőkűlésbe, az
ájult Íóét pedig az őlébe emelte. Így várakozott, míg mintegy tíz perc műlva
megjőtt Bárlikú őr. Hozta a papírokat. Nem kellett a papírokért messzire mennie,
mert ilyen iratok természetesen vőtak a GNÉ irodájában. A lépteket hallva Kidír
kíméletesen felébresztette Íóét: ezt úgy érte el, hogy finoman befogta az orrát.
Ettől tőbbnyire hamar felébrednek az emberek. Sokkal kíméletesebb, mint a
pofozgatás...

A leány is tapasztalta, hogy elájult vagy elaludt, mert igencsak meglepődött,
hogy most Kidír őlében találja magát.

—Hogyan... de hiszen... hol a pisztolyom?! - kőrdezte azonnal, és már-már fel-
ugrott, de erre Kidír szorosan átőlelte.

—Nem lesz rá szűkséged. Bizz már bennem! Kűlőnben ott van Mőntilá kezében.

De nem lesz semmi baj.

—Nem engedem elfogni magamat!

—Én sem engedem, hogy elfogják a feleségemet... na, látod már itt is van Bárlikú úr!

Igen, az igazgató bejött, és nagyon elálmélkodott azon, hogy ilyen meghitt, szeretetteljes közelségben látja Íóét és Kidírt...

—Hoztam a papírokat, fiacskám! - szólt, és még valami mosolyt is az arcára erőltetett. Odanyújtotta a papírokat Kidír elé, aki megnézegette azokat.

—Hát valóban lehetséges volna?! - mosolyodott el Íóé is.

—Egyelőre nem. - válaszolta Kidír. —Igazgató úr, ez sajnos nem érvényes házasságlevél. Ez egy hat esztendővel ezelőtti nyomtatvány. Házasságlevél ugyan, de nem ÁIRGloSz szerinti. Márpedig akkor minden hivatalos iratot kivontak a forgalomból, ami nem az Általános IgazgatásRendészeti Globális Szabvány szerinti formátumú! Ez tehát immár nem érvényes. Kérem legyen olyan végtelenül kedves, és hozzon egy újat, ami már jó.

—Te rohadt szemét, szóval sumákolni akartál... - kiáltotta Íóé, és a teste meg-rándult, hogy felugorjon, de Kidír átölelte minden erejével, szinte birkózott vele... és ha Íóé idősebb is volt, de hát sokat jelentett, hogy Kidír fiú, és Íóé nagyon ki volt már merülve, és nem is volt most jó pozícióban valami harchoz, küzdelemhez... azaz Kidír végülis sikeresen visszatartotta. —Nyughass már, addig küldöm vissza, amíg csak nem hoz egy érvényeset, és tudom ám, hogy melyik az érvényes, és hogyan kell kitölteni azt... megtanultam nagyon alaposan ezzel kapcsolatban mindent nemrég, amikor Csivi a feleségem lett...

—De hadd kaparjam ki a szemét!

—Kedvesem, ne tolj ki velem, jó?! Nekem nagyonis megfelel, ha Bárlikú úr marad az igazgató, azaz ne vakítsad meg.

Hanem Bárlikú bátorsága megjött, most, hogy nem látott Íóé kezében fegyvert, így megkérdezte:

—De hát te *tényleg* feleségül akarod venni ezt a viperafajzatot?! Mert én csak neked akartam jót ezzel a kis trükkel!

—Nem viperafajzat, hanem sokkal veszélyesebb: igazi kobrakígyó! Csakhogy én szeretek kobrákat csókolgatni. - azzal valóban megpuszilta Íóé arcát. —Szóval igazgató úr, csodálkozom a hozzáállásán! Nemde maga mondta odakint Ordamernek, hogy mi maszkulológusok illik hogy betartsuk a nőknek tett ígéreteinket?!

—Igen, és e véleményemet fenntartom most is, de ez egy erővel kizsarolt ígéret volt, ami nem kötelezhet minket!

—Nagyon téved, igazgató úr! Nem állja meg a helyét az érve. Ha Íóé azt mondta volna magának, hogy csak akkor veszi el a kést a torkáról ha megígéri, hogy maga, tehát *maga igazgató úr*, feleségül veszi őt – akkor valóban, én is azt mondanám, hogy okosan teszi ha megígéri, és azután csak jót röhög a leányon, mert az valóban egy erővel kizsarolt ígéret, életveszélyes fenyegetés hatására tett ígéreteket pedig nem vagyunk kötelesek betartani természetesen! Ám ne feledje kérem, hogy nem maga tette ezt az ígéretet, hanem *én* tettem, és *engem* senki de senki nem kötelezett sem arra hogy bemenjek Íóéhez, sem arra, hogy ezt megígérjem neki. És most pláne nem kötelez senki erre, fenyegetve sem vagyok, és most, igazán minden kényszertől mentesen meg is erősítem azt a szándékomat, hogy őt haladéktalanul feleségül akarom venni, azaz nagyon

szépen kérem ne húzza az időt, mindőnknek úgy lesz a legjobb!

Az igazgató nagyot sóhajtott.

—Számítottam erre, mert kezdelek már kiismerni Kidír, és te fiam reménytelenül örült vagy! Tessék, itt vannak a jó papírok, idedugtam őket a másik zsebembe... ellenőrizd le bátran őket, köztük van Möntilá és Omszi papírja is, megcsináltam azokat is egy füst alatt neked! De búcsúzzunk is el egymástól, mert attól félek holnap nem találkozunk az iskolában, mert ez a vipera... vagy legyen neked kobra... még ma éjjel elvágja a torkodat! Kompletten örült vagy, hogy feleségül veszed!

—Csúnya beszéd ez igazgató úr, amikor mégiscsak a lekötelezettem!

—Ezt el is ismerem, bár remélem nem akarod úton-útfélen emlegetni... de ha már őszintén beszélünk egymással, akkor igenis megmondom neked azt, fiam, hogy az előbb nem sértegetni akartalak, hanem *valóban* kompletten örültnek tartalak! Plusz az a véleményem, hogy egyszerűen nem vagy maszkulológusnak való. Nem, ne ijedez, nincs semmi félnivalód... rendes ember vagyok én a magam módján, akármit is pofázzon a többi diák rólam... és azok most nem hallanak engem. Nem is mondom előttük. Szó sincs róla, hogy kirúgnálak az iskolából... színjeles lesz a bizonyítványod minden évben, akkor is ha olyan hülye leszel mint a segg, mert egy szót sem tanulsz, sőt, akkor is, ha be sem jársz soha az iskolába! Minden tanárt kirúgok, aki egyszer is nem jelest ad neked bármi feleletedre. Sőt, felelned sem kell, ha nem akarsz... és az sem érdekel ha mindenki azt mondja majd, hogy „csókos” vagy, a kedvencem, mert *valóban* az vagy, megmentetted az életemet. Tuti hogy ha te nem vagy, ez a nősténykobra csontig elvágja a nyakamat. Te Kidír akkor sem leszel kirúgva az iskolámból, ha ezentúl naponta a fejemen táncolsz és a mogyoróimmal tikitakizol. De attól még így magánvéleményként akkor is a szemedbe mondom, hogy nem vagy maszkulológusnak való! És tudod, miért?

—Talán bizony mert igyekszem komolyan venni a maszkulológusi alapelveket, és *valóban* korrektül bánni a nőkkel?!

—Azzal semmi baj nem lenne. Csakhogy te nem ezt teszed. Te a nőkkel nem *korrekt* vagy, hanem *szereted* őket. És ez nagy baj! Mert addig nincs semmi probléma, amíg egy vagy két nőt szeret a férfiember. De te *minden* nőt szeretsz, vagy mondjuk inkább így: *sajnálod* őket. Te fiam azon emberek közé tartozol, akik úgy vélik, a nők kevés joggal bírnak, és alapvetően csúnyán bánnak velük a társadalmunkban. Nem, ne tiltakozz! Kölyök vagy te még hozzám képest, és sok hasonlót láttam már. Ki is rúgtam mindet. Nem te lettél volna az első. Az a szerencséd, hogy, szóval... szóval, Íóé a te szerencséd. Mert te nagyon szorgalmasan készültél, láttam rajtad, tehetséges is vagy, de hiába, ha az érzelmeid szerint alkalmatlan vagy erre a munkára... ez olyan, hogy aki nagyon szereti az állatokat, és kedvenc szórakozása a kecskék és barikák simogatása, az okosan teszi, ha nem egy mészárszékbe megy dolgozni, pláne nem hentesnek. Épp azon gondolkodtam, hogy kirúglak a suliból, miután hazaértünk. Persze nem úgy, hogy halálra legyél kínózva... Hiszen nem tettél te semmi rosszat. Igazságtalan lett volna, hogy megöljelek. De meg lehet oldani a kirúgást anélkül is. És a *saját érdekedben* akartam így tenni, mert aki annyira érzelmes mint te, az nem jó maszkulológus. Az előbb-utóbb valami cifra hülyeséget követ el, persze a nők érdekében, és emiatt rajtaveszt, mert törvényteleniséget cselekszik. Előre látom, ez lesz a sorsod neked is. Tőlem nem kell félned, de jobb lenne ha pályát változtatnál, mert ha pechedre elvégzed a főiskolát és maszkulológus leszel, nem

adok neked öt évet, és bíróság elé kerülsz, mert valami nőt megsajnálsz, és hogy úgymond „megmentsd”, törvényteleniséget követsz el, azaz bűnöző leszel, mert szembeszállsz a szerinted igazságtalan törvényekkel! Mert ez teljesen logikus, te ugyanis *sajnálod* a nőt, és akit sajnálunk, azzal nem *korrektül* akarunk bánni, hanem *kedvezni* neki. Márpedig a nőknek kedvezni törvénytelen. Az már nem korrektség. Nem tudom értesz-e engem?

—Tökéletesen, igazgató úr. Szóval maga sajnál engem, mert érzелgős vagyok.

—Igen.

—Na de akkor a saját korábbi szavai szerint velem nem korrektül kell bánnia, hanem kedveznie nekem.

—Úgy is lesz, ezzel kezdtem e hosszas beszédemet.

—Akkor pedig arra kérem, tegyen meg mindent, hogy a legprofibb oktatásban részesedjem. Nem kell attól félnie, hogy a fejére nővök, és látványosan füttyölök az oktatásra, s be sem járok az iskolába. Nem kell nekem semmi látványos kivételezés. Sőt! Iskolája díszre akarok lenni. Azt szeretném ha megszervezné, hogy a hivatalos tanórák után legyen mindenféle komoly szakkör, ahol előre lehet tanulni az anyagban, mert én nem reggel nyolctól délután kettőig akarok tanulni, hanem reggel héttől már, és este hétig! A legjobb tanároktól! Mire se mennék vele, ha tanulás nélkül jó jegyeket adna nekem, mert hiszen én a főiskolára akarok felvételizni, és azt is el kell végezzem!

—Véged lesz. Bűnöző leszel belőled. Ez a véleményem öcskös, pláne azután hogy hallottam, miként basztál ki a saját apáddal is, hogy megments egy nőt, azt a Csivatella nevűt. Bűnöző leszel.

—Így magunk közt szólva ez valóban nem kizárt, de az az én dolgom, s addig jól fogok élni.

—De hát nem lenne neked jobb valami olyan pálya, ahol jól élsz, és nem fenyeget a börtön réme?!

—No jól van, akkor igazgató úr megnyugtatom magát: bár én maszkulológus akarok lenni, de alapvetően abszolút nem érdekel ez a szakma.

—Most már végképp nem értem, miért akarsz akkor maszkulológus lenni!

—Mert szeretnék a világűrbe menni. Idegen bolygókat látni... de nézzen csak rám, nem vagyok egy izomkolosszus. Ha űrpilótának jelentkezem, nem sok esélyem van rá, hogy sikerüljön. Én tehát azt a célt tűztem ki magam elé, hogy a bolygónk legislegelső maszkulológusa legyek, legalábbis a fiatalabbak közül akik testileg még alkalmasak az űrrepülésre, és ebben az esetben reális esélyem van rá, hogy amikor majd néhány év múlva emberes expedíciót küldenek a szomszéd Axor bolygóra, akkor felajánlják, hogy én legyek az a maszkulológus, aki az expedícióval tart! Márpedig én oda el akarok jutni, ugyanis mindenki tudja, hogy azon a bolygón réges-régen volt már emberi civilizáció, és én meg akarom fejteni, mi az oka annak, hogy végül kipusztult! Ez az én életem vágya, hogy ezt megfejtsem... ehhez képest minden olyasmi hogy nők, maszkulológia, akármi, az csak mellékes esemény, merő jelentéktelenség!

—Hm... hát, így már más! Bár így is maszkulológus leszel, de *talán* kihúzod addig botrány és bűnözés nélkül, amíg eljutsz álmaid bolygójára... igen, a kutatómunka, az valóban nagyon nekedvaló lenne.

—Magam is úgy érzem. De ahhoz rengeteget kell tanulnom.

—Jól van fiam. Meglesz amit kértél, még több is, sőt, van némi kapcsolatom, *talán* még abban is tudok segíteni, hogy okvetlenül bekerülj a főiskolára. De ne

engem szídj a következményekért!

—Köszönöm igazgató úr, bár remélem a felvételi megy majd a saját érdemeimből is. De azért megnyugtató volt ezt hallani valóban.

—Tényleg sajnállak. Túl jó ember vagy te, Kidír, de az nem való a mi pályánkra.

—Hiszek abban, hogy a jósággal több érhető el, mint a rideg, parancsuralmi viselkedésmóddal.

—Épp erről beszélek, hogy ez a baj, hogy ebben hiszel... na mindegy. Megpróbálom nem idegesíteni magamat a hülyeséged miatt, mert ismerem azt az embertípust aki te is vagy, s tudom, hogy ezt úgyis lehetetlen kibeszélnem a fejedből. Nem is emiatt mondtam el, csak a saját lelkiismeretem megnyugtató végett. Végeredményben ha örült vagy is, de néha jó egy örült a háznál... néha életmentő lehet, mint az most is történt... mert kétlem, hogy egymillió férfiból egyetlenegyét is találtam volna, aki bemegy ide, hogy tús legyen helyettem... Na mindegy. Mindenesetre annak örülök, hogy továbbra is szándékozol tanulni, legalább nem lesz olyan feltűnő a kivételezett mivoltod, s így nekem sem kell annyit szégyenkezni... így is tudja majd mindenki, hogy mi a helyzet veled és velem, de mégis kevésbé csökken majd a tekintélyem. Hanem a feleségedet... úgy értem *ezt* a feleségedet, Íóét, ezt soha de soha nem akarom meglátni nemhogy az iskolában, de annak a közelében sem!

—Ez csak természetes, igazgató úr kérem.

—Jó, akkor ezt megbeszéltük. Van esetleg valami speciális kívánságod még, most hogy négy szemközt vagyunk?

—Hogyne volna. Mindenekelőtt ha lenne olyan végtelenül kedves, és megadná a magán-telefonszámát, mert ugye jó az ilyesmit tudni...

—Ha hazaértünk, elküldöm a te telefonodra.

—Aztán szeretném, ha az autóbusz egészen hazáig vinne engem a feleségeimmel, mert szegény Íóénak ki volt ficamodva a lábujja, és emiatt nehéz lenne neki a járás.

—*Szegény Íóénak...* elárulom, nem igazán tudom sajnálni! De nem gond, haza leszel szállítva.

—És van odakint még egy lány a többiek közt, akit szeretnék magamnak. Persze őt is a kedvezménnyel együtt. Abban a csoportban van, amit maga is kijelölt, igazgató úr. Úgy érzem megérdemli hogy kikerüljön innen, mert elárulom, Ordamer hazugságára úgy figyeltem fel, hogy ez a leány fintorogni kezdett Ordamer háta mögött.

—Az bizony nem nagy bátorság, ha csak a háta mögött fintorog... de mindegy! Nekem már minden mindegy! Ki fogom hirdetni, hogy a bátorságodra való tekintettel őt újabb leányt választhatsz, és teljesen mindegy milyen csoportból, mindenképp jár neked a kedvezmény! Sőt, visszamenőleg megadom a kedvezményt neked Möntilára is.

—Hálásan köszönöm igazgató úr.

—Hagyd a hálálkodást, az az én dolgom... na, jössz akkor?

—Persze. - és Kidír megmozdult. De amikor érezte hogy Íóé is fel akar állni, így szólt gyorsan:

—Maradj csak az ölemben, kincsem. Neked most nagyon fájdalmas lenne a járkálás, és különben is ki vagy merülve. Majd viszlek, elég erős vagyok hozzá, hogy elbírdalak az iskolabuszig. - azzal úgy is tett, és a karjaiban vitte ki a leányt a cellából.

Persze, mire kiért vele az udvarra, már a teljes GNÉ hallott róla, hogy túszerződő akciót hajtott végre a cellájában Íóé, és azt is hallotta mindenki, hogy Kidír oldotta meg a válságot úgy, hogy önmaga ajánlkozott túsznak az igazgató helyett, sőt pisztolyt is vitt a terroristanőnek! De azt is hallották, hogy Kidír állítólag feleségül venné ezt a nőt...

Sok nő itt a GNÉ-ben nem látta még soha Íóét, mert a leány oly kevés időt töltött még itt velük. Most ezek mind kíváncsiak voltak rá, miként is néz ki ez a vad leány, sőt, hogy egyáltalán lesz-e valami a házasságból, vagy ez csak egy csel volt Kidír részéről... leginkább azonban nem is ők, hanem Kidír iskolatársai voltak kíváncsiak! Azok után, hogy Kidír kiválasztotta magának a hozzá képest olyannyira idős Möntilát, el voltak rá készülve, hogy most valami izomkolosszus vonul ki az udvarra Kidír háta mögött, vagy épp előtte. Mert nem mindegyikük hallotta, amikor Ordamer azt mondta, hogy ez az Íóé csak 13 esztendő és nem egy izompacsirta. De még akik hallották ezt, azok is valami látványosan félelmetes nőre számítottak.

Hát nem így volt. Egyáltalán, Íóé ki sem jött, ugyanis nem *jött*, hanem *hozva volt* – Kidír hozta a karjában. És nehezen lehetett volna szájalmasabb teremtetést elképzelni. Éppen csak nem sírt. De oly vékonyka volt, olyan gyengécskének nézett ki, s annyira rongyos és összevert volt, hogy sokan ezt látva egyszerűen hitetlenkedni kezdtek, hogy ez a nő okozta volna ezt a hatalmas felfordulást?!

—Ez az ázott veréb, ez lenne az a félelmetes nőtényfenevad?! - szólalt meg hirtelen a síri csendben Kidír egyik iskolatársa. —Na hallod Kidír, te is jól bevásároltál ma a nőekkel: előbb Möntilát, aki nemcsak anyád lehetne, de ha kicsit is igyekszik, a nagyanád is, aztán meg ez a vakarék, aki még csak nem is szép, és olyan ramaty, mint akin keresztülment egy úthenger!

Erre a fiúk köréből többhelyütt kitört a kacagás. De bezzeg rögvést elhallgatott, amint megszólalt az igazgató! Még hozzá gyanúsán szelíden.

—Hogy is hívnak téged, fiacskám?! Különben meg mindegy, ne is fárassz a neveddel. Hé ti többiek, kapjátok csak el!

—Engem?! Hé, hé... minek?!

—Ki vagy rúgva. Ez pedig remélem tudod mit jelent! Holnap az egész iskolának biológiaóra, az emberi test belső felépítéséről! Élveboncolás. Te leszel az alanya. Kirúgtalak, mert maszkulológushoz méltatlan viselkedést engedtetél meg magadnak, amikor a szavaiddal egyik maszkulológustársadat próbáltad kigúnyolni, megalázni! Pláne egy *olyan* maszkulológust, aki az imént hajtott végre egy roppant hőstettet, miközben hőstette által megmentette egy férfi életét! Aki különben, be merem vallani de úgyis tudja mindenki, én magam vagyok!

—Ne, ne! Kegyelem! Én azt nem úgy gondoltam, én...

—Tömjétek be a lepcsés pofáját, aztán bilincseljétek meg, és dugjátok be a busz aljába, a csomagtartóba! - parancsolta az igazgató, és ez bizony úgy is lett...

Na de erre elkezdett sírni az egyik leány, hogy hát ő aztán a legszerencsétlenebb nők egyike, mert ez a fiú, aki eszerint holnap ki lesz végezve, ez épp őt választotta feleségnek, de most mi lesz vele!

—Mi lenne, maradsz itt a GNÉ-ben és kész! - förmedt rá az igazgató.

—De igazgató úr kérem – szólalt meg erre Kidír – kérem ne ítélkezzék ilyen keményen a fiú felett! Ezzel ugyanis valóban megölnénk ezen ártatlan leányzó reménységét is, s ez az én saját hírnevemen és becsületemen ejtene foltot, mert én lettem

kigúnyolva, és emiatt olybá tűnne, mintha miattam lenne megfosztva e leány a jó férj adományától!

—Márpedig ez úgy lesz a fiúval ahogyan mondtam, mert nem tűröm, hogy elkanászkodjanak a növendékeim! Fegyelemnek muszáj lenni! Ellenben hogy meglegyen az örömed és ne érje kár ezt a leányt, emiatt, s a rendkívüli helyzetre való tekintettel úgy rendelkezem, hogy ő a tied lehet ha akarod, Kidír, méghozzá olyan feleségként, akinek minden költségét az iskolánk fizeti, 100%-ban, amíg csak nálunk tanulsz! És hasonlóképp Möntilá és Omszi költségeit is állja 100%-ban az iskola. És ezen felül még kiválaszthatasz öt másik leányt is, akármelyiket, mindegy melyik csoportból, ugyanilyen feltételek mellett, tehát mondhatni hogy ajándékba. No szóval kell-e neked akkor ez a leány?

Hogyne kellett volna... és Kidír kiválasztotta még a neki legjobban tetsző öt másikat is – köztük volt a fintorgós is. És mindenki irigyelte őket, rémségesen... a fiúk természetesen Kidírt irigyelték, a GNÉ többi nője pedig e szerencsés leányokat. Ezután pedig beültek a buszba, Kidír leghátulra telepedett, nőinek koszorújába, de a sebesült Íóét itt is az ölében tartotta... szinte úgy nézett ki, mintha háreme volna. És tulajdonképpen az is volt, háreme, elvégre kilenc feleség talán már némi joggal mondható háremnek... ezzel a nőcsapattal a busz jelentős részét kisajátította.

Aztán hazahajtottak.

Minthogy a GNÉ-ből eltávozva Kidír háza útbaesett az iskola felé haladva, így itt álltak meg először a busszal, Kidír kiszállt, a női is, illetve Íóét most is a karjaiban vitte... a busz azon nyomban indult is tovább. Mire azonban Kidír elért a lépcsőház bejáratához, annak máris kinyílt a kapuja, s azt természetesen Csivi tárta ki neki. Úgy látszik, figyelhette valahonnan az ablakból a jöttüket. És igen-csak elálmélkodott e nagy nősereg láttán!

Ám nem szólt egy szót sem, míg mindegyikük be nem ért a lépcsőházba, a kíváncsi tekintetektől távol, akkor aztán becsukta az ajtót, és így szólt:

—Ha jól sejtem, ez a sok nő mind a feleséged, igaz?

—Persze, ugyan mi mások is lehetnének?

—Hát drága szerelmem, akkor most azt mondom neked, hogy kizárólag amiatt nem ugrok a nyakadba összepusztítani téged e roppant hőstettért, mert foglalt a karod... márpedig nem akarom megkockáztatni, hogy nagy szeretetrahamomban összenyomorgassam ezt a szegény, sebesült nőt, akit cipelsz... gyere, hozd is be gyorsan a lakásunkba, hogy megvizsgáljam, ellássam a sérüléseit...

—Nem kell aggódni, remekül vagyok... legalábbis most már, hogy kikerültem a Ganéból! Csak ki volt ficamodva az egyik lábujjam, amit Kidír helyrerántott ugyan, de azóta is a karjaiban visz, mert egy perverz állat, állandóan csak ölelget és tapogat, aztán meg persze azzal kábítja az agyamat, hogy ő csupán nekem akar jót, mert engem muszáj vinnie... pedig muszáj lesz letennie nagyon gyorsan, ha nem akarja, hogy a pisilést is a karjaiban intézzem el! - vágta rá Íóé.

—Bátran csorgassál csak, attól sem leszek koszosabb, mint a véres rongyaitól... - válaszolta Kidír nyugodtan, szemrebbenés nélkül. De Íóé azért mégis megtartóztatta magát amíg Kidír be nem vitte őt a lakásba, ott aztán megmutatta neki, merre a fürdőszoba, a mellékhelyiség... és valóban, miután letette, Íóé ha sántikálva is, de képes volt egymaga elmenni mindenhová a lakásban. És persze hogy azzal kezdte, hogy alaposan lezuhanyozott. Jó forró vízben. Nagyon élvezte,

mert a GNÉ-ben a nőknek csak hideg víz jutott, legfeljebb nagyon néha langyos, de ő még hideg vízben sem fürödhetett hetek óta. És persze fürdés előtt igenis megvizsgálta őt Csivatella, de semmi veszélyes sérülést nem fedezett fel rajta. Viszont mondta, hogy szerinté Íóé veszélyesen alultáplált...

—Mi legyen ha nem alultáplált, amikor hetek óta nem kajáltam tisztességesen?!

—Akkor most javaslom hogy mosakodj meg, s mire végzel, kitálalok neked mindenféle finomságokat, ami csak szem-szájnak ingere, és ehetsz amennyit csak akarsz! A többiek is! Közben meg meséld majd el, hogy miként kerültél ilyen helyzetbe! Amíg pedig fürdesz és én tálalok, azalatt Kidír mesélje el nekem, miként tett szert ennyi sok nőre, mondhatja nyugodtan, tudok én rá fülelni tálalás közben is... amiben különben is kell hogy segítsen nekem Koncsi.

—Micsoda?! Koncsi itt van nálatok?!

—Igen, csak egy szomszédos lakásban.

—Koncsi?! Az az énekesnő, aki...

—Igen, az. Csak amiatt nem láttad most amikor megjöttél, mert gyakorol épp. A stúdiót ugyanis nem ebben a lakásban tartjuk fenn neki.

—De hiszen akkor én mázlista vagyok, mert egy lázadó csoporthoz kerültem!

—De nemcsak mázlista vagy, hanem nehézfejű is, ha eddig tartott, hogy erre rájössz... de jó ha megjegyzed, ennek én vagyok a vezetője, és azt kell tegyed amit mondok, azaz nem megengedhető, hogy a saját fejed után menj, különben veszélyezteted a terveinket!

—Persze hogy te vagy a főnök, semmi vész, értem én... de hogy én ennek mennyire örvendek! Amióta csak az eszemet tudom, Koncsiért rajongtam ráadásul!

—Akkor most ne beszélj már annyit, mosakodj meg, mert nem illik hogy így jelenj meg a művésznő előtt... - azzal Csivi ment is, hogy szóljon Koncsinak, s együtt kitálaljanak e nagy nőszeregnek, s meghallgassák Kidír élményeit is.

Kiderült aztán, hogy ez mégsem egészen úgy lesz, ahogyan azt Csivi eltervezte. A dolgok ugyanis már az első pillanattól kezdve sem mentek az elképzelései szerint. Mert ugye, ő csak odabent a fürdőszobában mondta el Íóének, hogy Koncsiért megy, erről senki nem hallott semmit az „új nők” közül, csak annyit láttak, hogy Csivi kimegy valahová, de hát nem mentek utána, mert nem ismerik még itt a járást, meg amúgy is Kidír mellett a helyük... ami különben jó is volt nekik, mert Kidír is tudta némely finomságokról, hogy merre lelhetőek fel, s ezeket most csak úgy előételként a nők elé pakolta. Amitől a lányok el voltak ragadtatva, mert itt nem arról volt szó, hogy öt deka méz fejenként, hanem volt mézből egy nagy üveggel, majdnem öt kiló, meg volt több tábla csokoládé, meg került elő epres joghurt is a hűtőből...

A nők nem győztek neki hálálkodni.

Na de aztán pár perc múlva megérkezett Csivi, Koncsival együtt! És Koncsi a szokása szerint tüneményes volt, ápolt, tiszta, előkelő, valami csodás ruhakölteményben... és mert ő épp elég híres valaki volt már a letartóztatása előtt is, hát majdnem minden leány felismerte őt! És nem győztek ámulni!

—Koncsi! Hát te vagy az?! - kiáltotta azonnal Möntilá, amint észrevette az énekesnőt.

—Miért is ne lehetnék épp én magam Koncsi? - kérdezte vissza Koncsi, szokása szerint kérdéssel válaszolva a kérdésre. Ez a szokása különben eléggé idegesítette is Kidírt... bizony, hiába hogy Csivi létéről alig tudott valaki Kidíren kívül, és

hiába hogy Koncsi még most is az egész bolygó legnagyobb énekes-sztárja volt, még ha már sok szempontból rossz értelemben is mert körözték – Kidír akkor is Csiviért bolondult. Pedig még Csivi is azt mondta, hogy Koncsi sokkal szebb... ezt Koncsi is így gondolta, és majdnem minden férfi is ezt mondta volna, egyedül Kidír nem! És azt Kidír is elismerte, hogy Koncsi hangja szebb, mint Csivi hangja. Bár tulajdonképpen Csivi is gyönyörűen tudott énekelni, ha nekidurálta magát. De ritkán szánta el erre magát, és *annyira* azért nem ment neki szépen az éneklés, mint Koncsinak. Koncsi azt mondta Csiviről, hogy Csivi tulajdonképpen lehetett volna olyan híres énekesnő mint ő Koncsi, de csak ha kifejezetten az éneklésnek szenteli az egész gyerekkorát, még hozzá *nagyon* jó tanárok felügyelete mellett. Na de Csivi számára az énekelgetés egy fölöttébb mellékes valami volt eddigi életében... ahhoz képest hogy alig foglalkozott a zenével, még kifejezetten tehetséges valaki volt e téren, és ezt Koncsi is készségesen elismerte.

Na de akkor is úgy volt ez, hogy Koncsi egy egész sereg apró szokással rendelkezett, melyek Kidírt módfelett idegesítették. Ilyen volt az, hogy nem bírta ki, hogy örökkön-örökké ne kérdezősködjön, sőt, a hozzá intézett kérdésekre is majdnem mindig kérdéssel válaszolt. Csivi ezt aránylag jól bírta, de Kidír már nemegyszer felcsattant idegesen, és ráripakodott a művésznőre, hogy márpedig őt ne oktassa ki, mint a hülyegyereket, holmi rávezető kérdésekkel... Koncsi pedig csodálkozott, min van úgy kiakadva Kidír, amikor ő ezt nem annak szánta. És az volt a véleménye, hogy Kidír lehet éppenséggel jó szándékú fiatalember, még nagy hős is, és hálás is neki mert megmentette, de akkor is az a helyzet, hogy Kidír egy modortalan tahó, durva és érdes a jelleme mint egy súrolókefe, és különben is, olyan mogorva, mint egy befagyott mocsár februárban, egy éjféli hóvihar kellős közepén!

De még sok más apró idegesítő szokása is volt... például hogy nem volt időérzéke. „Mindjárt jövök” - szokta mondani néha, vagy azt, hogy „Már ott is vagyok” - aztán ha megjött egy óra múlva, az már nála rendjénvalónak számított. Ha pedig Kidír utánakiabált hogy na mi lesz már, akkor ártatlan arccal mondta, hogy hiszen még nem is telt el sok idő, min van úgy oda Kidír, ő nem tud repülni, ő igyekezett...

Kidír meg is állapította magában, hogy ha nem így kerülnek össze, ilyen kalandosan, akkor biztos is hogy soha feleségül nem vette volna Koncsit, legyen akármilyen nagy színésznő és énekesnő is különben. Ő egyszerűen egy elkényeztetett nyafkának tartotta Koncsit. Akinek kifejezetten szerencsétlensége, hogy pici korában megtanították olvasni, mert különben soha az életben nem szánta volna el erre magát. És valóban, most hogy vele és Csivivel élt Koncsi, olvashatott volna amennyit csak akart – de kizárólag arra használta az olvasástudományát, hogy lejegyezze a maga által kitalált dalszövegeket, s ha kellett, el is olvassa ezeket. Soha könyvet nem vett volna a kezébe... ellenben szeretett csodálkozó képet vágni minden apróság hallatán, a fejét oldalra fordította s úgy nézett szinte félszemmel a beszélgetőpartnerére, a szavak végét gyakorta affektálva elnyújtotta... Kidír legnagyobb szerencséjére azonban Koncsi szeretett egyedül aludni, erre bőven volt módja a roppant házban, s emiatt Kidír nem lett az idegbajba kergetve miatta. Meg is mondta az ő Csivijének, hogy ha Koncsi nem lenne körözés alatt, rég átpasszolta volna a nőt apukájának, Kirmizigul úrnak, ahogy ő passzolta át neki Csivit... apukája biztos nagyon örvendene Koncsinak, hiszen nagy rajongója!

—Ha azonban egy szobában kéne laknom ezzel a felvágós buta libával, diliházba kergetne egyetlen hét alatt! - magyarázta Csivinek. —Én az olyan nőket szeretem

mint te: akik megbízhatóak! Ha megbeszélünk valamit, az legyen úgy, legyen betartva, ha mondok valamit ne keressenek benne holmi „mögöttes indokokat”, a tíz perc az pontosan hatszáz másodperc legyen, vagy mondjuk kilenc perc és tizenegy perc közti időtartam és ne két vagy három óra... ha később jön meg mint ahogy terveztük, akkor arra a kérdésre, hogy „mi tartott ennyi ideig”, erre a nőm mondja meg, hogy mi tartott ennyi ideig, és ne visszakérdezzen ártatlanra tágult szemekkel, hogy „aggódtál talán?”... Iszonyú!

—Komolyan apádnak adnád Koncsit? - kérdezte erre Csivi.

—Naná!

—Lemondanál az egész bolygó legnagyobb sztárjáról?

—Persze!

—Tudod te, hány férfi lenne boldog ezzel a nővel?!

—Gondolom sokan, de egyik sem én vagyok! Én téged szeretlek. És még ha akarnék is magamnak más újabb nőket, de nem egy ilyen Koncsi-félét. Elismerem, énekelni nagyon tud, de ezen kívül biztos is hogy semmit, a stílusa meg olyan izé... szóval, nem nekem való, na!

—Akkor viszont ha ilyen szándékaid vannak, hogy majd valamikor továbbpasszolod, előnyös volna, ha nem bújnál vele ágyba.

—Eddig se tettem. Néha ugyan megkísértett a gondolat, de akkor mindig művelt valamit, amitől elment a kedvem tőle. No semmi szörnyűt, csak, szóval... eh, nem az én esetem!

—De ezután se bújj vele ágyba. Például, egy gyerekszülés nagyon megkomplikálná az életünket, és irtómód megnehezítené a terveinket. És nem hiszem hogy Koncsinak volna esze védekezni a terhesség ellen, de ha mondjuk is neki, biztos hogy idővel megfeledkezik róla. Aztán meg, ha már adsz valakinek ajándékot, az legyen minél nagyobb ajándék! Koncsi még szűz, tehát maradjon is az! Mi a véleményed?

—Az, hogy bölcsen szólottál, szerelmem!

Így aztán Koncsi ugyan náluk lakott, de inkább csak vendégként mint feleségként. S bár elismerte hogy itt messze sokkal jobb mint a börtönben, de képes volt nemegyszer szóvátenni nagy pofátlanul, hogy ő bizony több figyelmességhez szokott hozzá...

—Hatalmas Űrszemét – sóhajtott ezt hallva Kidir – pedig már gondolom kissé benőhetett a feje lágya, mert volt már dutyiban! Gondolom, minden tőle telhetőt elkövet hogy visszafogjon a stílusából és alkalmazkodjon hozzánk – milyen lehetett korábban, amikor még tényleg azt hitte, hogy az egész világ körülötte forog?!

Ha Koncsi eddig elhanyagolva is érezte magát, az biztos hogy *most* kielégült minden hiúsága! Mert alig rikkantotta el Möntilá azt a nevet hogy „Koncsi”, rögvest kirontott a fürdőszobából Íóé, de olyan sebesen mintha soha nem is lett volna kifícamodva a nagylábujja, kirohant úgy ahogy volt, pucéran, nedvesen, törülközés nélkül, és ezt kiabálta:

—Hát te vagy Koncsi?! Ó, hogy én mennyire örülök hogy láthatlak! Soha nem hittem volna, hogy találkozhatom veled! Hogy én milyen szerencsés vagyok, hogy élőben láthatlak!

De Kidir többi felesége is ott lelkendezett, és hozzá teljesen őszintén. Némelyiküket ugyan nem nagyon érdekelte a zene, és korábban Koncsival sem törődtek, ám ez nagyonis megváltozott azóta, hogy Koncsiról kiderült, hogy tud

olvasni, hogy emiatt letartóztatták, hogy aztán csodás módon megszökött, és hogy azóta is bosszantja a hatóságokat a Világhálóra feltöltött lázító szövegű dalaival... ezek némelyikét az itt levő nők egyike-másika meg is tanulta! Kevés lehetőségük volt ugyan efféle dalhoz hozzájutni, de ha valamelyiknek valahogy sikerült ez és megtanulta, többnyire gyorsan továbbadta, azaz megtanította annak, akinek csak tudta... szórakozási lehetőségük úgyis olyan kevés volt a GNÉ-kben a nőknek. Azaz Koncsi igazi hős volt a legtöbb nő szemében, az egész bolygón! A nők hőse! A legnagyobb hősnő! És most itt ül velük szemben! Minő boldog pillanat is ez!

Koncsi tehát fölöttébb jól érezte magát most, sütkérezhetett a dicsőség fényében. De Kidírré is mindjárt másképp pillantott mindegyik felesége. Hiszen ez nagyszerű, hogy épp az ő feleségei lehetnek, mert Kidír is egy roppant hős, mert bizonyára ő mentette meg nekik Koncsit... ezt különben maga Koncsi sem tagadta.

—Ez a Kidír egy goromba pokróc, de amúgy rendes fiú, és ha ő nincs, lehet hogy már nem is élek! - mondta.

—Nem is igaz hogy goromba, nagyon rendesen bánt velem, és nagyon szeretem őt! - mondta nem is akárki hanem Íóé, a „nősténykobra”, azzal ahogy volt, pucéran és még mindig csuromvizesen beült Kidír ölébe, majd egy durva mozdulattal lerántotta Kidír fejét, és mohón szájon csókolta. —Szeretem őt! - mondta aztán. — És kérlek Kidír bocsásd meg, amiért annyi sok rosszat gondoltam és mondtam rólad!

—Nincs mit megbocsátanom, amit tettél, egészen természetes volt a helyzetemben.

—Na de most már mindent tudni akarok, halljuk a részleteket! - követelte Csivi. Erre Kidír elmesélte neki az eseményeket.

—Hát elég kicsin múltott akkor, hogy nem lettél kirúgva... - tűnődött a leány. —Na de most akkor mondja el Íóé, hogy ki is ő és mitől került ilyen leamortizálódott állapotba!

—Hát az röviden úgy volt, hogy volt egy kötelező orvosi vizsgálat, amin nekem is részt kellett venni... minden nőt megvizsgáltak valamiért az utcánkban. Talán valami járványvédelmi izé, vagy tudomisen... no és ekkor kiderült, hogy a vércsoportom AB. Ez pedig tök gáz, mert anyám vércsoportja igaz hogy B, apám azonban többszörös véradó, és emiatt nagyon jól tudta magáról, hogy az ő vércsoportja nullás! Szóval tök ciki volt, de annyira, hogy egészen bemérgesedett... és felelősségre vonta anyát, no és erre kiderült hogy anyát akkor régen megerőszték... ő meg szegény nem szólt, mert félt hogy akkor apa visszaküldené őt a Ganéba, vagy akár meg is ölné... vagyis hát nem az apám, csak annak hittem eddig... és annyira bepipult, hogy iszonyúan összeverte anyát, és azt mondta hogy megöli, és fojtogatni is kezdte, és anyának már gúvadt ki a szeme... no és akkor én beleállítottam a hátába a kenyérvágókést.

—Meghalt?

—Persze. És inkább ő, mint anyám...

—Ejnye... és ezután?

—Hát ugye, ezután mindenféle problémák merültek fel... anyám persze hogy visszakerült mégis a Ganéba, mert már nem volt férje... de ez még mindig jobb azt hiszem, mintha hagyom hogy megfojtassék... és én is odakerültem. Csakhogy nekem ott baromira nem tetszett! Például, rögvést hatalmaskodni akart velem az egyik smasszer... azt mondta, csak akkor mondja meg, hogy melyik az ágyam, ha leápolom a farkát...

—Hogy mit csinálsz? - kérdezte Möntilá.

—Leszopom. Mert ha nem szopom le, akkor aludjak odakint a folyosón a hideg csempén.

—És erre te? Gondolom, nem szoptad le?

—Hát ha az szopás hogy beveszem a farkát a számba, akkor bizony hogy leszoptam! Örökké emlékezetes maradt neki az a leápolás azt hiszem... mert én bevettem ám a farkát a számba, de be ám, hanem aztán nem azt tettem hogy a nyelvemmel simogattam volna, hanem úgy ráharaptam ahogyan csak bírtam! És még csak el sem engedtem a ráharapás után, rágtam teljes erőből... az sem érdekelt hogy ütötte a fejemet. Végülis úgy megütött hogy majdnem elájultam, gondolom amiatt volt ez csak „majdnem”, mert az ütéstől messzire gurultam tőle, de nem is bántam ám a nagy frászt, mert a farka vége ott maradt a számban... gondolom, azóta más nőket már nem zsarol meg, hogy szopjanak neki!

—Ez az! Remek kislány vagy! - dicsérte meg őt Kidír. —Így kell elbánni az efféle mocskokkal! És ezután mi lett veled?

—Mi, mi, sejtethet! Iszonyatosan összeverték... a pasit viszont kirúgták. Mondjuk, egy darabig úgysem állhatott volna munkába... de ki is rúgták, mert le se tagadhatta volna, hogy mit akart tőlem... engem viszont nemigen büntethettek meg a verésnél jobban, mert nagyon kiskorú voltam még.

—Akkor miért vertek meg egyáltalán?

—Azért Kidír, mert azt mondták, ez a részemről önbíráskodás volt, jelentenem kellett volna az ügyet a smasszer felettesének... de ki a francnak, oda se engedett volna a főnökéhez, azt sem tudtam ki a főnöke, nem mondta volna meg, és úgysem hittek volna nekem... még megbüntettek volna rágalmazásért! Na szóval jól megverték. De annyira, hogy a gyengélkedőbe kerültem. És amíg ott feküdtem, az az ötletem támadt, hogy megszököm. Az ablakon nem volt rács, mert ez a negyedik emeleten volt... kimásztam, aztán meg le, az ereszcsonatán. És aztán persze pénz kellett, meg ruha, minden... hát én azt tettem, hogy nem szöktem messzire, hanem csak a Gané igazgatójának autójáig, ott meg bemásztam a csomagtartóba. És amikor hazaért, én megvártam míg bemegy a lakásába, majd kimásztam a csomagtartóból, és elbújtam. Reggelig vártam, arra, hogy elmenjen otthonról. Akkor aztán bementem a házába, még jó korán, a feleségét aki még az ágyban feküdt fejbevertem egy üveggel hogy hadd ájuljon el, azután összekötöztem, és elvittem minden pénzt amit találtam, meg jól be is falatoztam, meg találtam egy pisztolyt, azt is elvittem... és később használtam is a pisztolyt, mert amikor már nagyon kellett valami kaja, mindig azt tettem hogy bementem valami házba ahol úgy láttam nem él más csak egy egyedülálló férfi, azt lelőttem és raboltam amit tudtam! Persze, idővel elfogtak... de én újra meg újra elszöktem, és ebben semmi rosszat nem találok, mert muszáj nekem is élnem!

—Hát te aztán nagyon vad leány vagy! - ölelte őt át Kidír. —De nekem tetszel.

—Hogy férhet egy nőbe ennyi vadság...! - ámult Möntilá.

—Most mit csodálkozol, volt honnan örököljem, ha már a nemzőapám is olyan vad volt, hogy erőszakból fogantam...

E beszélgetés után Csivatella megmutatta Kidír új feleségeinek az egész épületet, az ő titkos mini birodalmukat, és ettől mindegyikük el volt ragadtatva. Ennek nagysága ugyanis már-már megközelítette a GNÉ méretét, ellenben ez az egész egyedül az övék volt! És nem voltak örök, smasszerek, nem kellett

megszakadniuk az egész napi fáradságos munkától, és Csivi mondta nekik, hogy a zaba miatt se aggódjanak, itt nem olyan undok ocsmányságokat kell ám enniük, mint a Ganében...

—Mert van ám pénzünk, a derék halottaink nyugdíjából, de meg aztán Kidír megkapta a szuperkiemelt ösztöndíjat is... és épp emiatt nem győzőm az eszetekbe vésni, hogy bizony ha Kidír azt akarja, igenis „le kell ápolnotok” a farkát, meg mindent megtenni amit csak mond hogy jól érezze magát, mert jó közérzetű ember jobban képes tanulni! Az pedig nekünk elsőrendűen fontos, hogy Kidír kiváló tanuló legyen. A bolygó első maszkulológusa! Tehát neki talán még arra sem szabad az időt rászánni hogy kimenjen vécére, helyesebb ha van egy bili a szobájában és abba csinál, s azt valamelyikötök kiviszi, sőt, hogy picit túlozzak, ha felállt a biliről már a fenekét se ő törölje ki hogy ezzel is időt spóroljon, mert ehelyett is tanulnia kell!

—Hát azért ez nagyon durva ám, ennyire azért nem akarok elkényelmesedni! - kacagott Kidír.

—Miért kell, hogy Kidír állandóan tanuljon? - kérdezte Omszi.

—Mert a helyzetünk nagyon kényes. Végeredményben mégis megvan a veszélye annak, hogy valaki felfedezi, hogy e házban senki nem lakik rajtunk kívül...

—Tényleg, hiszen apád, aki e társasházi szövetkezet elnöke volt, meghalt! Ki most az elnök?! - kérdezte ijedten Kidír.

—Te. Már egy teljes napja! - felelte nyugodtan Csivi.

—Hogyhogy?!

—Amíg nem lettél nagykorú, apám maradt az elnök, mert hiába volt halott, de ezt sehol nem jelentettem be. Szerencsére senkinek nem tűnt fel, hogy halála után is intéz még ezt-azt... persze ha nagyon utánanéznék feltűnhetett volna, de kinek jut eszébe azt ellenőrizni, valaki él-e még! Hiszen rendben mennek a dolgok, fizeti azt, amit kell... Na de jobb volt semmit sem kockáztatni, emiatt amint lehetett, átruháztam e feladatot rád, Kidír! Ez rögvest azután volt lehetséges, hogy nagykorú lettél. Ekkor elindítottam a folyamatot, s tegnapra be is fejeződött. Pár órája tehát te vagy egy csomó halott által lakott társasház, azaz ezen épület teljes jogú adminisztrátora, hivatalnoka, mindenese, felelőse, a szövetkezet elnöke... elvégre nagykorú vagy, azaz teheted! Ebből persze következik, hogy nagyon időszerű lesz megint egy kis pluszt tanulnod az iskolai anyag mellé, tudniillik a társasházi szövetkezetek teljes joganyagát, ügyintézését, ilyesmiket. Vagyis – nézett a nőkre – Kidírnek látjátok eszméletlenül sok tanulnivalója van, ezekből neki nemhogy a munkára nem marad semmi ideje, de még a szexre se nagyon! A legkomolyabban mondom, a világ *legelső* maszkulológusa kell legyen!

—Utálok a maszkulológusokat! - jegyezte meg Íóé.

—Kidírt szeretni fogod... mert még nem tudjátok, miért e nagy hajtás!

—Na miért?

—Mert Kidír amiatt iparkodik ennyire, hogy majd ő legyen az a maszkulológus, akit kijelölnek, hogy elmenjen az első bolygóközi expedícióra! No és akkor az lesz, hogy amint módja lesz rá, elintézi hogy mi mind ott legyünk az űrhajón magunk is, meg még sok-sok nő, aztán elraboljuk az űrrepcsit, és mi megyünk el az Axor bolygóra, s ott már nyugodtan és szabadon élhetünk!

—Hú mekkora poén, basszahalál! - lelkesedett Íóé.

A többi nő arcán azonban inkább félelem látszott.

—Ez sosem sikerülhet, olyan meredek. - ingatta a fejét egy Taxilla nevű leány.

—Miért nem? Hiszen Kidír nagyon szorgalmas!

—De az űrhajót őrizni fogják. Még hozzá alaposan!

—Eh, nem értesz semmit! Ez nem úgy lesz. Nem hallgatsz talán híreket?!

—Lehet azt a Ganéban?!

—Ja... igaz is... Na jó, akkor tudjátok meg, hogy az űrhajó, az mindenekelőtt nem egyetlen űrhajót jelent. A dolog ugyanis úgy áll, hogy a tudományunk még nem annyira fejlett, hogy csak úgy simán megoldjon egy oda-vissza repülést a két bolygó közt. Automatikus szondákat már küldtek az Axorra, de azoktól nem is várták el, hogy visszatérjenek. Iszonyatosan drága lett volna ugyanis egy visszatérni is képes szonda. Főleg amiatt, mert rengeteg üzemanyagot kellett volna magával vigyen, ami már az odafelé való utat is megnehezítette volna. Meg sokkal okosabb komputeragya kellett volna legyen, meg aztán a nagyobb masina nehezkesebben mászkált volna a felszínen... szóval, egy egész rakás probléma felmerült volna! Na de most képzeljétek el, hát ugye embereket nem lehet úgy odaküldeni, hogy ők majd nem térnek vissza! Pedig már az odafelé vezető úthoz is mi minden kell, amire egy robotszondának nincs szüksége: levegő, víz, élelem... és nem elég egyetlen embert küldeni, mert az könnyedén beleőrülhet az unalomba. De még két vagy három ember sem elég, mert azok meg esetleg veszekednek, főleg mert a kis helyre való összezártság megnöveli az ingerlékenységet, ezt már a patkánykísérleteknél is tapasztalhatjuk! Márpedig sokáig kell elviselniük egymást, mert nemcsak a repülés idejére, de az idegen bolygón is, hiszen annyi pénzt amibe egy ilyen út kerül, nem dob ki a kormányunk azért, hogy mondjuk három napot ott turistáskodjanak, minimum egy teljes évet ott kell tölteni, hogy felmérjenek mindent, meg hogy kivárják a visszatérésre legmegfelelőbb bolygóegyüttállást... A maszkulológusok azt mondták, hogy 2-3 tucatnyinál kevesebb ember odaküldése kifejezetten kockázatos, veszélyezteti az expedíció sikerét. Másrészt, ennyi ember jó is ha megy oda, hogy mindenféle szakember legyen köztük. Na de ha ennyi férfi megy oda, jó lenne közéjük nő is. És több nő mint férfi, hogy ha valamelyik nő meghal, akkor se maradjon egy férfi se nő nélkül, mert akkor azonnal kitörne köztük a féltékenység, a veszekedések, talán gyilkosság is a nők miatt... mindez ha kiszámoljátok, jelent minimum hatvan főt már, de inkább százat. No és ekkor elkezdtek tervezgetni azt az űrhajót ami ennyi sok főt képes elszállítani oda-vissza, és kiderült hogy ez bizony akkora monstrum, hogy már nem tudna felszállni innen a bolygónkról, de leszállni sem az Axoron!

—Hát akkor?! - kérdezte szájtátva Omszi.

—Két megoldás elképzelhető. Egyik hogy építenek egy jókora űrhajót a világűrben, ami el tud menni egyik bolygótól a másikig, de leszállni már nem. A közlekedést a bolygók és eközt kis űrkompok végeznék. A másik az, hogy sok apró kis űrhajót építenek. Végülis a tervezők az utóbbi megoldás mellett döntöttek, mert irtóra megnövelte volna a költségeket, hogy a repülni képes nagy bádogdobozt az űrben építsék fel. Ehelyett tehát sok-sok apró űrhajót építenek, amik azonban képesek leszállni egy bolygóra, tehát innen tőlünk felszállni is, ellenben odafent az űrben majd összekapcsolódnak, egyetlen nagy egységgé, közösen elrepülnek az Axorig, ott szétválnak, s leszállnak. Így akkor sincs baj, ha valamelyik elromlik, a legénysége átszállhat a többibe, s nincs vége az egész expedíciónak!

—Na már most – folytatta Csivi – ebben az esetben viszont nem is muszáj csak pár tucat űrhajóst küldeni. Ha megoldották a kis űrhajók sorozatgyártását, nincs

akadálya annak, hogy ezekből akármennyit is csináljanak! Persze nem fognak valóban tízezerszámra gyártani ilyeneket mert mégis sokba kerülnek, de így már mégis megoldható az, hogy egyszerre több ezer fő menjen el az Axorra! Ez persze úgy tűnik rémségesen megemeli a költségeket, valójában azonban cseppet sem, abban az esetben, ha azok akik odamennek, nem akarnak visszatérni! Mert ekkor máris drasztikusan lecsökken például az üzemanyagköltség, sokkal kevesebb mint a felére, mert az odafelé szükséges üzemanyagmennyiség is lecsökken, hiszen nem kell odafelé elcipelni a visszafelé szükséges üzemanyagot! És valóban nem muszáj az Axorra menőknek vissza is jönniük, ha annyian vannak, hogy rögtön emberi életre alkalmas civilizációt teremthetnek ott. Ehhez persze elegendően sokan kell legyenek, hogy legyen minden fontos dologhoz szakember, hogy ne unatkozzanak, stb... és így aztán politikusaink úgy döntöttek, ez utóbbi tervet valósítják meg. Úgy tervezik, küldenek oda mintegy kétezer férfit, és hatezer nőt. Sőt, még bizonyos állatokat is, például csirkéket, libákat, kacsákat, méheket, de pár kecskét, birkát, tehenet és lovat is. Aztán majd elválik, ezekből mi marad meg... visznek persze vetőmagvakat is. A leszállás a bolygó egyenlítőjének közelében lesz esedékes, az Axor ugyanis kívülebb kering a Naptól, mint a mi bolygónk, és különben is javában jégkorszak van rajta, azaz az északi és déli pólusát egészen a negyvenedik szélességi fokig jégsapka borítja. A trópusokon azonban egészen kellemes a hőmérséklet a számunkra.

—Vagyis – lélegzett Csivi mélyet – ha Kidír jelöltetik ki az expedíció vezető maszkulológusának, simán úgy rendelkezhet, hogy pontosan azok a nők kerüljenek oda fel, akiket kijelöl, az meg csak természetes, hogy visz magával bennünket, a feleségeit is!

—De hogyan foglaljuk el az űrhajót ilyen kevesen?!

—Lesznek felvive fegyverek is... különben meg a legegyszerűbb akkor elűrhajózni vele, amikor még nincs rajta senki férfi, akiben nem bízunk meg.

—Félek egy idegen bolygótól. - sóhajtott Omszi.

—Én is. De a Ganétól jobban! - vágta rá Csivi.

—Mindenesetre ezek után nem csodálom, hogy Kidír olyan szorgalmasan tanul. Hiszen nagy célja van: ha ez sikerül neki, egy egész bolygó királya lesz! - tűnődött el Koncsi.

—Súlyos tévedés. - rázta meg a fejét Csivi. —Annak a bolygónak nem királya lesz, hanem királynője, mégpedig én! Kidír nem király lesz, hanem a királynő férje!

—Nekem tökéletesen megfelel ez is. - ölelte át a leányt a fiú.

Kiderült aztán az is, honnan tud ennyi mindent Csivi az Axor bolygó kolonizálási terveiről! Hát onnan, hogy egyszerűen mindezt bemondták a tévé egyik hírműsorában. Ugyanis végre döntött a kormány, és el is kezdték építeni a kis űrhajókat. Először persze csak néhány tucatot, a nullszériát, tesztelésekhez. De bizottságot is állítottak fel, amelynél jelentkezhettek bárki, hogy ő telepes akar lenni az Axoron. Ekkor persze megvizsgálták, hogy egyáltalán alkalmas-e rá orvosilag, aztán a bizottság tanulmányozta az illető képességeit, iskolai végzettségét, bekérte az erkölcsi bizonyítványát... és többnyire nemet mondott. Igent soha nem mondott, legfeljebb nemet. Az „igen”, az még nem volt időszerű... mindenki tudta, hogy azt, kik mennek, nem hirdetik ki előbb, mint a start előtt fél évvel. De lehet hogy csak egy hónappal előbb... és addig még meg kell épüljön az űrhajóflotta, ami legkevesebb tíz év...

Persze az iskolában is ez volt a legnagyobb hír! És akkora hír volt, hogy némelyek még ki is léptek onnan már most, mert valami olyan szakmát akartak tanulni, mellyel biztosabban bekerülhetnek a telepések közé. Kidír kapott több telefonhívást is egykori klubjából, az Axor Bolygó Baráti Kör tagjaitól, akik gúnyolódtak most vele, mert lám, nem volt benne kitartás, hogy úrhajósnak tanuljon, holott most jó esélye lenne rá, hogy majd bekerüljön a kivándorlók közé...

—Mintha bizony csak úrpilóták mehetnének oda! - vetette oda Kidír. —Hiszen kell oda például olyan is hogy szakács, orvos, informatikus, matematikus, de akár mondhatom az állatorvost vagy az agrármérnököt is, hiszen lesz az Axoron mezőgazdaság is meg állattartás is... ellenben attól kezdve hogy odaértünk, úrrepülés nemigen lesz majd, tehát az úrpilóták igencsak munkanélkülinek számítanak majd, azaz úgyis át kell képezni magukat...

Egy idő után aztán nem is válaszolt a telefonokra, tanult inkább, a telefonálgatást Csivire bízta.

Az iskolában viszont nem volt semmi gúnynak kitéve. Nemigen merte ezt megkockáztatni senki diák, hiszen az igazgató, aki nem is titkolta hogy Kidír megmentette az életét, a gúnyolódót azonnal kirúgta volna! De Kidír különben is az iskola hőse lett, nemhogy gúnyolódtak volna vele, inkább mindenki irigyelte. Ennyi sok nő már ilyen fiatalon! Ez aztán a mázlista fickó!

Valójában Kidírt a saját édesapja is irigyelte. Mondta is neki párszor:

—Hát hallod, te aztán a Sors kegyeltje vagy, nem is vitás! Előbb szerzel egyetlen feleséget magadnak az én pénzemen, aztán majdnem egy tucat újabbat az iskola pénzén... mi jöhet még ezek után?! Tied lesz egy egész GNÉ?!

Mindezt persze csak viccből mondta a kedves papa. Nem is sejtette pedig, mennyire telibe találta a nemsokára megvalósuló igazságot...

Márpedig ahhoz, hogy Kidír apjának viccelődéséből igazság váljék, aránylag nem is kellett olyan sokat várni. Mindössze két esztendőt, ami igazán semmiség a dolog fontosságához képest!

E két év alatt semmi különös nem történt Kidírral és nőivel, azt az egyetlen kivételt, hogy ezalatt Kidír elvégezte a teljes Társadalomtudományi Szakközépiskolát! Ami ugyan 8 éves volt, de Kidír mégis letette az összes szükséges vizsgát már e két év alatt! Lényegében tehát két osztályt végzett el minden fél év alatt!

Ez pedig hihetetlenül gyors haladás volt. Ámult rajta az igazgató is! Mert ő bár kész lett volna minden tanulás nélkül is jó jegyeket adni Kidírnek, hiszen megígérte, de azt kellett tapasztalnia, hogy Kidír teljes joggal kap jó jegyeket, még ha ezt nem is hiszi el róla szinte egyetlen diáktársa sem. Pedig jogosan kapja valóban, mert mást se csinál csak tanul és tanul! Tényleg úgy volt az, hogy már egy órával iskolakezdés előtt ott volt a suliban, mert bevitte oda autóval őt Csivi vagy más olyan nő aki tudott autót vezetni, itt aztán Kidír meghallgatott valami komoly szakköri anyagot, többnyire olyasmit amit nem is az ő osztályának de a végzősöknek tartottak, aztán eljárt az órákra... de az első fél év után már általában nem is a saját korcsoportjának óráira. Az igazgató megengedte, hogy Kidír olyan órára járjon, amilyenre épp akar. Ő pedig erre rögvest a néhány évfolyammal felette járók óráira kezdett el bejárni...

Persze ott is a legislegszigorúbb tanárokhoz. És kiderült, hogy a Vadállat néven elhíresült matektanár képes egészen emberi módon is viselkedni,

legalábbis ha olyan diákkal találkozik, akit láthatóan érdekel az, amit ő tanít, a matematika vagy úgy általában a természettudományok!

Márpedig Kidírt módfelett érdekelte ha talán nem is annyira a matematika, de a fizika, kémia, geológia, ilyesmik... persze a matematikát is tanulta, mert e reáltudományok nem érthetőek meg matematikai ismeretek nélkül. E tudományok pedig őszintén érdekelték, igazából még jobban is, mint a maszkulológia, mert ezek segítségével lehet – úgy gondolta – majd az Axor bolygót emberi életre alkalmassá tenni, és kideríteni, miért pusztultak ki az őslakók onnan!

Persze hogy tanult hát. Ő lett a Vadállat kedvenc diákja, de annyira, hogy már néhány hónap múlva maga ezen mogorva, szigorú tanár vetette oda Kidírnek mintegy foghegyről, hogy mi a csudának lustálkodik itt az óráján, ő nem szereti az olyan diákokat akik henyélnek! Minek jár ide Kidír?!

—De... de tanár úr kérem, mi a baj velem, hiszen minden leckét mindig megcsinálok hibátlanul... - kezdte Kidír szinte ijedten a védekezést.

—Az a bajom veled fiatalember, hogy ki nem állhatom azokat, akik örökké csak ötösöket kapnak!

—Bocsásson meg tanár úr kérem, de nem értem! Azt hittem az a baj, ha egy diák *nem* ötösöket kap, mert rosszul tanul!

—Az is baj. Ha valaki hármast kap vagy rosszabbat, az nagy baj. De az is, ha ötöst, mármint ha *túl gyakran* kap ötöst! A négyes a jó jegy. Szó szerint „jó”! Mert az azt jelenti hogy a diák tud, és akar is, és tanul is, s ami a legfontosabb: *van is még mit* tanulnia! De aki állandóan ötöst kap?! Az mi a rossebbnek koptatja itt a padot?! Annak nem itt van a helye!

—De hiszen itt kell legyen a helye, mert amiatt kap ötöst, mert megtanulja tisztességesen az anyagot!

—Nem. Persze nem kétlem hogy megtanulja – ez biztos, mert ha nem tanulta volna meg, nem adnék neki ötösöket! De ez a tananyag neki túl könnyű! Értesz engem, fiam?! Aki képes állandóan csak ötösöket szerezni, annak ez a tananyag nem kihívás! Az képes sokkal de sokkal keményebb oktatásban is megállni a helyét, ahol talán nem kapna mindig ötösöket, de mégis több hasznára válna! És persze még jobban is igyekezne, mert mindig látná amikor csak négyest kap, hogy még igenis van tanulnivalója! Te egyszerűen nem vagy idevaló, Kidír! Te itt az óráim alatt csak lógsz, pihensz, nézed a plafont és unatkozol, és én *ki nem állhatom*, ha valaki unatkozik az óráimon!

—Értem, tanár úr. Akkor mit javasol?

—Ugorj osztályt. Ha mered vállalni.

—Miért is ne! Szívesen kezdek már holnap a fölöttem járó évfolyam matematika-óráin, ha ez lehetséges.

—Ne ott kezdj. Eredj rögtön a végzősök közé.

—Hogy...?! - szaladt Kidír szemöldöke a homlokára.

—Mert szerintem az is még túl könnyű lesz neked. Legalábbis matematikából. Mert te Kidír egyszerűen zseni vagy, plusz olyan szorgalmas is, amilyent még nem láttam! De úgyis indítok a jövő héten egy felvételi előkészítő szakkört a végzősöknek, ha akarod, eljárhatsz oda...

—Persze hogy akarom!

—Jó. Akkor szólok erről az igazgató úrnak...

Az igazgató természetesen engedélyezte ezt Kidírnek, de aztán Kidír hama-

rosan nemcsak matematikából járt a végzősök közé... bár nem sikerült rögvest leérettségiznie azokkal. Nyolc év anyagát még ő sem volt képes megtanulni egy év alatt. De két év alatt már igen...

Sőt, eddigre sikeresen felvételizett is a maszkulológusi főiskolára! Ilyen sem volt még, hogy valaki tizenhárom esztendősen főiskolára járjon... eredetileg nem is akarták engedni neki ezt, de az igazgató kiharcolta, hogy korengedéllyel mehessen Kidír a fősuliba. A maga módján az igazgató nem volt rossz ember, s ismerte a hála érzését is... bár ahányszor csak találkoztak, mindig megkérdezte Kidírt, hogy minden rendben van-e Íóéval, mert nehogy az a vad lány elharapja egy éjszaka Kidír torkát... de Kidír megnyugtatta, hogy Íóé nagyon rendes lány, az az egyetlen baj vele hogy kissé túl közönségesen beszél, túl gyakran használ csúnya szavakat, de amúgy valószínűleg semmi baj nem lett volna vele, ha az akit addig apjának hitt, meg nem akarja ölni Íóé édesanyját, utána meg nem csukják Íóét egy GNÉ-be, amit a lány igazságtalan börtönbüntetésnek érzett.

—Ő egy tökéletesen normális nő, igazgató úr, aki ragyogóan érzi magát mellettem feleségként, és tündöklelesen ki is virult azóta!

—Hát, normálisnak azért nem nevezném... de te tudod!

Kidír tényleg nagyon jól megvolt a nőivel, és nemcsak Íóéval. Kiderült, hogy legalább akkora hasznára van például Möntilá is! Ugyanis amióta Möntilá is megérkezett hozzájuk, azóta Koncsi, az énekesnőjük szinte mintha újjászületett volna! Mert Möntilá átvette Koncsitól a zeneszerzés minden gondját-baját, Koncsi dolga csak az éneklés maradt és a dalszövegírás. És ez neki nagyon megfelelt, mert bár ha megerőltette magát, egészen tisztességes dallamokat volt képes kitalálni, de mint mondta, őneki egyszerűen nem ez a dolga! Ő azért van, hogy énekeljen! Ehhez szokott hozzá! Ahhoz, hogy mások szállítsák neki a dallamokat, és neki legfeljebb annyi dolga legyen a hangszereléssel, hogy azt döntse el, mikor hol trillázik, melyik ütemeknél hogyan hajlít, netán szólt, hogy ezt vagy azt a részt gyorsabban vagy lassabban játsszák... de neki végeredményben van egy roppant kincse, a torka, azt kell kamatoztatnia, mert mégegy ilyen gyönyörű hangú énekesnő mint ő, nincs az egész világon, de zeneszerzőből akárhány is akadhat... ő tehát úgy érezte, lefokozták, visszaminősítették, amikor itt Kidíréknél zeneszerzéssel is kellett foglalkoznia! De lám, Kidír milyen okos volt, hogy megmentette és elhozta ide Möntilát! Már-már kezd hasonlítani ez ami itt van egy valódi stábhoz, ami méltó őhozzá, amit ő jogosan megérdemelne...

Igen, nagyon meg volt elégedve Möntilá szerzeményeivel Koncsi, és nemegyszer az egekbe magasztalta Kidírt, amiért Möntilát megszerezte – úgymond neki, *Koncsinak!* Kidír véleménye ugyan ellenkező volt, szerinte szép hangú énekesnőkből messze sokkal több van mint olyanokból, akik remek dalokat képesek kitalálni sőt el is játszani, de bölcsen csak Csivinek mondta e véleményét. És mindenesetre amióta Möntilá és Koncsi együtt dolgozott, azóta jó ötször gyorsabban születtek meg Koncsi produkciói, láthatóan valóban sokkal könnyebben és hamarabb szerzett új dalokat Möntilá mint Koncsi... és mert Koncsi így sokkalta többet énekelhetett, a hangulata is jobb volt, emiatt sokkal kevesebbszer törtek ki belőle a Kidírt idegesítő sztárallűrjei.

—Szerintem ha újra adhat nyilvános koncerteket, egészen kibírható módon fog majd viselkedni odahaza, mert a feltűnési viselkedését kiéli majd a koncerteken s a rajongói közt... - tűnődött Csivinek Kidír.

—Hát, azért az nagyon odébb van még, hogy koncerteket adjon... - vélte Csivatella.

* * *

Alig járt négy hónapot a főiskolára Kidír, egyszer csak az egyik óra kellős közepén csipogott a telefonja. Szöveges üzenete érkezett. S amikor megnézte, ezt olvasta:

—Azonnal, ebben a pillanatban keressen fel az irodámban fiatalember! - a dékán.

Kidír természetesen haladéktalanul eleget tett e felkérésnek. A dékánal nem volt ajánlatos kukoricázni, őt megvárakoztatni – nagyjából olyan hatalmas volt, mint a középiskolájában az igazgatónak!

S íme, alig lépett be a dékán irodájába, azt látta, hogy ott vár rá nemcsak a dékán, de Bárlikú igazgató is! És Kidír, aki kiemelkedő figyelmet fordított korábban arra, hogy elsajátítsa az arckifejezésekből „olvasást”, úgy látta, mindkét tiszteletre méltó férfiú igencsak zavarban van, bár ezt nem minden tehetség nélkül próbálják titkolni.

De egy harmadik férfi is volt az irodában: egy katonaember. A vállapja alapján valamiféle tábornok lehetett. Negyediknek pedig egy alacsony, vékony, szemüveges fickó ücsörgött ott, de nyilván ő volt a legfontosabb, mert alighogy Kidír belépett, a dékán bemutatta őt a jelenlevőknek, majd e szemüveggel kezdte a Kidírnek szóló bemutatást, amiből is kiderült, hogy e férfi nem más, mint Orambinú úr, az Összevont Globális Nőügyi Hivatalt felügyelő miniszteri biztos! A katonatiszt pedig egyszerűen csupán a helyi Kistérségi Véderők Főparancsnoka.

Kidír nem győzött álmélkodni. Neki aztán mi köze van ezekhez a roppantul rangos urakhoz?!

—Tiszteletem uraim! - szólt végül nemes egyszerűséggel, s még meg is hajolt. A meghajlás ugyan kiveszőfélben volt a bolygójukon, de úgy vélte, most helyénvaló ez a már-már archaikus köszöntési mód.

Udvariasságát azzal honorálták, hogy a dékán azonnal hellyel kínálta őt. Majd szólt, hogy talán a legjobb az lenne, ha Bárlikú ismertetné a helyzetet Kidírral, mert Bárlikút már ismeri Kidír valamennyire.

—És remélem meg is bízol bennem fiam... - mondta az igazgató.

—Természetesen, ez nem is vitás! - bólintott Kidír sietve.

—A „hatvanhármáról” van szó. - sóhajtott Bárlikú.

—Igen? - kérdezte várakozóan Kidír.

—A 63-as GNÉ-ről.

—Amennyiben?

—Ejha, ezt úgy kérded, mintha semmit nem tudnál arról, ami ott történt!

—Legutolsó információimat akkor szereztem a szóbakerült objektumról, amikor ott jártam az igazgató úrral feleséget választandó magamnak. - közölte Kidír abszolút hivatalos stílusban.

—Akkor semmit nem tudsz arról, ami ott két napja folyik?! Te nem hallgatsz híreket?!

—Van is nekem arra időm... én tanulok, igazgató úr kérem! De hiszen ismer engem hogy azt teszem!

—Persze, persze... Na jó, akkor rövid leszek. A 63-as GNÉ lakói fellázadtak.

—Ez ritka, de nem példa nélküli eset. - bólintott Kidír.

—Ez a mostani mégis példátlan. Ugyanis ebből komoly gond származhat... mert

az úgy volt, hogy pár napja meghalt a honvédelmi miniszter. A felesége és a leánya a GNÉ-be lett küldve...

—Miért? - kérdezte Kidír kíváncsian. És kérdése jogos is volt. Miniszterek leányai nem szoktak a GNÉ-be kerülni. De a feleségük sem. Hiszen aki feleségül veszi őket, általuk bőséges hozományhoz juthat.

Az igazgató is tudta, hogy ez magyarázatra szorul. Így folytatta:

—Miniszterünk aki megboldogult, nem hagyott hátra maga után nagy vagyont. Ugyanis imádta a lóversenyeket... s ha néha nyert is, többnyire nem. Igazából inkább adósságokat hagyott maga után, nemhogy vagyont... a leánya pedig ha nem is bányarém, de inkább csúnyácska. Vagy mondjuk inkább, erősen átlagos... szóval ők a GNÉ-be kerültek, és már ott is voltak lassan egy hete, amikor kiderült, hogy a Rakétapajzs központi jelszavát nem sokkal a halála előtt a honvédelmi miniszter megváltoztatta! Ez különben rutinfeladat volt, havonta egyszer kötelessége volt megváltoztatni azt. És senkinek nem mondta meg ezt, ami érthető is. Pontosabban, az Elnöknek meg kellett volna mondania, és épp oda is igyekezett, az Elnökhöz, amikor meghalt. Tudod, szívinfarktust kapott. Ráadásul autóvezetés közben. Nem karambolozott, mert a felesége épp mellette ült és időben sikerült leállítania az autót, de a férje így is meghalt. És most senki nem tudja a jelszót! Ez pedig nagy baj, mert ha véletlenül rátörne a bolygónkra holmi csillagközi idegen lények hordája, akkor nem tudjuk elindítani ellenük az atomrakétákat!

Kidír kétlette hogy épp őket épp mostanában idegen lények akarnák megtámadni, de ha *mégis* idejönnek, akkor sem ijednek majd meg holmi kémiai meghajtású, lassú atomrakétáktól. Most mégis csak ennyit mondott:

—Ez komoly probléma.

—Az, az! Na de eszükbe jutott – szólt a tábornok – hogy esetleg utolsó erejével megmondta a miniszter úr a jelszót a mellette ülő nejének! No és ekkor felkerestük a nőt a hatvanhármásban, és ő azt mondta hogy igen, tudja a jelszót, de esze ágában sincs megmondania azt! Mert minek, amikor vele ilyen rosszul bánnak, ő nem ahhoz szokott hozzá, hogy naponta tizenkét óra hosszat ruhákat mosson, nem is beszélve sok minden más kellemetlenségről... no és aztán persze sokat alkudoztunk vele, végül kibökte hogy jó, ő megmondja, de akkor feltételei vannak: azt követeli, hogy vegye őt feleségül egy miniszter, egy másik miniszter vegye feleségül a leányát, az Elnök pedig élő televíziós műsorban köszönje meg neki, hogy mekkora szolgálatot tett a bolygónak! Azt mondta, ez a biztosítéka annak, hogy a férje később nem öli őt meg.

—Ügyes! - bólogatott Kidír. —De miért nem törik fel a jelszót tehetséges programozók?

—Túl sokáig tartana. 4096 bites titkosítással van kódolva, évezredekbe telne. De meg különben is, nem engedhetünk rá a rendszerre kódtörőket, mert mi van ha akad köztük egy örült, aki feltörés után azonnal beindítja az atomrakétákat?! Vagy ha nem teszi is de miután megfejtette a jelszót, már tudja miként kell azt visszafejteni, és később akármikor feltörheti a saját hasznára is?!

—Valóban.

—Mindez elég kínos – folytatta a tábornok – de tulajdonképpen úgy alakult a helyzet, hogy már-már igent mondtunk a nőnek, amikor történt valami. Kiszivárgott a GNÉ-be hogy miről tárgyalunk, és a többi nő erre fellázadt, de nemcsak úgy, mint néha szoktak, hogy lemészárolják az öröket, de úgy is, hogy

elfogták Zeulát – ő a miniszter felesége – és azzal fenyegetőznek, hogy abban a pillanatban megölik, amint rájuk támadunk fegyveresen, s akkor sosem tudjuk meg a jelszót! És nem engedik hogy Zeulá beszéljen velünk, ha nem kapnak ők, a többi nők is mindenféle engedményeket, kedvezményeket!

—Teljesen érthető a részükről. - bólintott Kidír. —És mit követelnek? Mert gondolom, most tárgyalnak velük a hatóságok, igaz?

—Nem éppen, mert nem tehetjük.

—Hogyhogy?

—Úgy, hogy a GNÉ legyőzött őreitől zsákmányolt fegyverekkel mindenkre lőnek, akit csak célba tudnak venni. És telefonon azt üzenték, hogy egyáltalán senkivel sem hajlandóak tárgyalni, egyetlenegy személyt kivéve!

—És ez talán az Elnök volna? - kérdezte Kidír, bár már sejtette a választ.

—Ez a személy te vagy, Kidír. - felelte az igazgató. —A nők ott a táborban emlékeznek rá, hogy te két évvel ezelőtt milyen bátor voltál, milyen igazságos is, hogy igyekeztél maximálisan korrekt lenni velük szemben, és emiatt azt mondták, ha huszonnégy órán belül nem keresed őket fel, de az Elnök pecsétetes levelével melyben teljhatalmat ad neked az ő mindennemű dolgaikkal kapcsolatban, akkor megölik Zeulát, hogy sose kaphassuk meg a jelszót! És most amiatt vagyunk itt, hogy megkérdezzük, vállalod-e! Mert a dolog természetesen fölöttébb kockázatos, hiszen odabent egy csomó vad, megveszekedett nő van, mindenre elszántak, és ráadásul fegyvereik is vannak. Ugyan nem sok, de a te életed kioltására bőven elegendők. Másrészt, ezzel természetesen nagy szolgálatot tennél Államunknak!

—De nem látom az Elnök urat. - nézett körbe Kidír.

—De én az ő képviselőjében vagyok itt. - szólt azonnal Orambinú úr. —Sőt, hoztam az Elnök megbízólevelét is!

—Hm... és ha aztán az Elnök letagadja az egészet?!

—Hogy képzelsz ilyesmit az elnökről!

—Aha, szóval tegeződünk?

—Úgy értem, ilyesmi nem elképzelhető!

—Talán mégis, hiszen máris elképzeltem!

—De hát miért tenné?!

—Például, tegyük fel, olyasmit ígérek, amit aztán kínos lesz neki betartani.

—Természetesen ön, Kidír úr, nem ígérhet semmit! Közvetítőnek kérjük fel.

—Ja... így már értem! De ebben az esetben is szeretném, ha személyesen az Elnök Úr biztosítana róla, hogy mindez az ő legteljesebb egyetértésével találkozik! Viszont nem kívánom hogy a nyilvánosság előtt bízson meg bármivel is. Ellenben igenis kérek egy telefont tőle, amin egyetlen gombnyomásra hívhatom őt.

—De miért, hiszen arra vagyunk mi, hogy levegyük a válláról az efféle problémákat!

—Uram, ha a helyzet olyan súlyos hogy engem, egy gyereket kérnek fel közvetítőnek, akkor akármi is lehetséges, és hasznos lehet, ha magával a legfőbb illetékessel is konzultálhatok szükség esetén! Ígérem, nem fogom olyasmivel zavarni, hogy a szomszéd kutya az ablakom alá pisilt. Maszkurológusnak készülök, s bár még e pályának nagyonis az elején állok, de talán lehet némi rálátásom arra, mi az amit megengedhetek magamnak, és mi az amit nem. Annyi ígérhetek, hogy igyekszem nemcsak a nők, de az Elnök Úr érdekében is eljárni, azaz vele szemben is korrekt lenni. Mindenesetre annak alapján amit korábban abban a GNÉ-ben láttam, azt kell mondjam, a nőknek ott igazán nem lehetett

eddig arany az életük, azaz könnyedén el tudom képzelni, hogy panaszaik jelentős része jogos, és nem csodálom hogy engedményeket kívánnak.

—Az engedmények terén részünkről megvan a jó szándék a teljesítésre – szolt azonnal Orambinú – csak tudnunk kéne már, egyáltalán *mit* kívánnak, és persze nem óhajtunk az egésznek nyilvánosságot adni, mert az a többi GNĚ-kben is lázadást eredményezhetne! Mondhatjuk tehát, minél hajlandóbbak lesznek a nők ott a hatvanhármasban arra, hogy titokban tartsuk ezt az egészet amennyire még lehet, annál több mindenre leszünk hajlandóak! Ellenben mindenképpen meg akarjuk tudni a jelszót. Ez az alapja minden egyezkedésünknek. Arra nekünk óriási szükségünk van.

—Ez csak természetes. - válaszolta Kidír.

—Akkor vállalja?

—Bizonyos feltételekkel. - dőlt hátra a fiú.

—Hogyhogy?!

—Végülis érthető, mert ez veszélyes küldetés... - kezdte Bárlikú igazgató. Ám Kidír közbevágott.

—Bocsásson meg igazgató úr, de ennek semmi köze a veszélyekhez. Őszinténszólva, csodálnám ha ott engem bármi veszély is fenyegetne. Nem azért hívnak, hogy fasírtot csináljanak belőlem... ellenben ki az az örült aki elhiszi, hogy én autentikus személy vagyok bármiben is?!

—Azok a nők, ott! - csodálkozott a tábornok.

—Igen, de csak alig-alig bíznak ebben. És igazuk is van. Lehet hogy ők komolyan bíznak bennem ami a *jóindulatomat* illeti, de abban is biztosak, hogy maguk uraim, pláne az Elnök, csak egy suttyó kiskölyöknek tartanak engem. Tehát én azt mondom, hogy igen, vállalom, de csak akkor, ha most azon nyomban megkapom a végbizonyítványomat, a diplomámmal együtt, természetesen kitűnő osztályzattal, mindenből jelessel, azaz teljesen hivatalosan végzett maszkulológusnak kell számítsak, még mielőtt a nők közé megyek! Ez az én tekintélyemet is növelni fogja előttem, s megkönnyíti azt is, hogy tárgyaljak velük. Plusz azért kell a dékán úr ígérete is, hogy ettől még ha akarok, bejárhatok bármi egyetemi órára életem végéig akármikor, ingyen, ha ehhez van kedvem. Egyben szeretnék valami rendkívül tekintélyes kitüntetést kapni az Elnök Úrtól, mondjuk a „Bolygó Kiváló Hőse” gyémántfokozata megfelelő lenne... - szolt Kidír, elábrándozva. Ez volt a legmagasabb rangú állami kitüntetés.

—Előre? - kérdezte röviden Orambinú.

—Előre. De utólag is kell valami.

—Mi legyen az?

—Szeretném, hogy az esetben ha sikerrel járok, előre eldöntött tény lenne, hogy okvetlenül én leszek majd az Axor bolygóra indítandó expedíció vezető maszkulológusa!

E szavakra nagy csend támadt. Végül Orambinú ezt válaszolta:

—Ez azért komoly dolog. A kitüntetések hagyján. Még a diploma is. De a maga tudása fiatalember mégiscsak kevés egy ürexpedícióhoz, lássa be!

—De ha ezt a válságot megoldom, azzal bebizonyítom, hogy alkalmas vagyok komoly maszkulológusi kihívások kezelésére. És az expedíció során lesznek szakembereim is. Akár más maszkulológusok is. És addig sokat tanulhatok. Bárlikú igazgató úr a tanúm rá, milyen szorgalmasan tanulok, s ez az életcélom alsótagozatos korom óta.

—Így van! - erősítette meg az igazgató.

—Jól van fiatalember. Akkor úgy veheti, hogy ez mind rendben van. Mikor indul?

—Amint megkapom a kitüntetést, a diplomát, sőt a kinevezésemet is az expedíciót illetően...

* * *

Annyi igaz volt, hogy a nők nem akarták bántani Kidírt. Nem lőttek rá például, amíg odasétált a GNÉ kapujához. Ellenben miután oda belépett, azonnal körbevették őt hárman is, kibiztosított pisztolyokkal, és azt kérdezték tőle, ugyan miből gondolja, hogy elhiszik neki, hogy épp ő az a Kidír, akit vártak!

—Hát talán nem ismertek meg?

—Persze hogy nem. Te talán emlékszel bármelyikünkre is?!

—Nem, de ti sokan vagytok, akkor régebben is sokan voltatok, én azonban csak egyetlen fő vagyok, s úgy képzeltem emlékeztek rám, ha egyszer ennyire velem akartatok tárgyalni!

—Tévedsz Kidír – válaszolta neki az egyik idősebb nő – mi nem tárgyalni akarunk veled, hanem elmondani neked és csak neked a követeléseinket! Nincs alku! És persze hogy nem emlékszünk sokra a pofázmányodból. Hogysisne, annyi idővel ezelőtt volt az... és én például nem is voltam akkor még itt. Hanem azt hittük van annyi eszed, hogy hozz magaddal bizonyítékot a személyazonosságodra!

—Nálam van a személyim.

—Minek az, nem tudunk olvasni!

—Benne van a fényképem.

—Hamisíthatták is. Különben is, attól hogy benne van a fényképed még legfeljebb annyi az igaz, hogy az a személyi a tied. Attól az még nem biztos, hogy te vagy Kidír! De nekünk Kidír kell!

—Akkor mit óhajtotok?

—Azt, hogy menj vissza, és akkor gyere újra ide, ha magaddal hoztad az összes feleségedet is akiket e Ganéból vettél magadhoz! Azokat sok nő ismeri közülünk. Hozd magaddal őket – ha ugyan mered!

—Már miért ne merném?!

—Mert kikérdezzük őket, és ha kiderül hogy rosszul bántál velük, te azonnal meghalsz!

—Ettől nem félek! - nevetett Kidír. —Megyek akkor máris értük!

Mintegy két órával később ott volt náluk újra. Autóval jött, egy szép nagy terepjáróval. Korábban ugyan nem volt terepjárója, de most egyszerűen közölte a tábornokkal, hogy márpedig neki kell egy terepjáró. Méghozzá örökbe. Azonnal a kezébe nyomták az egyik honvédségi terepjáró slusszkulcsát...

Nem sokkal a nőtábor előtt kiszállt belőle, s gyalog ment, hogy a nők lássák hogy ő közeledik. A terepjárót amúgy is Csivi vezette. És amikor beért a kapun, így szólt:

—Tessék, itt van mind az összes feleségem, a kocsi pedig teli van pakolva mézzel, hoztam nektek, mert tudom, hogy azt itt úgy adják mint az orvosságot, s még úgy is csak ritkán! De most pakoltam be nektek a csomagtartóba valami háromszáz kilót, ami azt jelenti, hogy jut akár húsz deka is mindegyikteknek!

Persze csak a hivatalos feleségei voltak itt. Koncsit nem hozta el... de a

táborlakóknak ez is elég volt. Itt vannak a barátaik és még csemege is bőven!

Nosza, lett is nagy öröm a nők közt! És sokan valóban felismerték valamely barátnőjüket, élénk csevej alakult ki, és Kidír feleségei biztosították róla az itteni-eket, hogy ez a fiú valóban Kidír, és a lehető legjobban bánik velük!

—Pontosabban – mondta Möntilá – az az igazság hogy egyáltalán sehogyan sem bánik velünk, mert nagyjából azt tehetünk amit csak akarunk! Alig-alig van csak rá példa, hogy Kidír saját maga mondana valamit hogy mit tegyünk és mit nem, de még akkor is hozzáteszi, hogy „kérlek” vagy hogy „légy szíves”! Valójában nálunk, a mi családukban nem is annyira Kidír a főnök, nem ő a családfő, hanem Csivatella, mert többnyire még Kidír is azt szokta tenni, amit Csivi mond neki.

—Hát akkor Kidír mit csinál, ha nem parancsol?! - ámuldoztak a nők.

—Tanul.

—És ezt élvezi?! - gyanakodott egyikük.

—Ezt tőle kéne megkérdezned...

—De most mégis én fogok beszélni, tehát tessék elmondani végre, hogy ha csak holmi követeléseket akartok a hatóságokkal tudatni, akkor miért kellettem éppen pontosan én! Mert követelések közvetítésére kiváló eszköz ám a telefon is! - szólt Kidír, talán szigorúbb hangon is mint akarta azt. De nagyon kíváncsi volt.

—Gyertek velem! - intett nekik az egyik nő, aki amolyan főnökféleségnek látszott köztük. És be is mutatkozott: úgy hívták, hogy Szixilla.

Elvezette őket egy földszinti szobába, ahol egy vékony lepedővel letakarva egy nő feküdt az ágyon. Amint e nőt Íóé megpillantotta, így kiáltott fel:

—Anyám! - és azonnal hozzá akart szaladni. De Szixilla elkapta a karját.

—Vigyázz, rá ne ugorj: súlyosan sebesült! Attól tartok haldoklik, de szeretett volna látni még téged. Ő javasolta tulajdonképpen, hogy Kidírt hívjuk el, mert akkor jönnek a feleségei is, és azt tudta tőlünk, hogy te Kidír felesége lettél.

Íóé mégis odaszaladt, és édesanyja arcát kezdte el pusziglatni... Kidír is odament, és ő sokkal gyakorlatiasabban járt el: lerántotta a lepedőt a nőről és megvizsgálta.

—Úgy látom, golyó fúrta át a gyomrát. Nem vitás, nagy fájdalmai lehetnek, de azt hiszem ebbe még nem kéne belehalnia – sőt, olyan igazán sok vért sem hiszem hogy vesztett volna!

—Meg tudod menteni?! - ragadta meg Kidír kezét Íóé.

—Hát műtétet még nem végeztem, gyomorműtétet pláne nem, de talán még az sem volna lehetetlen, hogy sikerüljön nekem! De én azt hiszem erre sokkal alkalmasabb személy az én Csivatella drágám!

—Igen, én is azt hiszem – bólintott a leány – de ennél is jobb lenne, ha a műtétet hivatásos sebész hajtaná végre.

—Még mit nem, nem engedünk be ide férfiakat, és nem is bízom benne, hogy ne sumákolnának! Direkt rosszul műti meg például! - ellenkezett Szixilla.

—Erre semmi esély, ha itt állsz mellette fegyveresen.

—De fogalmam sincs róla, mikor mit csinál majd!

—Nekem viszont igen, és nézni fogom. - nyugtatta meg őt Csivi.

Így aztán Kidír kitelefonált, hogy sebészre van szükségük, s nemsokára be is jött hozzájuk egy tekintélyes sebész professzor, és minden ellenkezés nélkül megműtötte a nőt. Természetesen altatásban. De a beteg állapota kielégítőnek tűnt, legalábbis Csivi meg volt elégedve, és mondta, hogy szerinte minden

rendben ment. Közben azt is megtudták, hogy Íóé anyját úgy hívják, hogy Dunkella.

—Na jó, és akkor most már tényleg halljuk azokat a követeléseket! - türelmetlenkedett Kidír.

Minthogy ekkor épp ott voltak ahol Dunkella aludt, így Szixilla leült a nő ágya szélére, megfogta Kidír kezét, maga mellé húzta hogy a fiú is leüljön az ágyra, majd Kidír kezét el sem engedve, mélyen a szemébe nézett.

—Kidír, én ugyan nem voltam itt amikor te azokat a hőstetteidet elkövetted mintegy két évvel ezelőtt, de nagyon reménykedem benne, hogy megértesz... megértesz minket nőket... mert a többiek, de az egész Gané ám, azóta is egyfolytában rólad mesélt, szinte csodákat, és minden nő egyre csak azért sóhajtozott, hogy miért is nem ő lehetett a te feleséged! Hogy te milyen bátor voltál, és milyen kedves, megértő, mert még Íóét is feleségül vettél csak hogy megmentsd, pedig senki más meg nem merte volna ezt tenni... mindenki kivégezte volna inkább... hogy milyen bátor vagy... és ennek fényében, mert reménykedem, most ezt mondom neked: ha valaki, hát te meg kell értsd, hogy mi nők is emberek vagyunk! És egyszerűen nem akarunk ilyen méltatlan körülmények közt élni, úgy, hogy még a férfiak ostobasága miatt is mi legyünk megbüntetve.

—Szixilla, készségesen elismerem, hogy nektek nőknek számos igazságtalanságban van részetek, de hogy érted azt, hogy „még a férfiak ostobasága miatt is”?

—Ezt a saját sorsomon tudom a legjobban bemutatni neked. Tudod, én nem vagyok ám egy szűz kislány: volt férjem! Sőt, bizonyos értelemben van is férjem, még jelen pillanatban is. Mert fél éve sem voltunk házasok, amikor ő belemászott valami kockázatos üzleti ügybe, amire ráment az egész vagyona, de annyira, hogy még adósságai is lettek. És azt sem teheti meg, hogy azokat ne fizesse, mert megfenyegette a hitelező, hogy másképp ráküldi a verőlegényeket...

—Egy bank nem üzen ilyet. - kotyogta közbe Kidír.

—Az nem, de nemcsak banktól vett fel pénzt... különben meg rajtam az sem segítene ha ezt nem tette volna: a banki adósságai is akkorák, hogy nem tudta fizetni már a felesége után – azaz utánam – esedékes közterheket, s így engem visszaküldtek ide a Ganéba!

—Hát innen nősült a férjed?

—Nem, de három hónappal a lakodalmam után sajnos meghaltak a szüleim. Szóval árva lány vagyok már. De mindenképp a GNÉ-be kerültem volna, akkor is ha élnek a szüleim, hiszen tudnod kell ha maszkulológusnak tanulsz!

—Tudom is, csak te úgy mondtad, hogy *visszakerültél* ide!

—Akkor ez csak valami rossz szófordulat volt a részemről. Tehát elhoztak ide, és eszerint nekem most itt kéne penészednem, amíg csak a férjem meg nem fizeti az adósságait! De az majd csak sohanapja után száz évvel lesz! És ez még nem is minden, mert most jön a történetem szomorú csattanója: azon kevés nők közé tartozom, akik megtetszettek egy olyan fiúnak, aki hajlandó lenne a Ganéból nősülni. Úgy hívják, hogy Murri. Nem is sokkal idősebb nálad, alig múlt tizennyolc esztendő, és szép szál, derék legény, és aránylag nem is keres rosszul, mert CNC gépkezelő, ami keresett szakma...

—Az én apám is az. - kotyogta közbe Kidír.

—Ó, ez nagyszerű, ez jó jel... Na de akkor is fiatal még. Szó se róla, ki tudja fizetni egy feleség után az adókat, de akkor igencsak meg kell húzza magát, nemigen

költekezhet, hiszen pályakezdő... azaz, ha megnősül, ő is és a felesége is szinte nyomorogni fognak. De ő ezt vállalta, egyszerűen, mert hogy néven nevezzem a dolgokat, bevallotta hogy igencsak nagy benne a férfiúi vágy, azaz neki nő kell, de különben sem akar azzal foglalkozni, hogy ő végezze a házimunkát... no de ilyen fiatal legényhez nem szívesen adják a lányukat a szülők, legalábbis nem a szebbeket. Így Murri eljött ide a Ganéba, hátha talál kedvére való nőt, tudta hogy itt úgysem lesz senki aki nemet mondana neki... és én megtetszettem neki! De épp engem nem választhatott, mert hiszen én a nők azon ittlévő nagyjából húsz százalékába tartozom, akiknek van férjük és mégisincs... engem csak úgy vihetett volna magával, ha kifizeti a férjem adóhátralékát, de hol van arra neki pénze... és hát Kidír, ez szerintem rút igazságtalanság! Úgy érzem engem büntetnek a férjem hülyesége miatt! És sok-sok nő van ám ezzel így, sokuknak hasonló a sorsa, mint nekem!

—Hát sokuknak azért nem... nagyon ritka hogy valaki a GNÉ-ből nősüljön, s pláne, hogy épp egy hátralékos férfi felesége tetsszen meg neki!

—Épp emiatt ezt a ritka esélyt sem akarjuk elszalajtani!

—Tehát azt követelitek, hogy ilyen esetben a nő után ne kelljen fizessen a leendő új férje?

—Nem. Ezt csak amiatt mondtam el, hogy megértsd: rengetegsok igazságtalanságban van részünk, és gyakorta nem is a mi hibánkból! Mi azt akarjuk, hogy egészen egyszerűen ne legyen többé olyan, hogy Gané! Élhessünk mi is magunkban, szabadon! Ha meghal a férjünk vagy a szüleink, örököljük meg mi a vagyont...

—Így is ti öröklitek!

—Lófaszt. Ismerek olyan lányt itt a Ganéban, az egyik legjobb barátnőm, aki egyenesen egy milliomos apuka lánya, szűz is, fiatal is, de amikor meghaltak a szülei, mégsem akadt senki aki feleségül vette volna, mert kissé csúnyácska, ugyanis gyerekkorában elvesztette a bal fülét, s a bal arcán is ott van azóta is egy ronda forradás hege. Ő aztán kiválóan élhetett volna egész életében az örökségből, ha *valóban* ő örökli azt – de nem ám! Mert arra rátette a kezét Állam Bácsi, ő pedig itt szenved, és robotol napi tizenkét órát abban az iszonyú mosodában!

—Ez úgy van, hogy ha feleségül veszi azt a lányt valaki, felszabadítják a zárolt összeget, s azt megkapja a férj.

—Na ugye hogy a férj és nem a nő... akkor miként is lehetne az a pénz a nőé?! Akkor az nem a nő pénze! De különben is, nem lesz abból semmi, hogy őt feleségül vegye valaki... hiszen még csak nem is tudnak róla hogy itt lakik a Ganéban, hogy él itt egy olyan nő... szerencsétlen leány itt fog megvénülni, majd beledöglük a munkába, a pénz pedig marad az Államé... miért is ne költhetné azt a pénzt el ő maga?! Mi tehát nem akarunk a Ganéban megrohadni, Kidír! Inkább meghalunk, de ezt nem tűrjük!

—Ahogy emlékszem a történelmi tanulmányaimra – szólt a fiú – eszerint ez a lázadásotok is hasonló, mint az összes többi. Semmi újat nem hallottam.

—De igenis történt itt új: az, hogy téged elhívtunk ide, és úgy reméljük, te a nők barátja vagy!

—Az vagyok, de ebbe akkor sem egyeznek bele a hatóságok. Nem fogják a kedvetekért felbolygatni az egész bolygó társadalmi rendjét!

—Akkor soha nem tudják meg a jelszót!

—Ennél az is jobb nekik, ha inkább új rakétapajzsot építenek. Ne becsüld túl a

lehetőségeiteket!

—Akkor meg fogunk halni! - állt fel Szixilla határozottan.

—Én jobbat ajánlok.

—Nekünk az lenne a legjobb, amit mondtam.

—Egészen biztos, de az egyelőre elérhetetlen.

—Csak egyelőre?! - szorította meg Kidir kezét a nő, és szemébe reménység költözött.

—Igen, van ugyanis egy tervem...

—Mi az?!

—Ne haragudj, de nem mondom el. Túl veszélyes lenne. És mire megvalósulhat, az még legalább tíz év, azaz most semmiképp sem időszerű... de jó ha megérted: ha megbíztok bennem, azt kell tenned amit mondok, ez meg legelőszőr is az, hogy a többi nőnek azt sem mondom el, hogy van tervem, és egyáltalán, addig életben kell maradnotok!

—De én egyszerűen képtelen vagyok így élni! És sokan mások is így gondolják! Mert nem is mondtam el neked mindent – például itt az örök rendszeresen végig-erőszakolhatták akármelyik nőt, aki nem volt szűz, ez nekik mintegy jutalom volt, afféle fizetés melletti prémium! És amelyik nő ellenkezett, azzal is megtették, de előbb nagyon megverték. A kajáról meg jobb nem is beszélni...

—Hát az új igazgató sem volt jobb, mint Ordamer?

—Miről beszélsz Kidir, még mindig Ordamer az igazgató!

—Hát nem váltották le?!

—Nem.

—Pedig úgy volt, hogy fel lesz jelentve, és leváltják.

—Nyilván fel is jelentették, de gondolom megúsza egy fegyelmivel. Különben meg nem is csodálom, hogy megúsza. Aránylag nem annyira keresett a Ganék vezetői posztja, mint sokan hiszik. Mert ugye, ez még csak nem is a legnagyobb Gané... mindenesetre, akár mint legyen is az eredmény ebben az alkudozásban amit a hatóságokkal folytatunk, de Ordamer nem fog megmenekülni, azt garantálom!

—Nocsak! Hát él még?!

—Él, de csak mert amiatt hagytuk életben, hogy legyen tűszunk. És még el is engedtem volna, ha úgy lesz hogy megszűnik minden Gané. De ha az a szép álmom nem valósul meg, akkor megölöm! S még örülhet, ha nem kínhalállal! Különben meg nem sok esélye van rá, hogy ne kínhalállal végezze.

—Miért gyűlölöd ennyire? Mit tett ellened?

—Ellenem semmit. De a húgom is idekerült, aztán amikor meg akarták erőszakolni, ellenkezett, erre Ordamer úgy büntette, hogy jól felöltöztette mindenféle meleg bundákba, aztán kikötözte az udvarra a legrettenetesebb téli hidegben, de úgy, hogy a karját odafagyasztatta egy vashordóhoz! Érted ugye: odanyomta a kezét a vashoz, és hideg vizet locsolt rá, amíg oda nem fagyott! Szegény lány így egészen apránként fagyott meg, a karján keresztül, mert a teste többi részét melegítette a bunda. Két napon át ott szenvedett, és közben jajgatott, és mindenki hallhatta, de nem segíthettünk rajta, mert belakatoalta a belső udvart, hogy ne tudjunk odamenni.

—Iszonyatos! Hiszen akkor ez egy emberi szörnyeteg!

—Örülök hogy ugyanaz a véleményed, mint nekem... különben állítólag azért művelte, hogy mint mondta, példát statuáljon, azaz leckét adjon nekünk, mi lesz a sorsa az engedetlenkedőknek.

—Ezek után nem csodálom, hogy belekapaszkodtatok az egyetlen lehetőségbe...

—Vagyis beléd, Kidír.

—És jól is teszitek, mert segítetek amiben csak tudok, de lehetetlent ne kérjétek.

—Akkor szerinted mi az, ameddig elmehetünk a követelésekben?

—Mindenekelőtt hadd kérdezzem meg, van-e még valami különös panaszotok azon kívül, hogy erőszak, rossz étel, hogy a pénzeteket lenyúlja az Állam, és hogy nem mehet férjhez az, akinek él odakint az adósságba került férje?

—Ez talán nem elég?!

—Sok is, de hadd tudjak mindent.

—A sok munkát kihagytad. Minek dolgozzunk mi tizenkét órát naponta, ha odakint is csak nyolc órát dolgozik minden tisztességes ember?! Ez törvényesített rabszolgaság! És odakint majdnem minden munkakörben ötnapos munkahét van, nekünk viszont egyáltalán nincsenek szabadnapjaink, csupán az év négy állami ünnepén! Bár tavaly Ordamer még ezek egyikén is dolgoztatott bennünket. És azt akarjuk amit te javasoltál amikor itt jártál: legyen ingyen egy-egy honlapja minden nőnek aki itt van, rajta a fényképével, meg az önéletrajzával, hogy hátha megtetszik valakinek és feleségül veszi! És legyen televízió minden körletben!

—Na, akkor csak eljutottunk valameddig – mosolygott Kidír – az előbb még arról volt szó, hogy nem vagytok hajlandóak tovább a Ganéban élni, most meg már ott tartunk, hogy arról beszélsz, hogy milyen körülmények közt lennétek hajlandóak *mégis* a Ganéban élni! Mert nem baj ha itt éltek, csak ne legyen olyan bűdös a Gané, hanem kissé illatosabb!

—Ne gúnyolódj Kidír, ez komoly dolog! És nincs is igazad, mert *nem* vagyok hajlandó örökké így élni, mert én ezt csak azért mondtam, mert a jobb életkörülményeket is csak átmeneti megoldásnak tartom, én ugyanis egyszerűen nagyon bízom benned, hogy valóban kitaláltál valami okosat!

—És nem is csak én, de az én zseniális feleségem, Csivi is! Ketten találtuk ki. Azaz ha ő mond neked valamit, az olyan mintha én mondtam volna, sőt még sokkal olyanabb, tehát engedelmeskedj neki!

—Boldogan, csak látnék már valami kézzelfogható javulást...

—Helyes, akkor tehát ha nincs semmi más, akkor én most fogom ezt a telefont, és mindenekelőtt megüzenem a tábornoknak, hogy ti azt akarjátok, hogy megszűnjön minden Gané, és legyen kihirdetve, hogy a nők a férfiakkal egyenlő értékűek, és egyenlő jogúak!

—Hogyan?! - ámult Szixilla.

—Aztán ebbe persze úgysem mennek bele, de én mondom majd nekik, hogy ugye ezzel kezdtétek, de én javában tárgyalok veletek, s meglátom, mit tudok elérni. Ebben az esetben ugyanis vélhetőleg engedékenyebbek lesznek, és több mindenfélét tudunk elérni náluk.

—Aha, értem! Jó tervnek tűnik – kezdj csak bele!

A beszélgetés rövid volt. A tábornok azt mondta, hogy természetesen soha bele nem egyezhetnek ilyesmibe, ez merő képtelenség, de reméli, Kidír majd észhez téríti ezeket a lázadózó hülye pocsákat!

—Próbálok, bár nagyon nehéz lesz, mert állandóan pisztolyokat fognak rám – lehet hogy bennem jobban bíznak mint más férfiban, de bennem sem eléggé! Zeulát eddig még csak látnom sem engedték!

—Igyekezz Kidír, nagyon bízunk benned!

—Megteszek minden tőlem telhetőt uram.

Nagy igyekezete abból állt, hogy közölte Szixillával, hogy ő bizony éhes! Tehát menjen Szixilla a konyhába, és hozzon neki valami kaját. De ne ide – ő Ordamer szobájába megy, hogy átnézzék a Gané könyvelését. Mert már így szemre is annyira nyomorúságosan lepusztultnak tűnik ez az intézmény, hogy egyszerűen nem hiszi, hogy a mosoda állandó működtetéséből csak ennyire futotta volna!

Mire odaért, már Csivit is ott találta. S a leány azonnal ezzel fogadta:

—Azt hiszem mi ketten jól megértjük egymást drágám, mert úgy vélem ugyanarra gondoltunk megint!

—Nem meglepő. Találtál valamit?

—Hogyne. Látszatra ugyan rendben van a könyvelés, de megtaláltam Ordamer magán-könyvelését is, amiben egészen eltérő adatok szerepelnek! Jól élt ám a lányokból! A mosoda bevételének alig egynegyedével számolt el az Állam felé, a többi zsebrevágta! Ugyanis a mosodai munkákat rettenetesen alulszámolt, ám annál többet vágott zsebre nemhivatalosan. Ez jó volt neki is és a vállalkozónak is. Ha ezt nyilvánosság elé tárjuk, az a pasi halálos ítélete! Mert ez nem más, mint hosszú időn át, folyamatosan, bünszövetkezetben folytatott, különösen nagy értékre elkövetett csalás, hamis könyvelés, sőt, mert ő az Állam egyik hivatalnok, emiatt okirathamisítás is! Plusz természetesen megvesztegetés, kenőpénz elfogadása, sikkasztás, színlelt szerződés... ha pedig azt is hozzávesszük amiket a lányoktól hallottam közben, akkor még olyasmi is jön mellé, hogy nemi erőszak, nemi erőszakban való segédkezés, prostitúcióra való kényszerítés, a személyi szabadság korlátozása, gyilkosság... azt hiszem a pasi kifejezetten jól járt volna, ha a lányok főbelövik, mert így ahogy most állnak a dolgok, kinéz neki, hogy valami Arénában ő is apránként legyen halálra sütögetve!

—Én aztán igazán nem fogok könnyet hullatni utána... hanem Csivi, a lányoknak teljesen igazuk van! Ez nem élet ami itt megy, én megörülnék egy efféle helyen! De abból se lesz semmi, hogy megszűntessenek minden Ganét.

—Persze hogy nem. De kiharcolhatsz mindenféle jelentős könnyítéseket nekik.

Belépett hozzájuk Szixilla, egy tálcán hozva pár szelet kenyeret, mellettük egy tégelyben zsírt, és egy sótartó is volt a tálcán.

—Tessék, Kidír! Ez olyasmi, amit naponta eszünk. Hoztam volna neked mást is ha van, de nincs. Legfeljebb mézet hozhattam volna még, de minek, hiszen azt is te hoztál nekünk...

—Semmi gond, egyelőre megteszi.

—Hanem Kidír... nem lesz ez így jó mégsem, hogy te mindenféle könnyítéseket akarsz nekünk elérni.

—Miért nem lesz jó? Biztos vagyok benne, rengeteg mindent elérhetek.

—Igen, de ez úgy nagyjából addig tart majd, amíg eltelik egy vagy két hónap. Jobb esetben. Mert lehet, hogy abban a pillanatban visszavonják, amint megtudják a jelszót.

—Vannak erre megfelelő módszerek, például leközik az újságokban, meg...

—Ne is folytasd, nem érdekel. Beszéltem pár lánnyal, és kiderült, igazából egyetlen sem gondolta komolyan közüjük, hogy mi majd e lázadással megszüntethetjük a Ganékat. Ellenben az engedmények tartósságában sem hisznek, csak egyetlen esetben.

—Éspedig?

—Ha te leszel e Gané legfőbb vezetője! Sajnos azonban ez megvalósíthatatlan, mert hiszen olyan kicsi vagy, és nem is vagy állami hivatalnok.

—Kicsi vagyok, de jogilag felnőtt, továbbá ha nem is hivatalnok, de végzett maszkulológus! Kiköveteltem ugyanis a végbizonyítványomat, mielőtt idejöttem hozzátok. És a Ganék vezetője lehet maszkulológus is, bár ez nem gyakori. Mindazonáltal nem is példa nélküli... bár nem tartják nagy maszkulológusi karriernek.

—És meghoznád értünk ezt az áldozatot?! - ragyogott fel Szixilla szeme.

—Ez Csivatellától függ.

—Nyugodtan vállald el, Kidír.

—De nem veti-e ez vissza a tanulmányaimat?

—Azok most már nem annyira fontosak, hogy megvannak a papírjaid... de meg aztán tanulj csak szorgalmasan, ami e hely vezetését illeti, majd azt én megcsinálom helyetted, te legfeljebb a papírokat kell aláírogasd.

—Jól van, ha helyesnek tartod... no akkor telefonálok megint a főmukiknak, hogy mi az ábra...

—Csak ügyesen, Kidír! - izgult Csivatella.

—Megpróbáljuk. - azzal Kidír hívta a megbízóit, a tábornokot és a politikust.

—Na, megvan már a jelszó?! - kérdezte azonnal a tábornok, rendkívül izgatottan.

—Még nem. Csak nem lett sürgős?

—Hogy a fenébe ne lenne sürgős... valahogy kitudódott a dolog, és a firkászok azonnal lecsaptak a hírre... persze cáfoltuk a híresztelést, de a pletyka akkor is terjed!

—Az még nem olyan vészes.

—Még nem, de az lesz, ha meg kell ostromolnunk a GNÉ épületét...

—De ez nem szükséges. Sikerült egyezsége jutnom a nőkkel.

—Gratulálok! Nem is tellett sok időbe!

—Tehetséges gyerek vagyok, kérdezze csak meg a tanárait... Szóval, sokat kérnek, de szerintem semmi lehetetlent. Ráadásul a követeléseik teljesen érthetőek is, mert felháborító disznóságok nyomaira bukkantam. Például itt rendszeresítve volt a nemi erőszak, s hozzá az igazgató tudtával, aztán meg Állam Bácsit is meg rövidítette, mert a mosodai bevétel több mint felét elsikkasztotta... Legalább egy nőt pedig bizonyíthatóan halálra kínzott, erre sok tanúm van.

—Kár hogy nem végezhetjük ki.

—Hogyne tehetnék, él még... Szóval, lesz kit feltüntetni bűnbakként, s hozzá teljesen jogosan! Meglehet a sajtó csemegéje, s így hogy mindent Ordamer fejére kennek, s ismétlem ez még jogos is lesz, így kormányunk abszolút tisztára moshatja magát! S a GNÉ nőlakóinak tett engedményeket simán fel lehet úgy tüntetni, mint a kormány ajándékát, sőt, afféle kárpótlást az elszenvedett sérelmekért!

—Igen, ezt pontosan így kell tenni! Remek ötlet, önnek fiatalember politikusnak kéne mennie!

—Jó nekem maszkulológusnak... arra még a politikusok is hallgatnak! Bizonyosság erre épp e mostani eset... - nevetett Kidír.

—Akkor halljuk, hogy mik a kérések!

—Mindenekelőtt, a nők azt szeretnék, ha én lennék kinevezve e GNÉ teljhatalmú vezetőjének, ugyanis mint bevallották, egyedül bennem bíznak meg, hogy az ígéretük teljesítve lesznek.

—És ezt elvállalná, fiatalember?

—Hát nem egy nagy karrier, de igen, elvállalom, elvégre úgyis nagyon kicsi vagyok még, és így legalább szerzek némi gyakorlati tapasztalatot a fontosabb megbízások előtt. De ez természetesen csak addig esedékes, amíg el nem indul az expedíció, tudja, amiről beszéltünk... de addig, addig igen, addig elvállalom.

—Jó, ennek nem hinném hogy volna bármi akadálya. Végülis ha Ordamert kivégezzük, sőt akár csak le is tartóztatjuk, úgyis kell a helyére valaki más... és maga hivatalosan végzett maszkulológusnak számít... legalábbis néhány órája. Igen, miért is ne!

—A kinevezésemről szóló papír mielőbb elküldendő ide.

—Máris intézkedem.

—Továbbá, a kormányunk teljes büntetlenséget kell megígérjen minden nőnek aki e lázadásban részt vett, ők ugyanis nem bűnözők, hanem áldozatok!

—Ez is magától értetődő, de meg különben is, hiszen annak kiderítése ki mennyire bűnös, a táborvezető igazgató feladata, az pedig maga lesz Kidír, ha tehát maga úgy dönt hogy nem lesznek megbüntetve, akkor nem lesznek.

—Remek. Azt tudtam ugyan eddig is, hogy a GNÉ-k vezetője majdhogynem élet-halál ura a nők közt, de azt nem, hogy ez visszamenőlegesen is igaz...

—De igaz lesz, erre a mostani esetre mindenképpen. Van még valami?

—Hogyne volna, most jön csak a lényeg... Mindenekelőtt: akadnak itt olyan nők, akiket szívesen feleségül vett volna valaki, de ez nem történhetett meg, mert ezek olyan nők, akiknek van férjük, de az nem tudta tovább fizetni a nőtartás közterheit. És akinek megtetszettek, szegény hozzá, hogy kifizesse az adóhátralékot. Én úgy vélem, meg kéne változtatni az erre vonatkozó törvényt. Mert a lányok azt mondják, ezáltal ők vannak büntetve a férjük hülyesége miatt, és bevallom, hogy e téren maximálisan osztom a meggyőződésüket!

—Kidír, ha ezt kihirdetjük, azonnal fellázad minden más GNÉ is, és újabb meg újabb követeléseket fognak megfogalmazni!

—Gondoltam erre. Ez elkerülhető, ha egyszerűen meg sem említi a kormányunk e GNÉ nevét a törvényben. Egyszerűen kihirdeti, hogy ők, a bölcs politikusok arra a következtetésre jutottak, hogy a szerelem mindenekfeletti, nemes érzelem, aminek beteljesedését minden eszközzel támogatni kell, emiatt ha egy férfi nem képes a nőtartás adóit befizetni, a nő továbbra is visszakerül a GNÉ-be, de már elvált nőnek minősül! És bárkivel házasságot köthet, és új férjének nem kell kifizetni semmiféle adóhátralékot, hogy ez gátja ne legyen a boldogságuknak. A nőt a régi férje is feleségül veheti újra, de ő már csak akkor, ha kifizeti az elmaradt adókat. Ez a kormányunkat kifejezetten nemes színben tünteti majd fel.

—Talán inkább azt, aki javasolja e törvényt, azaz magát, Kidír.

—Eh, engem meg sem kell említeni... legyen valamelyik politikusunké az érdem... sőt, úgy illik hogy maga az Elnök javasolja e törvényt! És előre szólok, addig itt maradok a GNÉ-ben és szó sem lehet jelszóról, amíg e törvényt gyorsított eljárással meg nem szavazza a Parlament... de még mást is mondok. A lányok úgy érzik, nem helyes hogy ők napi tizenkét órát dolgoznak, szabadnapok nélkül. Úgy illik hogy náluk se legyen több a napi kötelező munkaidő, mint másutt.

—Kidír, a GNÉ-k még e hosszú munkaidővel is veszteségesek az Államnak.

—Attól ez még igazságtalanság. Továbbá, a nők azt akarják, hogy amely nőnek van pénze, azt ne zárolja a GNÉ-be bekerüléskor az Állam, hanem azt szabadon költhesse el ő a nő, amire csak akarja!

—De így egykettőre a nyakára hágnak a pénznek, s nem lesz hozományuk, ami

megnehezíti a férjhez menésüket.

—Az már hadd legyen az ő bajuk.

—No ez az utóbbi még nem is hangzik olyan szörnyűnek... erre azt hiszem akár azonnal is rábólinthatunk, de a munkaidő lecsökkentése...

—Pedig az is milyen emberséges színben tüntetné fel az Elnökünket, ha ilyesmit javasolna... és ez még mindig olcsóbb, mint egy új Rakétapajzs megépítése. Különben meg van egy ötletem.

—Na halljuk!

—Legyen úgy, hogy a napi munkaidőt a GNÉ igazgatója határozhatja meg a tetszése szerint. A szabadnapokat is. Ellenben a nő megválaszthatja, hogy melyik GNÉ-be kerüljön – amennyiben elfogadja őt oda a GNÉ igazgatója is! És ha nem tetszik a nőnek ott, kérheti hogy helyezték át más GNÉ-be. Ez mérsékli a lázadás-veszélyt is, hiszen a nő elmehet onnan ha nagyon nem tetszik neki a hely, azt is az orruk alá lehet dörgölni, hogy te akartál idejönni, akkor most mit ugrálsz! Ellenben a GNÉ bevételei teljes egészében a GNÉ fenntartására kell fordítódjanak, azaz ha a nők ott többet dolgoznak, jobban kell éljenek! Persze így is kell majd állami dotáció, de így vélhetőleg kevesebb. A végső cél az, hogy minden GNÉ önellátó legyen, ami idővel össze is jöhet, ha a nők látják, hogy van értelme gürizniük.

—Megbeszélem az Elnökkel. Remélem más már nincs?

—Egyelőre nem, de ki tudja mit találnak még ki, tehát e kívánságokat jó lesz gyorsan teljesíteni, mielőtt beindul a fantáziájuk...

—Jól van, intézkedem!

E telefonbeszélgetés után pedig Kidír felállt, és így szólt:

—Most pedig ideje beszélnem végre Zeulával! Remélem megbíztok bennem és megengeditek ezt!

—Persze... gyere csak! - válaszolta Szixilla, azzal elvezette Kidírt az egyik hálóterembe, aminek ezúttal kulcsra volt zárva az ajtaja, sőt, örködtek is előtte nők, négyen is.

Úgy tűnt, elfogadták Szixillát vezérüknek, mert beengedték oda nemcsak a nőt, de Kidírt is. Bár igaz az is, még ezelőtt elűjságotla nekik Szixilla, hogy Kidír bámulatos engedményeket igyekszik kicsikarni nekik! Ennek nagyon örvendtek.

A szobában aztán megtalálta végre Kidír Zeulát, aki miatt ez az egész válság kirobbant. A hölgy érett középkorú asszonyság volt, de korához képest nagyon csinos, sőt, itt volt vele a leánya is, akit be is mutatott Kidírnek Szixilla. A leányt úgy hívták, hogy Tamma. Tulajdonképpen nagyon csinos leány volt, csak hát valóban elég előnytelenül festett, hogy hiányzott a bal füle, és olyan nagy forradás volt az arcán, hogy azt láthatóan a plasztikai sebészek sem voltak képesek teljesen eltüntetni... Kidír meg is kérdezte, miként történt ez, és a leány azt válaszolta, hogy egy kéjgyilkos művelte ezt vele. El tudott menekülni, de hát akkor is így járt... Különben ugyanaz a kéjgyilkos művelte vele, aki Micunával is tette ezt, azzal a milliomos leánnyal, akiről korábban beszélt Kidírnek Szixilla.

—De miért nem tudták ezt eltüntetni rólad a sebészek, hiszen már szinte csodákra képesek!

—Hát mert a penge nemcsak úgy belémvágott, de szinte kimetszette az állkapocsmozgató izom java részét is, sőt, a csontból is egy darabot. Emiatt van most ott egy nagy gödör az arcomon. Kész csoda, hogy egyáltalán tudok beszélni... de olyan kevés izom maradt ott, hogy fáraszt is, ha sokat beszélek. Rágni pedig

végképp csak lassan tudok. És minden további szépészeti beavatkozás azzal járna, hogy megbolygatják ezt a lehelletvékony izmot is ami még épen maradt, s lehet hogy emiatt utána szép lennék, de megnémulnék, vagy majdnem megnémulnék, mert alig mozogna az állkapcsom... és ezt egyszerűen nem merem kockáztatni! - sóhajtott a különben fiatal, alig tizenhat esztendő leányka. —De hadd kérdezzem meg, te milyen minőségben vagy itt?

—Kidír a nevem, fiatal korom ellenére maszkulológus vagyok, és amiatt jöttem ide hozzátok, mert engem bíztak meg a politikusaink, hogy kezeljem ezt a válságot.

—De hiszen te gyerek vagy! - álmélkodott Zeulá.

—Csak testméretre, de remélem nem ám észbelileg... jelenleg jogköröm óriási, ha akarom, az Elnököt is felhívhatom közvetlen vonalon, és különben is úgy néz ki, én leszek e GNÉ igazgatója napokon belül.

—Aha, a Gané leendő igazgatója...

—Most még Gané, de ha én leszek az igazgató, teszek róla, hogy ne Gané legyen, hanem emberi életre alkalmas hely. Igazából azt szeretném elérni, hogy olyan hely legyen, hogy a nők jobban szeressenek itt élni, mint házasságban.

—Hülyeség.

—De nem ám, mert hallgasd csak meg, mi mindent próbál kicsikarni...! - kezdte Szixilla, és elmondta Zeulának, milyen egyezkedést folytatott a politikusokkal Kidír.

—Ez mind nagyon szép, de ha maradéktalanul meg is valósul, akkor se feledjétek hogy tőlem függök, és személyesen én magam is akarok valamit kapni! - követelte Zeulá.

—Mit? - kérdezte Kidír.

—Tudod te azt nagyon jól: nyilván elmondták neked a megbízóid! Vegyen engem feleségül egy miniszter, egy másik vegye feleségül a leányomat, az Elnök pedig köszönje meg nekem a televízióban, hogy mit tettem az egész emberiségért!

—Tudod Zeulá, ez úgy van, hogy így kezdte Szixilla is: teljesíthetetlen követeléssel. Hogy például ne legyen többé olyan, hogy GNÉ...

—Az én követelésem nem teljesíthetetlen!

—Nem a csudát. Gondolkozz már politikushoz méltóan!

—Nem vagyok politikus.

—De évekig egy magas rangú politikus felesége voltál! Mit képzelsz, miként tudja elintézni az Elnök, még ha akarná is, hogy téged feleségül vegyen valami miniszter?! Eleve nem is hiszem hogy sok miniszter akadna, akinek ne volna már felesége, nem is egy, épp annyi, amennyit megfelelő számúnak tartanak. Aztán, mit tegyen az Elnök szerinted: kisorsolja talán, melyikük áldozza fel magát az országért, hogy feleségül vegyen téged vagy a lányodat?! Mert senkire nem parancsolhat rá, az nincs a hatáskörében! Ez egyszerűen képtelen agyrém, ez, amit gondolsz!

—Pedig nem elégedhetek meg kevesebbel, mert ez az egyetlen esélyem arra, hogy javítsak a magam és a lányom sorsán.

—Pedig akad más mód is.

—Ugyan mi!

—Például az, hogy ha a lányodnak férjet akarsz, azt tudok neki ajánlani, igaz, nem minisztert.

—Hát kit?

—Egy maszkulológust. Jómagamat.

—Hogyan...?!

—Jogilag felnőtt vagyok, és van is már feleségem, nem is egy. Elfér mellettük Tamma is... és nyugodtan megkérdezheti bármelyik nejemet mert itt vannak mind, elmondhatják neki, hogy nálam kiváltképpen szabadon élnek a nők, nagyjából azt tesznek, amihez csak kedvük szottyan!

—En már is beleegyezem! - mosolyodott el Tamma.

—Ilyen hamar?! - ámult az édesanyja.

—Persze. Idefigyelj anyuci, ezzel az arccal senki nem lesz olyan hülye, hogy feleségül vegyen. És ha valaki miniszter mégis megteszi, csak politikai érdekből teszi, és utána azt hiszem megnézhetném magamat hogy milyen sorsom lenne mellette... állandóan éreztetné velem, hogy megtűrt kolonc vagyok a nyakán, gyűlölné is talán... de Kidírről sok szépet meséltek nekem a nők már korábban is... igen, boldogan leszek a felesége!

—Hm... - tűnődött el Zeulá. Láthatóan nagy hatással volt a nőre, hogy leánya ilyen gyorsan bizalmat szavazott Kidírnek. —És velem mi lesz? Mert azt ne is képzeld, hogy én is hozzád menjek, egy olyan kiskölyökhöz, aki fiatalabb, mint a saját leányom!

—Mi lenne veled, élsz itt velünk a GNÉ-ben, és élvezed a jólétet, amit majd mindenkinek teremtek! Annyit megígérek, hogy soha nem kell semmit se dolgoznod majd, sőt, kapsz egy teljesen külön szobát is, ahol nyugodtan lakhatsz...

—Ó igen, és eszem azt a szart, amit ételnek neveztek...

—Semmivel sem eszel majd rosszabbat mint én magam, mit is képzelsz! Hiszen Tamma a feleségem lesz, és eképp benned az anyósomat tisztelhetem majd!

—Hm...

—Ráadásul semmi akadály, hogy kikössük, hogy kérsz valami óriási összeget is az Elnöktől. Ezt simán odaadhatja neked nyíltan, akár a televízió nyilvánossága előtt is, anélkül, hogy neki ebből bármi tekintélyvesztése is származna, mert mondhatja, hogy ez jutalom neked, amiért észnél voltál, és amikor a férjed már haldoklott, te gyorsan megkérdezted tőle a jelszót, mert tudtad, hogy ez fontos... kérhetünk szerintem akár ötvenmilliót is!

—Nem is kételkedem benne hogy megkapnám, de az a baj, hogy az nem az enyém lenne!

—Nem figyeltél Szixillára! Ő elmondta neked, hogy ha teljesedik amit akarok, ezentúl a nők a pénzüket magukra költhetik.

—Hát... na jól van! Végülis igazad van, realistának kell lenni... de csak akkor mondom meg, ha már feleségül vetted a leányomat hivatalosan! És ha bejelentette az Elnök ezt a törvényt, hogy a pénzünket mi nők magunkra költhetjük!

4. fejezet: A boszorkánycsemete

Azidőtájt hogy Kidír a nők nagy reménységére elfoglalhatta a 63-as GNÉ igazgatói posztját, tőle néhány millió kilométerre egy másik nő is reménykedett valamiben – még ha merőben másban is, mint Kidír védenecsei! Mert ők ugye azt remélték, Kidír majd emberi életkörülményeket teremt nekik. E leány azonban, aki természetesen az Axor bolygón lakott, nem a Vente bolygón mint Kidír, ő már amiatt sem reménykedhetett holmi „emberi életkörülményekben”, mert természetesen nem volt ember.

És különben is, egészen kiválóan élt az ottani fogalmak szerint...

Úgy van, Liliána – mert így hívták a leányt – nem volt ember. Nem éltek itt emberek. De emberszerűek, azok igen... és még ez idő tájt is éltek ott, még ha népességük a korábbinak a töredékére olvadt is, de annyira, hogy már az egykori hatalmas városaikat sem lakták, s így azok az enyészet martalékaivá váltak.

Messziről persze egészen emberinek látszott Liliána, mint ahogy minden más egyed is fajából, a „zön” népből. Kissé közelebbről azonban már feltűnt, hogy valami nem stimmel, hogy akit látunk, nem ember...

Feltűnt, annak ellenére, hogy Liliána emberi mércék szerint is kifejezetten csinos, sőt, gyönyörű leány volt! Sőt, egy ember őt sokkal szebbnek tartotta volna, mint egy zön férfi, egyszerűen mert Liliána arca oly egzotikus volt emberi fogalmak szerint. Nem mondható persze, hogy minden ember számára ő jelentette volna az Eszményi Nő megtestesülését, ugyanis sokan valószínűleg túl csontosnak tartották volna az arcát. De ezek is el kellett hogy ismerjék, hogy Liliána azért mégiscsak gyönyörű.

Valamiképp olyan volt Liliána arca, hogy ha akarta, úgy tudott nézni, mint egy szigorú istennő. Ezt részben az okozta, hogy szeme nagyon ovális volt, és szinte a füléig nyúlt a szemrés, s így ha akarta, igazán különös pillantást vethetett bárkire.

Azt azonban hogy nem ember, nem az arca mutatta meg leginkább. Mert arca minden különös jellegzetessége ellenére is még tartható lett volna ő pusztán egy egészen különleges emberi népcsoport tagjának.

Hanem az ő nem emberi mivolta abban a pillanatban letagadhatatlanná vált, amint valaki megpróbálta volna barátságosan megsimogatni Liliána tarkóját. Feje búbjáról ugyanis, a hajkorona alól kibukkanva, egészen a válláig lenyúlva egy csőrszerű képződmény nőtt ki. Persze nem volt ez igazi csőr, nem lehetett kinyitni például, de egészen úgy nézett ki messziről, mint a kacsa csőre, bár a vége szivacsos állagú volt. E csőrféleség lényegében a koponyacsont egyfajta toldaléka, kitüremkedése volt, s belül üreges, s ezt az üreget rengeteg idegvégződés töltötte ki. Ez a születésnél semmi bajt nem okozott, az újszülötteken ugyanis még hiányzott, csak úgy nagyjából a harmadik életév környékén kezdett el nőni, s nagyjából épp Liliána mostani korára, tíz éves korra érte el az úgymond „teljes” nagyságot, bár azután is nőtt még, egészen az egyed haláláig, de akkor már lassan. Mindazonáltal a nagyon idős nők esetén ez elérhetett akár a derékhajlatukig is.

Az ember azt hinné, efféle szerv számos kényelmetlenséget okoz, például nem lehet tőle egy jót heverészni háton! Ez sem volt igaz, bár a zön lányok többnyire inkább valóban az oldalukon szerettek feküdni. De tudtak ha akartak

háton is feküdni, e csontképződmény ugyanis nem egyetlen darabból állt, hanem nagyjából öt centinként ízületféleségek voltak rajta, eképp képes volt behajolni e helyeken, még ha csak kis mértékben is.

Efféle szerve volt a férfiaknak is, épp csak azoknak nem egyetlen csőrféleség a tarkó környékén, hanem kettő, a két halánték közeléből kinőve. Viszont ezek kisebbek voltak. A funkciójuk azonban ugyanaz.

E funkció pedig nem más volt, mint afféle bonyolult időjárásmegfigyelő rendszer, plusz pót-fül. Ennek segítségével érezte a lény a levegő páratartalmának legapróbb változását is, de a levegő elektromos telítettségét is, azaz tudta előre ha vihar közeleg, de még ha ködben volt, akkor sem lehetett könnyen megtámadni őt lesből, mert nagyon jól hallotta a közelében a többi lények mocorgásának minden neszt. Igaz, e jó hallási képessége valóban csak ködben működött. Ha ugyanis e szerve kiszáradt, akkor már be kellett érnie azzal, amit a füle sugott neki.

Liliána tudta is magáról, hogy nagyon szép. Valójában ő volt a legszebb talán a Csillag törzs lányai közül. S mindemellett még remekül énekelt is, sőt, mindenki tudta, hogy minden valószínűség szerint még ennél is szebben énekel majd, ha felerdül, mert az úgy szokott lenni, hogy a lányok énekhangja csak mintegy tizenöt-tizenhat éves korára forr ki tökéletesre.

Liliána tehát remek lány volt, minden szép volt rajta, még hátsó csőröcskéjét is olyan bájosan tudta mozgatni... egyedül a neve nem tetszett neki. Holott emberi fogalmak szerint a neve is szép volt, mert az, hogy „Liliána”, az bizonyos értelemben ezt jelentette zön nyelven:

„A vízesés párájában megcsillanó szivárványt néző leány haját meglobogtatja a ködoszlató alkonyi szél”.

Ez a hosszú név persze magyarázatra szorul, mert miként jelenthet ennyi sok mindent egy mindössze négy szótagú szó, és miként jelentheti ezt csak „bizonyos értelemben”?

Nos, úgy, hogy az Axor bolygón számos törzs élt, de kivétel nélkül mind ugyanazt a nyelvet beszélték, néhány nyelvjárásbeli különbségtől eltekintve. És e nyelvben minden szó mindig, kivétel nélkül egy szótagú volt!

Ehhez persze sok-sok szótag kellett. Szótagból aránylag bőviben voltak, mert e nyelv ugyan viszonylag kevés mássalhangzót tartalmazott, ellenben volt benne ötvennél is több magánhangzó! De az így kialakuló szótagokat is huszonkétféle hangsúllyal voltak képesek ejteni, azaz, ettől nyelvük kissé „macskásan”, nyávogósan hangzott emberi fül számára, máskor meg mint a madárcsiripelés... kissé talán úgy hangzott mint a kínai nyelv, bár a kínaiakat nem hogy ők nem ismerték, de a Vente bolygó emberei sem. Mindenesetre, még így is előfordult nem is ritkán, hogy egy szótagnak, azonos hangsúlyon ejtve is számos különböző jelentése volt.

No és a nevek esetén úgy jártak el, hogy mindenekelőtt felsorolták a név összes lehetséges szótagát, amik Liliána esetében ezek voltak:

—Li, lil, á, na, án, i, a

majd mindegyik szótag összes jelentését figyelembe vették, a szótagokat minden lehetséges hangsúlyon elmondva, s ezekből végül megkíséreltek egy értelmes mondatot összeállítani. Úgy, hogy abban mindegyik szótag szerepeljen, bár némelyik többször is szerepelhetett.

A nevet alkotó hangsorhoz pedig úgy jutottak hozzá, hogy a gyermek születésekor a sámán megitta a bódító tűf gomba nedvét, s a sámán tanítványa

figyelte és feljegyezte annak lázálomban mondott nyöszörgését.

S hogy e név miért nem volt szép? Hát mert a zön nép nagyon szerette a ködöt, élni sem tudott nélküle. Eképp cseppet sem kedvelték a ködoszlató szelet. De az alkonyt sem. Vagyis, ha Liliána neve nem is volt csúnya, de legalábbis szomorú.

Ennek Liliána nem örült. És kisgyerekkora óta irigyelte nővéreit, akiknek sokkal szebb nevük volt, mint ami neki jutott! Volt bőven kiket irigyelnie, mert Liliána a család legkisebb leánya volt, a nyolcadik, de két bátyja is született...

És nagyon haragudott Rápi sámánra, amiért az épp ezt a nevet nyöszörögte el bódulatában, aminek szótagjaiból semmiképp sem lehetett vidámabb jelentést összemesterkedni...

Pedig miből állt volna a sámánnak szebb nevet kimondani?! Liliána élt a gyanúperrel különben is, hogy az csak kamu, hogy az istenek megsúgnák a gyermek nevét a sámánnak a gomba miatti kábulatában. Szerinte a sámán már hetekkel a szülés előtt kigondolja mindig a nevet, aztán csak úgy tesz, mint aki akkor hallaná azt az istenektől...

Mindez persze híven mutatta, hogy Liliána nem igazán volt vallásos lelkületű. Holott ezzel nagyon egyedül volt a családjában... de hát hitetlensége kifejlődésében bizonyára döntő szerepe volt épp a szerencsétlen nevének. Mert ugye, ő amikor megszületett, még nagyon ártatlan volt. Büntelen. Semmi rosszat nem követett el. Miért akarták volna épp őt ilyen csúnya névvel büntetni az istenek?! Bezzeg a nővérei és bátyjai mind szép nevekkkel dicsekedhetnek!

Haragudott tehát a sámánra, egyszer még nyelvet is öltött rá, de ezért is megbüntették: igaz, a sámán nem látta meg a nyelvöltögetést, mert a kis Liliána ezt nagy óvatosan a férfi háta mögött művelte, de meglátta ezt Liliána édesanyja, elkapta őt, és alaposan elfenekelte...

Azt is megkérdezte, mi baja a sámánnal, s ekkor Liliána elmondta, hogy az, hogy neki nem olyan szép neve van, mint például Niuvála nővérének, akinek neve azt jelenti, hogy „Terített asztalként terül elénk a folyópart ködtől harmatos mohaszőnyege”.

—Hangzásra a te neved is szép. - vigasztalta őt édesanyja.

—De mit ér a hangzás, amikor a jelentés a fontos! Abban rejlik mindenkinek a sorsa!

—Hát azért ez ilyen formában nem igaz...

—De igen, igaz, a sámán is ezt mondta a prédikációjában! És ha ez igaz, akkor én a halál leánya vagyok! Mert hiszen a nevem ködoszlatásról szól, azt meg mindenki tudja, hogy ha a köd eltűnik, nekünk végünk! Köd nélkül mindenki meghal! És biztos én sem fogok soká élni, a nevemben a végzet rejtezik!

—No de ne legyél már ilyen buta, remekül el lehet lenni köd nélkül is, hetekig, sőt, hónapokig, ha van a közelben víz, amivel hűsítjük magunkat!

—De milyen élet az, különben is, amint kiszárad valamelyikünknek a csőre¹, szenved, jajgat, sőt, megkaphatja a szárazkórságot is, és akkor hal csak iszonyú halált!

—Hát te meg erről honnan tudsz?!

—Mesélte a többi gyerek, hogy az mivel jár! Hogy olyankor az elkezd begennyedni,

¹ Azaz a fejről hátul lelógó csőrszerű érzékelőszerv.

belilul, aztán meg szét is pukkan, és elvérzik belé a beteg, de már előtte is úgy szenved, hogy üvölt a kintól!

—Ez előfordul néha, de nincs köze a szárazsághoz, mert ez egy betegség. Persze aki kiszárad, hamarabb elkaphatja, mert le van gyengülve a szárazságtól a szervezete, de akármilyen más betegséget is elkaphat úgy, nemcsak ezt. És miért is száradnál ki épp te, ne képzelődj! Szép vagy, gazdagok is vagyunk, az egyik legjobb helyen lakunk ahol csak lehetséges, errefelé mindig van köd, a közelben a folyó, vannak nagy földjeink is, ahol mindig találhatsz finom mohát, páfrányokat, van a folyóban bőségesen alga is, meg hínár, meg...

—De a nevem csúnya.

—Egyáltalán nem is nagyon csúnya, hagyj ezzel békén! Különben is, amint férjhez mész, rögvest nem ez lesz a neved, hanem amit a férjed ad neked, tehát megnyugodhatsz, mert még hat vagy hét év csak és...

—De én nem akarok férjhez menni. - közölte édesanyjával a nyolc éves kis Liliána.

—Tessék?! - szaladt anyja szemöldöke a magasba.

—Én énekelni szeretnék. Mint a nővérem, Fengi. Vagy mint a másik nővérem, Vui.

—Igen? És miért?

—Mert akkor leszek gazdag! És muszáj gazdagnak lennem, mert csak akkor lesz nekem is saját folyópartom, puha mohaszőnyeggel, meg sok-sok békanyállal, meg egyáltalán, olyan helyem, ahol állandóan van köd, és...

—És buta vagy ha nem érted, hogy akkor is lesz részed mindebben, ha férjhez mész! Persze, nem akármilyen szegény iszapdagasztóhoz, de biztos lehetsz benne, hogy nem is adlak olyasvalakihez, aki a sivatag szélén senyved!

—De akkor is az a biztos, ha nekem magamnak van sok pénzem. - erősködött Liliána.

—Na ebből elegendem van! Nem azért szültelek, hogy gyümölcstelenül fonnyadj el, mert csak kornyikálni akarsz! Elég, hogy a két nővéred ilyen idióta, de ők sem sokáig illetlenkedhetnek!

—De anya, miért beszélsz így, hiszen ha jól tudom, Fengi énekeiből élünk!

—Akkor se halnánk éhen, ha nem énekelne! És jegyezd meg, Liliána: a pénz nem minden! És most eredj játszani!

Hát Liliána játszott, persze hogy játszott... hiszen minden gyermek szeret játszani, szerette azt ő is. Főleg a közeli barlangban szeretett bújócskázni a többi gyermekkel, de azt is szerette, amikor a folyómederből kiszedett finom, félig megszáradt sárból mindenféle iszapszobrokat mesterkedett össze. Attól nem félt, hogy baja esne a folyóban, mert mint minden zön, ő is kiválóan úszott. Ebben segítették őt a kéz- és lábujjai közti úszóhártyák. És mint mindenki, ő is kibírta a víz alatt negyed órát is lélegzetvétel nélkül. Igaz, utána nem szívesen merült le újra, kellett legalább öt perc nyugodt lihegés, míg újból feldúsul a vére oxigénnel...

Ezen játékoknál is jobban szeretett azonban énekelni. Főleg valami barlang sziklatermében, ahol érdekesen verődik vissza a falakról a hangja... törzse olyan helyen lakott, ahol sok volt a nagy, mély barlang, bár barlangszállás csak az előkelőbbeknek jutott. De akadt számos „nyilvános” barlangterem is, ahová bárki bemehetett. És persze építettek házakat is maguknak, sziklából, meg agyagból, sőt, kidöntött fák törzseiből is... és mindegyiknek más akusztikai tulajdonsága

volt. Liliána már egészen kis korában észrevette ezt, szeretett játszani a visszhanggal, és hamar rájött arra is, hogy egyetlen rokonának sincs olyan szép hangja mint neki, kivéve Fengi és Vui nővéreit. Ezt e két nővére is elismerte. És Fengi mondta is neki, hogy szerinte pár év múlva Liliána is lehet olyan híres énekesnő, mint ő, Fengi...

Sajnos rosszkor mondta. Mert épp ekkor ott volt a közelben édesapjuk is, meg számos más nővére is Liliánának, és most ezek egyike, Kiolé, aki már harminc éves volt ekkor, és régóta férjnél, most is csak látogatóba jött haza, ő most ezt jegyezte meg epésen:

—Híres, de minek?! Hogy ugyanolyan szerencsétlen legyen mint te, Fengi?!

—Miért lennék én szerencsétlen?!

—Miért, hát azt hiszed talán, hogy több vagy nálunk?! Semmit nem tudsz felmutatni! Semmire nem vitted az életben!

—De hiszen híres vagyok, állandóan hívnak énekelni hol ide, hol oda, még más törzsekhez is, olyan távoli vidékeket bejártam így, amiknek ti a hírét se hallottátok, láttam például a kékhajúak törzsét is, meg fenn északon az Örök Jeget, nem kell izzasztó munkát végezni, szeretek is énekelni, gazdag is vagyok...

—Egy senki vagy. Senki és semmi. Üres vagy és szegény...

—Szegény, én?!

—Te. Lelkiedben gondoltam. Hiszen nincs férjed! Nincs gyermeked! A nő sorsa nem az, hogy mindenkié legyen akár testileg, akár a dalaival, hanem az, hogy *egyvalakié* legyen: a férjéé! Őt szolgálja, akár énekével, akár máshogy, úgy, ahogyan azt ő, a Férfi akarja! S akkor a nő is boldog lesz, sőt, egyedül így lesz boldog, mert megélheti és átérezheti az őszinte alázatosság szívmengető érzését, amikor is rájön, hogy életének értelme van: az, hogy másvalaki életét, a férjét szolgálja, támogatja annak céljait, s őt mintegy kiegészíti! És érezheted akkor azt is, hogy méhed íme gyümölcsöt fogan, s hamarosan lesz gyermeked is, utódod, akit az istenek iránti alázatosságra, s egyéb kötelességeire nevelhetsz, s akinek adakozhatsz anyai szeretetedből! Most azonban, Fengi, te üres vagy, mert méhed üres, és szegény is vagy, mert érzelmeid olyan sivárak, mint a száraz kősvatag, amit nem termékenyít meg az életadó köd!

E beszélgetésre Liliána még évekkel később is emlékezett. Amint arra is, hogy Fengi erre nem szólt semmit, csak lehajtotta a fejét alázatosan.

Liliána ekkor már régóta irigyelte nővérét, és jó barátság is volt köztük, már amennyire barátságról szó lehet egy nyolc éves csöppség és egy huszonnyolc éves felnőtt nő közt. Azon hogy ekkora korkülönbség volt a nővérek közt, ne csodálkozzunk: a zönök hosszú életű faj voltak, aholis ritkán halt meg valaki százhusz éves kora előtt. Azaz, nagyonis gyakran meghaltak ennél jóval korábban is, csak hogy nem végelgyengülésben, hanem háborúban, vagy éhen, vagy balesetben... betegségekben... de különben ha semmi rendkívüli nem történt, simán élélhetett akár-melyikük is százhusz évig, - szerencsésebbek százötven éves korig is. Liliána tehát a legkisebb gyerek volt a családban, legidősebb nővére viszont negyven éves volt. Édesanyja meg hatvan éves, s e hatvan éves korával épp csak középkorúnak számított. De annyira, hogy cseppet sem tartozott a lehetetlenségek közé, hogy Liliána családja újabb kistestvérekkel is gyarapodik majd!

Különben Liliána anyukája ennél többször is szült, de három gyermeke meghalt nem sokkal a szülés után, valami ismeretlen nyavalyában, amit a sámán

sem tudott kikezelni.

Liliána e beszélgetés után felkereste Fengit, s megkérdezte tőle, miért tűri el, hogy állandóan csak „cikizik” őt a nővérei, húgai, de saját édesanyja is!

—Mondd meg nekik, hogy nem adsz több pénzt, ha nem hagynak békén téged! - követelte Liliána, és izgalmaiban rángatni kezdte Fengi karját.

—Ez nem ilyen egyszerű. - sóhajtott Fengi.

—Már miért is ne lenne ilyen egyszerű!

—Mert az a pénz amit keresek, még csak nem is az enyém igazán.

—Hát kié?!

—Felerészt a mesteremé, Azu úré...

—De a másik fele a tied!

—Nem. Mert ami az enyém, az nem az enyém, hanem azé a férfié, aki az uram. Tehát most édesapánké. Ha meg majd férjhez megyek, a férjemé lesz.

—De miért nem a tied?

—Mert csak akkor lehetne az enyém, ha nem volna senki férfi, aki az uram. De ilyesmi nem fordulhat elő... legalábbis erre mifelénk nem.

—Miért, hát ha árva lány volnál?!

—Akkor valamelyik bátyám kéne a gondomat viselje. Ha nem él bátyám, akkor valami nagybácska öcsém. Ha olyan sincs, akkor unokafivérem vagy nagybátyám. És valaki úgyis akadna, aki férfirokonom, mert hiszen mindenki családfája számon van tartva hét nemzedékig visszamenőleg az oldalági rokonokkal együtt! De ha mégis így esne hogy egyáltalán senki férfirokonom nem élne, akkor meg a király nőjének számítanék, de az meg kész szerencsétlenség volna, mert akkor úgyis az lenne, hogy egyszerűen elcserél valamire egy másik törzzsel! Vagy épp feláldoz valamelyik istennek! Nem, testvérkém, itt nálunk olyan egyszerűen *nincs*, hogy egy nőnek valamije is legyen a ruháján kívül, de talán még az sem igazán az övé.

—És máshol?

—Olyanról sem tudok.

—Pedig te olyan sok mindenfelé jártál!

—Hiába. Mindenütt hasonlóak a szokások. Legfeljebb talán ha valamelyik nőnek olyan igazán nagyon nem tetszik, ahogy bánnak vele, akkor... na de azt én sosem vállalnám!

—Mit? - kérdezte rögvést kíváncsian Liliána.

—Jobb, ha nem tudod.

—De igenis tudni akarom!

—Kicsi vagy te még ehhez.

—Egyáltalán nem, tudom ám, hogy a gyereket nem az Iszapszörny rakja a halászok hálójába!

—Nem erről van szó... - és Fengi lopva körülnézett. Majd suttogóra fogott hanggal így folytatta:

—Nem akarom hogy kitudódjék, hogy erről beszéltem neked... és te se mondd el senkinek, hogy tőlem tudod...

—Megígérem!

—Esküdj meg rá!

—Esküszöm!

—Mondd, hogy kapj szárazkórságot, ha elárulsz engem!

—Kapjak szárazkórságot, ha elárullak!

—Na jó, akkor figyelj! Nemcsak az a vallás van ám, amit neked tanítottak! Van egy másik is, a *boszorkányság*! A boszorkányok a Nagy Kősvivatagban laknak, és csak a maguk urai. Amelyik nőnek nagyon nem tetszik nálunk, kimegy oda, de meg is hal, ha valamelyik boszorkány nem fogadja a tanítványául! Ám nemigen akad ilyen nő, kevés is a boszorkányok száma. Ami tiszta szerencse, mert néha *rémületes* dolgokat művelnek... bár olykor segítenek is. Néha megesik például, hogy valami beteget kivisznek hozzájuk, és akkor meg tudják gyógyítani...

—A szárazkórságot is?

—Azt nem. Úgy hallottam ugyanis, hogy ez a rémületes betegség olyan, hogy leginkább a test váladékaival terjed – tehát például a vérrel is. Sőt, főleg azzal. De úgy is, ha együtt hál a fiú a lánnyal... bár ez nemigen szokott előfordulni, mert nincs az az örült, aki hozzámenne egy beteg valakihez... na de ha te látod hogy valaki szárazkóros, hogy lilul a csőre, hogy üvölt a kintől, akkor nem mehetsz hozzá hogy segíts rajta, mert ha csak be is kötözöd az elgennyedt csőrét, máris elkaptad te magad is a bajt! Az ilyen beteg illik hogy elmenjen a törzstől messzire amíg járni képes, és ha nem akarja ezt tenni, inkább nagy villákkal meg lándzsákkal kiűzzük a törzsből! Ez történt a nagymamáddal is.

—Hogyan?! - tátotta el a száját Liliána.

—Akkor még nagyon kicsi voltál, nem emlékezhetsz rá. Én azonban emlékszem: tudod, ez a betegség néha olyan lassan támad, hogy évekig észre sem veszed. Néha azonban nagyon gyors. És a nagyinál gyorsan bukkant elő. Egyik nap még semmi baja sem volt, másnap már tiszta genny volt a csőre, és csepegett belőle a vér. Alig tudott már járni is, úgy fájt neki... de ő elég erős volt, és maga távozott tőlünk. Még integetett is nekünk... és én sírtam, mert tudtam, hogy utoljára látom.

—És mi lett vele?

—Azt nem tudom.

—Kár, hogy a boszorkányok nem képesek ezt gyógyítani.

—Másért se fordul hozzájuk, ezt ugyanis nem amiatt meséltem el!

—Miért ne forduljak hozzájuk?

—Mert elkárhozol! A boszorkányokat minden isten gyűlöli! És különben sem élnek jól. Hogy is élhetnének jól, hiszen a Sziklasivatagban nincs köd! Jobb is lesz, ha elfelejtetted ezt Liliána – már bánom, hogy szóltam neked róla!

Talán mondanunk sem kell, ezután Liliána agya egyre csak a boszorkányokon járt, heteken és hónapokon át! Mindent tudni szeretett volna róluk. És állandóan olyan kérdésekkel nyaggatta a rokonságát, de másokat is, hogy ha az istenek nem szeretik a boszorkányokat, miért nem pusztítják el őket; hogy a boszorkányok miként élhetnek meg a sziklasivatagban köd nélkül; hogy miért gonoszak ha egyszer segítenek is, illetve miért segítenek ha gonoszak; hogy miféle rémületes csodákat tudnak tenni; hogy van-e a boszorkányoknak férjük, és ha van, az is boszorkány-e; hogyan lehet rálelni egy boszorkányra és a segítségét kérni; - de e kérdéseire nagyon ritkán kapott kielégítő választ, sőt, nem kielégítőt sem kapott. Nagyon hamar rájött, hogy a felnőttek erről az egész boszorkányos témáról egyszerűen nem szeretnek beszélni; már a boszorkányok említésétől is féltek, szívesebben tettek úgy, mintha nem is léteznének olyanok, hogy boszorkányok! Sőt, a legtöbb felnőtt alig is tud többet erről annál, hogy a boszorkányok a sziklasivatagban laknak, és mindenféle furcsa dolgot tudnak. És hogy nem ajánlatos beléjük kötni. Majdnem minden kérdezősködés odavezetett,

hogy a kis Liliánát elzavarták, mondván hogy ne kíváncsiskodjon, néha veréssel is megfenyegették arra az esetre ha tovább kíváncsiskodik, jobb esetben egyszerűen azt mondták neki, hogy érdeklődjék a sámántól, az mindent tud!

Ezt épp saját édesapja, Góan úr mondta neki. Erre Liliána megjegyezte, hogy a sámán biztos nem tudhat mindent, mert igenis hogy a boszorkányok kell többet tudjanak, mert ha nem úgy volna, akkor nem lenne olyan, hogy időnként a boszorkányoktól kérnek segítséget bizonyos ügyekben, mert ha a sámán is tudná a megoldást, akkor minek mennének a boszorkányokhoz...

—Én nem is helyeslem, ha bárki is a boszorkányok segítségét koldulja! És most kotródj innen te haszontalan gyermek, mert elegendem van a kotnyeleskedésedből! - förmedt rá édesapja.

Hanem megoldódott ám nemsokára Liliána gondja, hogy mindent tudjon a boszorkányokról! Mert eltelt nyolc hónap, ami sok idő ugyan egy kislány életében, de nem ám egy egész nép életében... és ekkor történt, hogy Liliána anyukája, Zuilla megint szülni készült! És bár neve azt jelentette, hogy „Termékeny, akár az esővel teli felhő” - de most nagyon úgy nézett ki, hogy bele fog halni a szülésbe! Mert már rég ki kellett volna hogy jöjjön belőle a gyermek, de még mindig csak erőlködött és erőlködött... de hiába. És persze rettenetes fájdalmai voltak.

Természetesen elhívták a sámánt, de az mit sem tudott segíteni rajta. Azaz, annyit javasolt, hogy fel kell vágni Zuilla hasát, akkor ki tudják venni belőle a gyermeket. Ez az ötlet azonban nem nagyon nyerte meg Góan úr tetszését, mert tudta, hogy a császármetszésbe majdnem minden nő bele szokott halni, mert a seb utána könnyen elfertőződik. Persze Zuilla sem szeretne volna, hogy ilyen alaposan megvagdossák... és mondta, hogy még várjanak ezzel! Aztán hogy a sámán elment, kérte a férjét, hogy ugyan hívjon már el egy boszorkányt, mert hátha az tud segíteni rajta... de Liliána apja erről eleinte hallani sem akart. Azt mondta, az sem fog tudni többet mondani, mint hogy vágni kell! Akkor meg miért kockáztassák az üdvösségüket!

—De hátha tud többet mondani! - nyögte a szerencsétlen nő.

—De nem. Nem fog tudni mást.

—De lehet!

—Mindenki tudja, hogy ilyenkor vágni kell.

—Ha még sosem szült a nő, akkor igen. De én már rengetegszer szültem! Itt nem lehet szó arról, hogy szűk a medencém! Ez valami más! Kérlek, hívd el a boszorkányt! Ha nem teszel így, a halálom téged terhel!

Végül aztán Góan úr el is ment a sziklasivatagba... bár mondta hogy hiába, mert mire talál egy boszorkányt, s vissza is ér vele, addigra a neje úgyis meghal, hacsak ki nem vágják belőle a gyermeket!

Szerencséje volt azonban. Még oda sem ért a sivatag széléhez, máris szembejött vele egy boszorkány. Akit legnagyobb meglepetésére saját leánya, Fengi kísért!

Azt, hogy Fengi egy boszorkánnyal van, már messziről lehetett látni. Minden boszorkány homloka közepére ugyanis egy jókora vörös pötty volt tetoválva.

—Hát te?! - kérdezte döbbenten Góan.

—Láttam, hogy anyucinak szüksége van segítségre... elhívtam hát magammal őt! - mutatott a boszorkányra. Aki igazán olyan vénséges vén volt, hogy nála vénebb valakit sosem látott még Góan úr, de elképzelni sem nagyon bírt! Vénségét az is

mutatta, hogy hátul a csőre mélyen a fenéke alá ért, olyan hosszú volt. Majdnem a térdhajlatáig lógott. Arca is olyan fonnyadt, hogy Góan azt kívánta, ilyen ronda banyát rémálmaiban se lásson! Ráadásul erkölcstelen ribanc is kellett legyen, mert ha most, ilyen vénen már nyilván nem nagyon talál is olyan férfit, akivel üzekedhetne, de fiatal korában alaposan kiélvezhette az életet, mert hosszú csőre a tarkójától a csőr végéig lángvörös! Márpedig tudni kell a zön népről, hogy itt a nők csőrét beborító bőr olyan különleges tulajdonságú, hogy mintegy mutatja, mennyire nem szűz már a nő! Ha ugyanis egy nő élvezi a szexet, akkor egyfajta hormon termelődött benne, ami ezen a helyen a bőrt vörös színűre változtatja. Eleinte csak a csőr végét, később egyre feljebb. És annál vörösebbre, minél többet élvezkedett már életében. Ez persze annyiból jó volt a férfiaknak, hogy azonnal látni lehetett egy nőről, ha nem szűz. Annyiból azonban rossz volt, hogy ha egy férjezett nő csőre nem vörös, akkor a férje gúnynak volt kitéve, hogy nem is igazi férfi, mert nem képes kielégíteni a nejét... na de a bölcs férfiak megoldották e gondot: törvény volt rá, hogy férjezetlen nőnek, tehát leánynak, sosem szabad bebugyolálni a csőrét! Férjezett nőnél épp ellenkezőleg: még otthon is illett a csőrét széles szalagokkal beburkolnia, hát még ha vendégségbe ment valahová!

Ez tehát egy kifejezetten erkölcstelen, kéjsóvár, ocsmány vén banya volt, ez, akit Fengi leánya most itt a szállásuk felé vezetett. De bár vén volt, egészen fiatalosan lépdelt.

—Hát, hm... izé... köszöntelek, kedves... hogy is szólítsalak... - nyögte Góan úr, és undorában majdnem a földre köpött, miközben igyekezett a száját mosolyra húzni.

—Mondd csak, hogy boszorka. Nem szokásom a nevemet mindenféle babonás fajankó orrára kötni! - förmedt rá a nő. —És ne húzd az időt, mert ha igaz amit hallottam a lányodtól, a baj nagy lehet! Valószínűleg meg sem tudom majd menteni még én sem a gyermek életét, de nem akarom, hogy az anya is vele haljon!

Góan úr megszaporoázta a lépteit. És kárörvendően leste, tudja-e tartani a tempót ez a vénység. Tudta tartani...

—Megkérdezhetem, hány éves vagy? - kíváncsiskodott, amikor már ő maga kezdett lihegni, de a banya mégis szorosan a sarkában maradt.

—Száznolcvanhárom.

—Hát az bizony szép nagy kor... hogy sikerült ennyit megélned?

—Nem hallottad még, hogy a szárazság jól tartósít?! - vigyorgott a vénység. —Márpedig a sivatagban elég nagy a szárazság...

—Remélem, tudsz majd segíteni.

—Ez majdnem biztos. Előre sejtem ugyanis, mi lehet a baj. Persze, ehhez időben kell odaérni...

—És hogyhogy ilyen hamar rád talált a leányom?

—Épp máshonnan voltam visszatérőben. Különben kereshetett volna napokig... na de most már elég a szóból, igyekezz inkább, szedd a csülkjeidet, mert másképp seggbe rúglak!

—Igyekszem... - mormogta Góan úr, és már úgy loholt, hogy szinte a víz is szakadt róla...

Végre aztán megérkeztek. És valóban időben, ami annyit jelentett, hogy eddigre már újra megjelent a sámán is, borotvaéles csontkéseivel, és el volt szánva rá, hogy felvágja Zuilla hasát! Mert, mint mondta, másképp meghal a nő.

Hanem aztán meglátta, hogy megérkezett a ház ura, sőt, azt is látta, hogy jön mögötte még két másik valaki... s ezek közül Fengi nem számított, hanem amint pillantása a boszorkányra emelkedett...

—Eunána! Te itt?! - kiáltott fel.

—Nem kedvesek hozzád az isteneid, akik nincsenek is, ha egyszer nem kíméltek meg téged ettől a találkozástól! - vigyorgott a sámánra a boszorkány, maró gúnnyal.

—Tűnj el innen, ez egy rendes, istenfélő család, semmi szükség a magadfajtára ehelyütt!

—Senkire nem erőltettem még sosem rá magamat – ide is hívásra jöttem, s ha már nem kérnek belőlem, távozni fogok! Na de most kotródj odébb, mert e nőnek rám van szüksége, és nem rád! - azzal olyasmi történt, hogy a kis Liliána csak eltátotta a száját a csodálkozástól: az Eunána nevű boszorkány határozottan közelebb lépett anyja ágyához, s erre a nagy tekintélyű Rápi sámán, ahelyett, hogy fellökte volna a vén nőt, inkább elhátrált előre! Sőt, ez a szó, hogy „elhátrált”, ez megközelítően sem jellemzi helyesen a történeteket: olyan sebesen szökkent hátra, mintha attól félne, a nő érintése szárazkórságot hoz rá!

Most Eunána megtapogatta Zuilla hasát, majd ezt motyogta:

—Úgy lesz ez biztos, ahogyan mondom – farfekvéses a gyermek! - s előszedett a batyújából egy üvegcsét. Ebből csipősszagú folyadékot öntött a két kezére, jól megmosta vele az ujjait, majd egy másik tégelyből krémet is szedett elő, s bekrémezte a kezét. S ezután minden halogatás nélkül egyszerűen benyúlt Zuilla hüvelyébe, matatott ott valamit, majd hamarosan kihúzott onnan egy kisgyermeket a lábainál fogva. Ez is kislány volt. Zuilla valahogy nem sok fiút szült... de legalább megoldódott e nagy gond! Sőt, még a kisleány is életben maradt, no meg édesanyja fájdalmai is rögvest megszűntek...

—Látod, te babonás fajankó?! Vágni akartál, széjjelmetélted volna e nőt a tudatlanságod miatt! Holott semmi szükség nem volt a késre! Nem pengét kell adni a kezedbe, hanem észet kéne juttatni a fejedbe, de arra még én is képtelen vagyok! És most takarodj!

—Én-e?! Te vagy az, Eunána, akire már itt semmi szükség, és...

—Rám még itt nagyonis szükség van.

—Ugyan minek?!

—Például, hogy kifizessék a jussomat!

—Akkor mondd meg, és kotródj!

—Rápi, ha nem akarod, hogy megharagudjak rád, kotródj innen te, de gyorsan ám! Mert eddig csak megvetettelek, de ha haragudni is fogok...

—Hű, most nagyon berezeltem! Hiszen csak rád fűjök, és máris elszállsz, te zörgő csontú, kiszáradt kaktusz! De jól van, megyek, úgyis meg kell kérdezzem az isteneket, hogy milyen nevet adnak a kis jövevénynek! Szép nevet kap majd remélem; ha már egyszer ilyen pogány módon született, legalább a neve legyen szép!

—De ne olyan legyen, mint az én nevem! - szólt közbe Liliána, maga sem értve, honnét vette ehhez a bátorságot.

—He?! - nézett rá a sámán morcosan.

—Mert engem nem tüntettek ki az isteneid valami nagyon szép névvel, sámán bácsi! Vagy megharagudtál rám, amikor még csak újszülött voltam?!

—Liliána, ebbe ne kotyogj bele, mert kapsz egy nagy pofont! - mordult rá az

édesapja.

—De igenis ha nincsenek istenek, akkor a sámán maga adott nekem csúnya nevet, pedig erre semmivel nem szolgáltam rá!

—Istenek vannak! És majd megtapasztalod a haragjukat Liliána, ha tagadod őket, és megsérted ezzel az égi hatalmakat! - mutatott a kislányra fenyegető ujjal Rápi.

—Ne keverd a dolgokat, Rápi! - szólt csendesen a boszorkány. —Égi hatalmak vannak, de azok nem a te kitalált isteneid, hanem a csillagok, amiket még te sem hazudhatsz le az égről! És amiatt is megy olyan rosszul a törzsednek, mert a nevetek is „Csillag”-törzs, aztán mégsem a csillagokkal foglalkoztok, hanem képzeletetek megannyi szánnalmas koholmányával! Hanem te, kislány – nézett Liliánára – nem értem, miért szomorkodol. A te neved nagyonis szép!

—Na ugye! - értett egyet a nővel ezúttal a sámán is.

—De nem szép a nevem, hiszen azt jelenti, hogy a szél elfújja az életadó ködöt!

—Kislány, alig van az életben olyasmi, aminek csak jó vagy csak rossz oldala lenne. A te nevednek, igaz, lehet ez is a jelentése, és ez valóban szomorú. Miért nem gondolsz azonban arra, hogy nem szabad ennyire anyagba ragadt módon gondolkodni?

—Nem értem, néni kérem, hát hogyan kéne gondolkodnom?

—Szimbolikusan.

—Az mit jelent?

—Előregondolni, megfejteni a szavak mögöttes jelentését! Ugye, ha a köd éltet is, de emellett káros is?

—Hogy is lenne az káros?

—Például, ködben azért mégiscsak rosszabbul látunk mint napfényes időben, vagy nem? Ugye ha nincs köd, messzebbre látsz te is?

—Hát persze, de a Nappal vigyázni kell, mert gyilkol! Kiszárít minket, és...

—Persze, persze. Tudom, mit akarsz mondani. Mindenki tudja ezt, Liliána. De most gondolj arra, milyen jó is a napfény, ha valami ellenség támadna meg minket! Messziről láthatjuk a csapatmozdulataikat! És gondolj arra, a férfiak és nők elméjét mennyi sok ostoba babona szennyezi. Sötétek errefelé az agyak nagyon! Kód üli meg őket, de nem jótét, életadó köd, hanem súlyos, gonosz, sötét köd, mely elfedi lelki szemeik elől az Igazság és főként a Szeretet fényét! Nem látják tőle a Jót, a Szépet és a Helyeset! Lehet viszont hogy az a szél, amiről a neved szól, e gonosz ködöt van hivatva eloszlatni. Lehet, hogy te leszel majd az, aki... aki egy szebb és jobb életbe vezet bennünket... mert mindennek két jelentése van Liliána, és csakis rajtad múlik, hogy neved melyik jelentését akarod valóra váltani: azt, ami a halálról, vagy azt, ami az életről mesél neked!

Végignézett rajtuk.

—A névadási ceremóniára semmi szükség. Én adtam e gyermeket az Életnek, nem a sámán, emiatt egyedül én vagyok hívatott arra is, hogy névvel ajándékozzam meg őt!

—Még mit nem! - kiáltott fel a sámán.

—Nem, a neve nem az lesz hogy „mégmitnem”, hanem ez: Oi! Rövid név, emiatt rövid a jelentése is, ám annál csodálatosabb: mert ez annyit jelent, hogy „Új Remény”! - azzal az ajtó felé indult.

—És... és a fizetség... - nyögte a gyermekágyon Zuilla.

—Azt már megkaptam.

—Hogyan... mit...

—A fizetség egyikötök élete. Mert úgy illik ez, hogy életet életért! Én két életet mentettem meg, a tiedét és a kislányét, emiatt teljes joggal tartok igényt legalább egy életre! Bár úgy érzem, kapok én majd kettőt is innen... de egyet biztosan! Mert ebből a családból néhány év múlva eljön közénk valaki... azaz, legalább az egyik gyermekedből, asszony, boszorkány lesz! Akkor is, ha ez nektek nem tetszik. Mert semmit nem tehettek ezellen!

—Azt te csak képzeled! - kiáltotta Rápi.

A boszorkány visszafordult, és az arcába nevetett.

—Ó de szánalmas vagy! Próbáld csak megakadályozni, ha azt hiszed, sikerülhet! De megsúgom neked: bármit teszel is, azzal csak nekem teszel ez ügyben szívességet! - azzal kisétált tőlük.

—Ekkora szemtelenséget! Ekkora modortalanságot! - hüledezett a sámán.

—De legalább nem vagdosta meg anyucit... - somolygott Liliána. Majd felugrott.

—És nem ő a modortalan, hanem mi, mert nem köszöntük meg neki, amit tett! De én most megteszem helyettetek! - azzal felugrott, és máris kiszaladt a házból. Gyorsan, nagyon gyorsan. Hogy meg ne tilthassák neki...

A boszorkányt már nem láthatta, mert gyönyörű idő volt az ő fogalmaiak szerint, azaz sűrű köd, amiben tíz lépésre sem láthatott el az ő pompás szemük sem. Ám csőre mocorgást hallott nem is messziről, léptek ütemes neszét, így arra szaladt. Hamarosan meg is találta Eunánát. Aki szintén meghallotta a jöttét, s megvárta őt, mert mire a kislány utolérte, az öregasszony már egy nagy kőre telepedett.

—Sejtettem, hogy jönni fogsz. No ülj csak ide, aztán halljuk, mit akarsz mondani!

—Mondani semmit, kérdezni annál többet! - hetykélkedett Liliána.

—Hát akkor ha olyan sok kérdésed van, ne késlekedj, tedd fel őket mielőbb!

Erre aztán a kis Liliána feltette egyszeruszt mindazt a sok kérdést, amit eddig már sokaknak feltett a boszorkányokról, de még senki nem válaszolta meg neki őket! Hogy miféle csodákra képesek; miért segítenek ha gonoszak; ha nem gonoszak miért félnek tőlük azok, akik nem boszorkányok; honnan van a tudásuk; hogyan élhetnek meg a köd nélküli sziklasivatagban; honnan tudja, hogy valaki boszorkány lesz a családjukból; ki lesz majd az a boszorkány; miért utálja őt Rápi sámán; és más hasonlók. Jó sokáig be nem állt a szája, és csak kérdezett-kérdezett...

Végül persze elhallgatott, de még akkor sem azért, mintha kifogyott volna a kérdésekből, csupán meg kellett álljon, hogy lélegezzék egy mélyet. S ekkor Eunána így szólt hozzá mosolyogva:

—Jó sokáig itt ülhetnék, ha minden kérdésedre olyan részletességgel akarnék válaszolni, ahogyan azt a kérdésed fontossága megérdemelné... de nem tehetem. Annyi biztos, hogy ugye azt kérdezted, miért félnek tőlünk boszorkányoktól a többiek! Hát te biztos nem vagy e „többiek” közé tartozó, mert cseppet sem félsz tőlem úgy látom!

—Miért is félnék, ha rosszat akarnál tenni nekünk, nem mented meg a mama életét! Te biztos valami különleges boszorkány vagy, aki kivételesen nem gonosz.

—Ez nagyonis nem így van. Én ugyanis épp hogy a legfőbb boszorkány vagyok, mondhatni a boszorkányok királynője.

—Micsoda?!

—Illik hogy az legyek, már életkorom miatt is, vagy nem?

—Akkor hogyhogy nem valami nagy palotában laksz, hanem itt kódorogsz,

majdhogynem rongyokban?!

—Aha, még egy kérdés! Pedig erre csak azt válaszolhatom kicsikém, hogy mi egyszerűen más dolgokat tartunk fontosnak, mint ti. Mondjuk, magamra aggatok mindenféle díszeket, ékszereket. Mi haszna volna annak, mi? Mert persze hogy semmi, csupán hogy azok felesleges súlyát is cipelnem kéne a sivatagban! Most tehát rögtön megkapod tőlem az első leckédet, kedves kis tanítványom: egy boszorkány büszke kell legyen, mert messze sokkal többet érő valaki mint bárki aki nem boszorkány, csak hogy a büszkeségét nem olyan nevetséges hívságokkal kell kimutassa, mint a közönséges zön férfiak és nők, hanem a *viselkedésével*! Mert a boszorkány nem a vagyonára kell büszke legyen, nem az ékszereire, hanem arra, ami a fejében van, arra, amit megtanult! - és Eunána megkocogtatta a mutatóujjával Liliána homlokát, épp ott, ahol a leányon a piros tetovált pötty kellett volna legyen, ha maga is boszorkány lett volna. —Itt belül, a fejünkben vagyunk mi nagyon mások, mint a többiek, kedveském, mert nagyon másképp gondolkodunk a dolgokról, mint bárki más!

—Úgy beszélsz, mintha én is boszorkány lennék, és a tanítványodnak neveztél!

—Igazán rájöhetnél volna már, hogy te vagy az a leány, akiről beszéltem odabent a családnak – te vagy az, aki majd el fog jönni hozzám, hogy boszorkány legyen! Vagyis az egyik kérdésedre meg is van a válasz!

—Sejtettem én, hogy erre gondolsz néni, de megmondom én neked őszintén, félek ám kiköltözni hozzátok! Látogatóba szívesen elmennék, hogy megnézzem, miként éltek, de végleg, úgy nem! Riaszt a gondolat, hogy olyan barátságtalan körülmények közt kell élnem!

—Azt csak a buta pórnép hiszi, hogy mi boszorkányok nyomorogni vagyunk kénytelenek. Hát mondd, láttál te valaha is olyan boszorkányt, aki éhezett például?

—Azt nem, de hiszen hogy is láttam volna, amikor te vagy az első boszorkány, akit látok!

—No de gondold, hogy megéltem volna e szép hosszú kort, ha állandóan éhezem közben?

—Nem, azt hiszem nem.

—Na látod! És most tudd meg, hogy van nekünk egy csodálatos föld alatti palotánk, teli hihetetlen nagyszerűségekkel... van benne köd is, ha épp azt akarjuk. De ritkán akarjuk. Mert vannak annál kellemesebb dolgok is... világítani tudunk füstös gyertyák nélkül... és egyáltalán, olyan dolgok vannak ott, hogy el sem mondhatom neked...

—Mert titok? - vágott közbe a kis Liliána csillogó szemekkel.

—Persze hogy titok, de nem erről van szó elsősorban. Akkor sem mondhatnám el, ha nem lenne titok, mert egyszerűen nem értenéd meg! És ez a helyzet sajnos a többi kérdéseddel is. Olyan picike vagy, hogy azt sem tudod mind, amit a saját szüleid vagy más felnőttek tudnak a népedből, hogy is érthetnéd hát meg azokat a roppant csodákat, amikről kérdezősköddöl! Ennek ellenére válaszolok neked, de meg kell értsd, amit most elmondok neked, annak java része annyira le van egyszerűsítve, hogy az már szinte nem is igaz és hazugság. Hasonlatokat fogok mondani, s a hasonlat sosem maga az igazság. De másképp sajnos nem értenéd meg. Viszont egyelőre nem is kell hogy megértsd. Ráérsz akkor, amikor majd úgy döntesz, hogy közénk állsz.

—Nem állok közétek! Szeretnék, de gyáva vagyok! És szeretem a szüleimet és a testvéreimet is!

—Megértelek. Láttam én már ilyet... nem is egyszer... - tűnődött el Eunána.

—Nem is egyszer? - értetlenkedett Liliána.

—Persze. Gondolom, eddig nem hallottál erről sem... de meglásd az úgy lesz, hogy ha még egy darabig itt beszélgetünk, s utána hazamész, iszonyúan kikapsz majd a szeretett szüleidtől! De lehet hogy a sámántól is. Valószínűleg jól megvernek. És aztán elmagyarázzák neked, hogy én milyen gonosz vagyok. És hogy csak el akarlak csalni magammal, mert én olyan fertelmesen gonosz valaki vagyok, hogy amikor már nagyon öreg a testem, akkor a lelkemet átköltöztetem egy ifjú leány testébe, akinek a lelke emiatt természetesen meghal, vagyis én elrabolom annak a testét, és ezt akarom tenni veled is! Mert mi boszorkányok erre képesek vagyunk Rápi szerint.

—Ezt nem hiszem, ilyen nincs! - legyintett Liliána magabiztosan. —Nem hiszek a lélekben.

—Hát olyan lélek valóban nincs is, amiről a sámánok beszél... másrészt, az sem igaz, hogy erre minden boszorkány képes volna. De valami kis valóságalapja azért van ám annak, amivel majd kábít téged, mert ha nincs is lélek, de én igenis képes vagyok ilyesmire! És egyedül én az összes boszorkányok közül! Persze ettől még nem kell félned, kedveském. Eszem ágában sincs elrabolnom bárki élőlény testét. Erre semmi szükségem. Nekem ugyanis akkora a hatalmam, hogy akármikor csinállok magamnak egy új testet ha akarom.

—Juj de jó! Csinálj egyet ide kérlek, hadd lássam!

—Hát azért ez nem ilyen egyszerű, erre itt nem vagyok képes, csak a mi föld alatti palotánkban.

—De ha meghalsz mielőtt odaérnél?!

—Volt már rá példa. Nem is egyszer meggyilkoltak az utóbbi néhány tízezer évben. Ez természetesen kellemetlen, meg pocséklás, meg ilyesmi... ilyenkor az van, hogy egészen addig örül a gyilkosom, amíg meg nem látogatom egy új testben. Ez persze beletelik némi időbe, mert ilyenkor mindig a palotámban térek magamhoz, egy új testben, s onnan még nekem is időbe telik eljutni arra a helyre, ahol korábban meghaltam. Na de ott tartottunk, hogy te félsz közénk állni. Megnyugtatlak: hamarosan jobban félsz majd másvalamitől!

—Mitől?

—Ó, több mindentől is! Például... például attól, hogy férjhez adjanak.

—A legtöbb nőnek ez a sorsa...

—Persze. Meg az is a sorsa mindenkinek, hogy egyszer meghal. De attól még senki nem szokott örülni a halálnak... azaz, attól hogy majdnem minden nő férjhez megy, attól még nem kell abban a hitben lenned, hogy minden nő örül is ennek! No és te kincsem, te nem fogsz örülni ennek. Te túlságosan szabadságszerető vagy ahhoz! Meg másmilyen is... te örök lázadó vagy... most is lám, hogy elszöktél utánam... meg aztán, merészeltél visszabeszélni a sámánnak is... te nem lennél boldog feleségként. Legalábbis nem egy zön férfi feleségként.

—Miért, ugyan ki másnak a felesége lehetnék?!

—Például egy szörnyeteg felesége. - válaszolta nyugodtan a boszorkány.

—Szörnyetegé?! Hát izé... én nem nagyon hiszek ám a szörnyetegek létezésében! De ha mégis léteznek, én ugyan nem kíváncszom semelyik szörnyeteg feleségének sem!

—Pedig tudod, ez nem csupán téled függ. Nem teljesen biztos ugyan, de nagyon valószínűnek tűnik számomra, hogy nem is nagyon sokára sok-sok szörnyeteg fog

errefelé kóborolni... hogy ilyen egyszerűen fejezzem ki magamat, mert másképp nem értenéd... és te bizony nagyonis jól teszed majd, ha ezek közül az egyikhez mész hozzá... sőt, ez egyenesen kötelességed is!

—Akar a halál egy szörnyeteg felesége lenni! - csattant fel a kis Liliána.

—Miért, mi a kifogásod a szörnyeteg ellen?

—Mi, mi, hát csak az, hogy undorítóak, gonoszok, félelmetesek, megölnének vagy legalábbis megvernének, rondák, buták...

—Mindegyik? - kérdezte röviden Eunána.

—Persze hogy mindegyik!

—Aztán mitől vagy ebben olyan biztos?

—De hiszen minden mesében ez szerepel!

—De a mesék azért mesék, mert nem igazak. Különbözik meg még a mesék sem mondják ezt mindegyik szörnyetegről. Mert ugye, ott vannak például az emberek... azokról semmiképp sem mondják azt, hogy rondák lennének!

Most sápadt csak el a kis Liliána!

—De ugye azok valóban nem léteznek?! Ugye az emberek, azok valóban csak kitalált szörnyetegek és csak a mesékben vannak?!

—Szerencsére nem. - mosolygott rá szelíden a nő.

—Na nekem ebből elegendem van! Semmit nem hiszek el ebből, de ha tévedek, akkor is biztos, hogy soha az életben nem leszek épp egy ember felesége, ennél bármi jobb, talán a halál is!

—Ennyire félsz az emberektől?

—Naná hogy, még szép! Ha azok valóban olyanok, ahogy a meséinkben szerepelnek, akkor meg is van rá minden okom, hogy rettegjek az emberektől! Az igaz hogy a meséink szerint csinosak, de ez csak annyit jelent, hogy bájos gyilkosok! És kegyetlenek, és iszonyúak, és...

—De az embernők azért biztos nem kell hogy féljenek az emberféruktól. - vágott közbe a boszorkány.

—Persze hogy nem, de csak mert azok is éppoly vérszomjasak! De különben is, ez nem segít rajtam!

—Miért nem?

—Mert hát hogy is segítené rajtam, amikor én nem vagyok ember!

—Aztán mitől vagy te ebben olyan biztos?

—De... de hiszen... - hebegett Liliána, majd kitört belőle:

—Ha gyerek vagyok is de nem nyelek le minden ostobaságot, pláne nem ekkorát! Hogy is lehetnék ember, amikor csőröm van! Arról nem is beszélve, hogy mindenki tudja hogy mi zönök csak növényeket eszünk meg gombákat, de az emberek ragadozók, és már emiatt is *gyilkosok*!

—Hát az igaz is, hogy nem vagy *teljesen* ember, de sok szempontból igenis az vagy, mondjuk úgy: van benned emberi vér... bár helyesebb volna emberi *géneket* említenem, de ezt még nem érted! Vagyis, hogy egyszerűbben fogalmazzak: egyik nagyon-nagyon régi ősöd ember volt! És nemcsak neked, de néhány testvérednek is. Tulajdonképpen mindegyik nővérednek és bátyádnak, csak nem mindegyikükben mutatkoznak meg az emberi tulajdonságok. Ugye, nem minden testvér ugyanolyan minden szempontból... egyik ilyen, másik olyan... és te nagyon ember vagy! Legalábbis a jellemedet illetően. Lám, az imént is milyen pimaszul, szemtelenül válaszoltál nekem, *nekem*, aki nemcsak sokkal idősebb vagyok mint te, de boszorkány is, sőt, maga a főboszorkány! De te bizony megmondod a

véleményedet, mert bátor vagy, mert igenis nem félsz, sőt, amiatt is, mert meggondolatlan vagy, heves, mész a saját fejed után, harcolsz a meggyőződésedért... uralkodói jellem vagy, Liliána! No és ilyen adottságokkal te egyszerűen nem fogod soká kibírni idehaza a családdodban, pláne, hogy azt hiszem ezek után a sámán is rádszáll, igyekszik piszkálódni veled majd... ha mégis elkövetnéd azt az örültséget, hogy férjhez mész, rövidesen meggyilkolod majd a férjedet. De nem hinném hogy erre sor kerülne, nem fogsz te férjhez menni, mert lesz ehhez bőven elég eszed, nemsokára ugyanis sor kerül majd Fengi nővéred férjhezmenetelére, aztán mire rád kerülne a sor, látod majd, hogy az a házasság is mennyire nem sikerült jól, s ez visszatart majd téged.

—Fengi nem szeretne férjhez menni!

—És nem is teszi jól, hogy férjhez megy. De én neki is megmondtam amit neked, csak ő túl gyáva, és túl hagyománytisztelő. Nos, ez az ő döntése. Reméljük, nem lesz semmi baja. Bár ez természetesen nem biztos.

—Miért, mi baja történhet?

—Például hogy szárazkórságot kap.

—Attól, hogy férjhez megy?!

—Nem, önmagában attól még nem, de úgy nagyobb az esélye rá. Na de ez is hosszú történet...

—Szívesen meghallgatom!

—És szívesen el is mondom, mert az életed múlhat rajta, hogy tudd... de ehhez mutatni is akarok neked valamit. Gyere velem!

—Hová megyünk?

—Oda fel a dombtetőre, ahol már nincs köd.

A köd csak odalent terjengett a völgyben a hőforrások miatt, s így mintegy tízperces megerőltető kapaszkodás után ködmentes magasságba értek. Ezalatt nem is beszélgettek, mert hegymászás közben az fárasztó.

Alkonyodott már, de még világos volt. Ám a fény ellenére is jól láthatták az égbolton, a fejük felett, az egész bolygót körbeölelő csillogó gyűrűt.

—Mi az ott? - kérdezte a boszorkány, rámutatva az ujjával.

—Hát, az az Istenek Gyűrűje, amit ráhúztak Kód Anyácskára, amikor eljegyezték a Világunkat, hogy a Világunk legyen az Istenek Hitvese! - válaszolta a kis Liliána bizonytalanul. Majd hozzátette:

—Legalábbis ezt mondja a sámán. De te most biztos elmondod nekem, mi az igazság!

—Úgy van. Szóval gyermekem, egy gyűrű mindig kör alakú. Eképp csak arra lehet ráhúzni, ami maga is kör alakú, vagy legalábbis gömb. Ezekből a világunk is gömbölyű. De e gyűrű nem volt mindig körülötte, mert nem volt mindig gyűrű sem - az az anyag amiből áll, régen egy másik gömböcskét alkotott, jó nagyot de kisebbet mint az a gömb amin mi lakunk, s amit te Világnak nevezel! E másik gömbnek az volt a neve, hogy Hold. A mi világunk is és e Hold is a roppant Ürességben lebegett, és a Hold egyre csak keringett a mi világunk körül, mint a bogarak a fény körül. Nagyon szép látvány volt.

—Kár, hogy nem láthattuk. - válaszolta Liliána, udvariasan többszámban fogalmazva.

—Te nem láttad, de én igen. - vágta rá azonnal Eunána.

—Hogyan...?! - tátotta el a száját a kislány.

—Hogy hogyan, azt most még nem értenéd. Majd ha boszorkány leszel megtudod.

Ne feledd, így is amiket elmondok neked mindjárt, annyira le vannak egyszerűsítve, hogy szinte már nem is igazak, de másként nem értenéd meg. De ezt már mondtam neked. Aztán meg, vannak dolgok amiket óvatosságból el sem mondok annak, aki nem boszorkány. Te meg mást sem hangoztatsz egyelőre, mint hogy nem mersz boszorkány lenni... na de értelmes kislány vagy te, tanulsz majd úgyis Fengi sorsából, megjön majd akkor az eszed... Szóval ott tartottam, hogy akkor is élt már e Világon – aminek *bolygó* a neve, mi boszorkányok úgy mondjuk – éltek itt már akkor is zönök. Nagyjából úgy éltünk mint most, eltekintve attól, hogy messze sokkal több volt a kellemes, ködös részek száma, és északon meg délen alig volt csak jég, tehát sokkal de sokkal nagyobb területeket lakhattunk!

No és aztán egyszer csak történt valami. A Végtelen Ürességben, amit mi boszorkányok *kozmosznak* nevezünk, vagy egyszerűen világűrnek, abban nemcsak a mi bolygó-golyónk lebeg, hanem más bolygók is, amiken más népek laknak. Az egyik ilyenek éltek az *emberek*. És mert ott már túl sokan éltek, eljöttek a mi bolygónkra, hogy ezentúl itt lakjanak, mert megtetszett nekik a mi világunk. És bizony az úgy volt, hogy az emberek valóban nagyon vadak, meg rémületesek, meg szóval majdnem mindenben olyanok, mint ahogy a mesékben szerepelnek. Épp csak az nem igaz róluk, hogy amint meglátnak egy mi népünkből valót, azt okvetlenül és azonnal meg akarják ölni.

—Hát akkor?

—Hát ugye ha épp háborúznak, akkor persze megölik. És bátrak, és valóban ragadozók, bár esznek néha növényeket is, de szóval emiatt gyorsabbak a reflexeik is mint a mienké, egyáltalán, harcban nem sok esélyünk van ellenük. De azért igenis tudnak barátságosak is lenni! No azonban a mi férfiainknak nem tetszett, hogy az emberek nem viselnek csőröcskéket. Ettől olyan gyerekesnek tetszett a külsejük, s bár az emberek sok rémületes csodára is képesek voltak, azt hitték, megszabhatják az embereknek, mit tegyenek és mit ne! Hiszen azok csak nagyra nőtt gyerekek! Ez végzetes hiba volt, és kitört a háború. Pedig el kell mondjam, eleinte az emberek nem is akartak harcolni! Nem is volt miért, mert az emberek nem nagyon kedvelik a ködöt, amint erről a meséből is tudhatsz, s így inkább olyan vidékekre telepedtek be, ahol a mi népünk úgysem élt, vagy csak kevés belőlünk. De kitört a harc, és persze hogy az emberek győztek! És olyan alaposan győztek, hogy simán kiirhattak volna mindenkit közülünk. De bár sokakat meg is öltek, nem ezt tették, hanem csak a rabszolgáikká tették a népünket. Ennek főleg az is volt az oka, hogy a mi népünkből való lányok majdnem mindegyikét bámulatosan csinosnak tartják az emberek férfiai, és boldogan párosodnak velük ha tehetik. No de ahhoz hogy a zön lányokból legyen elég, kellenek zön férfiak is... tehát rabszolgaságba került az egész népünk.

—Iszonyatos lehetett!

—Várd csak ki a végét... kiderült ugyanis az első néhány év után, hogy nem is olyan rossz az emberek rabszolgájának lenni! Persze aki korábban király volt vagy valami nagy úr, az bántódhatott alaposan... na de a többiek! Mindenekelőtt, azontúl nem volt olyan, hogy éhhalál! A munka sem olyan volt, mint amit most végeznek a rabszolgák nálunk – az emberek nem korbácsoltak senkit, és nem kellett megszakadni a munkában. Többnyire olyan feladatokat végeztek, ami nem is volt nehéz, csak unalmas. Például menni egy hosszú úton gyalog, ahol néhány lépésenként valami titokzatos okból amit úgysem értett a rabszolga, és te

sem értenél ha elmondanám neked, kis oszlopok voltak felállítva, aztán ha ezek valamelyikét kidöntötte egy állat, a helyére kellett állítson a rabszolga egy másik kis oszlopocskát... szóval, semmi szörnyű nem történt a rabszolgákkal! Kiderült, hogy a rabszolganőknek sem pokol az életük, mert sokkal ritkábban veri őket az ura, mint nálunk egy férj a feleségét, sőt az sem volt ritka, hogy az embereknek nagyon tetsző lányt az emberférfi teljesen hivatalosan feleségül veszi! De ez még mind semmi a sok jóból, mert tudd meg, hogy mindez csak az első nemzedékre volt igaz, aztán már hogy tanulhattak is a népünkből valók, komoly hivatalokba is emelkedhettek, döntést hozhattak, némelyikük olyan beosztásba került hogy embereknek is parancsolhatott, és az emberek megosztották velük sok-sok bámulatos varázstudományukat! Olyan házakban lakhattak, ahol például láng nélküli fény égett mint az én palotámban, zene szólt akkor is, ha nem volt aki muzsikáljon... még később meg az egész rabszolgaságot megszüntették az emberek, azt mondták, ez csak addig kellett mint kényszerítés, amíg úgymond „civilizálnak” bennünket. Úgy tűnt tehát, kifejezetten szerencsés volt az emberek eljövetele, mert így messze sokkal jobban élünk a saját bolygónkon, mint emberek nélkül. És akkoriban már közösen kormányozták a világunkat az emberek és a zönök, és született is egy Egyezés, miszerint a zön és az ember egyenrangú felek, egyik sem szolgálja a másiknak, ellenben mindegyiküknek joga van e bolygón lakni, mert e bolygó mindegyiküké! Mert igaz hogy mi zönök laktunk itt előbb, s az emberek erőszakkal törtek be ide, de aztán az emberek virágoztatták fel e bolygót, jólétet teremtve itt!

Sajnos, e jólét nem tartott soká. Mert akadtak némelyek köztünk, akik annyira örültek voltak, hogy úgy gondolták, ki kéne irtani az embereket, hogy úgymond „felszabadítsák a népünket” az emberek zsarnoksága alól! Holott jól jegyezd meg Liliána, mert nem győzöm neked hangsúlyozni, ekkoriban már szó sem volt rabszolgaságról vagy zsarnokságról, és az emberek nélkül nem lett volna részünk abban a sok bámulatos csodában sem, hogy akkoriban már például repülni is tudtunk, vagy beszélgetni egymással úgy, hogy egymástól több napi járóföldre vagyunk, mégis úgy beszélgethettél volna a másikkal, mintha az csak úgy ott állna melletted... de mindez nem számított: az emberek idegenek, tehát ki kell irtani őket! Mármint e hülyék szerint...

No és nyíltan természetesen nem mertek az emberek ellen támadni ezek az örültek, emiatt nagy alattomosan úgy cselekedtek, hogy felhasználva többek közt épp azt a tudást, amit az emberek révén szerezhettek meg, készítettek egyfajta betegséget. Mi úgy nevezzük ezt a betegségfajtát, hogy *vírus*... igen, akkora volt már a hatalmunk, hogy a betegségek majdnem mindegyikét gyógyítani lehetett akkor már, de újabbakat is előállíthattunk, ha akartunk... és most ezek a lázadók, akik eképp megszegték az Ősi Egyezséget, ők most szántszándékkal előállították e ronda betegséget, és megfertőzték vele az embereket! Tudod, e betegséget apró állatkák okozzák, olyan picik, hogy nem látod őket. Ezeket tehát kiszórták, azok elmászkaláltak mindenfelé, s ha emberre leltek, azt rágni kezdték belülről, szaporodtak benne...

És e bajtól az emberek elsápadtak, megsárgultak, nehezen lélegeztek, elrothadt a tüdejük, belázasodtak, végül meghaltak. És gyorsan, néhány nap alatt.

A betegség végigszáguldozott az egész bolygón, és gyakorlatilag minden embert elpusztított. Csak egy egészen kevés maradt meg belőlük, akik akkor nem is voltak idelent, hanem a holdunkon, odafent az égből – tudod, ott is volt nekik

egy jókora lakhelyük. Onnan ide és innen oda kis házikókkal mentek, amik képesek voltak repülni, ezeknek *űrhajó* a nevük. Oda fel nem tudtak eljutni a betegségterjesztő apró állatkák.

Persze az emberek nem mertek lejönni onnan ide, mert kevesen voltak, s mert féltek hogy akkor ők is megbetegszenek. De akik a betegséget kitalálták a népünkben, azok féltek, hogy az emberek, akik olyan okosak, előbb-utóbb felfedezik e betegség ellenszerét, s emiatt azt tették, hogy most hogy már megkaparinthatták az emberek idelent maradt csodálatos fegyvereit, ezeket a Hold ellen fordították, s pár lövéssel darabokra törték azt, hogy az ottani emberek is elpusztuljanak!

—És meghaltak mind?! - kérdezte suttogva Liliána.

—Nem. Észrevették időben, hogy miféle veszély leselkedik rájuk, és elmenekültek az egyik űrhajóval a szomszédos bolygóra. Ami azonban nem lehetett nagyon kellemes nekik, mert nem véletlen hogy először hozzánk költöztek be: a másik bolygó túl meleg volt. De most nem maradt más választásuk, mint hogy megpróbálják lakhatóvá tenni. De még így is majdnem meghaltak, mert az űrhajójukat utolérte a széttörő Hold egy darabja, és súlyosan megrongálta. Emiatt az űrhajó nem tudott épségben leszállni arra a bolygóra, hanem lezuhant. Úgy tűnt ekkor minden ember meghalt, de aztán mégsem így történhetett, mert sokkal később kiderült, hogy városok épültek ott, ahhoz meg az kellett hogy maradjon belőlük túlélő, akik elszaporodtak.

—Hát azért eszerint az emberek mégsem legyőzhetetlenek, és elég rosszul jártak!

—Persze hogy nem legyőzhetetlenek. De mi sem jártunk jobban... mert tudd meg Liliána, hogy a szétrobbant Hold darabkái azok, amiket odafent látsz gyűrűként tündökölni. Attól fénylenek, hogy a Nap sugarai visszaverődnek róluk. Ám amikor a Hold szétrobbant, akkor egy egész csomó darabja lezuhant ide a mi bolygónkra. És ezek akár nagy, kilométeres darabok is voltak, de az öklömnyiek is veszélyesek, mert roppant magasból zuhantak le, nagy sebességgel. Képzeld csak el: kőeső hullt ránk! És nem egy-két óráig, hanem hónapokon át, de amikor a nagya már elmúlt, azután is estek le kövek az égből néha, ha ritkábban is! És hiszen nagynéha még most is lezuhan egy-egy... ezek a kövek aztán mindent szétromboltak, amit valaha is épített a népünk vagy az emberek, de még a legtöbb mély barlang is beszakadt miattuk! És ahol a tengerbe esett egy nagy kő, ott lett akkora szökőár, hogy az is elmosott mindent. Milliók és milliárdok haltak meg e katasztrófában, és lett akkora por is, hogy emiatt a Nap sugarai nem értek el hozzánk, és olyan iszonyatos hideg támadt, hogy még itt ahol mi élünk, itt is hónapokon át jég borított mindent, és a folyók fenéig befagytak!

De ez még mind nem volt elég a tragédiából. Mert a széttört Hold darabjainak legnagyobb része mégsem zuhant ránk, de nem is rendeződött körpályába, hanem elrepült a végtelen messzeségbe. Jó kétharmada. Ez szerencsének tűnhet, mert ha még az is ránk potyog... másrészt, mégsem volt akkora szerencse. Mert emiatt kissé megváltozott bolygónk keringési síkja a Nap körül. Te ezt persze még nem érted, lényeg hogy hidd nekem el, hogy ennek következtében olyan időjárásváltozás alakult ki, amit egyszerűen a „jégkorszak” névvel illetünk mi boszorkányok, s ez az oka annak, hogy most világunk legnagyobb részét jég borítja, s hogy oly kevés a kellemes, ködös helyek száma a bolygónkon! Továbbá, hosszú időre megszűnt a bolygónkat védő magnetoszféra is, amiről megint nem tudod mi, de a lényeg, hogy ez olyasféle láthatatlan búra a

világunk körül, ami megakadályozza, hogy a Nap sugárzásának káros része is érjen minket. Akkor azonban megszűnt e védelem évszázadokra, s emiatt minden teli lett torzszülöttekkel, korcs, mutáns lényekkel, szörnyekkel... még manapság is akad belőlük jóegypár.

—Iszonyatos! Akkor az ősök alaposan kiszúrtak saját magukkal!

—Úgy van. Eredetileg persze biztos nem így képzeltek... Na de figyelj csak tovább! Nem mondtam el neked ugyanis egy fontos dolgot. Amikor még itt voltak az emberek, akkoriban – említettem már – majdnem minden zön nőt csodaszépnek tartottak, s ezekből szívesen is párosodtak velük. E nászból többnyire nem született gyermek. Néha azonban igen, úgy minden századik esetben. E gyermekek többnyire terméketlenek voltak. De megint csak minden századik esetben nem, azaz végeredményben nagyjából minden tízezredik esetben szaporodóképes utód született a zön lányok és emberférfiak párosodásából! Ez az utód pedig lehetett akár fiú, akár lány, külsőre mindenképp ránk, zönökre hasonlított. Eleinte volt is belőle sok baja az ilyen feleségeknek, mert az emberek dühösekké lettek, azt híve a nejük megcsalta őket. Később persze kiderült, hogy erről szó sincs. És hamarosan mindenki elfogadta, hogy bár egy embernek és egy zön nőnek többnyire nem születik közös gyermeke, de nagyon-nagyon ritkán mégis, és ez a gyermek maga is ilyenkor zön lesz, és nem ember. Hiszen telibe úgy néz ki, mint egy zön!

Aztán persze kiderült egypár különbség. Például hogy egy efféle gyermek, akit mi boszorkányok úgy nevezünk, hogy „hibrid”, egy ilyen zön például jobban bírja a szárazságot, mint egy „eredeti” zön. Ha lány, akkor pedig csodálatos énekhangja van. Annyira szépen tud énekelni, hogy az ilyen hibrid lányokból majdnem mind énekesnők lettek, amíg még itt laktak az emberek. De a legfontosabb a jellemük: bámulatos akaraterővel rendelkeznek! S bár nem mindegyikük, de jelentős részük viszont olyan, hogy vad, nem tiszteli a tekintélyt, akaratos, uralkodni vágyó... azaz, jellemében közelít az emberekhez!

Mindez persze nem sokat számított, hacsak nem annyiból, hogy ha egy született zön férfinak megtetszik egy ilyen hibrid énekesnő, akkor jól tette ha nem vette feleségül, mert nemigen bírta volna ki vele sokáig. A hibrid nő nem volt olyan szerény és engedelmes, amilyent ő megszokott a feleségektől...

Na aztán hogy kitört a járvány s az emberek meghaltak, kiderült, hogy e betegség a zön férfiakra és nőkre nem hat. Persze hogy nem hatott: annyi esze volt azért a készítőinek, hogy olyan vírust csináljanak, ami rájuk ártalmatlan! Ellenben nem volt ártalmatlan a hibridekre! Épp csak nekik nem a tüdejüket támadta meg először mint az emberek esetében, hanem a csőrüket... és ritkán terjedt át onnan a tüdejükre, mert mielőtt odajutott volna a betegség, előbb szétpukkadtt a csőrük, és elvéreztek. Sejtéd ugye már kicsikém: e betegség még most is itt gyilkol köztünk, s ennek a neve az, hogy *szárazkórság*...

—Ezt szándékosan úgy *csinálták*?! Iszonyatos!

—Na de kedveském, hiszen azt, hogy a betegséget csinálták, azt az előbb is mondtam, mégis csak most döbbsz meg, hogy megtudtad, némelyekre közülünk is ártalmas?! Addig nem volt baj amíg csak embereket ölt, csak most iszonyodol, hogy közülünk némelyeket is elpusztít?! Embereket megölni szabad és szép dolog, csak bennünket nem?!

—Nem mondtam ilyesmit, Eunána néni!

—Mégis, eddig nem háborodtál így fel... értsd meg, hogy az emberek fajának természetesen vannak hibái, vagy mondjuk inkább úgy, sok olyan tulajdonságuk

ami nekünk nem tetszik, de nekünk is van egy egész csomó előnytelen tulajdonságunk! Egyikünk sem jobb a másikunknál. Hogy csak egy példát mondjak: majdnem mindenki nálunk komoly félelmet él át, ha ki kell merészkednie nagy, nyílt térségekre, amennyiben ott nem gomolyog köd. Ez teljesen érthető is, hiszen szinte egész életünket ködös helyeken éljük le, vagy barlangokban, házakban. Tehát azt szoktuk meg, hogy néhány méteres távolságokra látunk csak el, nem szoktunk hozzá a nagy nyílt térségek elviseléséhez. Az embereknek ez azonban egyáltalán semmiféle nehézséget nem okoz.

—Hát azért nem mindenki kezd ám reszketni, ha ki kell merészkednie a ködnélküli síkságokra! Például úgy hallottam, ez nektek boszorkányoknak sem okoz gondot! És én is most egészen kiválóan érzem magamat, pedig idefent már nincs köd! - hetykélkedett Liliána.

—Igen, de ennek két oka van. Egyrészt, te most velem vagy, és tudott tény, hogy e szorongáson roppant mértékben képes enyhíteni az, ha nem egyedül megy ki a ködtelen nyílt területekre a vándor. Másrészt, nem messze tőled, alig néhány méterre alattad ott hömpölyög az örök köd, azaz tudod, hogy másodpercek alatt „biztonságba” menekülhetsz. A lényeg azonban az, hogy nem is hinném, hogy neked bármi különösebb bajod lenne, ha például eljönnél velem a kősvatagba. Te Liliána nem fogsz félni, ha ködtelen helyekre kell menned, bár nem kétlem, szokatlan és kényelmetlen lesz eleinte a számodra. De ki fogod bírni. Minden boszorkány kibírja.

—De én nem vagyok boszorkány.

—De az leszel. - mondta Eunána olyan magától értetődő természetességgel, mintha arról beszélne, hogy a jég hideg. —Ugyanis – folytatta – te nagyon *emberi* vagy... mert ott tartottam, hogy a betegség ártott a hibrideknek, akikben emberi tulajdonságok is voltak. És ezek majdnem mind ki is pusztultak. Egy kis részük azonban életben maradt, olyan nagy, föld alatti építményekben, amiket még korábban az emberek alkottak. Persze ezen építmények – bunkerek – egy része is beszakadt, amikor a Hold maradványai leestek. Na de akkor is maradt belőlük életben, s később amikor kimerészkedtek onnan, a járvány nem tombolt már akkora erővel. Sőt, idővel a betegség maga is megszélidült, mert gondoldj csak bele: az a betegség ami gyorsan megöli a megbetegített lényt, nem terjed el nagyon, hiszen nem tudja sokáig fertőzni a többieket! Tehát a betegség is megszélidült. És a hibridek elkeveredtek a többi túlélővel, s így a bennük levő emberi tulajdonságok is elterjedtek idővel sokfelé a zön nép tagjai közt. És emiatt már talán nincs is olyan személy köztünk, aki teljesen védett a betegség ellen. Ám óriási különbségek vannak az egyéni fogékonyság szempontjából! És még mindig úgy van, hogy akadnak bizonyos családok, a régi hibridek közvetlen leszármazottjai, akik különösképp bőven tartalmaznak emberi tulajdonságokat! Ők persze különösképp veszélyeztetettek a szárazkórság elkapását illetően is. Ellenben például egyáltalán nem szoktak félni a nyílt térségektől. És majdnem mind kiváló énekesek. És erőszakosak, hatalomvágyóak, büszkék... bátrak... e családok egyike a tied is, Liliána! Mi boszorkányok régóta nagy figyelemmel kísérjük a ti családodok sorsát is. E családokból ugyanis a legkiválóbb egyedek többnyire boszorkánynak állnak idővel. Hacsak előbb meg nem halnak szárazkórságban.

—De hiszen Fengi nővérem igazán nem mondható erőszakos jelleműnek, inkább

meghunyaszkodó!

—Az igaz, de ez úgy van, hogy az emberi jellemvonások az eltelt sok ezer év alatt alaposan felhígultak azért minden családban. Fengi nem erőszakos jellemű, az igaz. De például csodálatosan énekel, és azért ő is bátor ám a maga módján, például el mert jönni egyedül a Nagy Sziklasivatagba hogy megkeressen engem, amikor anyádnak szüksége volt rám... és nem tűnt úgy, mint aki nagyon félne a ködtelen, roppant pusztaságtól! Te pedig különösen embernek tűnsz, Liliána. És a családobból is mindig sokan haltak meg szárazkórságban. Vigyázz, hogy te meg ne kapd! Na de még nem mondtam el neked a leglényegesebbet.

—És mi lenne az? - kérdezte a kislány kíváncsi fülekkel.

—Biztos tudomásom van róla, hogy az emberek tervbe vették, hogy újra eljönnek a mi bolygónkra.

—Tessék?! - sápadt el a kislány. —Honnan tudod?!

—Az hogy honnan tudom, egyelőre az én dolgom. Semmit nem akarok eltitkolni előled, de csak akkor nem, ha boszorkány leszel. Ha *nem* – nos, akkor nincs is közöd hozzá! De ide fognak jönni, bár azt nem tudom, mikor. Lehet, hogy nem a te életedben Liliána, bár nagyon valószínűnek tartom, hogy igenis a te életedben, sőt, még csak nagyon idős sem leszel, mire ideérnek! No és akkor bizony... akkor az kell, hogy a két faj közt a kapcsolat ami kialakul, békés legyen! Nem tudom ugyanis, az emberek emlékeznek-e még az Ősi Egyezsége, s hogy azt mi megszegtük, de ha igen, akkor nagyon haragudhatnak! Ki kell őket engesztelnünk. Ügyesnek kell lenni, szeretetre méltónak... nem kétlem, megint rabszolgák leszünk egy darabig, de aztán később hátha megint minden jó lesz! Mi boszorkányok erre törekedünk. És abban reménykedünk, hogy az emberek rendbeteszik végre a világunkat, és minden nagyszerű lesz újra, mint régen!

—Mindez úgy hangzik néni kérem, mint egy mese.

—Tudom. Rajtad múlik, hogy hiszed-e.

—És szabad elmondanom másoknak is?

—Nyugodtan, ha azt akarod, hogy kinevessenek, vagy hogy akár meg is verjenek érte.

—Miért vernének meg?

—Gondolod, hogy a sámán örülne annak ha megtudja, hogy másként vélekedel a csillagokkal kapcsolatban, mint ő?

—Miért, mik azok a csillagok?

—Megannyi Nap, csak roppantul messze vannak, azért látjuk olyan picinek őket. És ezen Napok körül keringenek az olyasféle világok mint a mienk, amiken mindenféle lények élnek, például az emberek is.

—Huh, szinte szédülök ha ebbe belegondolok!

—Majd hozzászoksz.

—Fenginek azért elmondom.

—Nyugodtan. Bár attól tartok, elmondod te ezt sok másoknak is, és ebből lesznek ám jócska bajaid... bár nekem ez nem számít, sőt, bevallom örülök neki, mert annál inkább elegend lesz a családobból, és jössz hozzám boszorkánynak!

—Hogyan találalak meg téged?

—Elég, ha csak nekiindulsz a sivatagnak, rádtalál majd egy boszorkány...

—Mégis, mi a boszorkányok célja?

—Az majd eldől akkor, ha idejönnek az emberek. Sok függ attól, miként viselkednek majd velünk.

—És miként lehet védekezni a szárazkórság ellen?

—Nincs ellene biztos módszer. Annyit tudtunk csak kideríteni, hogy a szárazkórságot okozó vírusok gyakorlatilag mindenütt ott vannak. Senki nem kapja el azonban szükségszerűen e bajt. Valószínűleg most is ott bújkál benned egy csomó, és mégsem halsz meg! Az kell hozzá, hogy a szervezeted védekezőképessége nagyon tönkremenjen. Emiatt viszi el gyakrabban az időseket. Vagy ha nagyon kimerült vagy. Ha csalódott, bánatos. Ha sokat éhezel, szomjazol, ha kiszáradsz... ezért is szárazkórság a neve! És persze ha egyszerre sok vírus mászik beléd, például ha valaki beteg férfi vagy nő vérével érintkezel. Ellenben ha boldog életet élsz, sokat vagy vidám, megelégedett, sőt, ha kielégítő szexuális életet élsz, azaz örülsz az ágybeli élvezeteknek, akkor az segít abban, hogy távol maradjon a betegség, bár az sem biztos védelem.

—De én hogy is élhetnék szexuális életet, én kicsi vagyok, de később sem akarok férjhez menni!

—És jól is teszed, mert a te férjed legfeljebb egy ember lehet. Más férfi mellett el-sorvadnál a bánattól, mert nem élhetnél elég szabadon. Ha azonban egyáltalán nem mész férjhez, még nincs semmi baj, akadnak nálunk férfiboszorkányok is... és ha megnézed a csőröm színét, láthatod rajta, hogy nálunk bizonyára nem szégyen a boldogság keresése az ágyban! Na én akkor megyek, és menj te is most haza, aztán gondolkodj azon, amit meséltem! És készülj fel rá, nagyon ki fogsz kapni, amiért ennyi ideig elmaradtál velem! - azzal a boszorkány felállt, és alakja beleveszett a ködbe, amint lassan lefelé lépdelt a völgybe.

Liliána azonban sokáig ott időzött még a csúcson, nézte a csillagokat, és azon elmélkedett, mennyi ismeretlen csodát rejthetnek még... és mi mindent tudhat a boszorkány, amit egyelőre nem mondott el neki...

Nézhetette a csillagokat, mert mire odaért a boszorkánnyal, már majdnem bealkonyodott, mire pedig befejezték a beszélgetést, pláne sötétedett már. És Liliána nem sietett haza, mert úgy vélte ha már úgylis kikap, nem sürgős az neki; így aztán volt már majdnem éjfél is, mire megérkezett. És már valóban tűkön ült a családja, hogy hol marad el ennyi ideig a kislány! Mint kiderült, már olyasmiket képzelődtek, hogy a boszorkány elrabolta fizetségképpen Liliánát...

—Ennyi ideig tartott, hogy köszönetet mondj neki?! - förmedt rá Liliánára az édesapja.

—De hiszen alaposan meg akartam köszönni neki, hogy megmentette anyuci életét!

—Ennyi ideig?! - kérdezte újra az apja, fenyegető hangsúllyal.

—Persze hogy sok időbe tellett, mert anyuci is sokat jelent nekem! Neked talán nem? - szemtelenkedett a kislány.

—Na engem aztán ne nézz hülyének, mert letépem a csőrödet! Miről beszélgettetek?

—Hát ha nagyon érdekel téged apuci, jól van, elmondom, mert elmondhatom, ugyanis külön megkérdeztem őt hogy ez titok-e, és ő azt mondta hogy nem titok, szóval, megkérdeztem tőle mindenfélét a boszorkányokról, hogy ez meg az hogy van náluk, mert ti eddig sosem válaszoltatok nekem a kérdéseimre, és ő válaszolt nekem, bár így utólag belegondolva nem mindenre még ő sem. De biztos csak mert az első néhány kérdéssel nagyon elszaladt az idő. Szóval most már sokkal több mindent tudok, úgy bizony! Még azt is, hogy Eunána néni szerint én

okvetlenül boszorkány leszek! Bár ebben nem vagyok olyan nagyon biztos. De ő nagyon biztos benne, mert azt mondta, hogy engem nemigen fog itt szeretni senki, és majd kiutáltok magatok közül, és akkor én inkább mégis elmegyek boszorkánynak. Nem pontosan ezekkel a szavakkal mondta, de azért ezt mondta. És ha most megversz engem emiatt apuci, akkor az azt jelenti hogy máris kezd épp az lenni amit Eunána megjósolt, hogy nem szerettek hanem utáltok, szóval akkor most úgy tépkedd a csőrömet! - azzal a kis Liliána még nagy pimaszul csípőre is tette a kezét.

Apja úgy nézett rá, hogy Liliána egy pillanatra megriadt, mert attól tartott, nemcsak megverve lesz, de apja nyomban meg is öli – ám végül nem ütötte meg őt édesapja, hanem legyintett egyet, s így szólt:

—Hülye vagy te lányom, a tojáshéj még a seggeden, azt sem tudod, mit beszélsz! Meggondolod te még azt nagyon, hogy boszorkány legyél! Most biztos tetszett neked, hogy a boszorkány csak úgy vissza mert beszélni pökhendien a sámánnak, de bezzeg nem jut eszedbe, hogy ezért mi minden szenvedéssel kell fizetniük!

—Ugyan mivel?

—Például kezdődik azzal, hogy rátetoválják a homlokodra a vörös kört. Az meg ugye úgy megy, hogy festékes tűkkel szurkálják a homlokodat. Emlékszel, amikor megvágta a kezedet a kagyló héjával vagy egy éve, s hogy bömböltél?! A tetoválás ennél sokkal kellemetlenebb! Aztán, a kősvatagban nincs köd...

—De Eunána szerint van nekik egy varázspalotájuk, ahol van köd is, ha akarják.

—Nagy dolog mondhatom, egyetlen házikó! S ha valóban palota is és jó nagy, akkor is, mekkora lehet az?! Amint kilépnek belőle, azonnal égetni kezdi őket a Nap! És akkor senki tisztességes férfi nem vesz téged feleségül...

—Nem is akarok férjhez menni. De meg különben is: akadnak férfiboszorkányok is. És nem is értem, miért mondasz nekem ilyesmiket apuci, hiszen én egyelőre nem is akarok boszorkány lenni! Legalábbis, ha nem lesz nagyon muszáj. Én csak azt mondtam, Eunána szerint belőlem boszorkány lesz. Ő szeretné is, hogy az legyek. Szerintem vele mehettem volna, ha szólok neki róla. De én hazajöttem, és most itt vagyok.

—Jól van, na! Ennek örülök! - mosolyodott el végre édesapja. —Megbocsátom hogy ennyi ideig elmaradtál, de most már aztán légy jó kislány!

—Igyekszem.

—Az sajnós nálad nem sokat jelent, mert gondolom eddig is igyekeztél...

—Most mit tehetek, nem bújhatok ki a bőromból, hogy más legyek mint amilyen vagyok...

—Azt nem is kérjük, de néha gondolkozz, mielőtt megszólalsz. Főleg ha mások előtt nyitogatod a szádat! Mert már az sem illik, hogy egyáltalán *bármit* is mondjon egy gyermek a felnőttek előtt, a köszönést kivéve, de az aztán pláne tűrhetetlen, hogy te épp a sámánnak szövegelj vissza!

—Na de ha egyszer igazam volt! Tudod te is apuci, hogy igazam van! Miért nem adott nekem szebb nevet?!

—Nem adhatott, ha az istenek ezt súgták neki! - felelte bágyadtan édesanyja.

—Anyá, te hiszel ebben?!

—Igen.

—Ha hiszel a sámánnak, miért kérted apát, hogy hívjon hozzád boszorkányt?!

—Az teljesen más.

—De nem, mert nyilván úgy hitted, a boszorkány többet tud, mint a sámán!

—Úgy van, de csak világi dolgokban. Az istenek akaratát a sámán ismeri jobban. És igaza van apádnak, valóban bődületesen pimasz voltál Rápival szemben! Igazán, olyan modortalanul viselkedtél, mint egy *ember*! - vetette oda az utolsó szót megvetően.

—Az emberek nem modortalanul szoktak viselkedni, úgy tudom, hanem *félelmetesen*! - vágta rá Liliána. Majd tűnődve nézett maga elé, s így szólt elmosolyodva:

—De azt hiszem, végeredményben igazad van anyuci. Tudd meg, hogy a boszorkány szerint én magam valóban ember vagyok, legalábbis félig, és belül! Tehát nem a külsőmet illetően, hanem a jellemem szerint. Mert régen amikor az emberek még közöttünk jártak, lefeküdtek a mi fajtánk lányaival is... igen, hiába nézel ilyen döbbenten, szerintem azok a mesék is erről szólnak, amikben egy ember elrabol egy királykisasszonyt... no és így keveredtek velünk, és a boszorkány szerint némelyikőnkben néha különösen erősen nyilvánulnak meg az emberi tulajdonságok! Főleg a mi családjunkban! Azaz benned is anyám, van emberi vér, meg benned is apám, vagy legalábbis valamelyikőtökben kell legyen, mert valahonnan kellett örököljem, és így van ám ilyen minden testvéremben is, de nem mindegyikünkben egyforma erősen, én viszont nagyon emberi vagyok!

—Na most már ebből elég legyen! Íme, ezzel jár az, hogy ide engedtem a házamba egy boszorkányt, lám, istentelenségekkel, ostobaságokkal tömi a lányom fejét! - kiáltotta az édesapja. —Különben meg ha valóban volna benned emberi vér, az igazán nem olyasmi amivel büszkélkedned kéne, hanem inkább hallgasd el a szégyenedet!

—Nem, ezt nem tartom szégyennek, de nem is akarok én dicsekedni vele, csak nektek mondom...

—Nekünk se mondd! És most takarodj aludni!

—Jól van, jól van, megyek már... - indult el az ágya felé Liliána. És örvendett, mert mégis megúsza verés nélkül. Bár kicsin múlt... és sejtette hogy csak amiatt úszta meg, mert annyira megdöbbentette a szüleit azzal, amit mondott.

Bár Liliána valóban nem akart senkinek sem dicsekedni azzal, hogy belőle állítólag boszorkány lesz, de úgy adódott, hogy már másnap sor került erre, méghozzá nagy-nagy nyilvánosság előtt!

A dologban különben a szülei voltak a legbűnösebbek úgy alapvetően. Mert hát szép, nagy háza volt Liliána családjának, tellett nekik rá, emiatt jutott minden gyereknek egy teljesen külön szoba, s miután Liliána bement a magáéba, odakint összedugta a fejét a papa meg a mama, hogy most aztán mi legyen meg hogy legyen! Mert ha azt nem hitték is el, hogy Liliána akárcsak kis mértékben is *ember* volna, de azt már nagyonis, hogy a boszorkány ezt mondta Liliánának! Azt meg még annál is inkább elhitték, hogy arra biztatta, legyen Liliána maga is boszorkány! Hogyne hitték volna el, hiszen a fülük hallatára mondta azt Eunána, hogy egyik gyermekükből boszorkány lesz! No és bizony szerintük nagyon rendben volt, hogy Eunána megmentette Zuilla életét, de az már annál kevésbé volna rendben, hogy valamelyik gyerekük emiatt boszorkány legyen! Hiszen akkor elkárhozik, s különben is, micsoda szégyen volna az az egész családnak!

S így aztán azt sütötték ki, hogy még szerencsájuk volt, amiért a kis Liliána elkotyogta nekik, mit mondott a boszorkány. Hogy ugye arra spekulál, hogy majd ők szeretetlenül bánnak Liliánával, elvadítják őt maguktól, s így a kislány elszőkik boszorkánynak... hát azt már nem! Igenis szeretni fogják, kedveskednek

neki, törődnek vele... muszáj lesz, mert Liliána valóban fura leány! De mert láthatóan nem is akar mindenáron boszorkánnyá lenni, nem is lesz olyan nehéz lebeszélni őt. Elvégre van elég pénzük, majd viszik ide meg oda, szórakozni, vesznek neki játékokat... elfeledkezik majd a boszorkánykodásról egyhamar! Aztán ha már elég nagyocska lesz, keresnek neki valami jó férjet, minél előbb természetesen, amint csak lehet, s utána kínlódjon már a leánnyal a férje!

Na de addig míg Liliána férjhez mehet, néhány év okvetlenül el kell teljék, s ez kritikus időszak; így most a legelején nagyon ügyesnek kell lenniük! Leghelyesebb, ha elviszik Liliánát a vidámparkba már holnap! Ami nem olcsó, de ők megengedhetik maguknak.

Mert volt ám vidámparkjuk is. No nem nekik, de a királynak. Még egyik királyi őse építtette, s hamar népszerű lett. Ennek a király is örvendett, mert sok bevételt hozott neki. Aránylag nem is volt messze Liliánáék házától, de eddig még valahogy nem mentek el ide, amióta Liliána megszületett. Most azonban nagyonis időszerűnek tetszett, mert jobb, ha valami fergeteges élmény hamar kiveri Liliána fejéből a boszorkány bűbajos dumáját!

Elindultak tehát a vidámparkba. Gyaloghintóban, amit rabszolgák cipeltek. Másképp nem utazhattak, ha nem akartak gyalog menni, mert az egész bolygón nem élt semmi olyan nagy testű állat, ami alkalmas lett volna teherhordásra vagy arra, hogy ráüljenek. És amint beszállt a gyaloghintóba Liliána, rögvest az jutott eszébe, hogy hát régen, amikor az emberek itt éltek még velük, nyilván megoldották valahogy a közlekedést is ennél sokkal kényelmesebben! Mert ugye, Eunána azt mondta, hogy idővel megszűnt a rabszolgaság. Akkor pedig senki nem cipelte a másikat, mert nem voltak már rabszolgák, akik cipekedhettek volna... de az okos emberek tuti hogy kitaláltak erre valami bámulatos csudát! Milyen kár, hogy most nem ismerik azt!

Persze nem mindenkinek tellett rabszolgákra. De nekik igen, mert elég gazdagok voltak. Szinte kisebb seregnek beillett csapatuk, ami most a vidámparkba igyekezett, mert külön gyaloghintóban utazott Liliána, de vele tartott apja, meg Fengi, Vui, három másik nővére, akik még velük éltek, meg egyik bátyja is, sőt, amikor megtudta hogy hová igyekeznek, elkísérte őket Azu is, Fengi és Vui mestere. Az a személy tehát, aki őket éneklésre oktatta, és a koncertjeiket is szervezni szokta, mondható hát modern szóval élve, hogy a „menedzsere”. És mind külön gyaloghintóban. Minden efféle alkalmatosságot négy rabszolga cipelt. Eredetileg Liliána édesanyja is szeretett volna velük tartani, de aztán rájött hogy erről jobb lesz lemondania, mert még nagyon kimerült volt a szülés után. Különben nem tett volna jót az újszülöttnak sem a sok cipelés, a szabad levegő, az izgalmak...

Izgalomból pedig lett bőven, s ezalatt nemcsak olyasmire kell gondolni, ami egy újszülött számára izgalom, például a sok ismeretlen személy látványa. Mert már ott kezdődött az egész, hogy az odafelé vezető útjuk sem volt problémamentes. Mármint nem volt vita nélküli... mert ugye, a rabszolga persze csak rabszolga, nem azért van, hogy jól érezze magát, de mégis érték, amit emiatt legalább annyira jól illik tartani, mint a háziállatokat! Azaz, kell neki néha pihenés. S bár a vidámpark nem volt nagyon messze, de annyira azért igen, hogy útközben megálljanak egy kis szusszanás erejéig. Ekkor a rabszolgák kifújhatták kicsit magukat. E pihenést magától értetődően olyan helyen ejtették meg, ami Liliánáéknak is kellemes volt. Apja ismert errefelé egy folyóparti vendégfogadót,

amiről tudta, hogy nagyon finom hínárlevest tartogat a betérőknek, sőt, mohalepényt is, ami ugyan meglehetősen közönséges étel, ám ezt a gazda valami saját készítésű gombakrémmel keni meg, aminek a receptjét titokban tartja! Betértek tehát ide, és mert Góan úr azok közé tartozott, akik a rabszolgáikkal is aránylag szelíden bánnak, még a gyaloghintócipelőknek is vett valami ételmet, no persze nem a drága gombakrém-különlegességből... aztán hogy ott eszegettek, egyszer csak megszólalt Fengi:

—Igaz az, hogy férjhez akartok adni, édesapám?

—Miből gondolod?!

—De hiszen mondta tegnap Liliána, hogy a boszorkány szerint ő majd tanul az én balsorsomból... de meg nekem is mondta Eunána, amikor elhívtam őt anyámhoz, hogy jobb lenne nekem inkább boszorkánynak lenni... de én nem szeretném sem egyiket, sem másikat. Jó nekem így ahogy vagyok, hogy nem vagyok boszorkány, de nem vagyok férjnél sem. Én egyszerűen csak énekelni szeretnék, nyugodtan, szabadon...

Apja mélyet lélegzett.

—Épp ideje férjhez menned, sőt, nagyonis vénlány vagy már, azaz helyes lesz, ha megbarátkozol ennek gondolatával!

—Szóval a boszorkány igazat mondott. - kotyogta közbe Liliána.

—Kivételesen! - bólintott epésen édesapja.

—Miért csak „kivételesen”?! Tudtommal semmiben sem hazudott!

—De abban igen, például, hogy te boszorkány leszel. Hiszen magad mondtad, hogy nem akarsz az lenni!

—Mit hallok! - ámult Azu. —Egy boszorkány megjósolta, hogy Liliána boszorkánnyá lenne majd?!

—De nem lesz az, és zárjuk le e témát! - csattant fel Góan.

—Nem leszek az, amíg nem kényszerítetek férjhez! - erősködött Liliána.

—Senki nem beszélt még a te házasságodról, úgylátszóan...

—De anyám nagyonis célozgatott rá. Holott ezzel én is úgy vagyok, mint Fengi! Én is énekelni szeretnék... legalábbis egyelőre.

—Elegem van Fengi énekléséből is, a nőnek az a dolga hogy férjhez menjen és szüljön, ez tehát így is lesz!

—Már bocsánat hogy szólok – ellenkezett Azu – de szabad tudnom, most mivel fogjátok kifizetni ennek a lakmározásnak az árát?!

—Mivel, mivel, természetesen zenemorzsával!

—Amin Fengi dalai vannak, ugye?

—Igen, na és?!

—Ha Fengi férjhez megy, nem fog énekelni. Nem lesz pénzetek.

—Éppenséggel énekelhet azután is, legfeljebb nem annyit. És mi nem vagyunk olyan önző szülők, hogy megkeserítsük leányunk boldogságát, mindössze önérdékből!

—De hiszen hallhattátok, hogy neki egészen más a véleménye erről. Hadd döntse már el ő maga, hogy mikor boldogabb!

—Hogy is dönthetne ebben egy nő! Mindenki tudja, hogy a nő dolga és sorsa az, amit én mondtam. Lehet hogy ezt Fengi nem látja most át, de egészen biztos, hogy néhány hónap után amit házasságban tölt, ráérez majd az újfajta életmód ízére, megismeri az őszinte odaadás, az asszonyi szolgálat és a gyermeknevelés örömeit, lénye így kiteljesedik, és később hálás lesz majd nekünk ezért!

—No és ha nem?

—Teljesen lehetetlen. De ha mégis úgy lenne, csak amiatt nem lesz úgy, mert gonosz bűbáj megigézi, s elrontja a tisztánlátását! Ezokból jobb is, ha nem beszéled tele a fejét, Azu, úgyis tudja mindenki, hogy csak a saját bevételeidet félted!

—Én Fengit félttem. S ismételten emlékeztetlek, hogy Fengi nélkül nemigen telik majd ekkora, születésedhez, rangodhoz nem illő pompára, Góan!

—Meglennék én Fengi zenéi nélkül is!

—Meg, de hogyan?! - azzal előhúzott a zsebéből négy zenemorzsát is. —Ezek az ő dalai vannak. Gondolom a tieiden is. Nem gondolod-e, hogy nagyon bolond az, aki tönkreteszi a gazdagságának forrását?!

—Elég legyen ebből, Azu! Mondtam már talán, hogy én a lányomat nem tönkretenni akarom, hanem nőiségét kiteljesíteni! És most fejezzük is be a vitát, mert kezdesz nagyon udvariatlan lenni! Férfi létedre megérthetnéd, hogy egy nő legfőbb értéke nem a hangja, nem a zenéje, még akkor sem, ha vásárolhat érte!

A zön társadalomban ténylegesen értékszámba ment a zene, de annyira, hogy ugyanúgy vásárolhattak érte ezt-azt, néha nem is kevés mindenfélét, mint az aranyért vagy ezüstért.

E tranzakciókat az tette lehetővé, hogy milliószám rendelkeztek a „zenemorzsának” nevezett kis kütyükkel. Ezek olyan aprócska elektronikus szerkentyűk voltak, mint az „mp3 lejátszók”, bár természetesen más fájlformátumban tárolták a zenéket. Zenemorzsából egyetlenegyfajta volt az egész bolygón, s olyan, aminek volt egy kis képernyője is, sőt, parányi gombjai, amin át betáplálhatták az épp felvenni kívánt szám címét. E gombok oly aprók voltak, hogy csak tűvel lehetett többé-kevésbé kényelmesen nyomkodni őket.

E zenemasina tehát felvenni is tudott, még hozzá apró mivolta ellenére egészen pompás minőségben, tíz méteres távolságból is egészen kiváló remeket csinált bármiről, bár természetesen a minőség sokkal jobb volt, ha közelebbről készült. És ilyen zenemorzsája gyakorlatilag mindenkinek volt a zön nép körében, s nemcsak egy, de akár több száz is mindenkinek, a rabszolgákat kivéve, habár néha még azoknak is.

Felmerül természetesen rögvest a két legfontosabb kérdés: miből nyerték e zenemorzsák az energiát, és honnan volt a zönöknek ennyi jó elektronikus cuccuk, ha egyszer nagyjából középkori viszonyok közt éltek?!

Energiára szert tenni nem volt nehéz. A zenemorzsák konstrukciója olyan volt, hogy ha vitték valahová őket, már pusztán a rázkódásból energiát merítettek, abból tehát, ahogy például valaki a nyakában nyakláncon viselte azt, s ott imbolygott. De a hátoldalukon volt egy kis napelemtábla is, s ezekből elegendő volt, ha egy órát a sivatagban vagy más napfényes helyen napoztatták, s utána akár három napon át is képes volt egyfolytában zenélni. Minden zenemorzsában különben nagyjából húsz óra zenei anyag fért el.

S hogy ezek honnan származtak?

A válasz erre az, amit már a kisgyerekeknek is megtanítottak, hogy az egyik isten, természetesen a Zene Istene teremtette őket, és szórta szét bolygójukon milliószámra, hogy ezzel a zönök kedvére tegyen!

A valóság egészen más volt. Eunána, a boszorkány megmondhatta volna, ha kérdezik... így azonban csak kevesen tudták az igazságot. Ez pedig az volt, hogy amikor még itt éltek az emberek, természetesen építettek egy egész csomó

automata gyárat, amik mindenféle emberi (vagy zöni) közreműködés nélkül különböző dolgokat gyártottak, ezzel is fokozva az árubőségéből eredő jólétet. E gyárakat többnyire a legfontosabb nyersanyaglelőhelyek közelébe építették, s így még az alapanyagellátás is biztosítva volt automatikusan bizonyos mértékig.

Amikor a Hold széttört, s bekövetkezett a nagy katasztrófa, természetesen e gyárak is megsemmisültek majdnem mind – csodálatos módon azonban egyetlenegy közülük majdnem teljesen épen maradt! Ez pedig a zenemorzsákat gyártó egyik gyár volt. Csak kisebb sérüléseket szenvedett, amiket részben helyre tudott állítani a saját automata szervízszo­l­gá­lata. Igaz, így is leállt a nyolc gyártósor közül három, de a másik öt gyártósor is napi négyszáznolcvanezer zenemorzsát termelt... Így is leállt aztán, mert igaz, hogy alig kellett más a zenemorzsához mint homok, de ami más mégis kellett, azt csak a tartalékaiból fedezhette, s az kimerült. És történtek további meghibásodások is. De leállása előtt 210 évig ontotta magából a pöttöm zenegépeket! Ezen idő alatt tehát termelt összesen 36792000000, azaz több mint harminchat milliárd zenemorzsát, ami bőven elég volt nemzedékek hosszú sorára a zönöknek, főleg, mert a katasztrófa után alig maradt a bolygón túlélő, évszázadokon át nem élt a bolygón néhány ezer főnél több belőlük, s még Liliána korában sem voltak többen, mint alig néhány százezer fő. Ennek oka főleg az volt, hogy alig maradt a számukra élhető időjárással rendelkező terület. Ezen részekért a különböző zön törzsek néha elkeseredett harcokat folytattak egymással. E harcokban ejtették a rabszolgákat is.

A zenemorzsa tehát olcsó volt, nagyon olcsó, főleg mert ha újabbakat nem is tudtak gyártani, de igazán bámulatosan strapabíró kütyük voltak ezek, még a fülhallgató zsinórja is olyan, hogy csak karddal lehetett kettévágni, de azt is kibírta, ha egy férfi teljes súlyával rácsimpaszkodik. A képernyője is majdnem törhetetlen, de ha összetört még úgy is használható volt a kis zenegép, legfeljebb nem mutatta a számok címeit. Szóval önmagában egy zenemorzsa nem sokat ért.

Hanem a rajta levő zene! Hohó, az mindjárt más! Mert bár természetesen e zenemorzsák rendelkeztek egy pirinyó csatlakozóaljzattal, amin át számítógépekhez lehetett kapcsolni őket, de ekkorra már egyetlenegy számítógép sem maradt az egész bolygón. Nem lehetett tehát elektronikus úton zenével feltölteni őket. Egyik zenemorzsa nem tudott számokat átmásolni sem a másikra. Vagyis, számos funkciója közül csak a külső hang felvételének lehetőségét használhatták, ami értelemszerűen mono, bár jó minőségű zenét eredményezett. Eképp tehát ahány zenemorzsa volt a zön nép körében, annyifajta zenét tartalmazott mind, akár ugyanazon énekes ugyanazon felvételét illetően is, mert nem volt mindegy hogy valaki az énekes közvetlen közelében ülve vette fel a zenét, vagy tőle öt méterre. Nem volt mindegy hogy az énekes előtt ült, vagy a háta mögött... Vagy hogy amíg a felvétel tartott, ő maga a felvevő mondjuk el nem tüszentette magát, így elrontva a felvételt...

A zene tehát e bolygón jelentős érték lett, mégpedig azon tulajdonsága miatt, hogy bár viszonylag könnyen elő lehetett állítani, de ennek ellenére a létrejött körülmények következtében nem volt másolható. Bár számos felvétel készülhetett egyetlen produkcióról annak elhangzása pillanatában, de ezek száma mégis viszonylag korlátozott volt, és mindegyik egyedi. Márpedig tudjuk hogy ami ritka, azonnal érték­ké és értékmérővé lényegül át... és a zön nép különben is meglehetősen muzsikakedvelő volt.

Magától értetődően tehát egy zenemorzsa annál értékesebb volt, minél több

zene volt rajta. Na de a zenék mennyisége még aránylag keveset számított. Ugyanis ennél sokkal fontosabb volt, hogy *milyen* zenéket tartalmazott! És persze, hogy milyen minőségben. Egy névtelen, nevenincs énekes(nő) dalai nem sokat értek. Hanem Fengi egészen más eset volt... ő rendkívül híres volt a zön törzsek közt, de annyira, hogy néha nagyon messziről is eljöttek, más törzsekből hozzájuk, a Csillag törzshöz, csak azért, hogy itt meghallgathassák Fengi valamely koncertjét. S e koncertek úgy szoktak zajlani, hogy Azu úr, Fengi menedzsere nem kért semmit az úgymond „belépésért”, hallgathatta a koncertet bárki – persze, csak viszonylag távolabbról. A legjobb helyek az előkelőeknek voltak fenntartva... Ellenben nagyonis sokat kért azért, hogy a résztvevők a zenemorzsáikat elhelyezhessék az éneklő Fengi közelébe, s így a legjobb minőségben vehessék fel Fengi éneklését. E zenemorzsák ezután nagyon sokat értek! Hovatovább az úgy volt, hogy aki egy efféle felvételt készíthetett Fengi valamely daláról, az mintegy meggazdagodva távozhatott a koncertről, mert felvétele révén nagyobb nyereségre tehetett szert, mint amennyit a felvétel elkészítésének lehetőségéért Azunak fizetett!

Fengi tehát rengeteget keresett Azunak, de saját édesapjának is. Sőt, akár mikor megtehetette, hogy odahaza elénekel csak úgy, „koncerten kívül” egypár számot egy zenemorzsára, s ezen exkluzív felvételt használták fizetésre, ezt, amiből ez volt az egyetlenegy példány a világon... amióta Fengi befutott mint énekes, alig is fizettek mással, mint zenével. De Vui éneke is eléggé keresett volt már, bár az ő népszerűsége meg sem közelítette még Fengiét. Várható volt azonban, hogy ez néhány éven belül megváltozik. És Azu azt mondta, Liliána hangja is kifejezetten kiváló, semmi lehetetlen nincs abban, hogy néhány év múlva elérje Fengi népszerűségét, sőt, akár túl is szárnyalja a nővérét... ez egészen biztos így is lesz, ha Fengi lustálkodni kezd, ellanyhul a szorgalma... s bár Fengi szorgalmában nem volt hiba, de ha most férjhez megy, az majdnem ugyanezt eredményezi... ezt mindenki tudta. Fengi is. Látszott az arcán, hogy ez nagyon nem tetszik neki, de az is, hogy semmi kedve emiatt összevesznie a szüleivel.

És most megszólalt megint Liliána.

—Fengi, ha van egy csepp eszed, mondd te is a szüleinknek amit én: hogy ha nem hagynak békén téged hogy énekelj, akkor boszorkány leszel!

Liliána el volt készülve rá, hogy édesapja emiatt felcsattan, s akár fel is pofozza őt, de bár Góan úr nyilván nem hagyta volna szó nélkül e lázadásra biztatást, erre nem került sor, mert megelőzte őt a megszólalásban maga Fengi.

—De mit is képzelsz te, húgocskám, nem lehetek olyan arcátlan, hogy megzsaroljam a saját szüleimet, de meg különben sem tudok hazudni!

—És nem is hinném el, hogy komolyan mondja. - szólt megkönnyebbülten Góan. —Fengi ugyanis szerencsére nem olyan pimasz és önfejű, mint te! Nem neki való a boszorkányság, és úgyis visszariadna tőle az utolsó pillanatban, hogy eltávozzék az ismeretlenbe szerető családja köréből!

—De hiszen akkor is eltávozik, ha férjhez megy.

—De akkor is lesz családja: egy új család! Szóval ne biztatgasd a nővéredet, ekkora orcátlanságot nem hittem volna rólad! Pláne mert hisz te magad sem akarsz boszorkány lenni, de Fengit bezzeg biztatnád?! Mert kibicnek semmi sem drága, ugye?! Azt akarod hogy olyat tegyen, amit te sem vállalsz?! Nem gondolod, hogy ez már aztán tényleg pofátlanság?!

—Én valóban nem akarok boszorkány lenni, de lehet hogy csak *egyelőre* nem akarok, aztán meg egészen biztos, hogy nem ódzkodom tőle annyira, mint Fengi... s különben is, az én esetem teljesen más. Fengi már tudja, milyen az, híres énekesnőnek lenni, de én még nem tudom. Ha boszorkány leszek, nem leszek sosem énekes. Mindenképp énekesnek kéne tehát előbb lennem... de Fengi már próbálta az éneklést, most már nyugodtan kipróbálhatná a boszorkányságot is...!

—Fogd be a szádat, Liliána, mert fogalmad sincs, milyen erkölcstelenség az, amivel kacérkodol!

—Az lehet, de ez sem rosszabb annál, hogy Fenginek fogalma sincs róla, ki az, akihez hozzá akarod őt kényszeríteni!

—Nem is az ő dolga hogy tudja. Ráér megtudni a házasságkötés előtt! De nem kell aggódnia, mert szépszál férfi az illető, nem is nagyon idős, előkelő, és gazdag is!

—De biztos nem gazdag annyira, mint Fengi maga... hiszen Fengi mindig magával hordja az erszényét, ott van a torkában: nem létezik, hogy ne tudna fizetni, sosem kerülhet pénzzavarba, mert elég, ha csak elénekel valamit egy zenemorzsára, s máris fizetett, s bőségesen! Fengi egyszerűen nincs rászorulva senkire sem, ellenben nagyonis el tudom képzelni, hogy valaki csak a hangjáért, azaz a pénzéért vegye el őt, az meg milyen házasság, na köszönöm szépen, én ugyan nem kérnék belőle!

—Ehhez semmi közöd! Különben is, ha csak a pénze miatt veszi is el valaki Fengit, akkor is megbecsüli, azaz kedvesen bánik majd vele, épp azért, mert sokat ér a számára Fengi hangja! Tehát Fengi boldog lesz!

—Apus, kérlek gondold már bele, hogy Fengi egyelőre minden idejét arra fordíthatja, amit legjobban szeret: a zenére. Ha férjhez megy, ebből egy csomót elrabol majd a férje...

—Ne is folytasd leányom, értsd már meg, hogy Fengi egyelőre nem ismeri a házaseset örömeit, tehát azt sem tudja, miről marad le!

—Hogyne tudná, naponta láthatja, hogy anyánk hogyan él!

—És ugye hogy boldog!

—Fogjuk rá. De akkor is látja Fengi, milyen ez, és ha ő mást akar, miért kéne belekényszeríteni őt olyasmibe, amit nem kíván?!

—Mert ha jobban megismeri, kívánni fogja. Nem mindegy hogy lát valamit, vagy műveli azt! Nem mindegy hogy látod hogy valaki eszik valamit, vagy te magad eszed azt! A nő arra teremtett, hogy szüljön és férjnél legyen, s ezen elrendelésen semmiféle kornyikálás nem változtat!

—Akkor talán ne fizess azzal, amit Fengi kornyikált össze! Ha csak annyira becsülöd, hogy így nevezed!

—Csak azért beszéltem így, mert már nagyon idegesítetek! Igenis férjhez megy, nem is sokára, és Azu majd vigasztalódik Vui éneklésével... egy darabig még. Amennyi nekünk kell, annyit Vui is össze tud énekelni.

—Az nem ugyanaz, Fengi már nagy név az énekesi pályán... - kezdte Azu, de Góan legyintett.

—Hallottad mit mondtam, ez tehát így is lesz! És most induljunk már a vidámparkba, ott cirkuszojlatok, a csuda vigyen el benneteket, ne az én fületem rágiátok... - állt fel Góan.

Továbbindultak hát. Azu és Liliána gyaloghintója egymás mellett haladt, maga Azu úr rendelkezett így, ugyanis útközben beszélgetni óhajtott Liliánával. Azt kérdezte, hogy is volt ez, hogy a boszorkány azt mondta, hogy Liliána is

boszorkány lesz?! És hogy tanulni fog Fengi balsorsából?! Erre Liliána őszintén elmesélt mindent a zenemesternek.

—De honnan tudta a boszorkány, hogy mi a szándéka apádéknak Fengivel?!

—Fogalmam sincs. De hát mit csodálkozol ezen Azu bácsi, azért boszorkány egy boszorkány, hogy tudja az ilyesmit! Különbösen meg olyan nagyon nem is titok ez, mert nemegyszer emlegette apám is, anyám is fűnek-fának, hogy egyre időse-rűbbnek tartják Fengi férjhezmenetelét... az is lehet, hogy valamelyik nővérem hallotta meg amint apám és anyám erről tanakodtak, aztán elkotyogták ezt, és ez valahogy Eunána fülébe jutott.

—És való igaz, hogy te is énekelni szeretnél?

—Igen. Igazából régóta irigylem Fengit, azt hiszem azóta, hogy egyáltalán kinyílt az értelmem és beszélni tudok. És azt hiszem, most ragyogóak az esélyeim rá, hogy tényleg énekesnő legyek, mert a szüleim nagyon makacsnak látszanak, tehát tetszik vagy sem neked Azu bácsi, de Fengit el fogod veszíteni, s akkor be kell érned Vuival, ő lesz a fő énekesed, s akkor nagyon okos lesz, ha elkezded engem kiképezni, hogy mire Vuit is férjhezadják a szüleim, legyen egy újabb képzett, hozzáértő énekesed, természetesen én...

—De hát ez akkor is tragédia, mert az lehet, hogy mindenki sokra becsüli Fengi éneklését, de elárulom neked, Liliána kedveském, hogy Fengi igazából eddig csak tehetséges kezdő volt a szememben, mert épp mostanára ért be a hangja, igazából most az utóbbi fél esztendőben énekelt csak úgy, ahogy azt előre megálmodtam róla, amikor először hallottam a hangját akkor már tudtam, hogy egyszer így fog énekelni, és mostanra tudta kihozni magából az igazi tehetséget, és most képesek megfosztani tőle?! Ezzel tönkreteszik a művészetét, nem is beszélve a munkámról, amit sok-sok év alatt beléöltem!

—Szerintem a szüleimet nem érdekli a művészet, őket csak a pénz érdekli, de annál is jobban az, hogy holmi ősi hagyományokat kövessenek. Hallottad apát: a nő dolga a szülés és a férje szolgálata!

—És ebben még igaza is van apádnak, amennyiben én magam is úgy hiszem, hogy a legtöbb nő nem boldog, ha nincs férje. Mert egy férjet néha nehéz elviselni, de ezerszer rosszabb, ha a nő magányosan él, és nincs senki, akitől szeretetet kaphat, ha magányos... igen, egy nő többnyire bölcsen teszi, ha férjhez megy. Na de ez csak az átlagnőkre vonatkozik, ám Fengi cseppet sem átlagos! Szó sincs róla, hogy hajadonként ne kaphatna szeretetet és megbecsülést, sőt, még többet is mint egy házasságban! Ha csak fellép valahol, több tucát őrt kell bérelnem, hogy vigyázzanak a rendre, mert rengetegen tülekednek mindig feléje, csak hogy a ruháját megérinthessék! Fengi az egész népünké, őt rút önzés lenne kisajátítani egyetlen személy céljaira!

—Azu bácsi, engem nem kell meggyőznöd!

—Tudom, tudom, csak kitört belőlem a panasz... szóval, tanítsalak énekelni?

—Én szeretném, de a szüleimet nehéz lesz meggyőznöd, hogy hagyják!

—Egyelőre apád ezzel kapcsolatban várakozásomon felül engedékenynek látszik. Fengi sorsát illetően hajthatatlan, de a te esetedben nem győzők ámulni, mennyi pimaszságot elvisel! Jól megijeszthetted azzal, hogy boszorkánynak mész!

—Ez nem ijesztgetés. Igazából minél inkább gondolkodom a dolgon, annál jobban tetszik az ötlet, hogy boszorkány legyek! De az éneklés egyelőre még jobban.

—Gondolhatnál azért arra, hogy a boszorkány esetleg csak amiatt győzködött téged, hogy aztán elrabolja a testedet.

—Megmondta, hogy ezzel ijesztgetnek majd a szüleim és a sámán. Te is hiszel ebben, Azu bácsi?

—Miért is ne! Kitelik ám tőlük!

—Én nem hiszem. Ha ezt akarná, simán elrabolhatott volna erővel is. Böven lett volna rá módja.

—Hm... - mormogta Azu elgondolkodva. —Hát majd meglátjuk... rajtam nem múlik, én szívesen tanítalak... A hangod kiváló... bár, hogy is mondjam... az éneklés *alázat*ot is követel, Liliána!

—Gyűlölöm az alázatot. Utálom. Ki nem állhatom! Ha csak meghallom ezt a szót, már viszketni kezd tőle a csőröm, és kiütések nőnek tőle a lelkemen! És ezen ne is csodálkozz Azu bácsi, mert megmondta Eunána is, hogy nagyon emberi vagyok, ha pedig az, akkor az azt jelenti, hogy uralkodásra teremt, vagyis nem alázatos, hanem épp ellenkezőleg!

—Mintha büszke lennél erre!

—És miért is ne!

—Márpedig az énekléshez igenis kell az alázat. Alázat a dal iránt, amit énekelünk. Mert bele kell éld magadat, hogy hűen közvetítsd a hangulatot, amit a zeneszerző és a dalszövegíró megörökíteni szándékozott a műben, ha tehát elkezded éneklés közben egyénieskedni, akkor a produkciód pocsék lesz!

—Ez nem hinném, hogy gondot jelentene. Nyilván nem tudom beleélni magamat akármilyen hangulatba, de hát csak kell legyenek olyan dalok, amik épp nekem valók.

—Ebben végülis igazad van, nem való minden dal minden énekesnőhöz... - tűnődött el Azu. —Neked mindenképpen egészen más repertoárt kell kialakítanom, mint Fenginek... hozzá jól illettek az olyasféle dalok amik vallásos témákról szóltak, meg a himnuszok, a virágénekek, még a szerelmes dalok is... de neked... bár egy-két szerelmes dal talán nálad is megállja a helyét. Mégis, azt hiszem ha te ilyen pimasz és határozott nő vagy, esetleg... igen, miért is ne... Igen, azt hiszem merész leszek! Olyasmit teszek, mint még soha senki! Elénekeltetek veled néhány olyan dalt, amit még soha nő nem énekelt: *indulókat*! Aztán vagy sikered lesz, vagy nem... na mindegy, ez már az én dolgom. Hát majd meglátjuk... nehéz dolgom lesz veled, mert állandóan a saját fejed után akarsz majd menni, már látom előre, nem tiszteled majd az utasításaimat... de kár is ezen törnöm a fejemet, előbb a szüleidet kell meggyőznöm! Remélem, szívesebben látnak majd téged énekesnőként, mint boszorkányként! Ma este azt hiszem hosszas beszédem lesz a szüleiddel, Liliána.

—Siess Azu bácsi, hogy előbb csinálj belőlem te énekesnőt, mint Eunána boszorkányt! - vihogott a kis Liliána.

—A ma esténél előbb nem beszélhetek a szüleiddel erről, de meg minek is siessek, olyan hamar csak nem leszel boszorkány! - mosolygott a kislányra magabiztosan Azu.

Pedig most kár volt mosolyognia, ugyanis tévedett...

Hamarosan odaértek a vidámparkhoz. Ez természetesen egy elkerített térség volt, s bizony jókora summát kellett fizetnie annak, aki ide be akart lépni – de azoknak a kereskedőknek és mutatványosoknak is, akik idebent akarták szolgáltatásaikat árusítani! No de Liliána családjának nem okozott problémát az ide való bemenetel, simán beengedték őket néhány zenemorzsáért, amiknek mindegyikén

Fengi zeneszámai szerepeltek. Igaz, hogy itt kivételesen és elvileg nem fogadtak el más fizetőeszközt, mint hivatalos királyi aranypénzt, de ez semminemű problémát nem okozott, mert a kapuőr boldogan kifizette a beléptidíjat a maga pénzéből helyettük, és zsebrevágta a zenemorzsákat. Úgy vélte, s hozzá teljes joggal, hogy rendkívül jó üzletet kötött! Legalább a háromszorosáért adhatja ezeket tovább, miután lejárt a szolgálata, mint amit most kifizetett értük!

E vidámpark nem olyan vidámpark volt, mint egy „emberi” vidámpark. Itt egyszerűen összegyűjtöttek mindent, ami a zön népességet úgy általában szórakoztatta, vagy más módon élvezetet jelentett nekik. Volt itt tehát számos fürdőmedence is, különböző hőfokú vizekkel – ezeket a zönök nagyon kedvelték, mert mind remekül tudtak úszni, és a víz alatt is soká bírták. Voltak olyan medencék is, amiket nem is víz töltött meg, hanem valami ritka növény kipréselt nedve. Ez nagyjából megfelelt annak, amit egy ember a „tejfürdő” fogalma alatt értene, de persze a zönök nem fürödtek volna meg tejben, azt nem is itták, ennek már a gondolatára is émelygés fogta volna el őket. Ők kifejezetten növényevők voltak, s nem is volt szükségük semmi állati eredetű táplálékra. Volt aztán e vidámparkban sokféle csúszda, ezek egy része is a vízbe vezetett, volt barlangfürdő, de még körhinta is volt, aminek nagy kerekét mindenféle ügyes áttételeken keresztül számos rabszolga hajtotta. Izzadtak is a szerencsétlenek eleget, bár óránként váltották őket. Akadtak aztán mutatványosbódék, ahol kardnyelők vagy kötélrancosok szórakoztatták a nézőket, de volt olyan is, ahol célba lehetett lőni valami gyatra íjjal, aztán ha talált a próbálkozó, kapott valami ajándékot az ügyességéért. De rengeteg más szórakozási mód is akadt, még gladiátorviadal is, bár az nem volt mindig, a következő mérkőzésre két órát kellett volna várniuk. Góan úr szerette az efféle viadalokat, s úgy vélte ezt látni is fogja, mert hogy is ne időznének itt e kellemes helyen legalább két óra hosszát... aztán persze minden másképp alakult.

A bajt természetesen Liliána okozta, holott nem is tervezett semmi zúrza-varkeltést. De hát ő már csak olyan volt, hogy szinte vonzotta a bajt... legalábbis ha rájött a kíváncsiság. És most rájött, mert a vidámpark egyik távolabbi sarkából kiabálást hallott, nosza odarohant, apja követte őt, de Azu úr is, meg a nővérei is, bátyja is... és itt aztán azt látták, hogy ez egy olyan szórakozási lehetőség, aholis gumilabdával célba lehet dobni. A labdához a gumit természetesen az egyik növényfajtából nyerték, ami egy vaskoslevelű, mocsári sás volt. Na de nem a labda volt itt a lényeg, hanem az, hogy mire kell az öklömnyi labdát dobálni! Az ugyanis nem holmi céltábla volt, nem is tárgy, hanem egy élőlény. Konkrétan, egy pöttöm kislányka, kisebb még Liliánánál is.

A lába szorosan oda volt kötözve egy póznához, azaz elugorni nem tudott. Keze is hátra volt kötve, tehát nem védekezhett vele. Ráadásul lábszárához és combjához vaskos bot volt hozzákötve, hogy így még csak le se gugolhasson. Egyedül annyit tehetett, hogy megpróbál elhajolni a feléje repülő labdák elől. Ez nyilván elég gyakran sikerülhetett neki, mert jó tíz méterre volt a célbadobóktól s a nézőktől egyaránt. De azért nem sikerülhetett neki mindig, mert arca már dagadt és kék foltos volt a sok találattól, orra is vérzett, és a könnyei is folytak.

—Csak tessék, tessék, jöjjetek! Csak két rézpénzbe kerül tíz dobás! - hirdette a kislány gazdája. —Aki a tízből nyolcszor eltalálja ezt a rondaságot, már kap ajándékot! Aki kilencszer, az még több ajándékot kap, aki pedig mind a tízszer, gazdag jutalomban részesedhet! Nézzétek meg, hölgyeim és uraim, ide vannak e

pultra kirakva, itt oldalt a nyeremények! Aki ügyes, annak nemcsak visszatérül a dobás ára, de nagy haszonra is szert tehet! Csak tessék, tessék, lehet labdát választani, melyik áll jobban kézre! A cél e ronda törpe arca, ha máshol találjátok el, az nem érvényes!

Abban igaza volt a célbadobó „vállalkozás” gazdájának, hogy a célpontul szolgáló kislányt némi joggal illette meg a „ronda törpe” kifejezés. A törpe amiatt, mert kicsi volt. Persze hogy kicsi volt, amikor még nem volt felnőtt... a „ronda” meg amiatt, mert egyszerűen valóban nem volt szép. Egy ember valószínűleg azt mondta volna rá, hogy *majomarcú*. Szeme óriási volt, ami talán éke lehetett volna más nőknek, de épp nála sajnos ez nem így volt, mert jókora „táskák” csüngtek alatta, s a szemhéja is akkora volt, hogy az már feltűnt bárkinek, s tulajdonképpen be is borította szemgolyója felét – végeredményben egyedül amiatt láthatott egyáltalán, mert szeme olyan nagy volt, hogy még így is maradt belőle szabadon épp elég. Szeme alatt a koponyacsont élesen kidudorodott két oldalra, orra ezzel szemben turcsi volt, ellenben a vége mozgott, ha a kislány izgalomba jött valamiért – vagy ha éppen sírt, mint most is. És ezen orrocsonka alatt kis száj nyílt, de e kis száját igazán tekintélyes alsó- és felső ajak szegélyezte, aminek belseje kifelé fordult, mint a négereké. Végeredményben persze ezt akár „csókos ajaknak” is tekinthette volna valaki éppenséggel, csak hát a kislány arcában annyi minden volt furcsa, hogy az úgy összességében már egyáltalán nem volt szép. Mert egy-egy furcsaságot még tarthat talán valaki afféle „szexepilnek”, de ennyit...

S ez még nem volt minden a rondaságából. Mert nyomorék is volt. A tarkójáról lelógó „csőr” mindenekelőtt képtelenül hosszú volt az életkorához mérten. Leért egészen a derekáig, ami normális esetben csak vénasszonyoknál szokott előfordulni, holott semmi esetre sem lehetett vénasszony, mert arca minden rondasága ellenére is határozottan kislánynak tűnt, legfeljebb tininek. És e csőr nem egyenesen nőtt, hanem a bal oldala felé hajlott, s a vége ott kandikált ki a dereka mellett. S amikor a kislány oldalra fordult egy pillanatra, Liliána látta, hogy e csőr horpadt, s a bőre ronda, feketés és barnás, mintha megperzselődött volna, egyáltalán, gusztustalan volt ránézni is, mintha rothadna.

Mindenesetre most még annál is csúnyább volt a leány, mint különben lett volna, mert egyik szeme szinte eltűnt egy jókora kék daganat mögött, amit nyilván egy gumilabdás telitalálat okozott, de különben is kék volt az arca a többi dobástól. És persze teli volt horzsolásokkal is, és folyt a könnye, a taknya, csepegett az orra vére, és időnként apró nyüsztések törtek elő belőle, ahogy próbálta visszafojtani a zokogását. Mert tudta, hiába is sír: segítséget nem kap senkitől!

Ezt tudta, de rosszul tudta. Mert ha eddig nem jött is segítség, ez a helyzet abban a pillanatban gyökeresen megváltozott, amint Liliána berobbant a nézők seregébe, és igazán a legcsekélyebb udvariasság nélkül előretolakodott.

—Mi folyik itt?! - kérdezte, amint álmélkodó pillantása a kislányra vándorolt, majd onnan tovább, a leányka gazdájára.

A gazda készségesen magyarázatni kezdte, hogy ez milyen nagyszerű szórakozás, hiszen ez messze sokkal élvezetesebb, mint álló célpontokra, tárgyakra dobálódzni, hiszen a kislány igyekszik elrántani a fejét a repülő labda elől... Aztán mutogatni kezdte a lehetséges nyereményeket, mert Liliána igazán szép ruhákba volt öltözve, azaz benne gazdag gyereket sejtett, aki jó sok dobást megvásárol,

tehát egy reménybeli vevő! De Liliána oda se nézett a nyeremények halmára, hanem mutatóujját vádlón a férfira szegezte, s így kiáltott:

—De hiszen amit te művelsz, az szándékos kínzás!

—Tessék?! - képedt el a férfi.

—Mi az, hogy „tessék”?! Talán bizony nem az?!

—Persze hogy nem az, ha elég ügyes ez a kis vakarék, el tud hajolni...

—Szóval ügyetlen kisgyerekeket szabad kínozni szerinted, csak ügyeseket nem?! És különben a legügyesebbek is elfáradnak idővel. Fáradtat már szabad kínozni szerinted?! És közben míg dobálják fél is. Le se tagadhatod hogy fél, elég csak ránézni. A félelem okozása is kínzás, vagy szerinted nem az?! Mert ha szerinted nem az, akkor tessék, fürödj csak meg valahol, ahol a Nagy Iszapszörny lakik, aztán meglátjuk, mennyire vagy bátor!

A férfi egészen elképedt ezen a dühös felelősségrevonáson. De nem akart összeveszni Liliánával, mert eddigre már Liliána teljes rokonsága is odaérkezett, ők is nagyon gazdagon, előkelően voltak öltözve, sőt, felismerte Fengit is! Emiatt így válaszolt:

—Fogalmam sincs ki vagy, leánykám...

—Nem vagyok a leánykád, ami kész szerencse, másképp engem is kikötőznél, hogy dobáljanak!

—Tévedésben élsz, mert e ronda törpe nem a lányom, természetesen, hanem a rabszolgám! S mert a rabszolgám, emiatt *természetesen* azt teszek vele, amit akarok.

—A rabszolga is megérdemli a tisztességes bánásmódot, ha nem lusta, ha ura hasznára van...

—Minden bizonnyal, de e korcsfajzat ugyan mi más hasznomra is lehetne azon kívül, hogy mozgó céltáblának használok?! És megnyugodhatsz, ebbe még nem fog belehalni. Még két napig leszek itt, aztán elutazom egy másik településre, s közben akár egy hetet is pihenhet ez a ruszyság, s ezalatt nagyjából az arca is rendbejön.

—Aha. Nagyjából.

—Majdnem teljesen is, mert e kis szörnyeteg valami bámulatos képességgel rendelkezik: a sebei igen gyorsan gyógyulnak, ezt már számtalanszor tapasztaltam!

—Szóval már számtalanszor megkínoztad eddig. Hogy te milyen ocsmány, undorító alak vagy! Gyerekeket kínzol, pfuj! Nálad fertelmesebb gazember tényleg csak az lehet, aki képes arra, hogy megdobálja ezt a szerencsétlent! - és Liliána körbehordozta a pillantását. És valami olyan metsző, királynői tekintettel, hogy a legtöbben lehorgasztották a fejüket, némelyek egyenesen igyekeztek feltűnés nélkül elsomfordálni a közeléből. Akadtak persze olyanok is, akik cseppet sem szégyellték el magukat, inkább nevetni kezdtek Liliánán.

—Te is valami rabszolgaszármazék vagy, hogy ennyire véded a nyomorultakat?! - röhögött rajta egy nagy darab férfi.

—Neked is jólesne, ha téged védenének, ha te lennél kikötözve oda, és téged dobálnának! - vágta rá Liliána, azzal odalépett a kislányhoz, előhúzta a zsebkendőjét, és óvatosan megtörölgette vele a lány arcát. Aztán megvizsgálta a szemét. Ha csak hozzáért, a kislány már nyüszített a kintől. Szerencsére Liliána hamar megállapította a lényegét:

—Úgy látom nem vakult meg. És most engedd el, és fejezd be ezt az undorító

játékot!

Hanem ekkor már megszólalt Góan úr is:

—Te fejezd be Liliána, különben nem állok jót magamért! Hallhattad, hogy a lány rabszolga, azzal meg valóban azt tesz az ura, amit csak akar! Semmi jogod ezért ezt az urat sértegetni, pláne mert nekünk is vannak rabszolgáink...

—De nem bánunk így velük!

—Lehet. De akkor is vannak rabszolgáink.

—De nem nekem.

—De attól még rabszolgák hoztak ide téged a vállukon, igaz?! Azt hiszed, örültek annak?!

—Az akkor sem ugyanaz, mintha dobálnánk őket! Különben meg ha csak ezen múlik, rendben van: majd hazafelé gyalogolok. És most engedje el a kislányt ez a visszataszító szörnyeteg! - mutatott a lány gazdájára.

—Nem én vagyok a szörnyeteg, hanem ő, és nem engedem el! Hogy is ne, hiszen sokat jövedelmez nekem! És nem is értem, mit sajnálsz rajta, az ilyen rondaság örüljön már annak is, ha egyáltalán élhet még egy darabig, és nem ölöm meg azonnal!

—Ha neked nem kell, add nekem!

—Dehogyan nem kell nekem, hiszen látod, hogy használok! Kiváló céltábla! És most már nagyon unom a kötekedésedet, eredj innen, feltartod a játsszani kívánókat!

—Érdekes, már nincsenek is itt annyian, úgy látom akadnak még jóézésű felnőttek, akik elszégyellik magukat!

—Ezen nincs mit szégyellni, te szégyellhetnéd magadat, hogy rontod az üzletemet!

—Liliána, ebből elég, hagyd ezt abba, ne csapj botrányt, s nem is értem mi ütött beléd! Eddig is tudtad hogy vannak rabszolgák, szóval... - kezdte édesapja, ám Liliána közbevágott:

—De ez itt egy kisgyerek. Ő nem tehet arról, hogy az okos felnőttek háborúkat vívnak! Ha egy csatában elfogja az ellenség a másik harcost, az mondjuk hogy rendben van: magának kereste a bajt, mert harcolt! De a gyerekek az ilyesmiről nem tehetnek!

—Úgy látom nem is vagy te olyan emberi, leánykám - vigyorodott el ezt hallva az édesapja - mert ha volna benned emberi vér, amint azzal szeretsz dicsekedni, akkor nem lennél ilyen lágy szívű! Az emberek nem arról híresek, hogy megkönyörülnek akár a gyerekeken is! Azaz cseppet sem vagy te ember, se félig, se negyedrészt, semennyire sem, tehát a boszorkány hazudott neked, és ennek nagyon örülök, mert ha ebben hazudott, nyilván hazudott abban is, hogy majd boszorkány leszel! És most gyere innen, mert semmiképp sincs jogod megszabni ennek az úrnak, hogy mit tesz a saját rabszolgájával! Aki különben valóban rém rusnya fajzat.

—Micsoda?! Egy boszorkány volt olyan örült hogy azt állítsa, ez a leányka *ember* lenne?! Hiszen nyilvánvalóan nem ember: nem úgy néz ki! - álmélkodott a férfi.

—Nem azt mondta hogy ember vagyok, hanem hogy sok szempontból hasonlítok az emberekre. Például a jellememben. Ugyanis emberi vér folyik bennem! És azt is mondta, hogy boszorkány leszek. És nem akárki mondta ezt rólam, hanem Eunána, a boszorkányok királynője! Így van, apám?!

—Nem hallottam hogy azt mondta volna, hogy ember vagy, ezt csak te állítod.

—De azt hallottad, ugye, hogy szerinte boszorkány leszek?! És Eunána mondta

ezt, a boszorkánykirálynő, igaz?!

—Igen, ő mondta, de épp emiatt ha erre oly büszke vagy, hagyd a csudába ezt a botránycsinálást, gyere szépen haza, menjünk innen, mert nem méltó állítólagos embervoltodhoz, de boszorkánymivoltodhoz sem, hogy ilyen lágyszívű legyél! - azzal közelebb lépett Liliánához, de a leány erre kirántotta a kését, és fenyegetően maga elé tartotta.

—Ne közelíts apám, mert nem szeretnék megvagdosni!

—Megörültél?! Fegyvert fogsz *rám*, a tulajdon apádra?!

—És bárki másra is, aki megérdemli. Én úgy ítélem meg, épp akkor vagyok méltó régi emberösöm emlékéhez, ha igenis megmentem most ezt a csöppséget! Egy ember ugyanis azt csinál amit akar – *természetesen*! Mert ugyan ki merné azt megakadályozni! De egy boszorkány is azt tesz, amit akar! - azzal odalépett a kislányhoz, és vagdosni kezdte annak kötelékeit.

—De te nem vagy ember! - erősítgette a kislány gazdája.

—Csak gyere ide, és majd bebizonyítom!

—Igenis odamegyek, és egykettőre elveszem tőled azt a kést!

—És ez minden bizonnyal sikerülni is fog neked, épp csak közben jelentős sérüléseket fogsz szenvedni. Megéri-e neked ez?! Megölni meg úgysem fogsz, mert azt azért nem hagynák a rokonaim. De ha megölsz, az sem segít rajtad, mert akkor fizetheted a szüleimnek a vérváltságot, aztán meg, én máris tiszteletbeli boszorkány vagyok Eunána szerint, hiszen ezt maga a boszorkánykirálynő mondta, tehát amint lehet, azonnal visszatérek hozzád a túlvilágról, és kísérteni fogok neked, és ott ártok neked, ahol csak tudok! De ha nem ölsz is meg de megakadályozod, hogy e gyermeket most magammal vigyem, akkor is az lesz, hogy akkor már csak azért is elmegyek a Nagy Sziklasivatagba és boszorkány leszek, és valamikor úgyis visszatérek hozzád, s az még sokkal rosszabb lesz neked mint ha a lelkem kísértene téged: mert minden tudásommal azon leszek, hogy rontást hozzak rád! - azzal Liliána abbahagyta a kötelékek vagdosását, és a késével fenyegetően a férfi felé mutatott:

—Kiszáritom a helyet ahol laksz, elfújom a ködöt a lakhelyed fölül, megkeserítem a mohát ami terem a kertedben, vágyat ébresztek a tolvajokban és útonállóknak hogy kiraboljanak téged, és undok nyavalyák gyötrik majd aljas testedet! Sőt, rádhozom majd a *szárazkórságot* is! És erre igenis képes leszek mind egy szálig, mert maga a boszorkánykirálynő lesz az, aki kitanít engem mindezen csodatevésekre, s még sokkal több mindenre is! Mert ez így lesz, mert így akarom hogy legyen, mert bosszúálló vagyok, és nem tűröm el, hogy bárki ellenkezzék az akaratommal, ha egy rút igazságtalanságot akarok megakadályozni!

—Ezzel a heveskedéssel semmire se mész, Liliána! - hallott egy hangot maga mögül. S amikor megfordult, Rápi sámánt látta ott.

—Majd meglátjuk, megyek-e vele valamire – a lényeg az, hogy a lehető legkomolyabban gondoltam, ezért ez így is lesz, ha rákényszerítetek!

—Ezzel csak nevetségessé teszed magadat. Te most abban reménykedel, hogy nagyszájúságod, szemtelen pofázásod megijeszti ezt a tiszteletre méltó urat, s az hagyja, hogy elvidd a rabszolgáját. De ez nem fog összejönni neked, bár egy igazi boszorkány feltehetőleg sikert érne el így. De te nem. Te nemcsak kicsi vagy, de még csak nem is boszorkány.

—De sok szempontból *ember*!

—Ezt csak te mondod. Senki nem hisz neked. Nem látszik ugyanis rajtad. És

boszorkány sem vagy. Az sem látszik rajtad. Hogy is látszana, amikor valóban nem vagy boszorkány! Mindenki tudja például, hogy a boszorkányok vörös pontot tetoválnak a homlokukra. De neked nincs ilyen a homlokodon. És nem is lesz, mert túl gyáva vagy te ahhoz. A tetoválás ugyanis fáj. Te egy hülye, hisztis kislány vagy, és remélem apád nagyon elveri majd a fenekedet a szemtelenségéért, amikor hazaértek!

—Aha. Tehát nem hiszed, hogy komolyan mondtam amit mondtam.

—Persze hogy nem.

—Amiatt nem hiszed, mert nem vörös a homlokom.

—Többek közt.

—Hát akkor tessék, máris felavatom magamat boszorkánnyá! Teszek róla, hogy vörös pötty legyen a homlokomon! Így már jó lesz?! - kérdezte Liliána, azzal egy hirtelen mozdulattal belebökte a kés hegyét a saját homlokába, középre. A késhegy átszakította a bőrt, s onnan azonnal szivárogni kezdett a vér. Nemsokára már apró cseppekben hullott le Liliána orra hegyéről, mert ott folyt le. Liliána körbefordult, és fenyegetően mutatott mindenki felé a véres késsel. —Na, így már elég boszorkányosan festek?! Ott a vörös pont a homlokomon, és igenis nem féltem a fájdalomtól! Tehát, ha e jel tesz valakit boszorkánnyá, én mostantól boszorkány vagyok! Nem vitás, nagyon kis hatalmú boszorkány, de akkor is boszorkány! És megjegyzek *mindent*, amit valaki ellenem cselekszik, s iszonyatos bosszút állok mindenkin, aki sérelmemre van, amint módom lesz a bosszúállásra! Különben meg, lehet hogy már mostantól hatásos az átkom, hiszen már boszorkány vagyok, ha csak pár pillanat óta is! - azzal a sámán felé ugrott. —Takarodj innen! Semmi közöd ahhoz ami itt történik! Vagy szét akarod vagdalni talán e kislányt is amint anyámmal tetted volna, mert hülyébb voltál mint Eunána, a boszorkány?!

—Ezt még megkeserülöd, Liliána!

—Aki mondja, az!

Megszólalt erre a kislány gazdája.

—Felesleges a vita. A leány a tied, te Liliána nevű boszorkány! Nem mintha elhinném amit mondasz, nem mintha félnék téled, de neked ajándékozom, mert tetszik a bátorságod.

—Nekem ajándékozod, mert igenis *félsz*! De nem is érdekel, miért: a lényeg az, hogy e kislány már az enyém! - azzal elvágta az utolsó köteleket, és talpra segítette a kislányt. Aki olyan boldog mosolyt villantott felé, hogy ettől szinte megszépült az arca. —Na gyere, hazaviszlek, s ellátom a sérüléseidet!

—Jobb is, ha nem maradunk itt tovább. - válaszolta édesapja, azzal a sámánhoz fordult. —Ne haragudj tiszteletre méltó Rápi, ezzel a bolond kölyökkel nem lehet bírni, amióta Eunána beszélt vele!

—Mindenesetre ezentúl ne keressetek meg semmi ügyben. Nincs is rám szükségetek, elvégre egy saját, külön boszorkány lakik a házatokban! Segítsen ő! - gúnyolódott a sámán, azzal megfordult és elment. De hazatértek Liliánáék is. Ígéretéhez híven Liliána most gyalogolt, de a kislányt beleültette a saját gyaloghintójába.

Természetesen ott gyalogolt azon gyaloghintó mellett, ami a kislányt cipelte, s megkérdezte a nevét is. Ez volt az első dolga. Elvégre hadd tudja, ki az akit megmentett, s aki most elméletileg a rabszolgája!

—Az a nevem úrnőm, hogy Kedveske. - válaszolta a leány. —És nagyon de nagyon

köszönöm neked, amiért olyan aranyos kislány vagy, hogy megesett a szíved rajtam, és megmentettél!

—Hé, hogy merészeled az úrnődet kislánynak szólítani?! - förmedt rá Liliána édesapja.

—De hiszen ha egyszer valóban kislány! És ez nem is sértés. Mit sem von le iránta érzett őszinte hálából az, hogy kislánynak nevezem. Sőt, az hogy ilyen kicsi létére máris ekkora igazságérzet lobog benne, az még sokkal nemesebbé teszi őt a szememben. Ha már ilyen fiatalon is ekkora hőstettet hajt végre, minő dicsőséges tetteket hajt majd végre később, mikorra felnövekszik, és képzett, kitanult boszorkánnyá lesz!

—Elég legyen ebből, ne biztasd a lányomat afféle ocsmányságra mint a boszorkánnyá levés! Különben sem lesz soha boszorkány!

—Nem, mert már *vagyok*. - kotyogta közbe Liliána. —Az vagyok, igenis az, mert ezt mondtam magamról sokak füle hallatára, és nem csinállok segget a számból! Épp csak még egyelőre veletek élek drága szüleim. De ki tudja meddig...

—Akkor sem tűröm, hogy ez a nyomorék, ronda rabszolga csak úgy lekislányozzon téged! Pláne mert ha kislány vagy is, de ő még nálad is sokkal kisebb és fiatalabb.

—Kisebb vagyok, az igaz. De csodálkoznék, ha fiatalabb lennék, mint nemesszívű úrnőm, Liliána kisasszony.

—Miért, hát hány éves vagy? - kérdezte Liliána.

—Hát elég idős, amint az a csőrömön is látszik, de nem szívesen mondom meg, mert úgysem hinnétek nekem.

—És engem nem is érdekel. Úgysem tudom ellenőrizni. - vágta rá Góan. —Azt mondd inkább meg, mi az igazi neved, mert az hogy „Kedveske”, az nem lehet a neved, az nem rendes név.

—Pedig nincs más nevem, igazából semmilyen nevem sincs, a Kedveske névhez is úgy jutottam hozzá, hogy a szerelmem nevezett így el. Őt úgy hívták, hogy Doddi, és mert neki volt neve, emiatt szerette volna, ha engem is hívnak valahogyan, és úgy szólított ezért, hogy Kedveske, mert azt mondta, senki nő soha nem volt olyan kedves vele, mint én... sajnos, nem sokáig becézett így, mert meghalt... és bizony miattam halt meg... - és a kislány szeméből megint peregni kezdtek a könnyek. Majd erőt vett magán, Liliánára mosolygott, s így szólt:

—De most már nem tart soká.

—Mi?

—A magányom. Most már biztos, hogy nagyon hamar visszatér hozzám.

—Kicsoda?

—Hát Doddi!

—De azt mondtad, meghalt.

—Persze. Hiszen épp emiatt tér vissza! Csak az térhet vissza a halálból, aki meghalt, nemigaz?

—Na tessék, nemcsak ronda, nemcsak törpe, de még örült is! - legyintett Góan úr. —Különben is, olyan név hogy „Doddi”, olyan nincs. Akárhogy töröm is a fejemet, ez egyáltalán semmit sem jelent, legalábbis semmi értelmeset, szóval ilyen név nem létezhet! Vagyis képzelődöl vagy hazudozol.

—Persze hogy nincs ilyen név. De csak nálunk, zönök közt nincs. Doddi azonban nem zön volt, hanem *ember*, és az emberek közt egészen más névadási szokások vannak.

—Micsoda?! - képedt el Liliána. —Hát élnek még valahol emberek is?!

—Persze, biztos, csak nem a mi világunkban. De Doddi akkor szeretett engem, amikor még itt is éltek emberek.

—De hiszen az borzasztórégen lehetett csak!

—Így van úrnőm, nagyon régen.

—Na most már ki vele, hány éves vagy!

—Hát ha jól számolom, akkor 47916 esztendő múltam épp nemrég, alig pár napja. De valószínűleg nem jól számolom. Tudod úrnőm, időközben annyi minden történt velem... többnyire szomorú események... fogság, börtön, kínzás, rabszolgaság... azaz, akár egy-két évezredet is tévedhetek, amikor e számot mondom neked.

—Ilyen pofátlan hazudozót! - tört ki Liliána apja. —Hiszen ennyi ideig senki nem élhet!

—Kivéve, ha ő is boszorkány. - nézte figyelmesen Kedveskét Liliána.

—Nem, én nem vagyok boszorkány. A boszorkányok énutánam születtek csak... - és Kedveske töprengően meredt maga elé. —És nem is mehetek a boszorkányok közé, bár tulajdonképpen szeretném. De én olyan szerencsétlen nyomorult vagyok... én egyszerűen rettegek kimenni bármi nyílt terepre! Tudom, hogy a zön nép többsége is így van ezzel, de én annál is sokkal jobban. Legalábbis, ha nincs velem valaki. Bár még úgy is nehéz nekem. És a boszorkányok a sivatagban laknak. Nem tudok eljutni hozzájuk. Próbáltam már többször is pedig. Sokszor. Talán ezerszer is. De nem sikerül. Olyan rettegés tör rám, hogy néhány méter után már vissza kell fordulnom a sivatag szélétől. Nem megy az nekem. Pedig jó volna...

—Te valóban ilyen idős lennél?! - ámult Fengi.

—De hiszen látszik a csőrömön is, vagy nem?

—Tényleg, az mitől ilyen nyomorék?

—Mert elkaptam a szárazkórságot. És hát épp emiatt halt meg Doddi... nem akart magamra hagyni. Pedig ez a betegség nagyon veszélyes az emberekre. De ő nem tágitott mellőlem. Megmentette az életemet. Nélküle biztos meghaltam volna. Mert a csőröm már dagadt, már feszült a gennytől, már minden bajom volt... de ő ölébe vett, és egy tüvel óvatosan felszurkálta a gennyhólyagokat, és így azok nem pukkasztották szét a csőrömet... persze, néha mellészúrt véletlenül, és az fájt. De azért sikerült. Nem véreztem el... igaz ugyan, hogy a csőröm így is nyomorék lett, sőt, azóta áll ilyen csálén, mert az egyik szúrása nagyon mellément, és tönkretette az egyik ízületet. Ott azóta nem hajlik a csőröm. De legalább nem véreztem el... aztán a betegség áterjedt a tüdőmre is, de ott már nem volt olyan veszélyes. Sokáig köhögtem, lázam is volt, de végül meggyógyultam. Doddi szegény nem volt ilyen szerencsés. Elkapta a betegséget amíg engem ápolt, neki is a tüdejét támadta meg, de ő belehalt.

—De hogy is találkozhattál te egy emberrel, azok mind meghaltak, többnyire gondolom épp szárazkórságban, de ha mégsem, akkor meghaltak azidőtájt, hogy a Hold darabjai lezuhantak ide! - ellenkezett Liliána.

—Hát erről is tudsz, úrnőm?! - képedt el Kedveske.

—Hogyne tudnék róla, Eunána mondta!

—Miről beszéltek ti?! - kérdezte értetlenkedve Góan. De Liliána most nem törődött az édesapjával. Kedveskére figyelt.

—Doddi valószínűleg mindenképp meghalt volna szárazkórságban, akkor is ha

nem ápol engem. De úgy később. Mert ő túlélte a járványt egy bunkerban, sőt, a nagy meteoresőt is. Az a Hold darabjainak a lepotyogását jelenti úrnőm, ha nem ismernéd e szót. És aztán hogy kijött onnét, azután találkoztunk. De nem sokáig lehattunk együtt... pedig nagyon szeretett engem... ő szeretett egyes-egyedül valaha is... - majd a „kislány” szemébe csillogás költözött, és elmosolyodott. —De már nem tart soká! Mert amikor ott hánykolódott a karomban, lázasan, a halála előtt megígérte nekem, hogy visszatér hozzám!

—A halottak nem térnek vissza.

—Általában valóban nem, és jól is van ez így, mert a világunk az élőknek is szűkös, emiatt is harcolnak egymással állandóan... de Doddi megígérte! *Megígérte!* És én sem hittem benne, hogy nem szakadok el tőle örökre, mondtam is, hogy várjon még a halállal, azonnal felvágom az ereimet, mert hadd haljunk meg együtt... de ő erre azt mondta, ne csináljak örültséget, várjak inkább rá, visszatér majd hozzám amint teheti...

—Hát ha valóban ennyire idős vagy, akkor nem nagyon siethetett betartani az ígértét! - jegyezte meg epésen Góan.

—Eddig biztos nem jöhetett. És mindenki tudja, hogy a túlvilágon csak egy pillanat az, ami nekünk akár sok-sok év is! De most már nem tart soká, és találkozunk!

—Miből gondolod?

—Mert utolsó pillanataiban azt nyöszörögte, hogy visszatér hozzám, amint valaki a vérét ontja érettem! És ez most megtörtént, mert Liliána leányod, uram, íme a vérét fakasztotta, csak hogy megmenthessen engem!

—Ez egy örült hülyeség, és nem hiszek ebben. Azt sem hiszem, hogy ennyi sok éves lennél, ilyen nincs, nem létezik. Te egy nagyon eszement gyermek vagy, ennyi az egész, még tiszta szerencse, hogy ingyen kerültél hozzánk... bár sajnos nem, mert ennek ára Liliána jóhíre lett! Nem is vagyok kíváncsi rád, ha nem muszáj ne kerülj a szemem elé! Kínlódjon veled és az örültségeddel a lányom!

—Igyekszem a parancsodhoz híven észrevétlen maradni, amennyire lehet, uram. De úgysem tart már soká... nemsokára megtalál engem az én drága szerelmem, Doddi, és azontúl már vele leszek örökkön-örökké...

—Fogd már be a szádat, hallani sem akarom a fecsegésedet!

Kedveske hát nem beszélt többet, s így csendben tették meg az út hátralevő részét hazáig. És nem mert megszólalni senki más sem a családjukból, bár ahogy Liliána elkapta Fengi pillantását, úgy vélte, nővére nagyonis sokat szeretne kérdezni, ha merne...

Otthon aztán Liliána bement a saját szobájába, követte őt Kedveske is, mert hát ugyan hova máshová is mehetett volna... s bár elvileg ő volt Liliána rabszolgája és nem fordítva, de mégis nagyon úgy nézett ki, mintha ez ellenkezőképp lenne, mert Liliána mondta neki, hogy csak feküdjön le nyugodtan, majd aztán ő maga meleg vizet hozott, hogy legyen miben Kedveskének megtisztálkodnia, és amennyire tudta, igyekezett ellátni a kislány sérüléseit is. Bár hogy *kislány*, ezt már némi fenntartásokkal gondolta... mert ha igaz amit Kedveske mondott, akkor ő öregebb kell legyen Eunána boszorkánynál is... no igen: ha igazat mondott. Ami azért nem biztos ám... habár, amit mondott eddig, teljesen egybeesik Eunána szavaival! Kedveske még arról is tudott, hogy a Hold régen széttört, s akkor annak a darabjai közül sok lepotyogott hozzájuk...

egyelőre jogosan feltételezhető, hogy ez a csúnya arcú „vén kislány”, ez bizony sokkal de sokkal okosabb mint ő, Liliána! Na de majd kifaggatja alaposan!

Alig kezdett bele különben Kedveske ápolgatásába, bejött hozzá Fengi is, mert mondta, hogy segít neki, Liliána ugyanis nagyon fiatal még, és keveset tud az efféle feladatokból mint ápolás, elsősegélyadás...

—No hiszen, ehhez te se nagyon érthetsz Fengi, hiszen te se tanultál mást, csak éneklést!

—Az igaz, de legalább többször *láttam*, amint valaki ilyesmit művel, például bekötöz valakit... te meg nézz csak ide, milyen gyatrán kötötted be a szemét is, így egykettőre lecsúszik róla a kötés!

—De nem is kell engem kötözgetni, azt hiszem nem nagyon veszélyesek a sebeim, és különben is hamar elmúlnak! - ellenkezett Kedveske.

—Hát én azt hiszem pedig, egy hónap múlva is lesznek rajtad kék foltok.

—Egyáltalán nem, mert a régi gazdám igazat mondott: én nagyon gyorsan gyógyulok! Már holnapra sokkal jobban nézek majd ki, egy hét múlva pedig semmi bajom sem lesz. Biztos vagyok benne, a szárazkórságot is úgy élhettem túl, hogy úgy általában véve nagyon ellenálló vagyok a betegségekkel szemben. Persze ha Doddi nem segít, mégis belehalok, mert szétpukkad a csőröm és elvérzek. De így megúsztam, mert nem véreztem el, a tüdőm pedig meggyógyult magától is. Bár igazából abba is majdnem belehaltam... de csak majdnem, és ez a lényeg!

—És mitől gyógyulsz te ilyen gyorsan? És hogyhogy ilyen sokáig élsz, hát mi vagy te talán, halhatatlan? - kérdezte Liliána. És Fengi erre gyorsan hozzátette:

—Na ez az Liliána, látod, én is épp ezt akartam kérdezni! Ezt, hogy mitől élhet ilyen soká!

—Hát pedig erre nem válaszolhatok nektek, mert fogalmam sincs az okáról! Nekem sosem mondták, mi ennek az oka, s már meg sem lehet őket kérdezni, mert rég nem élnek.

—Kik?

—Hát akik csináltak engem.

—*Csináltak?!*

—Persze. Még nagyon régen. Nem sokkal a Nagy Katasztrófa előtt.

—A Hold széttörésére gondolsz?

—Igen, Liliána... már ha szólíthatlak így.

—Hogyne, nem kell mindig úrnőmöznőd, nekem nem kellenek rabszolgák, ugyanis nem hallottam róla hogy a boszorkányoknak lennének rabszolgáik, ha pedig nekik nincs, akkor nekem sem lehetnek, mert ugye én is boszorkány vagyok... vagy legalábbis leszek valamikor. Legalábbis nagyon úgy tűnik, hogy az leszek. Na de most ne is rólam elmélkedjünk, hanem szóval hogy is volt ez veled, Kedveske?

—Attól félek, nem fogod megérteni, amit elmondanék neked. Szerintem nem sok mindent tudsz az akkori világról.

—Persze hogy nem, de akkor is kezdj bele, majd belekérdezek ha nem értek valamit!

—Jó, hát szóval a lényeg, hogy engem úgy csináltak. Nem úgy születtem, mint egy rendes, közönséges zön, hanem úgy készítettek, mint valami épületet... vagy gépet...

—De az lehetetlen, nincsenek benned téglák vagy kerekek!

—Jaj, hát hiszen ez nagyon bonyolult dolog, Liliána, nem értenéd meg ezt... itt

olyasmikről kéne szólnom, amiket senki nem tud a világodból, legfeljebb talán a boszorkányok, de lehet hogy azok sem... mindenestre akkoriban azzal kísérleteztek az akkor élt zönök és emberek, hogy ne a gépeiket, hanem önmagukat tökéletesítsék. És legelsőként épp az életkorukat szerették volna megnyújtani, mert elégedetlenek voltak azzal, ami adatott nekik, rövidellették az élettartamukat. Mindenféle változtatásokat végeztek tehát újszülötteken, sőt, a férfimagon, meg azon, ami a nőben van, a petén, amiből tehát a gyerek születik... és aztán ebből többnyire nem sült ki semmi jó. Hanem a vége felé már egészen komoly eredményeket értek el. És megszülettem én. És én sem vagyok örök életű, bár eleinte azt hitték, az leszek. Mert már háromszáznál is több évet éltem, mire bekövetkezett a Hold lezuhanása, mely végül kiszabadított engem. Szóval azt hitték örök életű vagyok, de aztán rájöttem, hogy nem, mert azért én is öregszem, csak roppantul lassan, mert nagyjából ötezer év alatt öregszem annyit, úgy vettem észre, mint ti egyetlen év alatt. Tehát most nagyjából nyolc évvel vagyok idősebb a te fogalmaid szerint, Liliána, mint amikor Doddival találkoztam.

—Azt hiszem értem, de mi az, hogy téged a Hold lezuhanása szabadított ki?

—Az az, hogy én addig fogoly voltam egy bunkerben. Ugye, akik csináltak engem, nem akartak elengedni, hanem tanulmányoztak, vizsgálgattak, kísérleteztek velem, azért, hogy a következő példány akit készítenek, még jobb legyen. Mert bár én jelentős előrelépés voltam a céljaik felé, de nem tartottak tökéletesnek. Az életkorom ugyan rendben lett volna, de senki nem akart úgy lenni örök életű vagy majdnem örök életű, hogy emiatt ronda és kicsi legyen! De aztán lepotyogott a Hold, a bunker széttört, és majdnem mindenki meghalt. Én is. De aztán magamhoz tértem, és láttam, hogy a falak leomlottak, és az őreim is vagy meghaltak vagy elmenekültek... akkor kísétáltam... aztán később találkoztam Doddival, aki rendes volt hozzám... hát így volt ez, Liliána! Ennél többet is mondhatnék, de minek, nem értenéd...

—Majd akkor tanítasz! Ugye?

—Ha akarod...

—Persze hogy akarom, nem fogok legalább unatkozni.

—De hadd kérjek valamit enni, olyan éhes vagyok!

—Mindjárt hozok neked.

Így érkezett meg tehát Liliánáékhoz a kis, bár egyáltalán nem fiatal Kedveske. És ettől kezdve Liliána igazán nem unatkozott, mert Kedveske tényleg elkezdte őt mindenfelére tanítgatni. Nem mintha olyan sokat tudott volna: cseppet sem volt művelt valaki. Őt afféle kísérleti nyúlnek tartották egykor régen a biológiai kutatóintézetben, ahol készítették, és nem sok gondot fordítottak az oktatására. Mégis, tudott annyit a természettudományokból, mint amennyit az emberek világában egy átlagos háziasszony tudhatott. Ami igazán nem sok, alig több a nullánál, de ahhoz képest, hogy Liliána eddig szó szerint középkori világképpel rendelkezett, ahhoz képest bámulatos ismerethalmaz volt! Alig néhány napba tellett csak, és Liliána úgy érezte, elképesztő mértékben megváltozott a világlátása, egészen másképp gondolkodik majdnem mindenről, mint régebben...

Kedveske igyekezett komolyan venni Góan úr parancsát, hogy ne kerüljön a szeme elé. Ezokból ha csak tehette, Liliána szobájában kuksolt. Itt jól is érezte magát, mert legalább biztonságos, zárt térben volt, nem valami nyílt terepen, ahol

rosszul érezte volna magát. Tényleg szinte csak az illemhelyre ment ki innen. De Góan annyira utálkozott a külsejétől, hogy még így is kötekedni kezdett, hogy ez azért nem járja, hiszen Kedveske ugyebár rabszolga, akkor pedig nem illik, hogy még Liliána, Kedveske úrnője vigye be az ételt is e ronda törpének a szobába, amikor pedig fordítva kéne! Dolgozzon valamit, arra van!

—De papa, hagyd már őt békén, hiszen beteg még! - védte Kedveskét Liliána.

—Nem is olyan nagyon beteg, ahogy látom! Egészen szépen gyógyulnak a sebei!

—Akkor is. Egész eddigi életében mindenki csak undokul bánt vele, hadd érezze végre egy kicsit jól magát!

—Megszakad a szívem a szánalomtól! Ha nem tudnád Liliána, a rabszolga nem arra van hogy jól érezze magát, hanem hogy dolgozzon, hogy urának hasznot termeljen!

—Jó. Értem. Akkor vedd tudomásul apám, hogy Kedveske *nem rabszolga!*

—Hát akkor mi a szösz?!

—A barátnőm. Ezennel úgy tekintheted, hogy teljesen hivatalosan felszabadítottam! De még ha rabszolga lenne, akkor se volna hozzá semmi közöd, hogy mit tesz és mit nem, mert én vagyok az esetben az ő úrnője és nem te!

—Te megbolondultál, lányom! Hiszen nő vagy, mióta van neked saját tulajdonod?! Természetesen minden rabszolga az enyém, az hogy te vagy az úrnője csak annyit jelent, hogy ha nincs fontosabb dolga, általában téged szolgál ki! De azért ő az én tulajdonom, nem a tied, ezekből fel sem szabadíthatod!

—Apám, jó ha tudod, amikor így beszélsz, egyre nagyobb kedvet érzek elmenni a boszorkányok közé! Kedveske természetesen az enyém, azaz inkább az enyém *volt*, mert most már szabad nő, a barátnőm, és hát ugyan ki másé is lehetett volna ha nem az enyém, amikor én szereztem meg őt bátorságommal, merészségemmel, igazságérzetemnek hála...

—Elképesztő *pofátlanságodnak* hála...

—Vérem által, mert véremet ontottam érte...

—Becsületed által, mert jóhíredet adtad érte...

—És erre számtalan tanúm van, úgyhogy neked aztán semmi jogod őhöz, pláne mert egyfolytában ellenem beszéltél, annak a gyermekkínzó szörnyetegnek a pártját fogva! Tehát kérek apám, soha többé ne avatkozz bele Kedveske dolgaiba, számodra legyen ő olyan, mintha nem is létezne! Ne szólj hozzá, ne törődj vele, rá se pillants, pláne mert minek is nézegetnéd, amikor csúnyának tartod!

—De hát neked talán tetszik?!

—Azt nem mondhatnám, bár tulajdonképpen mostanára már megszoktam. Valahogy olyan ronda, hogy már emiatt is szeretni kell! Aki *ennyire* csúnya, az már nem is csúnya hanem különleges, s emiatt majdhogynem szép! Mindenesetre akár csúnya, akár szép, de az enyém, tehát...

—Most mondtad hogy nem a tied, mert nem rabszolga.

—De olyan értelemben igenis az enyém, hogy másé még annyira sem, és olyan értelemben is, hogy a *védelmem alatt áll!*

—Megint butaságokat fecsegsz leányom, nő soha nem vehet senkit a védelmébe, csak férfi!

—Talán mégis.

—De nem, mert úgysem tudja megvédeni a védencét.

—Hát pedig Kedveskét elég alaposan megvédtem, amikor kiszabadítottam... és én különben sem csak nő vagyok, hanem ember is. *Embernő*. Legalábbis egy kicsit.

Jellememben. Plusz boszorkány is. Szóval, remélem drága az időd kedves édes-
apám, és nem akarod ostoba vitákra fecsérelni, azaz ne hozd elő e témát
legközelebb is, mert akkor sem mondok neked mást.

—De ez akkor sincs jól. Hogy néz az ki, hogy egy rabszolga nem dolgozik! Jó-jó,
szerinted nem rabszolga, de akkor is!

—De hiszen dolgozik: amióta itt van, ő takarítja a szobámat!

—Ez igazán nem sok.

—Nekem megfelel. Kicsike, hát nem is várhatunk tőle mást, mint kis munkát.
Befejezhetjük akkor apám ezt az értelmetlen vitát? Gondolj rá kérlek, biztos van
sok fontosabb dolgod is!

Persze hogy volt apjának fontosabb dolga. Például Fengi esküvőjének a
megszervezése.

A dolog különben igazán nem ment zökkenők nélkül, holott pénzük volt
bőségesen mindenre, a legnagyobb „rongyrázásra”, hacacáréra is, természetesen
Fengi jóvoltából volt erre pénzük... nem is ezzel volt a baj, de például úgy illett
volna, hogy az esküvőn résztvegyen Azu úr is, Fengi menedzsere, aki
kisgyerekora óta ismerte a leányt, tanítgatta, jó barátja volt, épp csak feleségül
nem vette, mert már volt felesége. Mindenesetre mindenki tudta, hogy ő csinált
nagy énekesnőt Fengiből. Ám bejelentette, hogy ő erről az egésztől tudni sem
akar, ő nem megy el az esküvőre, mert egyszerűen nem ért egyet azzal, hogy
Fengi férjhez megy, szerinte itt most lényegében gyilkosság készül: megölik a világ
legszebb hangú énekesnőjét! Erre Fengi apja megkérdezte tőle, hogy megőrült-e.
Mire Azu azt válaszolta hogy nem, épp csak ő nem csupán a testi halált tartja
halálnak, hanem azt is ami most készül, hogy a test ugyan életben marad, de
megszűnik tenni azt, amit eddig tett: az Alkotást, az Újat Produkálást, a Szépség
Szolgálatát! Ez tehát egyfajta szellemi halál lesz, ez, amibe Fengit most
belekényszerítik! És ez alkalommal bizony még össze is verekedett Azu és Góan,
mert Azu azt mondta, azért imádkozik, hogy még az esküvő előtt sújtson le
Góanékra valami roppant katasztrófa, amiben mind életben maradnak ugyan, de
iszonyatosan elszegényednek és mind rabszolgákká lesznek, mert ezesetben ő Azu
nem sajnálja a teljes vagyonát sem, s az immár rabszolgává lett Fengit gyorsan
megvásárolja, csak azért, hogy a leány tovább énekelhessen... Erre Góan
felbőszült és nekiugrott Azunak, és lett a dologból egy csúnya verekedés, végül
tucatnyinál is több férfi kellett, hogy kettéválasszák őket. Mindegyikük jócskán
helybenhagyta a másikat. Ezután persze nem is ragaszkodott már hozzá Góan,
hogy Azu is résztvegyen az esküvőn.

—Ezek után ne is reméld, hogy hagyom, hogy Liliána énekelgessen neked! -
kiáltotta.

—Amennyire észrevettem, ez nem rajtad múlik, hanem Liliána akaratán! -
kiáltotta vissza neki Azu. Mindkettőjük karját sokan fogták, nehogy újra
egymásnak eshessenek.

—Vuit sem hagyom énekelni!

—Remek, állj csak bosszút magadon, szegényedj el!

—Énekelhet ő nélküled is!

—Igen, de akkor is engem illet a keresménye fele – különben meg, mire menne,
ha nem írnék új dalokat neki, mi?!

Aztán ennek az egésznek a vége az lett, hogy miután lecsillapodott, Góan
persze hagyta, hogy Vui eljárjon továbbra is Azuhoz énekelgetni, készülni koncer-

tekre... mégiscsak abból van a nagy bevétel! Hagyta azt is, hogy Liliána is eljárjon a mesterhez. De az esküvőre már valóban nem akarta meghívni a férfit. Sőt, inkább azon törte a fejét, miként érhetné el, hogy maga Liliána se legyen ott az esküvőn... de hát ez nemigen tűnt kivitelezhetőnek, mert mégis illett, hogy a menyasszony húga is jelen legyen! Pedig félt tőle, hogy botrány lesz belőle!

Liliána nem akart botrányt csapni. Az esküvőről éppúgy vélekedett mint Azu, de úgy vélte, merőben felesleges bármit is mondania, akár még veszekednie is, elvégre mindent elmondott amit akart, amit mondhatott, elmondta mindezt Fenginek is, édesapjának is... úgysem tehet semmit a dolgok menetének megváltoztatása érdekében! Itt egyedül az segítene, ha Fengi hajlandó lenne boszorkánnyá lenni és elmenni a Nagy Sziklasivatagba, de hát erre nem hajlandó... ami bizonyos mértékig érthető is. Ő nem boszorkány szeretne lenni, hanem megmaradni énekesnőnek. S ha boszorkány lesz, akkor sem lesz énekesnő...

Beszélt is erről a nővérével.

—Neked semmit nem ér a függetlenséged, Fengi?!

—Amiről te beszélsz Liliána, az csak egy álom! - sóhajtotta Fengi. —Egy nő soha, sehol, semmiképp sem lehet független. Talán még a boszorkányok sem. De mi akik nem vagyunk boszorkányok, mi biztos hogy nem.

—Azért ez nyilvánvalóan nem igaz: nézz meg engem! Igaz, hogy nem vagyok független, de jócskán inkább, mint te vagy bárki nővérem! Elégge a magam feje után mehetek, mert apánk hagyja!

—De csak azon az áron, hogy folytonosan rombolod a jóhíredet a botrányaiddal.

—Fütyülök rá, ha ez az ára a szabadságomnak!

—És te jól érzed így magadat, Liliána?!

—Persze! Legalábbis jobban, mintha olyan bekorlátozott módon élnék, mint te.

—De hiszen állandó bizonytalanság a sorsod!

—Amennyiben?

—Amennyiben egyszer apánk mégis meggondolja magát, nem hagyja majd hogy zsarold, megpróbál téged is férjhez adni...

—Ahhoz még nagyon kicsi vagyok.

—Azért nem annyira... kivételes esetekben adtak már férjhez nálad fiatalabbakat is... de különben is nagyobb leszel évről évre... elveheti tőled Kedveskét is, mert hivatalosan valóban nem lehet semmi tulajdonod... és persze alaposan el is gypálhat. Mi lesz akkor?!

—Akkor az lesz, amit már meg is mondtam jóelőre: megyek a boszorkányok közé!

—Nem jó ez így Liliána, nincs egy nyugodt, biztos pont az életedben!

—De a magam ura vagyok.

—Álmodsz, csak álmodod ezt, kishúgom!

—Sebaj. Álmodjunk amíg lehet, egyszer úgyis lesújt ránk a nagy büdös Valóság! - kacagott a leány.

—De az nagyon kellemetlen lesz.

—De addig míg az bekövetkezik, annál kellemesebb!

—Én nem tudok így élni. - sóhajtotta Fengi.

—Úgy, mint én?

—Persze. Az életed állandó viták és veszekedések sorozata. Ez már régen is így volt, de amióta találkoztál Eunánával, végleg kibírhatatlan vagy.

—Egyszerűen büszke vagyok arra, hogy nagyon *emberi* vagyok, hogy méltó vagyok

boszorkánynak is, s legfőképpen: elkezdtem a sorsom irányítását a magam kezébe ragadni! Nem hagyom, hogy mások gondolkozzanak az én fejemmel, mások mondják meg, mit tegyek, sőt: hogy miről mit gondoljak, hogy mit tartsak Jónak vagy Rossznak, erényesnek vagy erkölcstelennek, nem hagyom, hogy mások éljék tehát az én saját, tulajdon életemet... és azt hiszem mindez így bizony nagyonis rendjén van, mert mindenkinek az élete önmagáé, maga kell tehát rendelkeznie vele! Különbözik meg ez régen is így volt, tanultam ám Kedveskétől, hogy régen volt is egy olyan életszemlélet, bár ő azt a furcsa szót használja erre, hogy „filozófia”, szóval egy olyan, aminek „feminizmus” a neve. Tehát cseppet sem új dolog az, amit én akarok, hogy magam dönthessek a saját sorsomról, s erre biztatlak téged is!

Fengi megrázta a fejét, és sóhajtott egy hatalmasat.

—Nekem ez nem menne testvérekem, erre születni kell, de én nagyon nem ilyen vagyok.

—De *miért* nem?! Hiszen olyan *könnyű*! Egyszerűen meg kell mondani, hogy te mit akarsz és kész! Hogy mit csinálsz, és hogy mire nem vagy hajlandó! Most is olyan végtelenül egyszerű lenne: kijelented, hogy márpedig nem mészhöz, és kész! És ha erőltetnek, méshöz a boszorkányokhoz.

—És akkor ha azt mondják, hogy akkor tessék, eredjek a boszorkányokhoz?!

—Akkor elkísérlek, hogy ne félj annyira! - kacagott Liliána.

—Na hát épp ez az, látod, hogy te elkísérnél, mert nem félsz, de én akkor is félnék, ha velem vagy kíséretnek... és különben is: akkor mindenki rossz véleményrel lenne rólam.

—Én egyáltalán nem!

—De a többiek annál inkább, és te csak egyetlen fő vagy Liliána, ők meg sokan... mindenkivel össze lennének veszve emiatt... én a nyugodt életet szeretem, értsd már meg! Azt, ami kiszámítható!

—Nem értelek, Fengi. Te olyan furán fogod fel a világot. Mi a jó abban, ha hagyod, hogy mások döntsenek helyetted, és nem te döntesz?!

—Hát... talán... talán az, hogy... hogy... nem is tudom...

—No, csak ki vele!

—Például az, hogy akkor mindig van kit hibáztatnia, bármi rossz történik is az életében, ellenben önmagára sosem kell dühösnek lennie. - válaszolta csendesen Kedveske, aki figyelte az egész beszélgetésüket.

—Hogyan?! - meredt rá az „öreg kislányra” Liliána is és Fengi is.

—Ismerem én ezt a jellemtípust, azt hiszem. - folytatta Kedveske. —Ezt réges-régen amikor még más volt a világ, amikor még az emberek is köztünk éltek, úgy nevezték, hogy *szenzimentalista*. A szenzimentalizmus egy olyan világszemlélet, hogy az ilyen ember... vagy akár zönn, bár én főleg olyan mesékben olvastam erről, melyeket emberek írtak, bennük tehát emberek voltak a szereplők...

—Te tudsz olvasni? - kérdezte Liliána.

—Persze.

—És ismered az emberek nyelvét is?!

—Hogy is ne ismerném... de ha eljönnek majd újra köztünk az emberek, ne is reméld, hogy tudok majd beszélni velük. Azóta egészen biztos, hogy nagyon megváltozott a nyelvük, mert minden megváltozik, a nyelv is, mert semmi sem örök, csak a Változás... ez különben egy emberi közmondás. No szóval, a szenzimentalista hősök az emberek meséiben, regényeiben állandóan csak szenvednek, pa-

naszkodnak, sóhajtoznak, és sohasem cselekednek. A problémáikat vagy senki nem oldja meg, vagy más, vagy a véletlen. Többnyire meghalnak a problémáik megoldása nélkül. Ennek az irányzatnak a forrása az Ész mindenhatóságába vetett hit megrendülése volt. Válsághangulat tükröződik benne, mely a társadalmi rend kialakult szokásai, intézményei, emberi kapcsolatrendszere, és a velük szemben tehetetlen egyén összeütközéséből fakad. E hősök és hősnők, bár érzelmekben rendkívül gazdagok, valójában cselekvésképtelenek, csak szenvedni, gyötrődni, lemondani tudnak. Nem képesek harcolni a boldogságukat lehetetlenné tevő akadályok ellen, ezért sorsuk a lassú, általában rejtett sorvadás, majd később a halál. A külvilág minden ütésére, minden megpróbáltatására kétségbeeséssel, visszahúzódással reagálnak.

—Hogy te miket tudsz! - álmélkodott Liliána.

—Sokat olvastam, amíg fogoly voltam a kutatóintézetben. Nemigen akadt más szórakozásom ezen kívül... illetve, ott volt még a zenehallgatás is. Szóval, Fengi úgy vettem észre, ilyen. És ilyen Vui is, ő is szentimentalista, bár talán nem annyira, mint Fengi. Te viszont nem ilyen vagy, Liliána. Te nem szentimentalista jellemű vagy, hanem *romantikus* jellemű!

—Ezt a szót nem ismerem.

—Mert ez is az emberek nyelvéből való egyik szó.

—Akkor megjegyzem! Szeretem az emberi dolgokat tanulni.

—Lám, ez is, hogy szereted az újat, szeretsz tanulni, vonzódol az újhoz, a romantikára jellemző... a szentimentalista inkább fél az újtól. A romantika központi témája a szabadság eszméje és vágya, középpontjában az egyén, az *individuum* előtérbe kerülése, az önkifejezés szabadsága áll. És ez nagyon jellemző rád, Liliána, hiszen mást sem hallok tőled, csak hogy te a magad életét akarod élni, szabad akarsz lenni, ne éljék mások a te életedet... a romantikus hős elvágódik az adott helyről ahol él, s te is Liliána, hogy vonzódol az emberekhez, de a boszorkányokkal is kacérkodik... és te cseppet sem kételkedel az Ész, a Tudományok hatalmában, te hajlandó vagy tanulni is... a szentimentalista retteg a kockázatvállalástól, kudarckerülő. A romantikus hős kész akár elképesztő kockázatok vállalására is valami nagy cél érdekében. Lámcsak, engem is hogy megmentettél... pedig nem sok esélyed volt a sikerre! Majdnem biztos voltam benne, hogy csak kinevetteted magadat, apád elfenekel, én pedig maradok ott céltáblának. De sikert arattál, holott szerintem te magad sem adtál önmagadnak nagy esélyt a sikerre. De míg a szentimentalisták kudarckerülők, addig a romantikus lelkületűek inkább sikerkeresők.

—Ez elvi kérdés volt a számomra. Ha igazságtalanságot tapasztalok, kötelességem közbelépni, aztán vagy sikerül, vagy nem. Ha nem, akkor is legalább nyugodt lesz utána a lelkiismeretem, mert én minden tőlem telhetőt megpróbáltam.

—Na, ez épp a romantikus gondolkodásra jellemző, látod!

—Különb en sem tréfáltam: ha nem adnak téged nekem, igenis elmentem volna boszorkánynak, már aznap, aztán bosszút állok!

—Ez is a romantikára jellemző. A bosszúálló hős! Hej de sokat írtak ilyesmiről az emberek! A Fengi-féle szentimentalistákra cseppet sem jellemző a bosszúálló hajlam, de ha megpróbálják is a bosszúállást, rajtavesztenek. Én tehát azt hiszem Liliána, merő időfecsérlés Fengi nővéredet lázadásra biztatnod, mert abszolút alkalmatlan rá a jelleme. Ő ahhoz van hozzászokva, hogy mások döntsenek helyette, és ha megpróbálná is hogy önmaga döntsön, már ha hagynák neki,

akkor se lenne egyetlen nyugodt pillanata, mert rettegne, hogy hátha rosszul döntött! És e rettegés miatt idővel okvetlenül rosszul is döntene egyszer, s akkor azt mondaná, hogy lám, ez neki úgysem megy, miért is lázadozott, igaza volt a többieknek, nem való hogy egy nő önmaga döntsön, ő most engedetlen volt, rossz magaviseletű, illetlen, s a jogos büntetés íme lesújtott rá...

—De hát ez *hülyeség*, olyan egyszerűen *nincs*, hogy valaki mindig jól döntsön, a kudarcokkal együtt kell tudni élni! - kiáltotta Liliána.

—Ezt mondd te. De nem mindenki gondolkodik úgy, mint te. Ha azt akarod, hogy Fengi sorsa jobb legyen, tudomásul kell vened, hogy ezen ő maga nem képes javítani, csakis te tehetsz valamit érte, már ha tudsz, mert ő ilyen és kész, amint a Nagy Iszapszörny sem képes megélni a sivatagban, úgy Fengi sem lenne képes mit kezdeni holmi kezébe erőltetett nagy szabadsággal, de pláne nem képes megszerezni azt! Igazából persze amiatt nem képes megszerezni a szabadságot, mert *nem is akarja azt*, ő is érzi a lelke mélyén, hogy neki az nem való, tehát fél tőle, amitől meg félünk, azt nem próbáljuk megszerezni, nem küzdünk érte! Ő ilyen, és kész. Végeredményben emiatt azt hiszem, nem is olyan rossz dolog, ha Fengi férjhez megy, csak persze kérdés, hogy milyen lesz a férje. A férjhezmenés végeredményben jól is alakulhat Fengi számára, ha olyan lesz a férje, aki hagyja őt énekelni, s egyáltalán, rendesen bánik vele.

Kedveske véleményét Liliána sokra becsülte, emiatt egy darabig nem is ellenkezett Fengi házasságát illetően, meg ezt úgyis felesleges erőfeszítésnek tartotta. Ellenben annál jobban érdekelte, ki is lesz Fengi férje! Mert tényleg, akár valaki rendes pasas is lehet... végülis nem törvényszerű, hogy minden férfi gazfickó legyen! Az ő édesapja is alapvetően egész barátságos valaki, csak néha kissé önfejtű. De tulajdonképpen nem rossz valaki. Ez egészen biztos, mert ha nem ilyen lenne, ő Liliána sem szeretné. Márpedig ő minden vita ellenére is alapvetően szerette az édesapját, még ha mostanában az a véleménye alakult is ki róla, hogy Góan úr alapvetően nem épp egy okos férfi.

Ezek után gondolhatjuk, igazán kitüntető érdeklődéssel várta azt a napot, amikor végre apjának szándékában állt bemutatnia Fengi leendő férjét! Nem túlzunk azt állítva, majdnem akkora érdeklődéssel várta e pillanatot, mint maga Fengi. Elvégre apja korábban nemegyszer azzal dicsekedett, hogy Fenginek semmi oka nem lehet majd a panaszra, mert a leendő férje előkelő, gazdag, fiatal, szép... azaz olyan, amilyenről minden leány álmodni szokott!

—Igen, végeredményben amilyen kis mulya, szerény, behódoló jellemű leány a nővérem, akár jól is sikerülhet ez a házasság! - gondolta Liliána. —Nekem ugyan nem kéne semmiféle férj sem, de hát igaza van ennek a pöttöm, de észre annál nagyobb Kedveskének: nem olyan ám mindenki, mint én! Fenginek végeredményben valóban szüksége van valakire, aki irányítja az életét, mostanáig sem volt soha független: eddig főként Azu bácsi, a menedzser mondta meg, mikor mit csináljon, többnyire tehát hogy mikor mit énekeljen, de még azt is, hogyan... hát ezután a férje mondja majd meg! Ha kedvesen bánik majd Fengivel, és hagyja énekelni is, akkor nem is biztos, hogy baj lesz ebből. Minden a leendő férjen múlik tehát!

A boldog nap már egyetlen hónappal azután beköszöntött, hogy Kedveske hozzájuk került. Előtte való nap látványos készülődésbe lett parancsolva Liliánáék egész házanépe, minden szolgájuk és rabszolgájuk serényen kellett hogy tevékenykedjék, mert ha Góan a legkisebb lazsálást is tapasztalta, azonnal

végigvert rajtuk egy nádpálcával... mindent kicsinosítva akart látni, és ragyogóan tisztán!

—Értsétek meg, hogy Fenginek nemcsak nem lesz rossz a férje, de hatalmas megtiszteltetés éri majd: igazi királyi herceg jön hozzánk, őt feleségül venni!

—Értem én, de ez azért túlzás, nem most lesz a lakodalom, most ez még csak afféle bemutatkozó látogatás, nem?! - morogta Liliána.

—Persze, de akkor sem nézhet ki úgy a házunk, mint egy bordély! Roppant megtiszteltetés, hogy egy ilyen rangos férfi veszi feleségül a leányunkat... már az is megtiszteltetés, hogy egyáltalán leereszkedik a társaságunkba, hogy eljön hozzánk az esküvő előtt, lényegében kizárólag csak amiatt, hogy Fengi lányom ne aggódjon annyit, hogy lássa, nem valami púpos és sánta nyomorékhoz adom hozzá, amint pedig a te rosszindulatú megjegyzéseid alapján, Liliána, azt hiszem igenis ettől fél! E házasság pedig nagy *szerencse* lesz neki, nemhogy ellenkezőképp lenne! Nem is kevés pénzembe került, úgy bizony, nem hagyom hogy most az utolsó pillanatban menjen füstbe, csak mert lustálkodtok és koszban meg szerteszét hagyjátok a portánkat... tehát munkára!

—Aha, még te fizettél azért, hogy feleségül vegyék a nővéremet?! Akkor bizonyára nem lehet olyan gazdag ez a férfi mégsem! - gyanakodott Liliána.

—Egyáltalán nem így van, mit képzelsz te! Természetesen egy *házasságközvetítő*-nek fizettem a pénzt! Azért tudod, hogy egyengesse e kapcsolat létrejöttét! És jó munkát végzett, mert kiváló férje lesz ez a lányomnak, kiváló! Büszke vagyok rá, hogy ilyen jól adom őt férjhez! Bárcsak a többi lányom házassága is ilyen jól sikerülne majd, mint ez!

—Ne igyál előre az iszapszörny bőrére, apus!

—Eh, nem lesz itt semmi baj, Liliána, csak túl önfejtű kis csitri vagy, teli a fejed mindenféle alaptalan mesékkel, szeretnél örökre megmaradni a felelőtlen gyermekkorban... de engem nem is érdekel, hanem el ne rontsd Fengi házasságát, mert akkor boszorkány ide, ember oda, de istentelenül elverlek, de el ám!

—Ne aggódj apuci, én is kíváncsi vagyok a vőlegényre, nem szólok egy szót sem, amíg ő meg nem szólal...

—Utána sem!!! És mondd meg annak a rondaságnak, Kedveskének, hogy ne mutakozzék! Nem akarom, hogy láttára a vőlegény leokádja a lakomásasztalt!

Hát Kedveske nem is mutatkozott, amikor megjött a vőlegény. Liliána annál inkább ott volt az érkeztekor. Hatalmas gyaloghinton cipelték ide a férfit, és valóban gazdag lehetett, mert a gyaloghintó csak úgy roskadozott az aranytól és ezüستől. Roppantul hosszú rúdjai voltak, eképp tizenhat rabszolga vihette. Így már végülis nem is jutott egyre-egyre olyan nagy teher. Aztán hogy letették azt a földre, egyikük kitárta az ajtaját, s kilépett belőle a vőlegény.

Liliána tartott tőle, hogy apja ha nem is hazudik, de legalábbis szépíti az igazságot. Most mégis megkönnyebbülten sóhajtott fel. Nem volt olyan rossz a látvány, mint amilyenre számított. Fiatalnak nem mondta volna ugyan a vőlegényt, de legalábbis nem volt idős, sőt, még középkorú is épp hogy csak. Mindenesetre fiatalosan nézett ki, és az arca is egész csinos volt.

Sajnos, még meg sem szólalt, de máris nem volt szimpatikus Liliánának. Valahogy túlontúl gögösnek tűnt! Már a testtartása is dölyföt és kevélységet sugallt, ahogy a gyaloghintóból kiszállása után csak megállt egy helyben, jobbra nézett, majd balra... és meg nem szólalt volna, de nem is tett befelé egyetlen lépést sem, míg érkeztének hírét meghallva Góan úr ki nem rohant hozzá,

természetesen kiharcolva az egész háznépét is, és be nem mutatta az érkezőnek feleségét és gyermekeit.

—Öböne pedig ismerjétek meg a tiszteletre méltó Luppi herceget, mint Fengi leányom leendő férjét! Lépj már előre te leány – lökte meg Fengi hátát – ne állj már úgy, mint egy kőszobor, üdvözlöd illendően a vőlegényedet! Ne haragudj reá, herceg, nem modortalan ő, csak annyira megilletődött a roppant megtiszteltetés-től!

—El is hiszem. Valóban megtiszteltetés, hogy én, a herceg leereszkedem hozzátok, a pór nép közé. Na de legalább egész csinos ez a nőszemély! - azzal közelebb lépett Fengihez, és körbejárta. Úgy nézegette, mint egy jó ruhát szokás. Vagy épp egy rabszolgát, akire alkusznak. Liliána egészen elképedt ezen a tekinteten. —Igen, nem hazudott a házasságközvetítő. Bár, tulajdonképpen mintha kissé túl magas volna!

—Legfeljebb majd nem húzza ki magát, de meg különben sem olyan gögös ő, hogy sokat pöffeszkedjen kihúzott derékkal! - vigorgott készségesen Góan apuka. —Na mi lesz már... - sziszegte Fengi felé. S végre megmozdult a leány is. Kecsesen térdet hajtott a herceg előtt, s így szólt, fejét lehajtva, mintha a férfi csizmájához beszélne:

—Üdvözöllek, fenséges herceg! Köszöntelek házukban. Boldog vagyok, hogy hitvány hajlékunkat látogatásodra érdemesítetted!

—Helyes, nagyon helyes, ezt már szeretem! De állj csak fel. Hadd nézzelek meg jobban! Remélem megvan minden fogad?!

—Hogy is ne volna meg, hiszen hallhattad talán már, miként énekelek, az meg nem megy csak hibátlan fogsorral!

—Hát nem, nem hallottam ám az éneklésedet, legalábbis nem sokszor. Nem igazán kedvelem a zenéket. Csak most, hogy a házasságközvetítő szólt, hogy te férjhez mennél, most hallgattam bele nemrég pár dalodba, de megmondom én neked a szemedbe, hogy nem igazán tetszettek a dalaid! Sőt, nemcsak a dalaid, már a hangod sem. Már most sem, ahogy beszélsz. Túl vékony, túl magas a hangod, tudod. Természetesen ez nem a te hibád, nem tehetsz róla, nem haragszom emiatt rád, de jó lesz ha megjegyzed, ha majd a feleségem leszel, meg se szólalj ha nem muszáj, mert a hangoddal engem egy óra alatt ki lehet kergetni a világból, attól félek! Na menjünk beljebb! - szólt, és megindult a bejárat felé. —Persze – szólt hátra, Fengi irányába amikor már belépett a házba – persze ettől még azt hiszem feleségül veszlek. Mert a külsődre valóban nem lehet panaszom. Ritka szép nő vagy, elismerem! Bár tényleg magas egy picit. Milyen magas is?

—Százhatvankilenc centi vagyok, uram! - nyögte Fengi, és Liliána látta a nővérén, hogy majdnem elsírja magát.

—Aha, és hány kiló?

—Negyvennyolc, uram!

—Hát ez az, ami nem tetszik. A százhatvankilenc centi, az túl sok. Igen, túl sok. Én magam százhetvenkettő vagyok, és hogy is néz az ki, hogy egy nő majdnem olyan magas legyen, mint én, a férfi, a család ura és parancsolója... de meg a negyvennyolc kiló, az viszont kevés! Szó se róla, nem látszik rajtad hogy sovány lennél, nagyon értesz az öltözködéshez, nem is vitás... de ez akkor is azt jelenti, hogy igazi deszkanő vagy, afféle csontkollekció... nincs mit fogni rajtad... na de ugye erről sem tehetsz. Hát majd meglátjuk, meglátjuk... arcra legalább valóban szép vagy. Bár amint látom, barna a szemed, én meg jobb szerettem volna fekete

szeműt. Vagy zöld szeműt. No de ez még nem akkora hiba... - azzal vendégük letelepedett az asztalfőre, és így szólt:

—Hát akkor hozhatjátok a lakomát, és halljuk, mik a terveid, Góan, mikor is lenne a lakodalom és hogyan, már amennyiben kegyeskedem igent mondani?

Góan tapsolt, mire a szolgálai besiettek a terembe, tálcákhoz hozva mindenféle finomabbal finomabb étkeket. Legelőször mindet a herceghez vitték, hogy ő leemelje a neki legjobban tetsző falatokat a tálcákról a tányérjára, majd utána Góan úrhoz vitték, s ezután sorra járták a lakoma többi résztvevőjét rangosság szerint. Mert ha egy család tagjai voltak is, természetesen nem volt mindenkinek ugyanakkora megbecsültsége! Góan után elsőként Fengi vehetett a finomságokból, bár elméletileg az édesanyja következett volna, de most mégis megelőzte, mert ő volt a reménybeli menyasszony. Ezután következett édesanyja, majd a velük élő bátyja, azután lánytestvérei életkor szerint. Liliána természetesen utolsónak maradt emiatt, de ez nem is érdekelte. Egyre az járt a fejében, hogy ha eddig reménykedett is, hogy e házasság netán jól alakul, hát ezután semmi oka a reményre ezt illetően! Fengi sorsa e házasságban a megbecsült rabszolgákéval egy szinten lesz – *talán*. Jó esetben. Mert lehet, hogy azt sem éri majd el.

De nem szólt. Nem érdemes szólnia. Mit sem tehet. Különben is, félig-meddig megígérte édesapjának, hogy nem szól.

Bár Liliána el volt szánva rá, hogy nem szól, de ez nemcsak rajta múlt! Mert amikor már mindenki vett az ételekből, azután a herceg még mindig nem kezdett neki a falatozásnak, hanem felállt, mire persze felállt mindenki más is, még Liliána is, és a herceg elmondott egy hosszas imát az istenek tiszteletére, megköszönve nekik az épp elfogyasztani kívánt finom falatokat. Majd visszaült a helyére, s ekkor valami szokatlan dolgot művelt: benyúlt ruhája alá, s leakasztott a nyakából egy fokhagymafüzért! S kiválasztva a legtekintélyesebben kinéző fokhagymát, azt levágta onnan, a füzér többi részét visszaakasztotta a nyakába, a levágott fokhagymát széttörte gerezdekre, megpucolta a gerezdeket, s mindet szépen felvagdosta, a tányérján levő ételt eképp teljesen beborítva fokhagymaszemekkel. S ez még nem is volt elég, mert kiderült az is, hogy nem ám amiatt teszi ezt, mert oly nagyon szereti a fokhagymát... ugyanis eközben így szólt:

—Fokhagyma szelleme, hatalmas szellem, bűverődhöz folyamodom, segíts! Csodás hatalmaddal tisztítsd meg ezen étket, és tartsd távol tőlem az ártani kívánó gonosz hatalmakat! Védj meg átoktól, szemmelveréstől, rontástól és más ártó praktikáktól!

Ezt elmondta háromszor, aztán pillantását végighordozta mindannyiukon, s így szólt:

—Most illene jó étvágyat kívánnom, s kívánok is jó étvágyat mindenkinek, de csak azoknak, akik tiszta szívűek és nem cimborálnak gonosz hatalmakkal!

—Ööö... viszont kívánok jó étvágyat neked, herceg... - szólt Góan úr megrökönyödve – remélem ízleni fog az étel, bár én attól tartok, ezen fogásokhoz nem igazán megy a fokhagyma íze... habár tulajdonképpen én is kedvelem a fokhagymát. És dehogyis cimborálunk mi gonosz hatalmakkal, mi mind tiszta szívűek vagyunk...

—Remélem. Azaz, szeretném remélni, de tudom, hogy nem így van. Na de hát én már csak ilyen vagyok, bátor, mert lám, tudtam ugyan, hogy olyan helyre jövök

vendégségbe, ami egy kölyökboszorkány otthona, de mégis képes voltam és merészelttem rászanni magam e hőstettre, beléptem ezen elátkozott falak mögé, vissza nem riadván semmitől sem, sőt, még együtt is étkezem veletek! Persze, betartva a józan ész által diktált alapvető óvatossági rendszabályokat!

—Nem értem herceg úr, mire célzol?

—Mi másra mint Liliána leányodra, Góan! Mindenki tudja már, hogy ő azzal dicsekszik, hogy boszorkány... sőt, hogy egyik őse ember lett volna! No, ez utóbbit nem hiszem, és szerencséd hogy nem hiszem, mert ha az ő egyik őse ember lett volna, akkor ember kellett volna legyen Fengi valamelyik őse is, s akkor biztos is, hogy feleségül nem venném soha... azt viszont miért is ne hinném, hogy boszorkány, vagy legalábbis szeretne az lenni! Bár szerintem az is, máris boszorkány, még ha nem is túl nagy hatalmú, mert lám, úgy megbűvölte az én lezüllött másodunokaöcsémet, Hujont, hogy Hujon nekiajándékozta azt a korcs törpét, mi is a neve... na mindegy, nem fontos. Na de rajtam nem fog ki ez a Liliána leányod! A fokhagyma köztudomásúlag roppant erős ellenszere minden rontásnak. Itt a nyakamban egy teljes füzér belőle, itt az ételen is amit eszem, szóval most már biztonsággal vagyok.

—Esze ágában sincs Liliánának, hogy néked ártson, herceg, és nem is boszorkány ő, csak egy modortalan kislány! - szólt sietve Liliána apja. —Ugye, Liliána? - kérdezte a leány felé fordulva, és még kacsintott is egyet feléje.

—Szóval a te rokonod az a gyermekkinzó szörnyeteg, aki Kedveskét gyötörte?! Mert madarat tolláról, embert barátjáról, ahogy egy emberi közmondás tartja... - nézett a hercegre Liliána metsző tekintettel, de olyan szemekkel ám, hogy a herceg önkéntelenül is megragadta a nyakában viselt fokhagymafüzért.

—Ehhez semmi közöd Liliána, nem a herceg kínoztá azt a rondaságot... - kezdte Liliána apja, de Liliána felállt, és parancsolóan intett a kezével.

—Te hallgass el, drága édesapám! Mert abban igazad van, hogy semmi közöm hozzá. Még abban is, hogy nem a herceg kínoztá Kedveskét, aki mára kiváló barátnőmmé lett. Emiatt tehát nem haragudhatok rá, ez rendben van. Az sem érdekel, miként ostobáskodik fokhagymával és hasonlókkal. De tudd meg apám, hogy eddig nem akartam szólni, de...

—De ezután se szólj! Ne tégy rosszat Fenginek!

—Apám, kérlek gondolj bele, mert illő tisztelettel figyelmeztetlek rá: ez az alak itt akit te megannyi meg nem érdemelt tisztelettel halmozol el, ez NEM SZERETI Fengit! Ez az alak itt lehet herceg, lehet gazdag, lehet akármű, de az biztos, hogy fikarcnyival sem becsüli őt jobban, mint egy nem is nagyra értékelt rabszolgát! Holott Fengi az országunk legislegkiválóbb énekesnője, de még más, távoli vidékeken is őt tartják a legnagyobb névnek az énekesek között! S erre ez a botfülű fajankó még csak az énekét sem szereti, sőt, kijelentette, hogy a hangját sem akarja hallani! Hát hogyan gyakorol majd mellette Fengi, miként készül majd újabb fellépésekre, ha még csak meg sem szólalhat!

—Sehogy. - válaszolta nyugodtan a herceg. —Nem azért veszem majd feleségül, hogy azután énekelgessen, mellettem vagy tőlem távol. Legjobban teszi ha azt is elfelejti, amit eddig énekelt. Nagyrészt úgyis erkölcstelen dalok voltak, amikért nem kár.

—Hogy is lettek volna erkölcstelenek, amikor nagyrészt épp istenes dalok voltak, himnuszok, virágénekek... - szólt maga Fengi most.

—Na látod, például a virágénekek! Nem való, hogy valaki ilyesfélét énekeljen vagy

hallgasson, mert ha a környező világ szépsége jut az eszébe, akkor azalatt nem az istenekre gondol, s eképp bűnnel fertőzteti meg a szívét! Vagy amikor szerelmes dalokat énekeltél, pfuj! Hogy például álmodból éjjel felriadsz, és úgy látod mintha bejönne hozzád az, akiért dobog a szíved, és csak úgy tudsz elaludni újra, ha elképzeled, hogy csókkal tapasztja le az ajkadat... vagy valami ilyesmi, nem emlékszem pontosan... *undorító!* Hiszen ez nem más, mint gondolatban elkövetett paráználkodás vagy házasságtörés! Nem, aranyoskám, *mellettem* nem lesz éneklés! A nő dolga nem a kornyikálás, hanem hogy ura rendelkezésére álljon minden pillanatban, s megtegye azt, amit ura és parancsolója mond, s természetesen ne tegyen semmit amit az nemhogy tilt, de akárcsak nem is parancsol meg kifejezetten! *A nő legfőbb éke az ő félelemmel teli alázatossága*, ahogy az a szent iratokban áll, azaz rettegjen ha csak belegondol is, hogy hátha nem tetszik a viselkedése az ő urának, és a szégyen pírja csúfítsa el orcáját amint azon kapja magát, hogy nem arra gondol, mivel lehetne még az ő drága ura szolgálatára!

—Mondd, nem kevered te össze a „feleség” fogalmát a „rabszolga” fogalmával?! - kérdezte gúnyosan Liliána.

—Ne gúnyolódj te csalfa boszorkánypalánta, és egyáltalán, jobb lenne ha távoznál, mert hiába is maradsz itt: ártani ellenem úgysem vagy képes! Akár még téged is feleségül vehetnélek, mert rajtam úgysem fog a rontásod, hála istenes életemnek és a rontás elleni védekezés azon eszközeinek, melyek elsajátítására nem sajnáltam az időt! Lehet is, hogy téged kérlek inkább feleségül apádtól mint Fengit. Végülis fiatalabb vagy. Majd kinevelem én belőled a boszorkánysággal kacérkodást!

—Aha. Ezt gondolod *te*. De elárulok valamit: hatalmam nagyobb, mint sejtened! - azzal Liliána odalépett a herceghez, majd egy gyors mozdulattal kinyúlt, és leszakította annak nyakából a fokhagymaláncot. Szerencséje volt a hercegnek, hogy hiúságának hála vékonyka aranynyakláncra kötötte a fokhagymafejeket, s nem azok szárai voltak összekötve, különben Liliána rántása miatt az orra biztos az asztalon koppant volna. Így azonban az aranyláncocska elszakadt, s a füzér Liliána kezében maradt. De ez még nem volt elég: mert most Liliána másik keze is kinyúlt, megragadta a herceg előtt illatozó tálat, felemelte, és elvitte azt a maga helyéhez. Ott nyugodtan leült, s mintha mi sem történt volna, falatozni kezdte az iszonyúan befokhagymázott ételt.

—Látod, herceg?! Senki vagy és semmi! Az én hatalmam oly erős, hogy a fokhagyma nekem annyit sem jelent, mintha egy bűdöset szellentnél! Nemhogy az illatától nem félek, de akár meg is eszem! Sőt, *jóízűen* eszem! Itt a fokhagyma-füzéred: a nyakamba is akasztom ha kell, nem riadozom tőle!

—Liliána, mit merészelsz! - dörrent rá végre apja, akinek csak mostanra jött meg a hangja. De Liliána nem apjára figyelt, hanem a herceget figyelte elégedett tekintettel, akinek arca határozottan rémületet mutatott.

—Azt merészelem, hogy ez a pernahajder jobban teszi, ha elfelejt engem de örökre ám! Nem kell ahhoz boszorkányság, hogy belészúrjak egy kést, ha hozzám próbál közeledni, holott megkaphatja a boszorkányságot is! És most távozom innen, mert nem akarom leokádni *őfenségességét*, tudniillik az undortól ha csak ránézek önelégült pofájára! De emlékezzen a szavaimra – és Liliána a herceg felé mutatott a késével – követelem, hogy az esküvőn ünnepélyesen megesküdjék arra, hogy Fengi nővérem annyit énekelhet a házasság után is, amennyit csak akar, és

tisztességesen bánik vele!

—De hát erről szó sem lehet, nem vagyok én rászorulva az énekére a gazdagságom mellett...

—Amit mondtam, herceg, azt megmondtam! Jaj neked, ha nem veszed figyelembe a szavaimat! Mert az lehet, hogy te nem szereted Fengit, de én igen! - azzal Liliána távozott is a körükből.

Természetesen senki sem hiányolta.

A szobájába menve aztán azonnal elébetoppant Kedveske.

—Liliána, nagyon bátor voltál, de most azt hiszem jobb lesz ha gyorsan elszöksz itthonról, mert ha a herceg elment, apád iszonyatosan meg fog verni téged!

—Nem hiszem hogy merné, de ha meri, az sem érdekel. Nem bánom, amit tettem! Örülök, hogy letörölhettem az oktalan gögöt a herceg önelégült pofájáról, és félelmet ébreszthettem benne a szavaimmal. És ha elszököm az sem old meg semmit, mert idővel úgyis hazajönnék, s akkor csak jobban kikapnék. Ne is zavarj Kedveske, mert nem a saját sorsom érdekel most engem, hanem Fengi sorsa. Mert ami itt készül, egyszerűen *iszonyatos*! Hiszen gyakorlatilag rabszolga lesz egész hátralevő életében, sőt olyan rabszolga, akit még csak nem is becsül különösebben az ura!

—Hát annál rabszolgább rabszolga biztos nem lehet majd, mint amilyen én voltam...

—Az igaz, de ő nagyonis nem ehhez szokott hozzá, eddig ünnepelt énekesnőként élt, most meg be lesz zárva a férje házába, s még csak ott sem énekelhet... csodálnám ha ezt kibírná, lehet, hogy inkább öngyilkos lesz... de még ez sem kell: Eunána megmondta nekem, hogy a szárazkórság annál nagyobb eséllyel tör ki valakin, minél boldogtalanabbul él! Fengi annyira boldogtalan lesz így, hogy emiatt nagy az esélye rá, hogy elkapja ezt a betegséget! Vagyis úgy is felfoghatom a dolgot, hogy a herceg a viselkedésével meggyilkolja a nővéremet! Ezt egyszerűen nem hagyhatom, meg kell akadályoznom, kerül amibe kerül nekem!

—Liliána, semmiképp sem tudod megakadályozni ezt a házasságot, már ahogy én látom a dolgokat. Különben is: ha sikerülne megakadályoznod, azzal se mennél sokra, mert akkor a szüleid legfeljebb máshoz adják hozzá Fengit.

—Aki viszont lehet, hogy jobban bánna vele.

—Vagy igen, vagy nem. Igazából én azt hiszem, ha jobban bánna is vele, de legfeljebb a házasság elején. Sok-sok évezrede élek én, Liliána, s tapasztaltam, hogy a házasságok idővel mind megromlanak, amint a férfi megszokja a nőt, amint elmúlik a párkapcsolatból az újdonság varázsa... ha pedig ez így igaz, nos, akkor talán még nem is olyan rossz az, hogy épp e herceg lesz Fengi férje!

—Ezt ugye nem mondtad komolyan?!

—De bizony, Liliána! Mert a herceg ugyan nem becsüli Fengit, de legalább babonás. Láthattad!

—És ez jó nekünk?

—Fenginek. Akkor legalábbis, ha elég bátor, merész és pofátlan vagy, Liliána. Mert ha sikerül jól megijesztened a herceget, akkor talán jól bánik majd Fengivel. Persze, ez neked jelentős kockázatodba kerül. Mert ha megteszed amire gondolok, még az sem lehetetlen, hogy utána elüldöznek a törzstől téged! Másrészt persze, bevallom, nem volna kedvem ellenére, ha megcsinálnád vele ezt a durva mókát, mert az az igazság hogy nem mondtam eddig, de maga a herceg is megdobált

engem jópárszor korábban, amíg céltábla voltam!

Liliána mélyet lélegzett és leült Kedveskével szemben.

—Halljuk! Mi lenne a dolgom?

—Dolgod csak annyi, hogy el kell játszanod egy boszorkány szerepét.

—Szívesen meg is tenném, de semmit nem tudok még a boszorkányságból.

—Ennek nincs jelentősége, mert a herceg sem tud semmit belőle. Nem is tudhat: boszorkányság ugyanis nincs.

—De boszorkányok vannak!

—Vannak olyan nők és férfiak, akiket boszorkányoknak neveznek. De amit ők tesznek, az nem boszorkányság, csak fejlett tudás, okos ismeretek birtoklása. Szóval, nincs jelentősége annak, hogy boszorkány vagy-e, ha el tudod hitetni vele, hogy igenis az vagy.

—Jó, akkor mondd csak, hogy mit találtál ki!

* * *

Végülis nem verte meg Liliánát az édesapja. Csak jól megszídta. Bár hogy „jól”, még ez is kérdéses. Legalábbis ha a „jól”-szó alatt azt értjük: *alaposan*. Nem vitás, ez nagyonis szándékában állt a kedves apukának, csak hogy alig kezdett bele, olyan szavakat mondogatva, hogy Liliána miért nem viselkedik rendesen, megszólalt maga Liliána.

—Apám, egy rendes gyerek ugye nemcsak nem tesz rosszat, de nem is hagyja, hogy bárkivel is rossz történjék?

—Persze, de...

—De eszerint én most nagyonis rendesen viselkedtem. Nem akarom hagyni, hogy Fengivel rossz történjék!

—Fengivel csakis jó történhet, bár nem tagadom, én is jobban örvendtem volna, ha jobban lenyűgözi a herceget a nővéred. De hát a hercegek, mindenki tudja, gögősek, kevélyek... nem is kétlem, a viselkedése nem elsősorban Fenginek szólt, hanem nekünk, mert herceghez méltóan akart viselkedni...

—És ezzel undorítóvá tenni előttünk mindazt, amit a „herceg”-szó jelent, az egész fogalmat, rangot, méltóságot?!

—Lényeg az, hogy mi a szemében idegenek vagyunk, de Fengi nem lesz idegen a számára, ha a neje lesz, tehát sokkal barátságosabban viselkedik majd vele!

—Tudod mikor lesz ez így, apám?! Megmondom én neked: álmaidban! Hiszen még jó, hogy legalább ahhoz nem ragaszkodott, hogy a szüzességét megsemmisítse!

—Jó, akkor elárulom, mert valahonnan biztos megtudnád: természetesen megvizsgálta, hogy Fengi szűz-e! Na és akkor mi van ha megvizsgálta, egészen természetes hogy ezt tette, mert hogy is vehetne el nem szűz nőt!

—Elképesztő! És Fengi még ezt is eltűrte?!

—Persze. Hiszen másképp nem lett volna semmi a házasságból.

—De hiszen ő nem is akar férjhez menni!

—De én *akarom* hogy férjhez menjen, és ő engedelmes, a kötelességét pontosan tudó leány! Nem úgy, mint te, Liliána!

—Szóval csak úgy lefeküdt az asztalra...

—Nem az asztalra hanem az ágyra.

—Mindegy. És hagyta, hogy ez a gusztustalan tahó turkáljon a nőiségében! Elképesztő! Apám, tőled is undorodom, hogy a nővérem ilyen mértékű megalázásában

tevőleges részt vállaltál! Hogy érezheti magát most a szerencsétlen! Hiszen ez alig jobb, mint a nemi erőszak! Miért nem volt neki elég, hogy láthatta Fengi csőre színét!

—Mert te is tudod, hogy az első egy-két alkalomtól az még nem vörösödik be észlelhető mértékben, s a herceg biztosra akart menni.

—Ha ezt tudom előre, nem azt teszem hogy megeszem a fokhagymás ételét, hanem a pofájába vágom, sőt, kiszúrom mindkét szemét! Hiszen ezzel iszonyatosan megalázta Fengit, de még engem is, mindenkit a családukból!

—Ennek nem kell túl nagy jelentőséget tulajdonítanod Liliána, de az a baj hogy még gyerek vagy, és mindent túl komolyan veszel!

—Az a baj apám, hogy *te* vagy túlságosan gyermek még, emiatt mindent játéknak tekintesz, holott Fengi élete nem játék!

—Na most már aztán elég legyen!

—Én mondom hogy most már elég legyen! Remélem többé ide nem tolja a herceg az ocsmány pofáját, mert esküszöm, hogy akkor *megölöm*!

—Liliána, én azt hiszem sokkal jobb lenne, ha részt sem vennél se az esküvői szertartáson, se a lakodalmon!

—Eszem ágában sincs résztvennem a lakodalmon, megnyugodhatsz.

—Na végre valamiben egyetértünk! - mondta édesapja, azzal távozott. S ekkor megszólalt Kedveske:

—Apád sem okosabb, mint a herceg, Liliána. Kizárólag a látszat megóvása érdekében vitatkozott veled. Elhiszi ő is, hogy boszorkány vagy, különben nem úszta volna meg ennyivel!

—Magam is úgy vélem. - bólogatott a leány.

* * *

Liliána természetesen nem hazudott apjának: valóban nem szándékozott részt venni a lakodalmon, igazat mondott. Ne feledjük azonban, azt csak apja mondta, hogy Liliána az esküvői szertartáson se vegyen részt – a *szertartásra vonatkozóan* Liliána semmit sem ígért...

Ennek ellenére úgy tűnt pedig eleinte, nem lesz jelen azon sem. Legalábbis az esküvő napján hiába is keresték őt a szülei, sehol sem találták. Éppenséggel nem is nagyon igyekeztek megtalálni, nem tették tűvé érte az egész környéket... megelégedtek azzal, hogy bekukkantottak házuk minden helyiségébe. Igazából apja sokkal inkább megkönnyebbült Liliána hiányát látva, mert félt, hogy a kislány nem marad nyugton, s nem múlik el az esküvői ünnepség sem botrány nélkül. Ha viszont nincs jelen, nem csaphat botrányt. Jaj de jó is ez!

—Biztos elcsavargott duzzogva valamerre. Semmi baj, sőt, nagyon jó ez így! Nem várunk rá. Induljon a nászmenet! - parancsolta.

—A gyászmenet... - mormogta Vui.

—Te is kezded, mint Liliána?! - förmedt rá édesapja.

—Mit? - kérdezte Vui ártatlanságot mímelve.

—Mit, mit, hogy gyászmenetnek nevezed a nászmenetet!

—Csak sötét jövőt sejtek a szívemben, édesapám.

—Semmi ok az aggodalomra, csak Liliána problémázik állandóan, jó is hogy most nincs itt! Induljunk már mert a vőlegény lehet hogy rég vár ránk, ami pedig nem illik!

—Apám, azt megtilthatod hogy szóljak, de aggódni akkor is aggódok, mert a szívemnek nem tudsz parancsolni, s annak alapján amit láttam, jogosnak is tartom, hogy aggódik bennem ez a kis húsdarab!

—Jó, akkor aggódj, de fogd be a szádat! Inkább készülj rá, hogy idővel igenis férjhez mész te is!

—No látod apám, épp emiatt is aggódom... emiatt a leginkább!

—Majd Fengi példáján tapasztalhatod, hogy semmi szükség a nagy aggodalomra, sőt, irigyelni fogod őt!

—Úgy legyen! Bár tudnék ebben hinni...

—Akkor próbálgasd az ebben való hitet, de csak csendben, ha szabad kérnem!

Elindultak hát. Az esküvő természetesen egy templomban tervezetett megtartatni, épp csak míg az esküvői menet nagyonis hasonlított bármi emberi esküvői menethez, mert még abban is hasonlított, hogy a menyasszony itt is hosszú fehér ruhába illett öltözzék, addig a templom nagyonis más volt: a zön nép esetében ugyanis a templomok kivétel nélkül barlangok belsejében voltak elhelyezve! Azaz, a templom egy megfelelőképp kicsinosított barlangterem volt. Amit természetesen itt-ott alkalmasan megfarigcsáltak vagy ki is bővítettek, főként a jobb akusztika kedvéért, ugyanakkor igyekeztek minél kevesebbet változtatni rajta, hogy a Természet alkotásának szépsége megmaradjon a maga romlatlanságában.

E barlangban is volt köd, pontosabban, egy *kevés* köd. Ügyeltek rá, hogy sok ne legyen, mert azért a szertartásokat illett, hogy aránylag távolabbról is láthassák. Viszont hogy jó legyen az ide belépők közérzete, magas volt a levegő páratartalma. Erről nagyrészt maga a Természet gondoskodott nekik, ugyanis eleve ilyen volt az idebenti mikroklima.

Két különböző folyosón jött be ide a vőlegény és a menyasszony, mindegyikük a maga rokonaival, kíséretével. A sámán már várta őket az oltárnál. A szertartás nézői is, mind állva. Ülőhely itt nem volt. Nem illett volna leülni e helyen, ez olyan lett volna, mintha az istenek előtt ülne le valaki.

Aztán hogy a herceg is és Fengi is megérkeztek az oltár elé, végre megsejlelhettek egymást. Fengi most életében másodszor láthatta leendő férjét. A herceg ugyanúgy nézett ki, eltekintve attól, hogy most ő is teljesen fehér ruhában pompázott, és hogy igyekezett még előkelőbben *nézni* és *kinézni*, minek következtében persze csak még gögösebbnek tűnt...

Fengi nagyon szép volt, illett hozzá a hófehér öltözék. Arcán azonban nem sok örömet lehetett észrevenni. Igazából a herceg látogatása óta annyira szomorú volt, hogy mindenkinek feltűnt, és még arra sem volt hajlandó, hogy bármit is énekeljen, akár valami nyilvános fellépésen, akár csak úgy, otthon. És amikor Azu megkérdezte ennek okáról, csak ennyit szólt:

—Minek? Miután férjhez mentem, úgysem énekelhetek már. Akkor pedig legjobb, ha mielőbb leszokom róla!

Liliána úgy sejtette, ennek részben a herceg kiváltképp modortalan viselkedése lehet az oka, sőt, a szüzességi vizsgálat megaláztatása. S amikor kérdezte Fengit, miként egyezhetett ebbe bele, mit érzett ekkor, miért nem tiltakozott, akkor Fengi csak elfordult tőle, s annyit válaszolt tompa hangon, hogy nagyon szépen kéri Liliána hallgasson el, mert ő erről egyszerűen semmit nem hajlandó beszélni, de még gondolni sem akar rá, és azt szeretné, ha örökre elfelejthetné!

—Ha bedugod a fejedet az iszapba, attól nem lesz jobb, Fengi, mert a Valóság nem változik meg! A baj nem kerül el téged csak azért, mert nem látod!

—Ennek semmi köze ahhoz, amit mondtam.

—De igen, mert ha neked már e valóban undorító vizsgálat sem tetszett, akkor gondolhatnál rá, mennyire nem fog neked tetszeni a nászéjszaka! Akkor nemcsak turkál majd benned ez a gusztustalan férfi, de beléd is nyomja, és döföl majd téged sokáig, ki-be, ki és be, újra meg újra, sőt, beszennyez majd téged azzal, ami kijön belőle, és le se moshatod magadról, mert nem kívülről keni rád hanem beléd fecskendezi, ott lesz majd benned, ki se moshatod mert tapad, és hozzá se férsz, és mindennek a tetejébe lehet hogy gyereket is fogansz tőle, és majd nevelheted, de hiába mert úgyis ugyanolyan undorító köpedelem lesz mint az apja, mert még ha nem lenne is olyan, de az apja olyanná neveli majd, és neked egyáltalán semmi beleszólásod nem lesz majd a nevelésébe, mert az fog mindig történni amit a herceg akar, és a gyerek látja majd hogy te senki és semmi vagy, és emiatt ő sem becsül majd téged, az édesanyját, mert az erősebbhez fog alkalmazkodni, az meg a férjed lesz, szóval ezt akarod, Fengi?!

—Nem, és hagyj már békén, ne kínozz te is, nagyon kérlek!

—Gyere el velem boszorkánynak, menjünk együtt!

—Hagyj már békén, kérlek! Már nagyon bánom hogy neked is szoltam a boszorkányokról, lám, most ez a büntetésem emiatt, hogy állandóan ezzel gyötörsz!

Fengi tehát nem akart boszorkány lenni, de az jól látszódott rajta, hogy e házasságba is nagyon kedve ellenére megy bele. Ezt mindenki láthatta az orcáján, de senki nem törődött vele. Holott jó sokan látták: a király ugyan nem volt itt az esküvőn, annyira nem volt fontos személy a herceg, de a nemesség jelentős része mind képviseltette magát, ott álltak az első sorokban, az oltártól alig három lépésre, majdhogynem a fiatal pár nyakába lihegtek! És tülekedtek volna még előbbre is, mert Fengi ha nem volt is nemeskisasszony, de épp eléggé ismert és híres valaki ahhoz, hogy szerették volna minél közelebből megnézegetni. Szinte már-már rálökték őt és vőlegényét az oltárra, ami pedig nemcsak nem illett volna, de rossz előjelnek is tekintette volna azt mindenki, ha ugyanis rálöknék valakit az oltárra, az egészen biztos hogy felborul, mert csak egy jókora asztalféleség volt, földig érő, súlyos, gazdagon bearanyozott terítőkkal letakarva, eképp bár nehéz darab volt, de igenis felborult volna ha rálöknék valakit. Márpedig ha egy szentelt tárgy felborul, az mi más is lehetne, mint rendkívül rossz előjel?! Iszonyatos szerencsétlenségek hírnöke?! Szólt is gyorsan a sámán, hogy ugyan lépjen már hátra mindenki legalább három lépést... engedelmeskedtek, bár igazán fanyalogva.

Aztán elkezdődött végre a szertartás. A sámán sokat imádkozott, aztán énekelt is, és megközelítőleg sem volt olyan hangja mint Fenginek, emiatt senki nem is bánta, hogy énekét jócskán elnyomta a segédei által használt mindenféle szent csengettyűk zaja.

Na de aztán abbamaradt a csengettyűzés is és az ének is, és következett a döntő pillanat. Megkérdezte a herceget, akarja-e a mellette álló nőt az ő hites feleségének?

—Igen! Akarom! - felelte a herceg. Sőt, szinte kiáltotta. Majd jóval halkabban hozzátette, miközben Fengi felé fordult vigyorogva:

—Majd csak túlteszem magamat azon, hogy barna a szemed és nem fekete...

Fengi elsápadt, és még egy könnycsepp is kicsordult a szeméből ekkora megaláztatástól.

—És te, leányom, elfogadod-e férjedül a melletted álló férfit, hogy ezután ő legyen már egy életen át az urad és parancsolód?

Fengi nagyot sóhajtott, és nem tehetett róla, de eszébe jutott Liliána szava, amit húga pár nappal ezelőtt mondott neki. Liliána epésen kikelt akkor azellen, milyen igazságtalan is a házassági szertartás. A férfit úgy kérdezi meg a sámán, *akarja-e* a nőt... a nőt nem úgy kérdi meg, *akarja-e* a férfit, mert fel se merülhet nővel kapcsolatban az, hogy egy nőnek *akarata* lehetne. A nő csak elfogadja a férfit.

Fengi tehát mélyet sóhajtott, s annyi lázadás azért kitellett tőle, hogy nem a megszokott módon válaszolt. Hagyomány szerint azt kellett volna mondania, hogy elfogadja urának és parancsolójának. Ehelyett ő most ezt válaszolta:

—Hozzámegyek feleségül, szentatyám.

A sámán összevonta a szemöldökét, s még a herceg is hökkenten nézett Fengire. De nem tiltakoztak, nem szóltak. Végülis a lényeg az, hogy Fengi a herceg felesége legyen...

—Most fogjátok meg egymás kezét, és álljatok a Szent Tükör elé, hogy láthassanak benneteket az istenek a Tükör Túloldaláról is, mint új házaspárt! - vezényelte a sámán, azzal az oltártól mintegy öt lépésre felállított, embernagyságú tükör felé mutatott. Fengi és a herceg oda is lépett. A tükör előtt állt egy vizesdézsa is. —Most pedig a Szent Tükör előtt te fiam vedd le a cipődet és állj be a dézsába! - folytatta az instrukciókat a sámán. —Ifjú feleséged meg kell mossa a lábadat, majd hogy kimutassa férje iránti köteles alázatát, innia kell a vízből!

A herceg be is állt a dézsába, és Fengi le is guggolt, hogy megmossa a férfi lábát. Ám erre valahogy nem került sor... mert ekkor az oltárként szolgáló díszes asztal nagy robajjal feldőlt. S oly hirtelen, hogy még az előtte álló sámánt is leverte a lábáról. De mi az, hogy leverte – a sámán nemcsak elterült a földön, mint egy szétlapított béka, de az asztal széle ráesett a lábfejére, s ott bizony több csontot is eltört a fémes, aranyozott, kemény éle! Üvöltött is a sámán a fájdalomtól, ahogy a torkán kifért!

Persze hogy Liliána okozta a bajt. Mert nem maradt ám üres a hely, ahol az oltár állt: ott állt most az asztal helyén Liliána, aki eddig ott kuksolt alatta! Ott állt, ő is fehér ruhát viselt, mintha menyasszony lenne, de cseppet sem nézett ki menyasszonyiasan mégsem, mert homlokára vörös pötty volt rajzolva, derekára széles bőrvő volt kötve, rajta egy gyerekméretű karddal, de most ezt nem használta, mert inkább kést tartott a jobb kezében. A balja sem volt azonban üres: abban egy mocsári patkányt tartott. Ezek az állatok akár húsz kilósra is megnőttek vénségükre, de a Liliána kezében tartott nem volt ilyen nagy, fiatal példány lehetett, alig húsz centis, nagyobbbat nem is bírt volna Liliána féken tartani. Az állat szája be volt kötve, biztos hogy ne visítozhasson.

—Aha, tükör elé állni, hogy az istenek lássák őket! - kiáltotta Liliána, és a késével az ifjú pár felé mutatott. —Igazán *számalmasak* az istenek, mondhatom, ha másképp süketek és vakok, mert tükör nélkül nem látják, ami a Világban folyik! Persze mit is várhatunk ezektől az istenektől, akik nincsenek is, csak ti, ostobák találtátok ki őket a magatok képére és hasonlatosságára, emiatt nem is lehetnek másmilyenek, mint amilyenek ti: ostobák, süketek és vakok! - és e szavakat

szinte gyűlölettől remegő hangon köpdöste a tőle néhány lépésre álló nemesség arcába. —Mert ti sem látjátok ami itt készül: ez a herceg itt, ez a gögös, felfuvalkodott fajankó, nem szereti a nővéremet, és tönkre akarja tenni, meg akarja tiltani neki az éneklést! Itt most az készül, hogy meg akarják gyilkolni a világ legcsodálatosabb énekesnőjét, képletesen szólva, de lehet hogy nagyon valóságosan is, mert el tudom képzelni könnyedén, hogy Fengi belehal majd a bánatba! És akkor ki énekel majd nektek, buggyant, húgyagyú népség?!

—Liliána, elég legyen... - kezdte édesapja, de alig mozdult a leánya felé, Liliána toppantott egyet a lábával, és édesapja ekkor inkább ijedten hátrált egy lépést.

—Eleg legyen ebből, ami itt megy! - kiáltotta Liliána. —Hallgattam, hagytam hogy feleségül vegye Fengit a herceg, de csak mert tudtam ha ezt megakadályozom, máshoz erőltetitek hozzá. Tehát hagytam. De most igenis mondok valamit: Fengi a herceg felesége lett, mert ezt akartátok, de ez akkor sem jól van így, ha pedig valami nem jó, hát legyen annál is rosszabb, mint amilyen! Figyelmezzetek a szavaimra! Én, Liliána boszorkány, én, aki a boszorkányok királynőjének, Eunánának vagyok a tanítványa és kiválasztottja, én ezennel *megátkozom* e házasságot, mert gonosz dolog az, ami itt készül, megátkozom, mert e házasság bűnben fogant! - azzal közelebb lépett Fengihez és a herceghez, feléjük mutatott a késével, és e verset skandálta el, közben szinte hipnotikusan meredve a herceg rémült szemébe:

—Szálljon rád a patkány vére:
Hálj vele, s nem maradsz élve!
Láttára ha farkad feláll:
Élted a testedből kiszáll!
E szűznek ha vére fakad:
Csontodról a hús *lerohad!*
Egy ujjal is úgy üsd meg őt:
Elveszti izmod az erőt!
Rádhozom az Ember átkát:
Ellopom farkad hatalmát!
Megkötöm férfiasságod:
Kimondom reád az átkot!
Nagy Iszapszörny rád vadászik,
Ha vízbe lépsz, reád mászik!
Mert nem becsülöd meg e nőt:
Elveszem tőled az erőt!

Az utolsó szót is befejezván pedig Liliána valami igazán borzasztó dolgot művelt: száját tágra nyitotta, bedugta oda a patkány fejét, és éles fogaival összeroppantotta azt. Majd a döglött patkányt a magasba emelte – annak még rángatóztak a lábai – a kését a patkány hasába dőfte, a herceg és Fengi felé ugrott, s úgy tartotta a patkányt, hogy annak vére lespriccelje őket, főleg természetesen a herceget, de néhány csepp patkányvér jutott Fengire is. A hófehér esküvői ruhán rikitóan látszottak a vércseppek. Majd a döglött patkányt a herceg arcába vágta.

Ez aztán igazán rémületes és boszorkányos cselekedet volt. Főleg, hogy Liliána a saját szájával ölte meg a patkányt, szétharapva annak fejét. Erős fogaik

voltak a zönöknek, mert mindenféle keményszárú növényt is be szoktak falatozni – ám soha nem szoktak *ölni* a harapásukkal! Nem voltak ragadozók, sőt, szigorú vegetariánusok. Az ilyesmit kifejezetten undorítónak is tartották.

A látvány annyira félelmetes volt, hogy emiatt, meg mert hogy a döglött patkány ne találja őt telibe, a herceg önkéntelenül is ugrott egyet hátra – ettől aztán nekiment a Szent Tükörnek, amit felborított, s ami ettől összetört. A herceg is elvesztette az egyensúlyát, hátrazuhan, egyenesen bele a tükör cserepeibe, amik jócskán összevagdalták a hátsóját, s most már ő is jajgatott, nemcsak a lábatört sámán. Liliána pedig sátánian kacagott.

—Úgy kell neked, herceg! Ne feledd: rajtad a Patkány Vére! Nem fog felállni a férfiasságod, hogy Fengivel hálhass, de ha mégis feláll, csak neked lesz rossz, mert ha egyszer is Fengivel hálsz, azonnal kitör rajtad a *szárazkórság*! És ha egyszer is megütöd őt, mindenféle rút nyavalyák ütköznek ki rajtad, elgyengülsz, sőt többé vízbe se mehetsz, mert rád vadászik majd a Nagy Iszapszörny! Mert ezt így akarom én, Liliána boszorkány, s ezért ez így is lesz, mert gonosz szándékkal akartad feleségül venni a nővéremet, kizárólag amiatt, hogy megalázd őt! És már akkor is lesújt rád az átok, ha egyáltalán azt hagyod, hogy igyon Fengi a lábvizedből, mert nem tűröm el a nővérem megalázását, tehát úgy vigyázz! Nem menekülhetsz, mert tudni fogok *minden* tettetdről, mert rajtad immár a Patkány Vére! És még ennél is sokkal több rontás van rajtad: nem elég, hogy rádhoztam az Emberek Átkát, de voltál olyan hülye seggfej, hogy eltörted a Szent Tükröt is! Ha egy közönséges tükröt törsz el, akkor is elkészülhetsz hét évig mindenféle szerencsétlenségre, hát mi lesz veled most, te gögös szarcsimbók, hogy magát a Szent Tükröt törted el, mi?! De úgy kell neked! - azzal Liliána nagyot kacagott, csengőn, sokáig, majd megindult a kijárat felé, futva, de nem úgy, hogy az menekülésnek tetsszék. És senki nem merte őt megállítani...

—Mit tettél! Tönkretetted az esküvőt! Megszentségtelenítetted a szertartást! - szállt utána édesanyja kiáltása.

—Megmentettem Fengit egy csomó megaláztatástól! - kiáltotta vissza Liliána.

—De hiszen ha elvette a herceg úr férfierejét, akkor nem lehet Fenginek gyereke!

—Hogyne lehetne – épp csak nem ettől a pofátlan, ordenáré alaktól!

—Hát épp ez az!

—Anyám, a herceg nem viselkedett úgy, hogy érdemes legyen szaporítani...! - kacagott Liliána, azzal elhagyta a barlangtemplomot.

Igazából a szertartás nézői illetett volna, hogy legalább megpróbálják elkapni a „gonosz boszorkányt”, Liliánát – de valahogy egyikük sem érzett erre nagy kedvet! Bár legtöbbjük úgy vélte, éppenséggel nem lenne nehéz dolog Liliána megölése, de legalább ennyire biztosak voltak abban is, hogy amelyikük megöli a boszorkányt, arra súlyos szerencsétlenség sújt le! Általánosan elterjedt volt a nép körében az a babona, hogy a boszorkányok gyilkosa mindig rosszul jár. Többnyire hamari halált hal, de ha mégsem, akkor is lesz neki minden baja, például betegségek gyötrik, vagy elvesz a vagyona holmi földrengés, meteortalálat, árvíz vagy más ok miatt, kirabolják, halva születnek a gyerekei, lábát töri, mérges rovarok támadnak rá... de pláne így van ez, ha a boszorkány nem azonnal hal meg, hanem van ideje előbb megátkozni a gyilkosát! Ez a hit természetesen nagyon előnyös volt a boszorkányok számára, emiatt nem is igyekeztek ezt cáfolni.

Tehát bár könnyen elkaphatták volna a kis Liliánát, de ezt senki nem tette meg. A nemesurak úgy vélték, kapja el Liliánát maga a herceg, akit megátkozott; a hercegnek azonban nagyonis más dolga volt pillanatnyilag, tudniillik saját sebesült feneke ápolgatása, de különben is jobban meg volt ijedve annál, hogy ilyesmire gondoljon, de meg úgy is vélhette, erre vannak a katonák. A katonák viszont bolondok lettek volna olyan kockázatos dologba belekezdeni, mint egy boszorkány elfogása, bár majdnem mindegyiküknek eszébe jutott, hogy illene Liliánát elfogni. De úgy vélték, erre nagyon ráérnek ha majd parancsot kapnak rá. És drukkoltak, hogy ne kapjanak ilyen parancsot... szerencsájuk volt, és ilyen parancs nem jött. Mert már azt sem szívesen kockáztatta volna meg bármelyik nemesúr is, hogy ezt megparancsolja. Mert ha mégsem sikerül Liliánát elfogni, a boszorkány megharagszik reá... és most milyen jó ürügy kínálkozik a semmit nem tevésre – minek foglalkozzék ő a boszorkánnyal, amikor ehelyett segíthet a hercegnek, vagy pláne a sámánnak?!

Vagyis míg Liliána kifelé tartott a templomból, senki nem törődött vele, mindenki a sámán és a herceg körül nyüzsgött, őket támogatta fel, a sámánról leráncigálták az oltárasztalt, igyekeztek őket megtisztogatni, bekötözni, nyugtatgatni... ezalól még Liliána családja sem volt kivétel, már amiatt sem, mert ezzel is kimutatják, mennyire nem értenek egyet leányuk botrányos tetteivel, s hogy ők ebben az egészben ártatlanok! De igyekezetük nem sok sikerre vezetett, mert módfelett haragos volt rájuk a sámán is és a herceg is. A herceg egyenesen olyasmiket mondott, hogy tudni sem akar erről az átkozott családról többet...

—Már bocsánat hogy szólok, de nem mi vagyunk az átkozottak hanem te, herceg, mert téged átkozott meg a húgom, és nem minket! - szólt bátran Vui. Nosza, azon nyomban kapott is egy jókora pofont emiatt az édesapjától.

—Fogd be a pofádat leányom, ha jót akarsz magadnak! Liliána iszonyatos dolgot cselekedett, és teljesen érthető, hogy a herceg úr most egy kicsit, hogy is mondjam... nagyobb jelentőséget tulajdonít az eseményeknek mint amit azok megérdemelnek... de majd ha elmúlik ez a nap, és látja hogy semmi különös nem történt...

—Épp ez az, hogy semmi nem fog történni... - vihogott Vui, bár arcán ott égett apja mind az öt ujjának a nyoma.

—Lányom, te olyan hülye vagy hogy elhiszed, fog a hercegen a húgod átka?!

—Soha semmiben sem voltam még ennél biztosabb! De szerintem a herceg úr is elhiszi, ha azonban mégsem, próbálkozzék csak... és verj csak nyugodtan apám, de akkor is kimondom a véleményemet: egyáltalán nem haragszom emiatt Liliánára! Mert én engedelmes leányod vagyok apám, és én is férjhez megyek ha férjhez adsz, rendben van, legyen meg a te akaratod, de egyáltalán nem mindegy ám, hogy kihez! Például micsoda dolog is az, hogy a vőlegényem kételkedjék abban, hogy még szűz vagyok! Ha én azt mondom hogy az vagyok, higgye el nekem becsületszóra, mert ha már ezt sem hiszi el, ha ennyire nem bízik bennem, akkor mi a csudának vesz feleségül?! Szégyen és gyalázat amit ez a férfi Fengivel művelt, hogy úgy megalázta, nagyonis a jogos büntetését kapta a húgunktól!

—Na most már aztán elég ebből, takarodj haza!

—Boldogan, papa!

—Szemérmetlen ribanc vagy, ha téged boldoggá tesz egy efféle iszonyú botrány!

—Hát már hogy is ne lennék boldog, amikor Fengi sorsában saját leendő sorso-

mat látom, márpedig ezesetben csakis örülhetek annak ami történt, mert remélem emiatt meggondolod apám, kihez adsz engem hozzá majd annakidején! Remélem nem e herceg valamelyik rokonához!

—Ez a veszély nem fenyeget téged, mert biztos hogy egyetlen rokonom sem akar többé hallani rólatok, nemcsak én nem! - nyögte a herceg, bár fájdalmánál tulajdonképpen nagyobb volt a babonás rémülete. És amilyen gyorsan csak tudott, igyekezett megszabadulni a patkányvéres ruháktól. Némelyek biztatták Fengit is, hogy vesse le ő is a véres ruhákat, de ő csak annyit szolt szelíden, hogy ő tisztességes nő és nem fog mutatkozni senki előtt sem meztelenül, de meg különben se lenne ennek semmi értelme: egyrészt mert az átok akkor is hat, ha már levette a ruhát a megátkozott személy, másrészt neki semmi köze nincs is az átokhoz, mert nem ő lett megátkozva, hanem a férje! Természetesen át fog öltözni, de csak ha már hazaért.

—Haza?! Hozzám?! - kérdezte szigorúan a férje.

—Gondolom... elvégre már az az otthonom...

—Erről ne is álmodj! Te természetesen nem vagy a feleségem!

—Hogyhogy?!

—De hát hogy is lennél a feleségem! Csak nem képzeled, hogy az én feleségem egy olyan nő lesz, akivel még csak a házastársi örömöket sem élvezhetem!

—Hogyne élvezhetné: elmegyünk együtt mindenfelé hogy gyönyörködjünk a szép tájakban, szép zenéket hallgatunk, akár én is énekelek neked ha kissé megbarátkozol a hangommal, táncolhatok is neked, sőt...

—Ne tettesd hülyének magadat, nagyon jól tudod, hogy az együttálásra gondolk!

—Ez csakis rajtad múlik, drága férjem, mert gondolhatod hogy én nem fogok tiltakozni, de különben is hiába tenném: sokszorta erősebb vagy nálam!

—Te azt hiszed, ezek után megkockáztatok ilyesmit?! Most már nem is magadat tetteted hülyének, hanem engem nézel annak!

—Nem nézek senkit semminek, különben sincs semmi közöm az egészhez, ugyanis nem én vagyok az, aki megátkozott téged, s nem is én vagyok az, akit megátkoztak. Én annyit tudok, hogy mindenki tudja hogy én nem akartam férjhez menni, de mégis hozzá lettem adva valakihez, mégpedig hozzád, hercegem, az imént mondtad ki a boldogító igent, én tehát teljesen törvényesen a feleséged vagyok, s ezt rengetegen tanúsíthatják! Ennyit tudok, a többihez meg semmi közöm. Nem szívesen beszélek ilyesmiről mert pirulnom kell ha szóbahozom, de mégis muszáj kimondanom: nem én parancsolok a férfiasságodnak, azaz hogy azzal mit teszel és mit nem, a te dolgod.

—Úgy van, Fengi, a herceg férfiasságának valóban nem te parancsolsz – ámde nem is ő maga, hanem *Liliána*! - kacagott Vui. Aki úgy látszik mégsem sietett olyan nagyon haza... kapott is erre mégegy nagy atyai pofont, de ez arra sem volt elég, hogy abbahagyja a kacagást.

—Ez a nő igenis *nem* a feleségem, mert nem hálhatok vele! - erősítette a herceg. És jóváhagyást kérően nézett a sámánra, aki ott ült egy gyorsan a feneke alá tolt széken, amit a templomszolgák cipeltek sietve ide. De a sámán rá se pillantott a hercegre, a lábfejét pátýolgatta, és csak ennyit mormogott:

—Fiam, én figyelmeztettelek jóelőre, hogy ne kezdj ezzel a családdal! Amint ki-mondtad az igent, s ebbe Fengi beleegyezett, ti ketten férj és feleség vagytok azóta...

—De még nem mosta meg Fengi a lábamat! - érvelt kétségbeesetten a herceg.

—Az csak hagyomány. És alázatának nyilvános bemutatása, szóval nem szentségi kellék. Sőt, már láttak benneteket az istenek is egy párként a Tükör túloldaláról!

—De a tükör összetört!

—Ez elég nagy baj neked, de akkor sem az istenek törtek össze. Sajnálom, de nincs mit tenni: Fengi igenis a feleséged! És én ugyan meg nem tiltom hogy vele hálj, sőt, ajánlom is, hogy megtedd, mert ha nem teszed meg, azzal mindenki előtt bebizonyítod, hogy hiszel Liliána átkában, sőt, hogy ő igenis boszorkány!

—Persze hogy boszorkány, ezt soha nem is kétlettem!

—A te dolgod, mit hiszel.

—El akarok tőle válni!!!

—Az csak akkor lehetséges, ha Fengi megcsalna téged.

—De ez eszem ágában sincs! - szólt gyorsan a leány.

—De nekem ezek után *nem kell* ez a nő!

—Eddig se kellettem, azt hiszem... - jegyezte meg csendesen Fengi, mire a herceg keze ütésre lendült... de az utolsó pillanatban visszahúzódott a keze.

—Piszok némbor vagy, modorod túrhetetlen! Csakazértsem vagy a feleségem!

—Aha, szóval Liliána után kész vagy összeveszni a sámánnal és az istenekkel is?! - kérdezte gúnyosan Vui, és óvatosan ellépett apja mellől, mert nem hiányzott neki a harmadik pofon.

—Ha nincs válás, öld meg a nőt, úgyis egy boszorkány nővére! - javasolta valaki a jelenet nézői közül.

—Ez aztán a kiváló ötlet! Ölje csak meg, úgy van! No *akkor* sújt csak le rá igazán az Ember Átka! - szólt gyorsan és igencsak éles hangon Vui. Aki természetesen cseppet sem kívánta Fengi halálát. Sőt, remek barátnők voltak, azon felül is, hogy testvérének mondhatta Fengit. És csodálta őt, és remélte, egyszer lesz majd olyan sikeres énekesnő ő is. És Fengiben nem volt semmi szakmai féltékenység, és szívesen tanította ő is Vuit gyakorta. Így hát Vui most nagyonis kiállt Fengi mellett, de annyira, hogy most két sort idézett Liliána verséből – amit különben az utolsó szóig megjegyzett. Jó memóriája volt. Kell az egy énekesnőnek... most tehát rámutatott a hercegre, s így szavalt:

Egy ujjal is úgy üsd meg őt:
Elveszti izmod az erőt!

—No most már aztán tűnj haza de gyorsan mert seggbe rúglak, hát ez nem igaz, te is átkozódni akarsz?! - üvöltött rá édesapja.

—Cseppet sem, csak figyelmeztettem a herceget hogy ne merje megölni Fengit, mert azzal sokat kockáztat!

—A herceget nem kell figyelmeztetni, tudja ezt magától is, és neked pláne nincs jogod bárkit is figyelmeztetni, szóval takarodj haza! De ti többiek is, mindenki! Mindenki! Elég ha én maradok itt és anyátok!

—Ti sem! Kotródjatok! - parancsolta a herceg. Erre aztán Góan úr behúzta fülét-farkát, s inkább ment maga is. És nagyon aggódott, hogy mi lesz ebből...

A dologból az lett, hogy alig valamicskét később értek csak haza, mint Liliána, biztos mert Liliána kisebb volt mint ők, s lassabban szedte a lábát. Mindenesetre mire hazaértek, ennek ellenére is lázas serénykedés közben találták leányu-

kat, de Kedveskét is: csomagoltak.

—Hát te?! - kérdezte édesapja, meglátva azt a jókora hátizsákot, ami majdnem nagyobb volt, mint Liliána maga.

—Jó hogy jössz, apám, így legalább elbúcsúzhatom tőled!

—Mész a boszorkányok közé? - kérdezte apja, s bizony egyáltalán nem úgy látszott, mintha nagyon bánkódna...

—Úgy van, apám. Igaza lett, látod, Eunánának... bár egy valamiben nem: alapvetően nem ti üldöztetek el engem innen. Legalábbis nem közvetlenül azzal, ahogy velem viselkedtetek. De mégis hibás vagy, apám, mert nem lett volna szabad férjhez erőltetned Fengit, pláne nem ehhez a köpedelem herceghez! Ne is haragudj, de ezt nem bírtam elnézni ölbetett kezekkel, mert akkor vétkesnek éreztem volna magamat a bánatában. Bennem bizony már csak ilyen nagy az igazságérzet! Ez van, nem tehetek róla, ilyennek születtem!

—Ha ilyen vagy, az csak annyit bizonyít, hogy mégsincs benned emberi vér.

—Lehet az is, apám, hogy egyszerűen nem is olyan rosszak az emberek, mint hiszitek róluk! Mindenesetre elmegyek itthonról. Kedveske is ezt tanácsolta, de magam is egyetértek vele: nem lenne biztonságos itt maradnom. A sámán vagy a herceg úgyis kitalálna valamit ellenem, hogy kicsinálja.

—Nem úgy néztek ki a templomban a nemesek, mintha nagy vágy buzgott volna bennük az elpusztításodra.

—Később is megjöhet a bátorságuk hozzá. Ez van, apám! Én énekesnő szerettem volna lenni, de úgy tűnik, ebből semmi sem lesz már. És neked is jobb ez így. Ha itt maradnék veletek, állandóan csak újabb botrányokat kavarnék. Te is tudod.

—De Liliána, legalább ha már elmész, oldd fel az átkot! - kérte tőle édesanyja.

—Amit a hercegre mondtam? Na még csak az kéne! Nem azért mondtam ki, hogy viasszaszívjam!

—De így Fenginek nem lesz gyereke!

—Mondtam már: lehet akárki mástól.

—De mással nem fog lefeküdni!

—Hogy is ne tenné meg!

—Mit képzelsz, a nővéred nem *kurva*!

—Azt én sem hiszem. De amilyen engedelmes, behódoló, szelíd fajzat, *akárkinek* is szét fogja tenni a lábát, aki a férje.

—De a herceg most nem mer vele... vele...

—Ne is merjen. De majd keríték én idővel igazi, belevaló, rámenős férjet Fenginek! Aki természetesen nem a herceg lesz. Akit nem érdekel majd az átkom, de nem is fogom megátkozni.

—Nem értelek, hiszen van férje már a nővérednek!

—De csak addig, amíg valaki meg nem öli...

—Meg akarod ölni a herceget?!

—Hát ha úgy adódik biztos is, hogy nem fogok habozni, de azt hiszem e boldogság másnak jut majd ki.

—Ugyan kinek?!

—Természetesen Fengi leendő új férjének!

—És ki lesz az?

—Egy szörnyeteg. Egészen pontosan, egy *ember*! - nevetett Liliána. —Na, ne tart-satok fel a csomagolásban... Vui, jössz velem?

—Nem, Liliána! Ha eddig kacérkodtam is a gondolattal hogy kövesselek, *most*

rögvest elpárolgott minden kedvem tőle! Hiszen hogy is mehetnék olyan helyre, ahol az a veszély fenyeget, hogy esetleg nekem is egy *embert* szánsz férjemül!

—Szóval nem jössz?

—Ne haragudj, de *nem*!

—Gyáva pondró! De te tudod. Szenvedj csak akkor itt, ha ez neked jobban tetszik! *Engem* nem szídhatsz, a jó szándék megvolt bennem ahhoz, hogy elhívjalak magammal!

—Ne menj te sem, Liliána! - kérte az édesanyja.

—Elhallgass, anyjok, igaza van: jobb lesz nekünk is most már, ha elmegy! - szolt Góan úr. —Mert ha itt marad még pár napig, elintézi, hogy a mi családunkat utálják a legjobban az egész országban! - és ezt annyira így gondolta, hogy még ő maga is segített Liliánának a csomagolásban. Végül úgy meg lett tömve a lány batyúja, hogy felemelni is nehéz volt. És ezután még Góan gyaloghintóban kivitette őt és Kedveskét a csomagjukkal együtt a sivatag széléhez is, pontosan arra a helyre, ahol korábban Eunánával találkozott, hogy csak innen kelljen gyalogolni a lányának.

—Sajnos biztos vagyok benne, hogy elkárhozol, de azért sok szerencsét kívánok neked, leányom!

—Hát nem haragszol, apuci?

—Hogy a csudába ne... de leginkább nem rád, hanem a boszorkányra! Ő szédítette meg a fejedet, biztos vagyok benne. Remélem azonban, ha már e sötét útra léptél, legalább itt rendesen viseled majd magadat, s boszorkánynak sem utolsó leszel... - azzal szeretettel megsimogatta Liliána fejét.

—Igyekezni fogok, hogy szégyent ne hozzak a fejedre. De apám, kérlek... ne add Vuit férjhez!

—Liliána, ne légy hálátlan! Én engedem látod, hogy a saját utadat járd, de ne akard akkor te megszabni a nővéreid útját is!

—Nem én akarom azt megszabni, hanem te. Ha Vui férjhez akar menni, semmi kifogásom ellene. Az a baj, hogy ezt nem ő akarja egyelőre, hanem te, apám.

—Ez nem sokat jelent, mert boszorkány sem te akartál lenni, hanem Eunána akarja hogy az legyél. Látod Liliána ez úgy van, hogy a gyerekeknek *mindig* megszabják a felnőttek, mi legyen a sorsuk. Fengi és Vui sorsát én szabom meg, a tiedet pedig Eunána. De mindegyik esetben a felnőttek.

—Egyszer én is felnőtt leszek! - meredt a távolba morcosan Liliána.

—Egyszer, de most még nem vagy az.

—Értelek apám. Ezesetben azonban nem viszonzom a kedvességedet, mert én viszont nem kívánok sok sikert neked, mert nem akarom, hogy sikered legyen Vui házasságra kényszerítésében! És ha ilyesmin töröd a fejedet, lehet, hogy én is ott leszek Vui esküvőjén, s akkor tudod ugye, hogy *akármi* is megtörténhet...

—Megígérem, hogy olyan lesz a vőlegénye, aki kedvesen bánik vele!

—Fengi esetében is ezt ígérted. Hát akkor csak arra kérlek apám, add át Fenginek ha találkozol vele, az üzenetemet: boszorkányként is ugyanúgy szeretem őt, mint bármikor korábban! - azzal Liliána megindult a Nagy Sziklasivatag belseje felé.

5. fejezet: Az úrexpedíció

Kidír végülis elérte amit akart – fényes sikert aratott a Gané nőinek értékelése szerint! Bámulatot engedményeket csikart ki nekik! És természetesen ő lett a nőtábor igazgatója is. Ennek leginkább különben nem is a Gané lakói örvendtek, hanem az ő régi feleségei – tehát Csivi, Möntilá, Íoé, Szixilla és a többiek. Mind remélték, ez fontos lépés afelé, hogy Kidír majd megszerezze nekik az egész Axor bolygót! Koncsi is ezt remélte, de ő természetesen nem költözött be a Ganéba. Túl nagy kockázat lett volna ez.

Kidír különben feleségül vette Micunát is, azt a leányt akit elcsúfított egy kéjgyilkos, s aki aztán a GNÉ-be került, holott szülei után milliókat örökölt. De az nem lehetett az övé a régi törvények szerint... most azonban Kidír felesége lett ő is, és ennek nagyon örült, bár a pénz fölött lényegében Kidír rendelkezett. De nem bánta, mert ezután cseppet sem úgy kellett neki sem élnie, mint eddig. A pénzt pedig Kidír arra használta, hogy megjobbítsa a Gané nőinek életét.

Persze, arra nemcsak Micuna pénzét használta fel, még csak nem is *elsősorban* azt. Mert alig vette át az igazgatói posztot, átnézte Csivivel együtt alaposan Ordamer titkos könyvelését, s ezután elbeszélgetett a mosoda megbízóival. És azok nagyon szomorú pofával távoztak a megbeszélésekről... mert Kidír nyíltan megzsarolta őket: ha nem akarják, hogy az Ordamerrel folytatott törvénytelen üzelveik miatt feljelentse őket, akkor fizetniük kell neki, még hozzá *rengeteg*et, és rendszeresen, időről-időre! Hasonló beszélgetést folytatott a Gané élelmiszerbeszállítóival, akik eddig mindenféle állati eleségnek való, meg lejárt szavatosságú, minőségcsökkent áruval látták el ezt az intézményt, de persze elsőrendű minőségű anyagot számláztak. Az árkülönbözetet pedig osztottak Ordamerrel... Most Kidír megkövetelte, hogy épp fordítva: elsőrendű minőséget szállítsanak, de átlagos minőségűt számlázzanak, plusz fizessenek ezen felül is havonta jókora összeget neki, ha nem akarják, hogy múltbeli dolgaikért feljelentse őket! Azt persze nem akarták.

Pénzt is spórolt: korábban rengeteg ment el a Gané őreinek fizetésére. Itt Kidír nagyon egyszerűen járt el: mindegyiküket kirúgta! Ellenben elkérte Bárlikútól azon diákok névsorát, akiket Bárlikú rúgott ki korábban a maszkulológiai iskolából, mert szerinte túlságosan szeretik a nőket, túl „lágyszívűek”, és ezeknek felajánlotta, hogy legyenek a GNÉ-je őrei. És mondta nekik, reméli, ők nem bánnak majd nagyon szigorúan a nőkkel! Erre természetesen mindegyikük megkérdezte, Kidír szerint mi az, ami nem túl szigorú.

—Például – kérdezte egy Jokidi nevű fiatalember – ha azt látom hogy egy nő csak cseverészik az udvaron a többi nővel, akkor mit tegyek?

—Semmit. Gondolom ez nem lesz nehéz! - mosolygott rá Kidír.

—És ha valamelyik egyáltalán nem dolgozik, akkor mit tegyek?

—Megintcsak semmit.

—De hát akkor én mire vagyok?!

—Arra, hogy megakadályozd, hogy ők innen kimenjenek. Pontosabban, akad néhány nő, akiknek szabad elhagyniuk a GNÉ-t akkor is, ha nincsenek a társaságomban. Ilyen például Csivi, meg még páran. Nekik erről adok külön igazolást. A többiek nem mehetnek ki. Ennél is fontosabb, hogy senki nem jöhet ide *be*, mindenkit fel kell tartóztatni, még akár a miniszterelnököt is! Azzal nem kell

törődnöd, hogy a nők idebent mit csinálnak. Nem is szabad, hogy törődj vele. Még akkor sem szólhatsz bele mit tesznek, ha azt látnád, hogy versenyt rendeznek az udvaron, melyikük tud messzebbre pisilni! A nőket ugyanis idebent nem te dirigálod majd, hanem ők maguk, a nők, mert a főnökeik az én feleségeim lesznek, leginkább épp Csivi.

—Hát akkor ez nagyon könnyű munka lesz, uram!

—Igen, de meg kell fogadnod azt is, hogy ami *idebent* van, arról senkinek egy kukkot nem mondasz *odakint*! Legjobb lenne, ha nem is laknál kint, ha akarod, adok neked idebent egy szobát, amiért nem kell lakbért fizetned sem.

—Ez jó hír uram, máris elfogadom, legalább jobban tudok spórolni.

—És mire spórolsz?

—Természetesen feleségre!

—Hát arra bizony sok pénz kell, úgy ám... akkor valóban helyesen teszed, ha nem szórod a pénzt lakbérre!

Eképp tehát Kidír nem is alkalmazott igazi öröket, csak afféle portásokat. Akik sokkal kevesebb pénzébe kerültek, mint amibe amolyan „igazi” örök kerültek volna, de a fiúk örültek e pénznek is, mert mégis egészen szépen kerestek, pláne ahhoz képest, hogy lényegében semmi dolguk nem volt, csak ültek nyugodtan a jó meleg portásfülkében... inkább csak dísznek voltak.

A Gané élete tehát már egyetlen hónappal azután, hogy Kidír lett az igazgató, jelentősen megjobbold. Bár ebben nem sok szerepe volt Kidírnek, mert lényegében mindent Csivi intézett, Kidír legfeljebb a nevét adta az intézkedésekhez, például aláírogatva a papirokat. Persze azért Kidír is dolgozott: nekikezdett, hogy kiválogassa azokat a személyeket, akiket magával visz majd az Axor bolygóra!

Ezt teljesen nyíltan tehette, mert bár ő nem akart hírverést csapni annak, hogy máris ő lett kinevezve az űrexpedíció vezető maszkulológusának, de ez valahogy mégis kiderült! Nyilván pletykált valaki az Elnök környezetében... és a hírt felkapták a médiák, és szélvészsebesen világgá röpítették!

Természetesen azonnal rengeteg kritika érte a kormányt. Hogy is bízhatnak egy ennyire fontos ügyet egy *gyerekre*?! Na de azon nyomban jöttek a kormány-nyilatkozatok, hogy Kidír lehet hogy gyerek, de legalább annyira zseni is, mint amilyen gyermek, hiszen ugyan ki más akad még rajta kívül, aki ilyen fiatalon máris elvégzi a hírhedten nehéz maszkulológusi főiskolát! Kitűnő eredménnyel! Persze a riporterek sem voltak hülyék, akadt rögvest aki összefüggést sejtített Kidír hamari végbizonyítványa, kinevezése, és aközt, hogy Kidír lett a nemrég fellázadt egyik GNÉ igazgatója... s megírta, hogy biztos amiatt lett Kidír kinevezve az űrexpedíció vezető maszkulológusának, mert sikeresen végetvetett a lázadásnak! Erre a kormányzóvivő úgy nyilatkozott, hogy Kidír valóban jelentős szerepet játszott ez ügyben, de ettől függetlenül is zseni, különben meg az, hogy egy ilyen fontos ügyet is ilyen kiválóan kezelt ily fiatalon is már, az csak újabb bizonyíték a tehetségére és alkalmasságára!

Természetesen megtudták mindezt a nők is, Kidír GNÉ-jében is, és azonnal aggódni kezdtek, hogy mi lesz velük, miután Kidír majd elűrhajókázik! De Kidír megnyugtatta őket, hogy természetesen ő választja ki, mely nők mennek az Axorra, és hacsak valamelyikük nem bizonyul egészségügyileg alkalmatlannak az útra, és nem is csinál valami cifra hülyeséget addig, például hogy megöli valamely társnőjét, akkor a nő, ha akar, vele tarthat, mert visz mindenkit magával e GNÉ-

ből! S ennek a nők nagyon örültek. De annyira, hogy még olyan nő is akadt, akit férjül választott volna valaki, de visszautasította azt, holott ilyen se nagyon volt még a bolygón! Mert a nő azt mondta, hogy ő inkább el akar jutni maga is az Axor bolygóra... Kidírrrel...

Annak ellenére, hogy Kidír nem csinált titkot belőle, s elmondta, hogy ő bizony úgy szándékozik az expedíciót összeállítani, hogy ötször annyi nő legyen, mint férfi, mert számítani kell rá, hogy esetleg sok nő meghal majd, s akkor se legyenek a férfiak nők nélkül, mert másképp a nőkért harcok törnének ki köztük, ellenségeskednének egymással, irigykednének, stb. És ez nagyon komolyan hangzott, holott az igazi ok egyszerűen az volt, hogy Kidír nem akart magával vinni olyan férfiakat, akiket alkalmatlannak tartott az általa tervezett új társadalmi rend elviselésére. És alkalmasnak tartott férfiakból bizony cseppet sem rendelkezett sok jelölttel, vagyis ha akart volna se vihetett volna ugyanannyi férfit mint nőt, mert nem volt kit... igazából a legislegnagyobb gondot épp az okozta neki, hogy jódarabig fogalma sem volt róla, miként is válassza ki a kellően szelídek tartott férfiakat. Bár Csivi egyenesen úgy nevezte a nekik tetsző férfiakat, hogy „tutyimutyik”. Kidír vitába szállt ezúttal a kedvesével, mondván, hogy bár jöhetnek tutyimutyi férfiak is, de cseppet sem szükségeszerű, hogy csakis a tutyimutyi férfiak bánjanak jól a nőkkel!

—Én sem vagyok tutyimutyi remélem, aztán mégsem lehet rám panaszotok!

Végül aztán úgy döntött, hogy itt bizony nem lehet másképp eljárni, és most *tényleg* be kell vetnie minden maszkulológusi tudományát! Mindenekelőtt kijelentette, hogy érvényes jelentkezést kizárólag a Világhálón át lehet beadni, s ennek kötelező csatolmánya egy kérdőív, afféle teszt, amit le lehet tölteni az ő honlapjáról, s kitöltve vissza kell küldeni neki. Ezt pedig ő maga értékelte, bár egy előszűrést elvégeztetett egy Csivi által írt számítógépprogrammal is, mely a beadott jelentkezések 99%-át eleve elutasította. A tesztben főként elképzelt szituációk szerepeltek, és a jelentkezőnek választania kellett a megoldási módok közül. Kidír ezt azzal indokolta, hogy az új bolygón számos rendkívüli élethelyzet fordulhat elő, amikor is nem okvetlenül a hétköznapiakban megszokott reakciók az ideálisak.

A legtöbb kérdés annyira fantasztikus volt, hogy mesének is beillett, igazán nem gyanakodhattak semmire a teszt kitöltői! Kidír mégis úgy vélte, a válaszokból levonhat bizonyos következtetéseket az illető jellemére vonatkozóan. No meg arra vonatkozóan, mennyire becsüli a nőket, vagy hogy mennyire szavatartó...

Például egyik kérdése ez volt:

—Kiderül, hogy az Axor bolygón élnek emberszerű lények. Kissé furcsa külsejűek, de azért többnyire szépek. E lények fogságába kerülsz, és a királyuk azt mondja, hogy csak akkor enged szabadon téged, ha feleségül veszed az ő *csúnya* leányát. A leány *tényleg* nagyon csúnya, de láthatóan igyekszik kedvesen viselkedni veled szemben, és nagyon örül, amiért te leszel a férje. Mit teszel?

a., Hogy én feleségül vegyek egy csúnya nőt?! Inkább a halál! Még csak nem is hitegetem őket azzal, hogy beleegyezem ilyesmibe!

b., Látszatra beleegyezem a házasságba, de igyekszem addig minden módon megszökni. Ha ez nem sikerül, az utolsó pillanatban nemet mondom.

c., Beleegyezem a házasságba, de csak amiatt, hogy a király közelébe kerüljek, akit igyekszem bosszúból megölni, még ha emiatt engem is megölnék. Nehogy

már megússza, hogy ilyen megalázó helyzetbe hoz engem!

d., Feleségül veszem a királylányt, aztán igyekszem vissza a többi emberhez, s ha a királylány velem akar tartani, akkor magammal viszem, vele indulok el hogy egyáltalán elengedjenek, de útközben megölöm, mert semmi közöm hozzá, és a házasság úgysem érvényes, mert csak belekényszerítettek. De mert én jó ember vagyok, igyekszem majd fájdalommentesen megölni, és váratlanul, hogy ne szenvedjen és ne ijedezzék sokat.

e., Beleegyezem a házasságba, és utána tisztességesen bánok a csúnya királylánnyal. Ő úgysem tehet semmiről, és igyekszik is jól viselkedni. Végülis a csúnya nőknek is szükségük van szeretetre.

Kidír szerint természetesen az utolsó válasz volt a helyes válasz, de nem kétlette, alig akad férfi, aki azt jelölné meg. Tudta, hogy a bolygóján uralkodó, a férfiasságról alkotott nézetek szerint ezt mélységes gyávaságnak tartják a legtöbben, pláne mert a nőket úgysem becsülik sokra. Akkor meg főleg semmire nem becsülik egy másik faj nőnemű egyedét, különösen ha csúnya! És valóban, alig-alig akadt olyan válaszadó, aki e választ jelölte volna be.

Akadzt aztán ilyen kérdése is:

—Tegyük fel, az Axor bolygón neked 9 feleséged lesz. Egy nap vita támad köztük, hogy milyen színűre fessétek be a házatok külső falát. Négyen pirosra szeretnék, négyen kékre, a kilencediket egyáltalán nem érdekli az ügy. Te mit teszel?

a., Miután én *zöld* színűnek szeretném a házat látni, megparancsolom, hogy legyen zöldre festve.

b., Legyen a ház egyik fele kék, a másik piros.

c., Megparancsolom a kilencedik nejemnek, hogy döntsön ezügyben: kék vagy piros, s az lesz amit ő akar.

d., Legyen kék, mert én a zöldet szeretném, s a zöldre jobban hasonlít a kék, mint a piros.

e., Legyen kék, mert a kék és a piros közül én inkább azt a színt szeretem.

f., Legyen piros, mert a kék és a piros közül nekem az jobban tetszik.

g., Úgy döntök hogy legyen akkor a szín lila, mert abban benne van a piros is és a kék is, mert azok keveréke.

Ebben az esetben Kidír a c vagy a d választ tartotta jónak. A g-t is, de azt már nem annyira.

Természetesen a portásnak felvett fiúkat is alkalmasnak tartotta az expedícióra, de nem szólt nekik előre róla hogy mennek, ráérnek még megtudni, nehogy eldumálják valakinek! Holott mind szóltak neki, hogy mennének szívesen. Kidír csak mosolygott, hogy majd meglátjuk, majd meglátjuk... ennek ellenére azok majdnem biztosak voltak benne, hogy utazhatnak. Némelyikük már nézegette is a GNÉ nőit, hogy melyik lányok lennének esetleg neki valók majd ott a másik bolygón...

És ahogy múltak az évek, Kidír egyre csak tanult szorgalmasan, mert nem lett volna az jó, ha valamiben is kiderül, hogy tudatlan, képzetlen, mert akkor azonnal meggondolhatták volna magukat a politikusok...

Habár meg kell mondani, Dódi elnök kifejezetten megkedvelte Kidírt! Ennek az volt az oka, hogy Kidír olyan nagyszerűen kezelte a nőtábor lázadásának ügyét. Igazából mindig sokan bírálták az elnököt, amiért a Rakétapajzs jelszavát csak ő tudja és a honvédelmi miniszter. Ha most nem sikerült volna megszerezni a jelszót, az simán az elnökségébe került volna! Így azonban, Kidírnek hála, bár botrány lett az ügyből, és emiatt még bizalmatlansági indítványt is benyújtottak ellene, de végülis megmaradhatott elnöknek. Ami ugye nem mindegy... Sőt, népszerű lett az egész bolygón, mert Kidír reformjavaslatainak egy részét úgy tálalta, mintha az ő ötlete lett volna, s e javaslatok nagyon tetszettek a nőknek, ami még nem sokat számított, ám tetszettek a férfiak nagyobbik részének is, mert részükről ez csekély engedmény volt, ellenben a férfiak mindig szerettek olyan pózban tetszelegni, hogy ők mily kiváltképpen nagylelkűen bánnak a nőkkel, milyen kegyesek, kedvesek, emberségesek... és Kidír ugye volt olyan rendes, hogy nem emlegette hogy ezek valójában az ő ötletei, sőt maga javasolta az Elnöknek, hogy ő a maga nevében terjessze elő az engedményeket. Meg is választották az elnököt a következő hat esztendősi periódusra.

Hovatovább az elnök kezdett annyira bízni Kidír szakértelmében, hogy egy alkalommal felvetette neki egy nagy problémáját. Arról volt szó, hogy akadtak nők, akiket a törvény szerint ki kellett volna végezni valamiért. Például mert megölték a férjüket, vagy egyéb okból – például mert olvasni tudtak... az elnök azonban elmondta, hogy a közvéleménykutatói adatok szerint a legtöbb férfinak nem nagyon tetszik a nők kivégzése! Valamiképp nem illik abba a képbe, hogy az okos és bölcs férfinem kegyesen bánik a nőkkel! Ugyanakkor arról sem lehet szó, hogy az engedetlen nők életben maradjanak, mert erre azonnal vérszemet kapna a többi, most még engedelmes nő, és még több lenne a rendzavarás, ellenszegülés.

—Szó van már régóta arról – szolt az elnök tűnődve, mert ezúttal személyesen beszélt Kidírral – hogy egy lakatlan szigetre száműzzük ezeket a nőket, ott nem csaphatnak botrányt, férfi nélkül nem is szaporodhatnak, és életben is maradnának, legalábbis egy darabig. De ez sem jó, mert ennek nem lenne akkora elrettentő hatása, mint a halálbüntetésnek! Meg is kell hogy haljanak, de nem is szabad hogy meghaljanak! Mit tudsz javasolni nekem, Kidír?

Szólíthatta tegezve, mert aránylag fiatal volt az elnök: nem több, mint harmincöt esztendősi. Hosszú ideje ő volt a legfiatalabb elnöke a bolygónak. Persze, már apja és nagyapja is elnök volt, s egyéb rokonai közül is különböző politikusi posztot töltött be a legtöbb, szóval lehetett protekciója bőven, meg jókora vagyont is örökölt... bár eleinte nem elnök volt, hanem berepülő pilóta. De ez is előnyére vált, mert ez mutatta hogy erős, kisportolt férfi, és valóban nagyon jóképűen nézett ki a választási plakátokon mosolyogva.

Kidír azonnal készen volt a válasszal.

—Könnyen segíthetek a gondodon, elnök úr!

—Csakugyan?!

—Hogyne. Sőt, ezzel még nekem is nagy hasznomra válnál uram, mert megoldódik egy régi gondom!

—Micsoda?

—Az, hogy ugye ott az Axor bolygón, ha majd odaérünk, különböző veszélyes kísérleteket kell végrehajtanunk. Például hogy melyik ottani gyümölcs vagy zöldség, szóval növény fogyasztható emberek számára. Vagy akár állatok. De

akármilyen más veszélyes helyzet is elképzelhető. No most ilyesmire felkérhetek önkéntes kísérletezőket, de mi van ha nem lesz önkéntes?! De ha lesz, akkor is, minő veszteség és szomorúság, ha belehal! Ellenben semmi akadálya, hogy magunkkal vigyünk bizonyos számú foglyot. Főleg természetesen nőket. Azaz, jelentsd ki, hogy ezentúl a halálbüntetést bizonytalan ideig *szünetelteted*. Nem szünteted meg, csak szünetelteted. Az expedíció indulásáig. Akit halálbüntetés fenyegetne, annak ügye elém kerül, s ha úgy ítélem meg hogy alkalmas, akkor nem lesz halálra ítélve, hanem elviszem magammal, kísérleti alanynak. Ez lényegében rabszolgaságot jelent, de mennyivel emberségesebb ez mégis, mint a halál! Ellenben nagy esélye lesz rá, hogy idővel mégis meghal, még ha nem is azonnal. Így a bajkeverők elkerülnek a bolygódról, amíg el nem indul az expedíció, addig természetesen börtönben maradnak, utána is hasznunkra lesznek mint kísérleti alanyok... azaz javaslatomnak számtalan előnye van!

S az elnök meg is fogadta Kidír javaslatát, s így Kidír hamarosan számos olyan nővel rendelkezett, akikről tudta, hogy nagy hasznára lesznek majd. Például az összes olyan nő kincset ér neki, aki valaha is a férfiuralom ellen lázadt, de elfogták valamiképp. Eddig ezek ki lettek volna végezve, most azonban csak hosszas börtön várt rájuk. Ami kellemetlen, mert kuksolhatnak ott még legalább öt évig, mert annál előbb nem indul az űrflotta, de mennyivel jobb ez mégis, mint a halál! Aztán az Axoron már szabadok lesznek... de azok a nők is jól jönnek Kidírnek, akik egyszerűen csak amiatt lettek elítélve, mert tudnak olvasni.

A legnagyobb gondot mégis a férfiak megszerzése jelentette a számára. Eredetileg kétezer férfit és hatezer nőt akartak odaküldeni, ám az évek teltek-múltak, de Kidír bizony úgy találta, hogy ebből csak a hatezer nővel nem lesz probléma! Nőből vihetett volna tízszer ennyit is, ha tud. Ám alig tudott találni férfiból mindössze kétszázat is, akikről úgy vélte, igazán megbízhatóak. Sőt, még ezek egy része is olyan volt, hogy Kidír csak jobb híján választotta be őket. Nem mintha ne töltötték volna ki elegendő a tesztjeit – kitöltő volt bőven, de aki *megfelelőképp* töltötte ki azokat... olyan már nem sok!

A kérdést azonban megoldotta az ő okos Csivatellája.

—Ne aggódj, Kidír! Kétszáz férfi bőven elég nekünk, még ötven is elég volna. Úgysem akarok olyat, hogy házasság! Ha lesz ott kétszáz férfi, akkor jut mindegyikükre harminc nő. Szerintem ezt e derék férfiak cseppet sem fogják bántani, még örülnek is neki. Sőt, engem inkább *megnyugtat* az, hogy a nők ekkora többségben lesznek eleinte, mert így nem alakulhat ki az Axoron is a férfiak despotikus hatalmi rendje! De ez amiatt is előnyös, mert így a hiányzó férfiak helyett is vihetsz magaddal nőket, azaz lesz hely még újabb valami ezernyolcszáz nőnek, s így elmondható, hogy ennyivel több nőt menthetsz meg!

—Ez mind nagyon szép, csak ne feledd, hogy a férfiaknak nemcsak a hímtagjára van szükségünk, mert hímtagból valóban elég kétszáz, de egy csomó fontos szakma tudójára is szükségünk van!

—Ugyan már! - legyintett Csivi. —Egyetlen ilyenről tudok, s ez az űrpilóta munkaköre. No de: ne feledd, én is tanulom egy ideje e szakmát titokban, igaz hogy csak könyvekből mert ugye a gyakorlatban nem tehetem, de az elméleti ismereteim igazán nem alapfokúak már! Még pár másik nőt is kijelöltem hogy ezt tanulják. Emellett, űrpilótából találtál kettőt is, akikről azt mondd, hogy megbízol bennük, mert ismered még őket régebből, az Axor Bolygó Baráti Köre

klubból, és ott is olyan álmodozó, mulya fickók voltak, akiknek eszükbe sem jutott a nőkön zsarnokoskodni, csak a csillagok érdekelték őket! Továbbá, ha kell még úrpilóta, egyszerűen felcsaljuk őket induláskor, elrepülünk velük, azaz elraboljuk őket... nem sok vizet zavarhatnak, ha annyi szem vigyáz rájuk!

—Ez utóbbiról tégy le, Csivi, nem engedélyezem, inkább kockáztatom meg, hogy kevés legyen a pilótánk, mint hogy rosszindulatú személyeket vigyek magammal!

—Jó, legyen neked, nem erőltetem e módszert.

—De mi lesz a többi szakmával?

—Mi lenne, az Axor bolygóig az út beletelik jó három esztendőbe, ezalatt mi nők megtanuljuk azokat! Végülis a komputerekben rendelkezésre áll az emberiség teljes tudásanyaga! És mégsem nulla fő lesz a hozzáértők száma, mert jön azért hozzánk férfi is, még ha csak kétszáz is! Ez legalább kétszáz szakma, sőt lehet hogy több, ha egy fő többhöz is ért, de ha feltételezem is a legrosszabbat, hogy sokuknak lesz ugyanaz a szakmája, akkor is lesz legalább száz-százötven különböző szakma, amit nem is kell okvetlenül megtanulnunk nekünk nőknek, legalábbis nem azonnal! Még jó is hogy muszáj lesz tanulnunk a hosszú úton, legalább nem fogunk unatkozni! Azaz emiatt ne aggódj!

Miután Kidír számára a legislegfontosabb szempont az volt, hogy a férfi akit magával visz, alkalmas legyen a leendő nőuralom elviselésére, emiatt nem első-sorban a szakértelem szerint válogatott, s így az alkalmasnak tartott személyek közt a szakmák eloszlása rendkívül egyenlőtlenül alakult! Kiderült, amit Kidír nagyon érdekesnek tartott, hogy alapvetően annál alkalmasabbnak tűnik egy fő az útra, legalábbis statisztikailag ez jött neki ki, minél magasabb az iskolai végzettsége, sőt tudományos fokozata! Úgy tűnt, minél inkább szereti egy férfi az „agyát fejleszteni”, minél inkább törekszik tudományos babérokra, annál kisebb hajlandóságot érez a nők gyöttrésére! Például három tudós is jelentkezett hozzá, akiket az egész bolygó ismert, s mind asztrofizikus volt, és mindegyik kiválóan alkalmasnak tűnt Kidír számára a tesztek alapján! Kár, hogy Kidír úgy gondolta, asztrofizikusból egy fő is bőven elég volna neki, de akár anélkül is elboldogulna. De azért persze úgy döntött, magával viszi őket is... hasonlóképp alakult néhány más tudományterületet illetően is a helyzet: lett nyolc atomfizikusa, két idegsebésze, négy fizikatanára... aminek azonban a legjobban örült, az őt mikrobiológus volt. Kidír ennek tényleg úgy örült, hogy szinte ujjongott, mert hátha mindenféle borzasztó járványtól kell tartaniuk az új bolygón, azaz efféle tudósokból minél több, annál jobb... de volt egy geológusa, két történésze, két meteorológusa, három metallurgusa és egy hegesztőmérnöke is. Számítógépprogramozóból csak egy főt talált alkalmasnak, de ezt nem bánta, mert erre a feladatra kiválóan alkalmas az ő Csivatellája is.

Matematikusból is jelentkezett hozzá egy fő, de ő ráadásul úgy, hogy nem töltött ki semmiféle tesztet! Mert ez úgy volt, hogy épültek-készültek az űrhajók, s amikor már mindenki tudta, hogy hat hónapon belül készen áll az elrepülésre a flotta, akkor megjelent Kidírnél a Vadállat, vagyis Börszanantú úr, a félelmetes hírű matematikatanár, aki Kidírt a középiskolában oktatta!

—Remélem van benned annyi hála, fiacskám, hogy nem problémázol az életkorom vagy más ok miatt, és vita nélkül magaddal viszel a nagy útra! - szólt szinte udvariatlanul, mindenféle köszönés helyett, amikor Kidír még be sem engedte őt, épp csak kinyitotta előtte az ajtót.

Kidír úgy meglepődött, hogy egy szót sem tudott kinyögni, csak állt hökkenten... erre Börszanantú félretolta őt, és belépett a házba. Kidír persze követte őt, majd helyet is kínálta egykori tanárát, és szólt gyorsan az egyik feleségének, hogy hozzon valami üdítőitalt.

—Miért akar a tanár úr is velem tartani? - kérdezte aztán.

—Hagyd ezt a magázódást, fiacskám, ha elrepülök veletek, úgyis te leszel az én főnököm és nem fordítva... és hogy miért akarok veletek tartani? Hát elmondom. Azért, mert ha ötven éves vagyok is, de még mindig tudom a matematikát... ezt biztos te sem kétled! Márpedig mint matematikatanár, még én is ki tudom számolni, hogy ott nálatok az én személyem a népesség sokkal nagyobb százalékat teszi ki, mint idelent a szülőbolygómon, azaz fontosabb embernek számítok majd! Ez pedig fontos. Még fontosabb, hogy, szóval... na csak kimondom nyersen, a tököm tele van vele, hogy egész életemben hülyegyerekekkel kínlódjam, vagy olyanokkal, akik nem hülyék, de utálják amit tanítok nekik, nem érdekli őket a tantárgyam, le se szarják az egészet, nem tanulnak meg többet mint ami a bukás elkerüléséhez kell, de ha tanulnak is többet, akkor sem érdekli őket az egész, csak magolnak... egyedül te voltál kivétel a pályafutásom alatt, Kidír, bár még nálad is észrevettem, hogy úgy istenigazából téged sem érdekel a matematika, mert neked egészen más céljaid vannak.

—De hiszen ez természetes, tanár úr kérem, sosem titkoltam hogy nem matematikus akarok lenni, hanem maszkulológus!

—A csudát akartál te maszkulológus lenni, ne kábíts! Nem mondom, eleinte át tudtál verni, de igen hamar rájöttem, hogy te nem maszkulológusnak készülsz, hanem olyan hogyismondjákos izének... forradalmárnak vagy hogy mondjam... eh, ezen töröm a fejemet már hónapok óta, sőt, évek óta, de az istennek sem jut jó szó az eszembe! Szóval te persze jól megtanultál mindent ami kell a maszkulológiához, de ezt nagyon túlzásba vitted, s kilógott a lóláb. Mert fiacskám, akadnak néha érdeklődő gyerekek. Ezek szívesen tanulnak egy vagy két tantárgyat, ami érdekli őket. De a többiből csak nagyjából közepes eredményt produkálnak, mert olyan *nincs*, hogy valakit minden egyformán érdekeljen! Még ha zseni, akkor sem fordít ekkora figyelmet *minden* tantárgyra!

—De ha egyszer mindegyik kellett a maszkulológiához!

—Az igaz, de egy, hm... *normális* gyermeknél az úgy van, hogy hol ez szeretne lenni, hol az... aztán, a maszkulológiához sem fontos mindegyik tantárgy *egyformán*... nem, nem, Kidír fiam, így mint te csak az igyekszik, akinek valami óriási, kolosszális célja van, ami semmi esetre sem egy diploma valami iskolában, nem holmi maszkulológusi papír... a te buzgalmad már abszolút nem normális, szinte hogy úgy mondjam *vallási meggyőződés* volt... és nekem megvan az a rossz szokásom, hogy gondolkozni szoktam! Legalábbis néha... - heherészett. — És amikor megtudtam, hogy te leszel az expedíció vezető maszkulológusa, rájöttem. Te erre készültél egész életedben. De nem amiatt, hogy csak egyszerű maszkulológus legyél ott az expedícióban... te Kidír fiam annak a bolygónak a *királya* akarsz lenni... de ez neked nem fog sikerülni, ha nem lesz valami hadseregféled, aki feltétel nélkül engedelmeskedik neked. És mert nem vagy hülye, ezt te is tudod. No és ki lehet a hadsereged? Hát persze hogy a nők! A vezérkart már magadhoz is gyűjtötted, ők a feleségeid... de megvannak a közlegények is, ők a Ganéd női, vagy ezeknek legalábbis egy része, a megbízhatónak tartottak... nem, ne aggódj, egyikük sem fecsegett nekem, ezt

csak úgy kikövetkeztettem. Tudod, következtetni jól tudok mint matematikus, és a kétszerkettő még nálam is négy... és én azt hiszem, csakis akkor látod biztosítva az ottani leendő korlátlan hatalmadat, ha sokkal kevesebb férfit viszel magaddal, mint nőt. Ez pedig nekem nagyon megfelelne, mert kevesebb férfi közül jobban tudok kitűnni! Szeretnék idegen tájakat is látni... ott én lennék a matematikusok legtekintélyesebbike... még akkor is, ha lesz ott más matematikus is. Sok biztos nem lehet, s azért én bízom a tudásomban. És maximum két-három fővel kéne versenyeznem, nem húsz-harmincezerrel mint a mi bolygónkon...

—Két-három fővel sem! - mosolyodott el végre Kidír. —Nincs még másik matematikusunk!

—Remek. Akkor úgy tekinthetem, hogy tagja vagyok az expedíciónak?

—Sőt, örömmel fogadom be a tanár urat! Mindigis nagyon kedveltem magát!

—Remek, de hiába leszel annak a bolygónak a királya, azonnal felpofozlak, ha még egyszer magázol, mert ha már ekkora titkot tudunk te meg én, legalább legyen annyira bizalmas a kapcsolatunk, hogy tegeződjünk!

—Megtiszteltetésnek érzem, hogy tegezhetlek, tanár úr!

—Jó. Akkor remélem semmi kifogásod ellene, ha azon a bolygón megalapítom az első tudományos akadémiát, és én leszek az elnöke! - és Börszanantú úr vágyakozó szemekkel meredt valahová a messzeségbe.

—Hát ki más is lehetne az elnöke, ha nem te? - kérdezte magától értetődő hang-súllyal Kidír.

—Remek, ezt a választ vártam tőled, fiacskám! Így végre teljesedik életem nagy vágya, és örökre beírom a nevemet a Történelembe, még ha nem is ezen bolygó történelmébe!

—De nem fog zavarni téged, hogy legalábbis a te életedben az akadémiai tagok java része szükségszerűen nők lesznek? - kérdezte Kidír.

—Nem, ha elég okosak lesznek. Az meg csak rajtuk múlik. Igazából szívesen is tennék próbát vele, mennyire igyekvőek a nők! Mármost a tanulásban. Mert a fiúk igyekezetéről *lesújtó* véleményem van, sejtethed! Erre gondolom lesz is mód, mert nagyon attól tartok, hogy te nem fogod megtiltani a nők olvasni tanulását.

—Sőt, kötelezővé teszem. Vagy legalábbis amelyikük írástudatlan marad, annak csak a budítakarítás marad a munkája, s ki lesz téve az okosabbak minden gúnyának.

—Helyes, fiam, nagyon helyes! Sőt, aki hülye, haljon meg! Na akkor én megyek is, mert már túlragoztuk a témát! Örülök, hogy nem csalódtam benned! Mit és hogyan csomagoljak az útra?

—Legokosabb, ha semmit. Add el mindenedet tanár úr, és szórakozd el a pénzt. Odafele az úrhajók úgyis fel lesznek szerelve mindennel. Néhány kényelmes ruhát hozz magadnak, a kedvenc könyveidet, kedvenc zenéidet, esetleg valami hordozható számítógépet, aztán más nem is kell.

—Mikor indulunk?

—Nagyjából fél év múlva, a pontos időpontot időben közölni fogom. De addig titoktartást kérek!

—Úgy lesz! Sőt, addig már nem is tanítok, szabit veszek ki az egész időszakra, az sem érdekel ha fizetés nélkül, hiszen úgyis fel kell élnem a vagyonomat, mert azt nem vihetem magammal... hát akkor sok sikert a továbbiakhoz fiacskám, nagyon bízom benned, és bízatsz te is bennem! - azzal az idős tanár távozott.

Aztán érkezett végre az indulás előtti utolsó hónap! És most már bizony nagyonis időszerű lett, hogy Kidír bejelentse az egész világnak, kik tarthatnak vele a nagy útra! Mindenki ezt várta tőle. Tovább nem lehetett halogatni a dolgot.

Az volt csak a baj, hogy ha bejelenti, azonnal nem lesz semmi abból, hogy elúrhajókázzon. Eddig mindenki úgy tudta ugyanis, hogy az eredeti terv valósul meg: azaz kétezer férfi és hatezer nő utazik majd el az Axorra! Ha most Kidír elárulja, hogy a kétezer férfi helyett csak kétszázat visz és plusz még ezernyolcszáz nőt, azonnal leváltják őt, sőt, kinéz neki valami büntetés is. Vagy az örültekháza a jobbik esetben. Mert nem csupa hülye él rajta kívül a bolygón: azonnal arra gondol majd mindenki, hogy kétszáz férfi semmiképp sem tud féken tartani hétezer nyolcszáz nőt... azaz Kidír vagy szándékosan akar létrehozni olyan társadalmat, ahol a nők az urak, vagy egyszerűen örült. Vagy végzetesen hülye a szakmájához, a maszkulológiához. De akárhogy legyen is: nem szabad rábízni az ürexpedíció vezetését!

Mindezzel Kidír is tisztában volt. Emiatt annyit mondott, hogy ő bejelenti, kik vehetnek részt az expedícióban, kiket választott ki, de csak *apránként*. Nem egyszerre. S ennek az az oka, hogy ha egyszerre bejelenti mindenki nevét, akkor azonnal lehet tudni, kik nem mennek: ugyanis senki nem megy, aki akkor nem hallotta a nevét! S ezek akkor mind felzúdulnának, tiltakoznának, elégedetlenkednének, netán tüntetéseket szerveznének, rosszabb esetben merényleteket is... ezt pedig ő nem akarja! Így viszont az utolsó pillanatig reménykedhetnek, s ez vélhetőleg azt eredményezi, hogy nem lesz semmi különösebb tiltakozás! Tehát ő most ezen a napon csak az első kétszáz fő nevét mondja meg.

Mindez nagyon okosan hangzott, s még az elnök is megdicsérte őt, mert maga öelnöksége sem óhajtott semmiféle zűrzavart az indulás előtt. Élete legnagyobb eseményének tartotta az ürexpedíció útnakindítását, amivel örökre beírja magát az Emberiség történelmébe, semmiképp sem óhajtotta volna, hogy ennek nagyszerűségét elcsúfítsa bármi hiba, vagy holmi politikai csetepaté, mint afféle tüntetés, zavargások...

Kidír tehát bejelentette annak a kétszáz főnek a nevét, akiket valóban el akart vinni magával a férfiak közül, s mondta hogy ezek a következő három nap során mind fel is lesznek víve az úrhajókba. Vagyis, mert az úrhajók mind idelent a bolygón épültek, ezt inkább úgy kell mondani: beszállnak valamely úrhajóba, felrepülnek, odafent dokkolópályára állnak, s amint egynél több úrhajó száll fel, ezek sorra mind összekapcsolódnak! Szerencsére az összekapcsolódás folyamata teljesen automatikusan történik, azaz ahhoz nem muszáj hogy értsen az utazó-személyzet.

Legelőször azonban nem küldött fel oda többet mint mindössze tizenkét férfit, akiket beavatott a terveibe, most, az utolsó pillanatban. Ezek közt volt a Gané összes őre is, mert bennük már megbízott. Ezután pedig szólt az Elnöknek, hogy most pedig felviszi az úrhajókba azokat a női foglyokat akik rabszolgák lesznek, pontosabban kísérleti alanyok. Fel is küldte oda mindőjüket, ezúttal az ő régi feleségeinek a társaságában. Sőt, e foglyokkal együtt küldte oda Koncsit is, titokban. Ez volt ugyanis a legalkalmasabb pillanat Koncsi felvitelére, mert senkinek sem engedte meg, hogy ezen úrhajó startját végignézze, úgymond biztonsági okokból, hiszen most szökésre hajlamos foglyokat vitet fel... de Koncsi még így is álruhában volt, azaz parókát viselt, s arcát vastag réteg smink

borította. De nagyon örült, amiért vége a több éves szobafogságának, s bízott Kidír ígéretében, hogy amint felért a világűrbe, az ottaniak előtt már nem kell titokban tartania kilétét, és immár sokezerfős közönségnek énekelhet...

Természetesen amint ezen úrhajó felért, Kidír feleségei felvilágosították a fogoly nőket, hogy immár nem foglyok, sőt, nem is kísérleti patkányok. És azonnal fegyvert nyomtak a kezükbe, mert bennük teljesen megbíztak.

Kidír ezután elkezdte felküldeni az expedícióra kiválasztott nőket, százszámra és ezerszám. Végülis nyolcszáz úrhajót szántak az expedícióra, mindegyikkel tíz fő kellett volna hogy utazzék, s annyi is utazott, de megint csak nem engedte, hogy az úrhajók startját közlőre vegyék filmre, ellenben némelyik nőt, aki erre alkatilag alkalmas volt, beöltöztetett úgy, hogy messziről férfinak tűnjék. Néha-néha engedte csak meg, hogy közlőre filmezzenek le egy-egy startot, ilyenkor az utasok java része valóban férfi volt, azok közül, akiket ténylegesen, valóságosan magával akart vinni az útra. De nap mint nap bemondott egy csomó férfinév a médiákba, hogy ez meg az a férfi is velük tart, de ezeket soha senki nem látta... ezek ugyanis nem létező férfiak voltak. Ám ezen nem létező férfiokról Kidír teljesen hihető adatokat közlő, némelyiknek a fényképét is bemutatta, amit persze az ügyes Csivi tervezett egy számítógépprogram segítségével, elmondta hogy mi e férfiak foglalkozása, hány évesek, stb, egyedül a lakcímüket nem mondta meg, mert akkor kiderült volna, hogy ezek a férfiak sosem léteztek. Úgy tervezte, hogy ha rákérdeznék, miért nem mondja meg egykori lakcímüket, akkor azt válaszolja majd, hogy az ittmaradt rokonok érdekében, akiket meg akar kímélni a riporterek faggatózásaitól, de senki nem kérdezett tőle ilyesmit, mert mindenkit csak az érdekelt inkább, hogy *ő maga* repülhet-e, nem az, hogy ki más repült eddigre már fel az űrbe!

Felküldte eddigre oda egykori matematikatanárát is. Ő maga az utolsó úrhajóval szándékozott felrepülni.

Távozásának ideje nagyonis közel állt már, amikor egy nap meglepő látogató kereste őt fel. Nem más, mint Bárlikú úr, egykori középiskolájának igazgatója!

A látogatás a Gané egykori telepén történt, ami mostanra már kongott az ürességtől, mert nem élt már itt több mint egy tucatnyi nő, a többiek eddigre mind az űrben keringtek.

Bárlikú sem kerülgette a témát sokáig. Épp csak köszönt, s máris a lényegre tért.

—Veled tartok, Kidír!

—Úgy érti, igazgató úr, hogy...

—Úgy, és nyugodtan tegezz csak. Pláne mert hisz ezt már régebben megengedtem neked, vagy nem?

—De most nagyon meglepődtem!

—Én is.

—Nem értem.

—Pedig meg fogod érteni! - szólt az igazgató szinte fenyegetően.

—Hát akkor ha volnál olyan kedves és elmagyaráznád... - tért át Kidír is a tegeződésre.

—Volnék olyan kedves. Bár nem szívesen, mert majdhogynem haragszom rád. Holott jól tudom, hogy inkább hálás kéne legyek, de mégis... szóval, ellentmondásos érzések kínoznak!

—Mi okból?

—Hát tudod, nagyon hálás vagyok neked, amiért megmentetted a haláltól kedvenc énekesnőmet, Koncsit. De nagyon morcos vagyok rád, amiért eddig eltitkoltad előlem!

—Hogy én?! - ámult Kidír.

—Te. Ne hazudj, az nem megy neked! Fiam, te még húsz éves sem vagy, én meg öreg róka hozzád képest, átlátok rajtad. Szóval veled akarok tartani, mert tudd meg, hogy régóta szerettem volna Koncsit feleségül venni, és tulajdonképpen épp szerettem volna e szándékomat realizálni, amikor ez a botrány történt, hogy kiderült, hogy tud olvasni. No és akkor már ugye...

—Értem. Az igazgató úr sem szereti, ha egy nő olyan illetlen, hogy tud olvasni.

—Ne magázz, mert ne mérgesíts fel jobban! Szeretem vagy nem szeretem, ehhez semmi közöd! Én sem törődöm vele, hogy a te nőid mind tudnak olvasni!

—Ugyan már, hogy is tudnának!

—Hogy is tudnának, hogy is tudnának – gúnyolódott Bárlikú – hát úgy, hogy megtanítottad őket rá! Erre az életemet merem tenni! Naná hogy ezt tetted, egy olyan ember aki képes Koncsit elbűjtatni, az persze hogy a többi nőjének is megtanítja ezt! Főleg ha az a férfi épp te vagy, Kidír!

—De hiszen hogy is merésznélnek ilyesmit...

—Felesleges a tagadás! Először is, úgy merésznél, hogy bátor vagy. Hiszen tapasztaltam. Aztán, hát idefigyelj, hülye én sem vagyok! Hozzám is eljutottak Koncsi legújabb lázító dalai. Tudod, nagy rajongója vagyok, és azóta is gyűjtöm a dalait... a lázítóakat is. Persze, ezeket csak titokban hallgatom. És a mostani albumán, hát azon meglepve fedeztem fel két olyan számát is, amikben hosszú dallammotívumok voltak egy olyan dalból, amit korábban Möntilá játszott! Akkor persze amikor még e nőtáborban élt Möntilá, és nem volt senki felesége, akkor nem a saját szerzeményét játszotta, hanem ismert dalokat, de már akkor is olyan egyénien hangszerelte azokat, hogy most úgy éreztem magamat mintha fejbevágtak volna, amikor meghallottam e dallammotívumokat! Tehát, Koncsi e zeneszámaint Möntilá szerezte, vagy legalábbis ő hangszerelte többé-kevésbé. No de Möntilá a te feleséged, Kidír! Vagyis Koncsi és Möntilá ha találkoztak egymással, akkor Koncsi is a te feleséged kell legyen! Mindenesetre nálad él. Nyilván elbújva a te szép nagy házadban. De ha nem, akkor is tudod, hogy hol van. Ha tudod hol van, magaddal akarod vinni az Axorra. Ez tiszta sor. No és ha Koncsi odarepül, akkor én is oda akarok repülni, mert régi vágyam az a nő!

—De igazgató úr, ez mégis merész feltételezés! Mi van, ha Koncsi maga találta ki azokat a dallammotívumokat...

—Lehetetlen, azok túlságosan „Möntilásan” hangzanak.

—És ha Möntilá találkozott titokban Koncsival? Az én tudtom nélkül?

—Ne röhögtess Kidír fiam, ez viccnek is ökörség! Ennyi éven át Koncsi csak akkor tudta elkerülni a lebukást, ha valaki segíti őt, sőt, nem is egyvalaki! Plusz ott van még az is, hogy én szeretem Koncsit, de ettől még megvan a véleményem róla, s e vélemény nem túl hízelgő.

—Mi lenne ez a vélemény?

—Az, hogy *segghülye*! Ha pedig az, akkor megszökni sem tudott volna, de ha mégis, azonnal lebukik. Nemhogy saját stúdióra tesz szert, ahol nyugodtan énekelgethet! Pláne nem lett volna képes a dalait lebukás nélkül terjeszteni a Világhálón!

—De miért lenne hülye?

—Tudom hogy az. Ha nem lenne hülye, nem árulja el, hogy tud olvasni, és akkor nem sittelik le. De különben is hülye. Sőt, egy felvágós nyafka. Tudom. Láttam korábban. Sok koncertjén voltam. De engem nem is zavar, ha hülye, nem az eszébe szerettem bele... kell nekem, még akkor is, ha már akárhányszor háltál is vele, Kidír!

S ekkor végre Kidír elnevette magát.

—Egyszer sem háltam vele!

—Nem?! - vágott Bárlikú álmélkodó, de igencsak megkönnyebbült képet.

—Nem. Akartam, de eleinte... hogy is mondjam...

—Nagyon kicsi voltál még.

—Á, dehogy, felállt nekem már akkor is... de más dolgom volt, és ott volt nekem Csi is, hogy háljak vele. Akibe én voltam szerelmes. Sőt, vagyok is. Aztán meg mire úgy komolyan elkezdett foglalkoztatni a gondolat, hogy Koncsival háljak, addigra én is rájöttem, hogy *segghülye!* - vigyorodott el szélesen.

—Na de... attól még szép...

—Igen, de apámnak tartogattam. Ő is nagy rajongója.

—De *ő nekem* kell! - szegte fel az állát dacosan az igazgató. —Figyelmeztetek, ha nem hagyod hogy veled menjek...

—Felesleges fenyegetőzni! Miért is ne jöhetnél, egy szóval sem mondtam, hogy nem jöhetsz! Úgyis kevés a megbízható férfi az expedícióba!

—És akkor nekem adod Koncsit!

—No, azt már nem. Azaz, ha arra gondolsz hogy *nekem* nem kell, akkor rendben van. De amint mondtam, akad más is, aki...

—Aki még nem is tud róla!

—Az igaz, de legyen én is nő, ha nem úgy lesz, hogy amint apám megpillantja őt, azonnal igényt formáz rá! Szóval az úgy lesz, igazgató úr, hogy majd a nő választ! Sejtethed úgyis, hogy nálam nem lesz holmi erős férfiuralom! Előre megsúgom, a nők nálam nagyjából azt tesznek majd, amit csak akarnak!

—Ezt eddig is sejtettem.

—Akkor hogy is képzelsz olyasmit, hogy majd én kijelentem, hogy márpedig Koncsi muszáj hogy épp veled háljon! De ha úgy véled, elég kedves és megnyerő vagy ahhoz, hogy elcsavard a fejét, és ő erre a karjaidba omlik, hát nekem igazán semmi kifogásom nem lesz ellene, és sok sikert kívánok hozzá! De nekem az is mindegy, ha apámat részelteti a kegyeiben majd, neki is sok sikert kívánok! És nem fogok kedvezni apámnak, de meg erre nem is lesz módom, mert semmi közöm nem is lesz a dologhoz, nem fogom megszabni, hogy Koncsi mit tegyen, sőt, elárulom: abszolúte nem is fog érdekelni az ügy! Ha neked megfelel a dolog ilyen feltételekkel tisztelt igazgató úr, akkor jöhetsz velünk, sőt, nagy örömmel üdvözöllek az expedíciósok közt, mint régi barátomat, sőt jótevőmet!

—Az, az, igen, az vagyok, a jótevőd, ezt soha ne feledd! Hát jól van, akkor itt vagyok egy óra múlva néhány bőröndömmel, aztán máris indulhatunk! Nem félek attól, hogy Koncsi ne engem választana, érek én is annyit mint apád, sőt, magasan többet! Például jobban nézek ki, nem vagyok olyan pocakos! Meg okosabb is vagyok!

—De Koncsi egyáltalán nem tartja fontosnak az észet.

—De a nagy has biztos nem tetszik neki!

—Az lehet, ellenben apám nem kopaszodik úgy, mint te... szóval az „erőviszonyok”

azt hiszem kiegyenlítették! - vigyorgott Kidír. —Na de mint mondtam engem az egész ügy abszolúte nem is érdekel, tudni sem akarok róla, van nekem elég dolgom... de én holnap utazom csak, azaz ha már ma fel akarsz jutni oda, akkor nélkülem utazol!

—Bánja a halál, induljunk!

Így aztán Kidír egykori igazgatója is expedíciós lett.

Kidír amiatt halasztotta másnapra az útját, mert valóban magával szándékozott vinni édesapját. Természetesen már jóval korábban megemlítette neki a szándékát, de apukája hallani sem akart róla.

—De apám, hát képesek lennétek elszakadni tőlem, örökre?!

—Igen, s még azt sem állítom, hogy nem szívesen! Mert bár természetesen jobban örülnék neki, ha láthatnálak még, de azért akkor is az a helyzet, hogy nagy dicsőséget aratsz, sokkal többre vitted, lám, mint amit hittem volna rólad, te csúnya, rossz, gombnyomogató fiú! – és apja játékosan megbúbolta Kidír fejét. — Hanem a világűr nem nekem való. És az a távoli bolygó sem. Én a nyugodt, békés életet szeretem. Ami még sokkal jobb is lesz nekem, ha elrepülsz, mert hát akkor nyilván én öröklöm meg utánad a te szép nagy lakásodat, minden cókókkal együtt, amit nem viszel magaddal! De gondolom készpénzed is maradt jócskán, amit biztos szintén nekem adsz, mert ugyan ki másnak! A világűrben úgysem lesz rá szükséged!

Kidír nagyot sóhajtott, mert látta, hogy apja hajthatatlan.

—Rendben van! De remélem egyszer legalább feljössz velem az űrbe, mintegy vendégnek, körülnézni?

—Hát lehetne?!

—Hogy a csudába ne, hiszen direkt olyanok ezek az űrhajócskák, hogy le is tudjanak szállni, meg fel is, többször is... felrepülök veled, aztán ha nem tetszik ott neked, lehozlak újra!

—Biztosra veheted, hogy le akarok majd szállni újra. Ne is reménykedj, hogy meg tudsz győzni a maradásra!

—Talán mégis, úgyhogy hozd magaddal édesanyámat is!

—Hozom, de akkor se reménykedj ilyesmiben.

—Pedig van egy meglepetésem a számodra.

—Mi az?

—Na de hogy is mondhatnám el, akkor nem volna meglepetés! Szóval gyere csak!

Hát apja jött, bár egyáltalán nem a meglepetés miatt, hanem mert miért is ne nézze meg életében egyszer a világűrt, mintegy űrturistaként, ingyen! Az még nem ugyanaz, mintha ott is maradna évekig, majd kikötne egy másik bolygón... felrepült hát oda az utolsó űrhajóval. És nagyon tetszett neki minden. Persze nem annyira, hogy maradni akarjon... de azért tetszett, mert érdekes volt. Eddigre az űrhajók már mind összekapcsolódtak egyetlen nagy bolyba, egyikről a másikkra könnyedén át lehetett sétálni mint egyik szobából a másikba, azaz odafent tulajdonképpen egyetlen nagy űrváros lebegett, de olyan, ami mintegy sok-sok aprócska kabinból állt. Mondta is Kidír apja, hogy azért ez olyan ám, mintha egy méhkaptárban élne, és könnyedén el lehet tévedni a sok-sok folyosó és kabin rengetegében...

—Dehogyan lehet, mind számozva van, és rendszer van a számozásban!

—Akkor is... sok sikert neked fiam, valóban érdekes is itt, de én nem tudnék itt

élni, évekre bezárva egy kis kabinba egymagamban!

—De miért egymagadban? Hiszen anyám is veled lenne!

—Akkor is. Meg ki tudja, miféle veszélyek leselkednek rám azon a bolygón... szórakozási lehetőség is alig van itt...

—Aha. Ezt hiszed te! De ebben nagyon tévedsz!

—Amennyiben?

—De hiszen meséltem, hogy van egy meglepetésem a számodra! Elárulom, hogy mindjárt egy koncerten veszel részt. Természetesen itt a sok kis apró fülke miatt nincs holmi nagy koncertterem, azaz majdnem mindenki a hangszórókból hallja csak majd a koncerten elhangzó énekeket, de te kivétel vagy édesapám, mert gyere csak be ide a szomszéd helyiségbe, itt előben csodálhatod meg az énekest...

Apja benyitott abba a helyiségbe, és azonnal kiszaladt a vér az arcából a látványra, úgy elsápadt izgalmában:

—Koncsi! - kiáltotta.

—Úgy van. Még most sem óhajtasz velünk tartani? Most is úgy veled, nincs elég szórakozási lehetőségünk?

Apja azonban egyelőre nem bírt válaszolni neki, úgy meg volt döbbenve. Egy hang sem jött ki a torkán. De ez nem is volt szükséges, mert az arcába nézve Kidír úgyis tudta, hogy gyökeresen megváltozott édesapja véleménye az űrutazással kapcsolatban: most már akkor sem menne vissza a szülőbolygójára, ha tüzes vassal sütögetnék a fenekét!

Apukája csak bámulta a kacéran mosolygó Koncsit jódarabig, majd nagy döndüléssel térdre hullott, és ezt rebegte, miközben az énekesnő felé nyújtotta a karjait:

—Istennő...!

—Azt hiszem ez a válasz eléggé egyértelmű... - vigyorgott Kidír. —Megyek akkor az irányítóközpontba, hogy rendelkezem szállásról is a számodra, apám!

—Minek az nekem, boldogan elalszom ott, ahol Koncsi!

—Azt el is hiszem, de mit képzelsz te, Koncsi nem a feleséged...

—A tied talán?!

—Végülis igen, ha úgy vesszük, mert kitalálhattad volna már, hogy én mentettem meg az életét és én bújtattam, de megnyugodhatsz, mert nem akarom megtartani magamnak, sőt, Koncsi még szűz, mert nem is háltam vele mostanáig!

—Ez nagyon rendes tőled, fiam, de remélem ezután sincs ilyen szándékod?!

—Persze hogy nem. De Koncsi akkor sem a feleséged.

—Azonnal feleségül veszem! Biztos van erre valami mód!

—Nincs. A bolygóra le nem viheted, mert azonnal elfognák. Nálunk pedig nincs, és nem is lesz olyan, hogy házasság! Koncsi azzal hál, akivel akar. Ha úgy akarja, élhet veled, melletted, vagy amit óhajt. De akkor is kell neked egy saját szoba. De ne aggódj, van még üres kabin, mert előre számítottam rád! És persze Koncsinak is van kabinja, ahová beengedhet téged, ha ezt jónak látja, téged vagy bárkit, de ez egyáltalán nem kötelessége! Ha őt akarod, el kell csábítanod, amihez sok sikert kívánok, szívből, őszintén, de nem fogom Koncsit erőltetni, se arra hogy feléd hajlítsam a kedvét, se arra hogy a kedve másfelé hajoljon, szóval én abszolút semleges vagyok ezügyben! Na megyek is és intézkedem, gondolom úgysem rám vagy most kíváncsi...! - vihogott kifejezetten szemtelenül. De édesapja egyáltalán nem haragudott meg most emiatt. Sőt, talán nem is hallotta. Valóban csak Koncsira figyelt most az apuka.

Aztán hogy Kidír a vezérlőterembe ért, azonnal elfelejtette, hogy apjának ki kell jelöljön egy kabint. A vezérlőteremben ugyanis már várta őt Csivatella.

—Jó hogy jössz Kidír, mert pillanatokkal ezelőtt kaptuk meg a hírt, hogy felénk tart egy újabb űrhajó!

—Újabb?! Hiszen nincs is újabb, itt van fent már mindegyik!

—Úgy látszik mégsem! Ez egy újabb konstrukciójú példány, amit különben tartaléknak szántak. Nem is akarták felküldeni ide. De most mégis idetart, mert az elnök a fejébe vette, hogy megszemléli maga is az űrflottát, sőt, hogy innen mond beszédet az indulás alkalmából! Aztán természetesen hazatérne. Szóval most nagyon észnél kell lennünk, hogy semmi gyanúsat észre ne vegyen, azaz aki nőnél fegyver van, az például nagyon gyorsan tegye el azt! És Koncsi se mutatkozzék!

Kidír csak legyintett egyet.

—Ennek nincs nagy jelentősége, szívecském! Egyedül jön az elnök?

—Igen, minek is neki kíséret, amikor automatikus a fel- és leszállás!

—Nagyon helyes. Akkor várd meg, míg dokkol az űrhajója, aztán amint kilépett onnét és találkozott velem, tíz percre rá indítsd be a gyorsítórakétákat! Ugyanis indulunk.

—De hiszen te el akarod rabolni az elnököt!

—Nem okvetlenül, de az űrhajója jól jön nekünk, pláne ha modernebb konstrukciójú, mint a mieink! Különben meg Dódi elnök nem rossz ember, úgy vélem.

—Iszonyúan mérges lesz, ha elrabolod. Sosem bízhatunk majd meg benne!

—Ó dehogynem! Ugyanis nem lesz más választása, mint a beilleszkedés. Na de nem is magyarázok többet neked, szivili, mert úgy látom dokkolt az űrhajója, megyek és fogadom őt!

Az elnök nagyon izgatott volt.

—Még sosem jártam az űrben! Igazából azt hiszem, egyszerűen hiányzott hozzá a bátorságom. De most egy hirtelen ötlettel rászántam magamat. Tudtam, ha *most* nem jövök fel ide, akkor már soha többé sem! Ez életem és pályafutásom legkiemelkedőbb eseménye! - magyarázta Kidírnek, miután kilépett a légzsilipből.

—Akkor most beszédet óhajtasz mondani az egész emberiségnek innen a világűrből, igaz?

—Persze, természetesen! Ha volnál olyan kedves, hogy elvezetsz a vezérlőterembe...

—Hogyne, miért is ne, erre gyere! - azzal máris mutatta az utat. Mely út eléggé kanyargós és „útvesztő” volt, tekintettel a sok összekapcsolt űrhajóra. Megjegyzendő, hogy az űrhajók összekapcsolódása eléggé bonyolult eseménysor volt, amit helyesebb is volt nem rábízni a gyakorlatlan utasokra az automatika helyett: a fent már összekapcsolt űrhajók ugyanis egy óriási küllős keréknek megfelelő alakzatban helyezkedtek el, ami forgott a tengelye körül, így hozva létre mesterséges gravitációt a „kerék” peremén. Elég kellemetlen lett volna ugyanis súlytalanságban leélni a nagyjából három esztendő, amíg az Axorra érnek... no és hát efféle forgó alakzathoz hozzákapcsolódni nem éppen egyszerű! De a számítógép elintézte ezt szerencsére.

Jó ötpercnyi baktatás után értek csak el a vezérlőterembe. S alig léptek ide be, megdöbbentő látvány tárult az elnök szeme elé: a legfontosabb vezérlőpultok előtt nem férfiak, hanem nők ültek! A legislegfontosabb, a főpanel előtt egyenesen

Csivi, akit Kidír feleségeként jól ismert az elnök!

—Minden be van állítva, Kidír! - szolt a lány a férjéhez, az elnököt még csak nem is üdvözölve.

—Akkor mire várunk? Indulás! - parancsolta a fiú. Erre Csivi leütött egy billentyűt... mire az elnök is és Kidír is hátratántorodott. Ugyanis az összekapcsolt űrhajórengeteg gyorsulni kezdett. No nem úgy, mintha hirtelen tövig nyomták volna a gázpedált egy autóban, de azért határozottan éreztek némi gyorsulást. S mert eddig a forgásból eredő mesterséges gravitáció más irányú volt mint a mostani gyorsulásból eredő, az egyik ugyanis „küllőirányú”, a másik tengelyirányú azaz merőleges, még ha kis erejű is, emiatt elég furán érezték magukat: mintha egy olyan épületben lennének, mely hirtelen megdőlt egy kicsit.

Ez a gyorsulás ha kicsi volt is, de tudták, azt fogja eredményezni, hogy néhány nap múlva is már elképesztő sebességgel száguldanak majd. Utána szerencsére abbamarad a gyorsulás, s nem lesz már olyan érzésük, mintha a szoba amiben laknak, megdőlt volna, és összedőlni igyekezne...

—Hé, hé, mit jelentsen ez?! Nem azt mondtam, hogy veletek tartok! - kiáltotta ijedten Dódi elnök.

—Ezt persze hogy nem te mondd barátom, hanem én! - válaszolta nyugodtan Kidír.

—De hiszen ez közönséges emberrablás! Engedjete, azonnal vissza akarok repülni!

—Mehetsz, ha ezt akarod. De gondold meg kérlek, valóban ezt akarod-e!

—Miért ne akarnám?! Még simán visszaérek!

—Persze hogy visszaérsz, még ha holnap indulnál, akkor is visszaérnél... hanem, nézz csak körbe: kiket látsz itt?

—Jobbára a feleségeidet, na és?!

—Úgy néznek ők ki, mint akik nem tudnak olvasni?

—Hát izé... - és Dódi szeme végigfutott a nőkön. Azok szemlátomást úgy bámulták a monitorok kiírásait, mint akik értik is azt, amit látnak.

—De hiszen ez törvényellenes!

—De attól még tudnak olvasni. Mert elnök úr, én komolyan vettem, hogy úgy kell megszerveznem az expedíciót, hogy az sikeres legyen. S akárhogyan gondolkodtam is de mindig oda lyukadtam ki, hogy nem lesz annak jó vége, ha az expedíciósok háromnegyede semmihez sem értő, ostoba nő, aki csak az ágyban való hentergésre és gyerekszülésre használható! Mert ha olyanok, akkor nem lehet számítani rájuk veszély esetén. Tehát igyekeztem olyan nőket begyűjteni, akik legalább olvasni tudnak már. És nyugodt lehetsz, mire az Axorra érünk, a többiek is megtanulják ezt, de még sokkal több mindent is. No és ez azt jelenti, hogy miután odaértünk, nem lehet majd olyan társadalmi rendszert kialakítani, mint ami most van nálunk, mert a nők tudás terén összemérhetőek lesznek a férfiakkal, ugyanakkor viszont több lesz a nő, mint a férfi - különben ez utóbbit nem hinném, hogy bánnák majd a férfiak! Vagyis le kell számolnod azzal az illúzióval, hogy az Axor bolygón olyan társadalom lesz, ami a mienknek akárcsak megközelítőleg is pontos mása! Ugyanis *nagyonis* más lesz, nem ugyanolyan. No és ez ki fog derülni. Úgy értem, megtudják ezt idehaza, a Vente bolygón is. És most két eset van: vagy még a te életedben tudják meg, vagy nem. Ha a te életedben, és akkor elnök leszel még, akkor téged azonnal leváltanak. Ha nem vagy elnök, nem válthatnak le. De mindegyik esetben kivégeznek, még ha nem is

tudnak hivatalosan elítéltetni. De úgyis lesz valaki fanatikus barom, aki a férfiak méltóságán ért sérelmet eképp akarja megbosszulni. Ha nem a te életedben történik ez meg, az is ciki, mert hiszen úgy vonulsz majd be a Történelembe, mint aki egy hülye *seggfej* vagy, bolygónk legostobább elnöke, mert én, a gyerek éveken át félre tudtalak vezetni, és e korszakalkotó expedíció tagjainak kizárólag lázadó nőket tettem meg, illetve a fennálló rendszerrel többé-kevésbé elégedetlen férfiakat!

—Hát ti mind lázadók vagytok?!

—Persze hogy nem mind, sőt, akadnak a nőink közül, akik még nem is sejtenek semmit. De a többségük igen, és emlékezz csak rá, nemde még te adtál nekem engedélyt rá, hogy a különböző okok miatt halálra ítélt nőket felhozzam ide rab-szolgának... hát fel is lettek hozva ide mind az utolsó szálig, épp csak nem rab-szolgának! Sőt, ők a biztonsági személyzet, már fegyverük is van! Merem állítani, nagyon élvezik, hogy már nem börtönben vannak. Mert persze most is szűk helyen vannak, itt az űrhajókban, de mégis más ez mint a dutyiban, aztán meg három év múlva egy egész bolygó szabadsága vár rájuk!

—El is hiszem, hogy örülnek... de hiszen ez *iszonyú*! Mindenképp úgy vonulok be a Történelembe, mint a valaha élt leghülyébb elnök! Tönkretettél, Kidír!

—Cseppet sem! Gondolj csak bele: más ám a helyzet, ha most velünk tartasz! Mondasz egy szép beszédet a lentieknek ahogy tervezted, de persze ne említsd meg benne, hogy mire készülünk. Elég, hogy méltasd az expedíciót, kiemeld a bátorságunkat, ilyesmi, ahogy eredetileg is tervezted. Aztán a végén bejelentet, hogy velünk tartasz. Indok: szeretnél újat tapasztalni, kíváncsi vagy, egyben példát mutatsz, kalandvágyad van, stb., és eddig azért nem szóltál erről, mert meg akartad óvni magadat attól, hogy azután hogy bejelentet az elűrhajózási szándékokat, azután kitörjön mindenféle politikai intrika hogy ki lesz elnöki utódod, stb. Így egészen végig nyugalmad volt. Szóval velünk tartasz. Aztán amikor majd valamikor megtudják e bolygón, hogy mi az ábra, hogy mi mennyire más társadalmat építettünk ki, akkor mindjárt másképp ítélik meg az emlékedet: addig te is egyike voltál az űrhajós hősöknek, de azután is hős leszel, csak másképp: *renegát*! Lehet hogy haragudni fognak az emlékedre, de nem tartanak majd becsapható hülyének, akit az orránál fogva vezettek, hanem olyasvalakinek, aki lázadó, aki élére állt a nők érdekében szerveződő eddigi legsikeresebb összeküvésnek! Merem állítani, úgy gondolja majd mindenki, igazából nem is én szerveztem meg mindent, hanem te, titokban! És mégis jobb érzés neked, ha forradalmárnak tartanak, mint ha idiótának!

Az elnök nagyot sóhajtott és a távolba meredt.

—Igazad van megint, Kidír, hogy a fene egye meg! Egyedül így menthetem meg a jóhíremet, sőt, az életemet! De végeredményben nem is bánom. Sőt, kezdek örülni neki! Tudod, miután odahagytam a berepülőpilótaságot, és politikus lettem, *unalmasnak* éreztem az életemet. Ez most viszont egy nagy kaland! És az is biztos, így messze jobban beleírom magamat, a nevemet a Történelembe, mint egy egyszerű elnökként! Jól van! Na akkor adjátok azt a mikrofont, s hadd mondok el nekik az utolsó beszédemet!

* * *

Dódi elnök nagyon hamar beleszokott a kivándorlóknál szokásos életbe, sőt,

kifejezetten megkedvelte azt! Eleinte ugyan tartott tőle, hogy unatkozni fog, hiszen mi más is lehetne egy több éves út az űrben mint tömény unalom! Nos, e véleménye mindössze néhány percre tartott csupán. Miután ugyanis elmondta a beszédét a bolygón maradóknak, azután Kidír mondott egy beszédet – de ő már nem a bolygó lakóinak, hanem a kivándorlóknak, azaz azoknak, akik névleg az ő parancsnoksága alá tartoztak. Névleg, mert az igazi parancsnok Csivi volt... de ez őt nem zavarta. E beszédét természetesen nem fogták a bolygó lakói, csak az űrhajókban levők hallották.

Mindenekelőtt elmondta nekik, hogy amit éreznek, az a gyorsulás, s még napokon át gyorsulni fognak. Aztán kikapcsolják a rakétákat, ellenben kifeszítik az űrhajók közt az erre a célra gyártott speciális fóliát, aminek nekimegy a „napszél” néven ismert részecskezár, s ennek sugárnyomása tovább gyorsítja majd őket, bár már csak csekély mértékben. E részecskezár energiát is szolgáltat majd nekik. Útjuk mintegy három évig fog tartani még így is, főleg mert nem gyorsulhatnak az egész út során, s a sebességüket le is kell fékezni a célbolygó közelében. Hanem a lényeg: ezentúl ők már nem számítódnak a Vente bolygó állampolgárainak, hiszen hogy is büntethetné meg bármelyikőjüket is valami ottani hatóság bármi törvényszegésért?! Ők most már egy külön nép, bár hazátlan nép, s hazájuk akkor lesz, ha elérnek az Axor bolygóra, s azt mintegy „el tudják foglalni”, azaz sikerül ott maguknak elérhető létfeltételeket biztosítani. Ennek megfelelően teljes mértékben joguk van saját törvényeket kialakítani, olyan törvényeket, amelyeket a legmegfelelőbbnek tartanak a túlélés érdekében, illetve melyeket a legigazságosabbnak tartanak. Ő Kidír pedig felhívja mindenki figyelmét aki e nagy kalandban az útitársa, hogy a nemi arányok rendkívül egyenlőtlenek: hétezerharminczár nő, és mindössze körülbelül kétszáz férfi tart most az Axor bolygóra! Merőben elképzelhetetlennek tartja ilyen arányok mellett, hogy a nők holmi alsóbbrendű állampolgároknak legyenek tartva, de különben sem lenne szerencsés próbálkozás elnyomni őket, mert ekkora többségben vannak, vagyis ha fellázadnának, valószínűleg győznének! Vagyis, ő Kidír kihirdeti, hogy a nő, ha elég okos, egyenjogú a törvény előtt bármely férfival! Az „elég okos” alatt mindössze azt érti, hogy tud írni-olvasni. De nem kell megijedni az olvasni még nem tudó nőknek, mely nők a nők többsége jelenleg, ugyanis napokon belül meg lesz szervezve az ő oktatásuk mindenféle tudományokra, s bármi tudományról legyen is szó, ahhoz kell a betűismeret, azaz oktatásuk épp az olvasástudománnyal kezdődik majd... azon pedig hogy ilyenek a nemi arányok, senki meg ne lepődjék, mert ő maga Kidír szervezte meg így az expedíciót, direkt azért, hogy a nőknek legyen egy egész bolygónyi lakhely, ahol nincsenek elnyomva, s jól érzik magukat! Aztán ha kellően erősek lesznek, néhány évtized vagy évszázad múlva talán rákényszeríthetik a Vente bolygót is arra, hogy igazságosabban bánjanak ott a nőkkel!

Elmondta azt is, hogy velük utazik az egykori elnök, Dódi is. Akire nem lehet panaszkodni, mert ha eddig nem tudott is az ő nagy tervükről, de most velük tart, támogatja őket, és nyilván szívesen megtanít mindenkit mindenre, amit tud. Továbbá, azt ne higgyék hogy unalmas lesz az útjuk, mert először is, *eszméletlen mennyiségű* tanulnivalójuk lesz, amire kevés is lesz a három év, másrészt, szórakozási lehetőségük is lesz bőven, mert teli vannak digitalizált olvasnivalóval, valamint mert velük utazik nem is akárki, hanem a világhíres Koncsi énekesnő, akit – most már bevallhatja – ő Kidír mentett meg még korábban, s aki

hamarosan koncertet ad nekik, még ha csak a hangszórókon keresztül is, mert igaz hogy a legnagyobb teremben lép fel majd, de oda sem fér be több néző mint legfeljebb kétszáz. De a fellépését rögzítik, így képernyőn nézheti is, aki akarja, és egyáltalán, ezentúl nyilván az találkozik vele, aki csak óhajt... szóval, hírességek társaságában utazhatnak, mert itt van Koncsi, itt van az Elnök... Aztán – folytatta Kidír – amiatt ne aggódjon senki, hogy kevés a férfi, s így sok nőnek nem lesz férje! Ezentúl ugyanis *senki* nőnek nem lesz férje! A nők egyszerűen úgy élnek ahogy akarnak, s azt csinálnak amit akarnak, legalábbis bizonyos határok közt, törvénytelenséget ugyanis nem művelhetnek. De a férjre semmi szükség. Miért is kéne, hogy egy nőnek törvényesen parancsolhasson valaki?! A nők nem hülyék, hogy állandó felügyeletre szoruljanak! Sőt, bizonyos jelek arra mutatnak, hogy okosabbak mint a férfiak, ha hagyják nekik hogy tanuljanak, de legrosszabb esetben is legalább ugyanolyan okosak! Ha egy nőnek megtetszik egy férfi, nyugodtan feküdjön le vele, ha a férfi is akarja azt, de e téren a férfiak nem nagyon szoktak ellenkezni... ha pedig egy nőnek erre nincs kedve, annál jobb hogy nincs férje, mert nincs olyan férfi, akivel kötelessége volna lefeküdni! Persze ha nincs férje, nincs aki eltartsa a nőt, de ez nem baj, mert nem is kell hogy bárki is eltartsa, ugyanis náluk minden ingyen van, s ingyen is lesz. Ehhez természetesen az kell, hogy legyen mit osztogatni ingyen, a javakat tehát meg kell termelni, s ebből máris következik, hogy legfontosabb törvényük a serénykedés! Aki lusta, lóg, lazsál, az tulajdonképpen tolvaj, mert olyasmit fogyaszt, amit nem ő maga termel meg, sőt, mást sem termel cserébe azért, amit elfogyaszt! Az ilyen ember tehát lop az egész közösségtől! Azaz mindenki legyen résen, és ha sumákolást, lógást lát, azt jelezze a főnökeinek! Mert főnökök azért lesznek, természetesen mindig az, aki az adott feladathoz legjobban ért. Aki feljebb akar lépni a rangsorban, az tehát tanuljon szorgalmasan, hogy főnök lehessen, valamely terület szakértője! A másik bűn a lustaság mellett különben is a butaság, a nemtanulás, ugyanis mindenkinek kötelessége minél okosabbá válni, mert minél többet tud valaki, annál nagyobb hasznára lehet a közösségnek! Ezentúl tehát nincs olyan, hogy egy nőnek nem szabad olvasni – épp ellenkezőleg, amíg azt nem tudja, nem is minősül a férfiakkal egyenrangúnak, mert a férfiak bezzeg mind tudnak olvasni! Az olvasni nem tudás ezentúl iszonyatos szégyen, szóval igyekezzenek ezen változtatni. Aki akarja, már egy-két hónapon belül megtanulhatja!

Mindezeknek a nők nagyon örvendtek, bár némelyeket mégis zavart, hogy ezentúl nem lesz olyan, hogy *férj*. És akadtak akik megkérdezték Kidírt, hogy mégis, hogy gondolja ezt, hiszen szemmel látható, hogy neki azért mégis vannak feleségei! Nem is csekély számban! Például, mit tenne Kidír, ha egyszer arra toppanna be a kabinjába, hogy ott Möntilá vagy Csivi más férfival szeretkezik?!

—Megparancsolnám, hogy azonnal hagyják abba, és menjenek más kabinba, ott dugjanak! A saját kabinomhoz ugyanis jogom van, mert kell egy hely, ahol nyugodtan pihenhetek.

A válaszon a kérdező nő úgy meghökkent, hogy csak tátogott jódarabig.

—De hát nem vernéd agyon a férfit?! - kérdezte végül.

—Mi jogon?

—De, izé... és legalább a téged megcsaló feleséget?!

—Nem a feleségem.

—Hiszen papírod is van róla, hogy a feleséged!

—Nincs. Volt, de a Vente bolygón hagytam. Minek cipeljek felesleges kacatokat!

—De hát nem zavarna ez?! Nem bántana, hogy mással fekszik össze?!

—Persze hogy nem esne jól, de attól még a nő nem az én tulajdonom! Mi jögon verném agyon, sőt, mi jögon verném meg akár kicsit is! A saját testével azt tesz amit akar. Különbén is, azt hiszed ha megverem, akkor már jobban fog szeretni, s legközelebb nem teszi meg?! Mert szerintem épp ellenkezőleg, legfeljebb jobban ügyel majd, hogy le ne bukjon!

Mindazonáltal Kidír e rendelkezése csak a szép elmélet maradt. Pár hét után mégiscsak úgy lett, hogy a kétszáz férfi mindegyikének kialakult egyfajta háreme. Ez azt jelentette, hogy mindegyiküknek akadt mintegy húsz-harminc nője, akik mintegy nemhivatalosan a férfi feleségének tartották magukat, és nem is feküdtek le más férfiakkal, vagy legfeljebb nagyon-nagyon ritkán. Igaz, egy férfira átlag 39 nő jutott volna, nemcsak húsz-harminc, de akadtak nők akik valóban egyáltalán nem óhajtották senki férfi társaságát sem, de olyanok is akadtak, akik hol ehhez, hol ahhoz a férfihoz közeledtek, és nagyon élvezték, hogy nekik ezt is szabad, mert ők már annyira szabadok!

Kidír nem bánta ezt, sőt azt mondta nem baj ez, mert úgyis a férfiktól tanulhatnak csak a nők egyelőre, csak azt ne feledjék el, ez nem lesz mindig így, mert egyetlen nemzedéken belül kiegyenlítődnek a nemi arányok, s akkor már nem lesz minden férfinak ilyen sok nője...

Akadtak különben kivételezett férfiak is. Például nem akadt olyan nő, aki boldogan le ne feküdt volna Kidírral, ha a fiú ezt kérte, sőt, többnyire kérnie sem kellett, naponta tucattjával ajánlkoztak neki a nők! De az egykori elnök is igen népszerű lett, mert sok nőnek tetszett, hogy az addig elérhetetlennek tartott El-nökkel „hetyeghet”, aki különben kifejezetten vonzó, széparcú férfi is volt. De Bör-szanantú úr, a „Vadállat”, Kidír egykori matematikatanára sem panaszkodhatott, hiába volt komor és szigorú, ugyanis ő tanította matematikára a nőket, s bár a tantárgya éppenséggel egyiküknek sem tartozott a kedvence közé, de az annál jobban tetszett a nőknek, hogy ilyen tekintélyes és nagyon okos „észember” lehet a „majdnem-férjük”, ahogy egyszer valamelyikük tréfásan elnevezte a helyzetet, s e kifejezés mihamar elterjedt az egész közösségben. Kidír édesapja is jobbnál jobb nők közül mazsolázhathatott, bár őt ez nem is nagyon érdekelte, mert egyre csak Koncsit szerette volna megszerezni. Ebben félelmetes vetélytársra lelt Bárlikú úr személyében, s egyedül az vigasztalta, hogy Koncsi szemlátomást éppúgy nem sokat törődött Bárlikúval, mint övele! Kacérkodott, incselkedett mindkettővel, bájos pillantásokat vetett rájuk a legyezője mögül, de nemhogy velük, mással sem feküdt le. Kidírnek bevallotta, hogy ő még most is szűz, s ezen nem is nagyon óhajtott változtatni jódarabig még.

—Talán az én feleségemnek tartod magadat? - kérdezte Kidír.

—Hát inkább a tiedének mint másénak, de nem ez a lényeg. Hanem, én *énekes-nőnek* tartom magamat, de egy feleség az feleség, az a család cselédje, az egy majdnem-rabszolga... eszem ágában sincs belebonyolódnom bármi komoly kapcsolatba, pláne nem gyerekszülésbe és gyermeknevelésbe, amíg meg nem mutatom az egész világnak, micsoda káprázatos énekesi tehetség vagyok! Most már végre nem kell titkolnom önmagam, zsenialitásomat, most már akadnak kiváló dalszövegíróim, zeneszerzőim is, bár nekem Möntilá is nagyon megfelelt, de akadnak rajta kívül is bőven, akár naponta adhatok koncertet a hálózaton át... és ezt is fogom tenni! Én nem azt akarom, hogy egyetlen férfi mellé legyek rendelve,

mert nem azt akarom hogy én rajongjak egy férfi után, vagy tegyek úgy, mintha rajonganék utána, hanem azt akarom, hogy énutánam sóvárogjon, énért rajongjon és epekedjék *mindenki*, az egész világ! A világ legnagyobb ökörsége lenne tehát, ha lecövekelnék egyvalaki mellett! Akár melletted is Kidír, már bocsáss meg! De *másvalaki* mellett – hát azt már pláne nem!

Nagyonis megfelelt tehát Koncsinak, hogy Kidír törvényei értelmében nem kötelező neki férjhez menni, és szabad, független nő lehet! Ki is használta ezt maximálisan. És számos nőnek ő lett e téren a példaképe... Kidír ezt sem bánta. Főleg, mert Koncsi azt is nagyon élvezte, hogy már nem kell szégyellnie az olvasnitudását, s ebben is a példaképe lehet a nőknek! Naná, ő kérem megszenvedett a tudásáért, mert őt emiatt elfogták, börtönbe zárták, halálra ítélték... ő most a nők hőse! A jelpép! A példakép! És milyen bájos, csinos és jóhangú példakép!

Bizony, most aztán maximálisan kielégült a hiúsága, a feltűnési viselkedése, és szinte már csak egyetlen dologra vágyott: hogy mihamar érjenek el végre az Axor bolygóra, hogy olyan igazi élő koncertet adhasson, ahol nemcsak kétháromszáz fő láthatja őt, de ezrek és ezrek, mindenki, ahol amikor éljenek a hallgatói, akkor kezek erdeje mered a magasba, s akkora erővel kiabálják az ő nevét, hogy a dobhártyája is majd' beszakad tőle, hogy a színpad is megremeg talán a rajongók éljenzésétől... igen, ezt szerette volna Koncsi, erről álmodott nemegyszer, ezt az álmát nem is titkolta senki előtt sem, de hiába, mert még Kidír sem tehetett semmit azért, hogy előbb érhessenek célba.

Persze, addig sem maradtak tétlenek. Minthogy volt teleszkópjuk az úrhajó-
rajon is, és egyre közelebb kerültek a bolygóhoz, sőt, már légkör sem zavarta a felderítést, igyekeztek minél többet megállapítani célpontjukról, és tervezgették, hogy mi lesz – hogy lesz. Például, nagyon veszélyesnek tartották volna a bolygó körüli aszteroidaövezeten való áthaladást. Úgy tervezték, a sarkok felől közelítik meg a bolygót, majd a légkör külső határán repülnek el az egyenlítőig, hogy ott szálljanak le, mert máshol mint az egyenlítő közelében nem is élhetnek, a sarkokat ugyanis óriási jégsapka borítja, ami majdnem a negyvenötödik szélességi fokig ér! Azaz, a bolygó fele lakhatatlan az eljegesedés miatt. De ahol nincs jég, az sem sokkal jobb, mert a jégsapkák tartalmazzák az Axor bolygó vízkészletének jelentős részét, emiatt a tengerek szintje hihetetlen mértékben lepadt, így aztán a nem jeges területek igencsak szárazak, nagyrészt sivatagosak. Vagy épp magas hegyek vannak ott, ahol nincs jég, de gyakran még a síkságok is sivatagosak, ha nem is homok van rajtuk, de száraz kötörmelék. Ami biztos az aszteroidaöv következménye... mert hiszen nyilván holdja volt régen a bolygónak, de az valamiért széttört. S ez súlyos katasztrófát okozott...

—Lehet, hogy ez pusztította el a korábban ott élt embereket! - tűnődött Kidír.

A bolygóról elkészült térképeik nem voltak még kellően részletesek, de azért mégis megegyeztek abban, nagy valószínűséggel hol szállnak le. Sok választási lehetőségük ugyanis nem volt. Okvetlenül kellett édesvíz legyen a közelükben, azaz valami bővízű folyó; ez olyan helyen kellett legyen, ami nincs nagyon messze az egyenlítőtől, mert fagyoskodni sem akartak, márpedig az Axor hidegebb éghajlatú volt, mint ahonnan ők jöttek; a környék lehetőleg sík kellett legyen többé-kevésbé; olyan, ami alkalmasnak tűnik mezőgazdasági tevékenységre; és az sem ártott, ha vannak a közelben hegyek, ahonnet nyersanyagokat bányászhatnak. Mindemellé pedig a geológusuk azt mondta, hogy szeretné, ha a leszállási

hely valami törésvonal közelében lenne, mert mihamar muszáj lesz nekik geotermikus erőművet építeni, ugyanis úrhajóik energiakészlete nem végtelen, sőt, nagyonis korlátozott, a szélenergia mennyisége csekély, és bizonytalan hogy mikor jön és mennyi; az pláne bizonytalan, akad-e a bolygón kibányászható hasadóanyag, az meg aztán főleg, hogy találnak-e érdemleges mennyiségben szénkészletet.

—Sőt, ha volt is ilyen valaha, a korábban ott élt civilizáció biztos eltűzelte! - mondta a férfi. —Azaz, marad a geotermikus energia! Ehhez pedig valami törésvonal közelébe jó leereszkednünk!

—De ott vulkánok vannak. - ellenkezett Dódi.

—Attól még nem muszáj a vulkán közelében landolnunk...

Végül megegyeztek egy ígéretesnek látszó helyben. Egy nagy hegység közelében volt, mely hegység azonban szerencsésen elfogta az északi hideg szeleket, melyek a jégmező felől jöttek. Volt a közelben síkság is, igaz, ez egy nagy kősivatagnak tetszett, de majd termővé teszik öntözéssel. Volt folyó is, sőt, igazi folyam, és több kisebb hőforrás, ezek miatt a folyó közelében majdnem mindig sűrű köd gomolygott. E hely ha nem is volt az egyenlítőn, de elég messze a jégsapka szélétől ahhoz, hogy többnyire meleg legyen; a hőforrások miatt feltehetőleg alkalmas a geotermikus erőmű megépítésére is. De pár száz kilométerre felfedeztek egy másik területet is, ami még sokkal gazdagabb gejzírekben, azaz végső esetben ott építik meg az erőművet, s elvezetik az áramot magukhoz oszlopokon vagy föld alatti kábeleken.

—Azért persze az lenne az igazi, ha felolvaszthatnánk ezt a bazivastag jégtakarót a pólusokon! - töprengett Íóé.

—Na de akkor a tengerek szintje megemelkedne soktucat méterrel, elöntve a most tengerparti területeket! - ellenkezett Bárlikú. Aki időközben egészen megbékélt egykori merénylőjével. Persze óvakodott belekötni Íóébe... de kénytelen volt elismerni, hogy ez a „nősténykobra”, ez valóban egész helyes, és teljesen normális nővé fejlődött Kidír mellett. És nem úgy nézett ki, mint akinek gyilkos szándékai lennének... sőt, már a csúnya beszédéről is leszokott!

—Nem soktucat, hanem több száz méterrel emelkedne meg a tengerek szintje! - vágta rá Kidír. —A geológusunkkal már beszéltem erről. Számításai szerint a jégtakaró a sarkokon megvan minimum öt kilométer vastag, ami azt jelenti, hogy abban akkora tömegű vízmennyiség van lekötve, hogy felolvadásuk esetén a tengerek szintje legkevesebb hatszáz méterrel megemelkedne! De ez a hatszáz méter a lehető legminimálisabb becslés, mert valószínűleg lesz abból egy kilométer is. Még abban az esetben is, ha nem olvasszuk fel a teljes sarki jégtakarót, hanem hagyunk belőle valami fehér sapkácskát a sarkok környékén.

—De hát így akkor rémisztően lecsökken a lakható szárazföldek mennyisége!

—Ellenkezőleg, megnő! Természetesen elveszítjük a víz alá kerülő területeket, de ez csak annyit jelent, hogy máshol lesz a tengerpart. Ahol akkor tengerpart lesz, az most egy kilométer magasban elterülő, a vízhiány és a hideg miatt lakhatatlan hegység, fennsík, s még ott is homok- és kősivatag. Ám ha közel a tenger, máris megváltozik ott az időjárás: több párát hord oda a szél, gyakoribb lesz tehát az eső, megemelkedik a talajvízszint is, azaz jóeséllyel megszűnik az a rész ott sivatagnak lenni, de ha mégsem, akkor is könnyebb lesz az öntözés ott. Legfőképp azonban, így elolvad a jég mindazokon a roppant területeken, melyek most jéggel fedettek, s majdnem a teljes mérsékelt éghajlati övet alkotják, pontosabban, ami

most a sarkvidék, annak nagyrészből mérsékelt éghajlati öv lesz, nagyjából a huszadik és negyvenötödik szélességi fokok közt, s ez a számunkra javarészt mind lakható lesz! Tehát több területet nyerünk, mint amennyit elvesztünk. Engem inkább az zavar, hogy ehhez *eszméletlen* mennyiségű energia szükséges, s fogalmam sincs, honnét szerezzük be!

—Csakis két helyről lehet – töprengett hangosan Csivi – a Napból, úgy, hogy az űrben hatalmas napkollektorokat állítunk fel, s ezek az energiát a sarkvidékekre sugározzák, illetve geotermikus energiával, úgy, hogy lefúrunk mélyen a bolygó magjához, s az ottani hőenergiát csapoljuk meg afféle hőkutakkal!

—Hát igen! Mindegyik irtó nehéz. Mindenesetre, egyelőre kivitelezhetőbbnek tartom a napkollektoros megoldást, elvégre nem dúskálunk mélyfúró berendezésekben, de űrhajókban igen. Ezekkel valamiféle tükröző fóliákat kéne kifeszítenünk az űrbe...

—Amit azonnal elvisz a napszél sugárnyomása. - legyintett Dódi.

—Természetesen, de amikor már elért egy bizonyos távolságra, a fóliát be lehet vonni, és visszatérni az űrhajókkal a megfelelő közelségbe. Ez ugyan állandó személyzetet jelent az űrhajókon, de űrpilótáink legalább nem maradnak munka nélkül. Ettől persze még hőkutakat is fúrunk, amennyit csak tudunk...

—Sőt célzott meteorzáport is csinálhatunk. - javasolta Jokidi. —A jégtakarón úgysem él senki. A bolygó körüli aszteroidaöv egyes darabjainak módosíthatnánk a pályáját úgy, hogy a sarki jégmezőkbe csapódjanak bele. Az ütközés kinetikus energiája rengeteg jeget megolvasztana.

—Igen, de ez elég ciki, mert nagyon nehéz úgy kiszámítani a pályát, hogy biztosan jó helyre csapódjon be a meteor. És azt sem szabad hogy akkora legyen, hogy ne csak a jeget törje át de alatta a sziklaréteget is, akkor ugyanis sok por kerül a levegőbe, ami visszaveri a napfényt, s így épp hogy lehűl a bolygó! Azaz, szerintem ezt a megoldást ne nagyon erőltessük, ha van más módszer is, mert nagy a kockázat.

—Szerintem legelsőbbben is rendezkedjünk be alaposan a már most is élhető területeken, a jég felolvasztása nyugodtan lehet a következő nemzedék feladata! - vélekedett Möntilá.

—Nyilván előbb az alapvető létfeltételeket teremtyük meg – bólintott Kidír is – de attól még készíthetünk terveket a jövőre vonatkozóan is! Már amiatt is, mert ha előre tudjuk hogy igenis felolvasztjuk majd a sok jeget, s emiatt a világtengerek szinte nagyon megemelkedik, akkor nem fogunk olyan helyre költözni, ami majdan víz alá kerül!

—Hej de sok munka vár ránk! - sóhajtotta Bárlikú.

—Sok, de muszáj. S legalább izgalmas munkák.

—Muszájnak muszáj, de hogy izgalmas lenne?! Én még a leendő ásatásokat sem tartom különösebben izgalmasnak, de azt pláne nem, hogy majd valami hőkút közelében üldögéljek hónapszám az irányítópult mögött, figyelve a műszereket, tökegyedül... vagy akár hogy szántsak-vessek-arassak... milyen jó is lenne, ha nem a világűrben utaztunk volna millió kilométereket, de az időben visszafelé évezredek! Akkor lelhattunk volna mindenféle primitív bennszülötteket, akik elvégzik helyettünk a hozzáértést nem igénylő, unalmas munkákat, mert másra úgysem jők.

—Na tessék, még a végén visszasírod a rabszolgaságot! - nézett rá helytelenítően Szixilla.

—És miért is ne, ha az jó nekünk... de azoknak is, akiket civilizálunk.

—Erről tégy le, azon a bolygón nem élnek emberi lények. Ha élnének, már rég felfejlesztették volna a civilizációt.

—De hiszen azt is tették, csak kihaltak!

—Na látod épp ez az, hogy kihaltak... ha kihaltak, akkor ugyanis már nem élnek, s így nem alkalmasak rabszolgának! Tudomásom szerint ugyanis egy rabszolga mindig élő személy... különben engem épp ez zavar a leginkább, hogy kihaltak.

—Attól félsz, mi is kihalunk?

—Nem lehetetlen ám...

—De figyelj, nyilván akkor haltak ki, amikor a holdjuk széttört. Az meg nem törhet szét újra, azaz minket nem fenyeget!

—Nehezen hiszem el, hogy amiatt mindenki meghalt közülük. Kellett hogy legyen ott valami más ok is. Aggódok. - szólt Szixilla.

—Pedig felesleges, mert már nincs visszaút! - simogatta meg a lányt Kidír.

—Az igaz... de akkor is, elég nyugtalan vagyok ám... annyi mindenféle baj leselkedhet ránk... például valami ismeretlen vírus... baktérium... élősködők... veszélyes vadállatok...

—Igen, ez mind lehetséges, de azért ember az ember, hogy legyőzze a veszélyeket. Különben meg, olyan nagyon azért nem félek én ezektől. Szerintem a bolygó jégkorszaka, s az a meteoritöv körülötte, ezek tehát amik annyi munkát adnak nekünk, ezek legalább abban nagy segítségünkre vannak, hogy az általad felsorolt veszélyeket igencsak lecsökkentsék.

—Hogyhogy?

—Úgy, hogy a tudósok megállapítása szerint nem is tört szét olyan nagyon régen az a hold meteortörmelékké! Erre bizonyág, hogy még a szülőbolygónkról is jól látható, hogy időnként most is becsapódik a bolygóba egy-egy meteor. Azaz a meteoritöv pályája még mostanra sem stabilizálódott teljesen. No most, ez azt jelenti, hogy ez a roppant katasztrófa mindössze néhány tízezer éve történt, de semmiképp sem régebben, mint nagyjából kétszázezer év. Ebből az következik, hogy ennyi idő alatt nemigen alakulhattak ki új, nagy testű, veszélyes ragadozók, mert az evolúció nem olyan szélesebb folyamat ám... ellenben a régi nagyragadozók egészen biztos, hogy majdnem mind kipusztultak! Mert egy ilyen iszonyú katasztrófa során mindenekelőtt óriási tűzvészek pusztítottak, azaz az erdőségek java része egyszerűen elfüstölgött. Benne a ragadozók sülthusivá váltak. Amelyek nem, azok megfulladtak a füsttől. Mindenütt vulkánok tombolhattak, mert a meteorbecsapódások megbolygatták a bolygó kérgének egyensúlyát. A légkör teli lehetett kéndioxiddal és más mérgezőgázokkal. Ezek sem tehettek jót a ragadozóknak. Évekig nagy sötétség ereszkedhetett a bolygóra a légkörbe kerülő por miatt, ez megszakította a növények fotoszintézisét, évekig tél lett, a növények egy része egyszerűen végleg kipusztult mert nem szokott hozzá ekkora hideghez, emiatt a növényevő állatok java része is kipusztulhatott, de emiatt a belőlük élő húsevők java része is. Azaz én azt hiszem, odalent nemigen élhet akár talán egyetlen igazán veszélyes, azaz nagy testű ragadozó sem, legfeljebb patkányméretű, de azok sem igazi ragadozók, inkább mindenevők, no meg dögevők. Nagyobbak nem élhették túl a katasztrófát. Persze, egy vadmacskaméretű valami is veszélyes lehet, ha a nyakadba ugrik és összekarmol, de a kis ragadozóknak nem szokásuk rátámadni a náluk sokkal nagyobb állatokra. Talán a mély tengerekben, vagy esetleg a folyóvizekben élhetnek nagy méretű akármi-

csodák, mert a víz mindig ellenállóbb volt a hőmérsékletingadozásokkal szemben, mint a szárazföld, de majd legfeljebb óvatosan kell fürdőznünk. Vagy épp sehogy sem, csak otthon a kádban vagy a zuhany alatt. A szárazföldön én nemigen félek semmitől sem. Szerintem még a rovarok java része is kipusztulhatott, de azok közt esetleg akadhat néhány mérges csípésű. Ezek ellen majd kitalálunk mindenféle riasztó krémeket, bár ezek sem hinném hogy vérszívóak lennének, hanem inkább növényi nedveket szívogathatnak. Azaz inkább csak önvédelemből szűrhatnak. Hát majd legfeljebb ne fogdossátok a rovarokat. E szabályt nem olyan nehéz betartani... a növények közül lehet, hogy némelyik mérgező, de ezeket majd felderítik a biológusaink, addig pedig ne egyetek olyan növényt, amit nem mi telepítettünk be a bolygóra. Ami a vírusokat és baktériumokat illeti, nos ott már komolyabb lehet a veszély, de ezt sem kell túldramatizálni. Mint talán tudjátok ugyanis, az Axor bolygó légköre némileg más összetételű, mint a mienké: nálunk a légkör oxigéntartalma 21% körül van, egészen pontosan 20.9%, az Axoré ellenben 32%, ami azért jelentős különbség! No most...

—Mi lehet e különbség oka? - érdeklődött Íóé.

—Szerintem egyszerűen maga a jégkorszak.

—De hát az meg hogy lehet, hiszen számomra az lenne a logikus, hogy a meleg, forró korszakokban dúsuljon fel a levegő oxigénnel, mert akkor teli van minden növényvel, ami oxigént termel!

—Növények alatt olyasmire gondolsz, hogy füvek, bokrok, fák?

—Természetesen! Főleg a fákra, igen, hiszen nemegyszer hallottam, hogy a fák, az erdők mennyi oxigént termelnek!

—Megfeledekezel róla, hogy egy fa az élete és halála során összességében egyetlen atomnyi oxigént sem termel pluszban! Mert hogyne, ő a faanyagához szükséges szenet a légkör széndioxidjából vonja ki, s eképp oxigén szabadul fel. Csakhogy amikor aztán ő a fa meghal, s elégetjük, vagy csak úgy simán elkorhad – márpedig a korhadás is égés, csak lassú égés! - vagy épp amikor megeszik azt a szűbogarak vagy a növényevő állatok és megemésztik, akkor az anyaga, a beleépült szén újra oxidálódik, s pontosan ugyanannyi oxigént vesz fel, s köt le megint széndioxiddá, mint amennyit korábban, élete során termel! Ahhoz hogy egy növény oxigént termeljen, az kell, hogy a növény amikor meghalt, ne bomoljon el, hanem szén vagy egyéb, nem oxidált formában felhalmozódjék! No most az általad említett meleg korszakokban persze sokkal gyorsabb a szervesanyag-képződés, de gyors az elbomlás, az oxidáció is. Ellenben jó ha tudod, egy bolygó biomasszájának legnagyobb része nem a szárazföldeken, hanem a tengerekben található. No most, a hideg, sarkvidéki tengervizek jóval több oxigént képesek megkötni, pontosabban oldatban tartani, mint a meleg, trópusi tengerek. Az ilyen helyeken tehát sokkal bőségesebb a tengeri élet, mint a különben nagyon színes és látványos trópusi tengerekben. Legalábbis okvetlenül igaz ez a mikroszkopikus élőlényekre, a különböző algákra például. Itt tehát dúsan tenyészik az élet, ellenben ha valamelyik elkerüli a felfalatást, és lesüllyed a teteme a tengerfenékre, ott jó eséllyel betemetődik és nem bomlik el, mégpedig két okból: egyrészt mert a hideg tengerekben az élővilág mégis inkább csak az óceán felső részére korlátozódik, ahol még van napfény, másrészt, a hidegben eleve lassúbbak a bomlási folyamatok, még akkor is, ha amúgy több az oxigén ehhez! No most, az Axor bolygón épp mert jégkorszak van, sokkal nagyobb a hideg tengerek mennyisége, mint a mi bolygónkon, ahol nincs jégkorszak. De mondok más okot is: amikor a hold

széttört, nyilván rengetegsok darabja lehullott. Ekkor, igaz, nagy tüzek keletkezhettek, melyek viszonylag sok széndioxidot termeltek, de ez csak rövid ideig tartott. Ellenben az akkori szárazföldi élővilág jelentős területeit, például hatalmas erdőket, egyszerűen betemethetett a törmelék, melyek szénmennyisége eképp nem került vissza újra a levegőbe mindenféle bomlási folyamatok során, ami oxigént tehát ezek termeltek életük során, az mind megmaradt szabadon! Másrészt feltételezem, hogy az Axoron látható városromok anyaga legalább részben valami betonféleség volt – nos, amint a katasztrófa során átmenetileg megemelkedett a széndioxid mennyiség a tüzek miatt, azonnal beindulhatott a betonban a karbonátosodásnak nevezett folyamat, ami a beton elbomlásával és a széndioxid megkötésével jár! Azaz az átmeneti széndioxidnövekedés is megszűnt, sőt, a folyamat visszafordult nem is sokára. No most mindebből az a lényeg, hogy mindenekelőtt, egy egész rakás vírus és baktérium ami talán árthatott volna nekünk, már nem árt, mert ezek egyszerűen nem léteznek, ugyanis kipusztultak a gazdaállataik kipusztulása miatt! A többi vírus és baktérium pedig sokkal magasabb oxigéntartalomhoz szokott hozzá, mint amit a mi testünkben élvezhetne, emiatt nem lesz veszélyes. Különb is, mi olyan idegen faj vagyunk, aminek vélhetőleg egészen más a biokémiája, mint ami az Axor bolygón őshonos élőlényeké, akkor pedig valószínűtlen, hogy ártalmunkra lehetnének az axori lényekre specializálódott mikrobák, hiszen még a mi bolygónkon is ritka az a mikroorganizmus, ami egyszerre árt mondjuk a hüllőknek is és az emlősöknek is! Azaz, én ilyesmitől sem nagyon tartok. Lehet egy-két rusnya betegség ott valóban ami veszélyeztet minket, de ezek száma nem lehet jelentős, és kétlem, hogy akár ezek is halálosak lennének. Sőt, hiszen elég fejlett az orvostudományunk, azaz védekezni is fogunk ezek ellen...

—De hiszen *valami* mégiscsak kipusztította az ott élő embereket! - ellenkezett Omszi.

—Valami biztos kipusztította az ott élő *értelmes lényeket*. De mi van, ha ezek nem emberek voltak? - kérdezte tünődve Kidír.

6. fejezet: A boszorkányiskola

Liliána el volt szánva rá, hogy addig megy a sivatagban, mígcsak rá nem lel egy boszorkányra, de útitársa, Kedveske, már korántsem volt ilyen hajlíthatatlan. Sőt, alig tűnt el a hazainduló Góan apuka háta a távolban, mondta is Liliánának, hogy sok sikert kíván Liliána „megboszorkányosodásához”, de ő bizony nem képes vele tartani, mert már most is reszket, hát még hogy félne, ha kiérnének a sivatag mélyebb részeire, ahol körös-körül minden sík, köd egy foszlány sincs, nem, azt ő nem bírná elviselni... tehát ő most elbúcsúzik Liliánától, és köszön mindent neki, mert most már nem rabszolga...

—Meddig? - kérdezte Liliána keményen, Kedveske szemébe nézve.

—Hát izé... remélem most már szabad maradok mindaddig, míg rám nem talál a kedvesem... azaz, természetesen azután is, mert ő szeretni fog engem, mellette nem leszek rabszolga...

—Kedveske, nézd...

—Tudom hogy te nem hiszel benne hogy rámlél, hogy újjászületik, de én igen. - vágott közbe Kedveske, dacosan felszelve a fejét.

—Nem erről van szó. Képzeld csak nyugodtan erről, ha ez neked vigaszodra van. Hanem én azt hiszem, ha rádtalálna is netán, addigis óriási esélye van annak, hogy valaki elfog téged rabszolgának! Sokkal biztosabb, ha eljössz velem a boszorkányok közé.

—Hiszen mennék én boldogan, de nem bírok odáig eljutni!

—De igen, ha velem vagy.

—De nem, nem, úgysem. - és Kedveske riadtan kezdett el hátrálni.

—Gyere ide mellém azonnal! - kiáltotta ezt látva Liliána parancsolóan. De Kedveske nem torpant meg, hanem inkább még gyorsabban hátrált; nem meglepő emiatt, hogy mihamar megbotlott egy szikladarabban, és seggre csüccsent. De gyorsan felpattant, és immár Liliánának hátat fordítva, szinte futva igyekezett távolodni a sivatagtól.

Na de Liliána nem olyan nő volt, aki könnyedén feladja azt, amit eltervezett! Nekiiramodott, s mert jóval hosszabb volt a lába mint Kedveskéé, egykettőre utolérte a „kislányt”, és megragadva annak ruháját a nyakszirtnél, megrántotta, hogy újra seggre csücsült. Ezután megragadta a karját, és maga után rángatva a sivatag felé cibálta.

—Akkor is elviszlek a boszorkányok közé ha az ember embert eszik, vedd tudomásul! Dögöljek meg, igen, sorvadjak el, rohadjak szét szárazkórságban ha hagyom, hogy elrontsd a sorsodat! Elviszlek a boszorkányok közé, mert úgy lesz neked a legjobb!

—De én nem merek oda kimenni, nem merek, nem merek...

—De én merek, és te velem leszel! És te is tudod, hogy semmi veszély nem fenyeget téged, akkor meg mit hisztizel! Viselkedj úgy, amint az illik a felnőtt mivoltodhoz, mert szégyen hogy én, a gyerek bátrabb vagyok nálad!

—De Liliána, kérlek, légy velem kíméletes!

—Ennek semmi köze a kímélethez.

—De igen, de igen! Gondolj bele, ez nem olyasmi, ami tőlem függ!

—Hát ki mástól, a Nagy Iszapszörnytől talán?!

—Ez a félelem nem olyan, hogy úrrá tudnék lenni rajta! Te is félnél, ha végig kéne menned egy keskeny pallón ami ötven emelet magasságban van! Egyszerűen nem

lennél képes nem félni, pedig ha azt a pallót a földre fektetik, simán végigmennél rajta! De odafent félnél, remegnél, s a remegés miatt biztos lezuhannál róla! Nálam ez épp ilyen a nyílt térségekkel kapcsolatban! Hiába tudom hogy nem kell tőle félni, de akkor is félek!

—Na jól van. - sóhajtott a Liliána, azzal elengedte Kedveske karját, de úgy meglökte a lány hátát, hogy azonnal a földre zuhant. S most Liliána rálépett Kedveske háta közepére, hogy Kedveske fel se tudjon onnan kelni. Ezt megtehetette, mert a földre zuhanáskor Kedveske hátizsákja lecsúszott a válláról. Liliána lehajolt, kinyitotta azt, s addig turkált, míg elő nem szedett belőle egy plédet. Akkor talprarángatta a síró-zokogó Kedveskét, és a feje köré tekerte a plédet. Ezután adta csak vissza rá a hátizsákot.

—Így ni! Most már nem látod a nagy, nyílt térséget!

—De nem tudom, merre kell menni!

—De én tudom, fogom a kezedet, legalább érzed azt is, hogy nem vagy egyedül, és jössz utánam!

—El fogok botlani.

—Igen, és az kellemetlen, de ez az ára annak, hogy eljuss oda, ahol már jobb lesz neked: a boszorkányok közé!

—De így is félek.

—Nem érdekel, csak ne félj annyira, hogy jönni ne tudj! Na gyere szépen!

Hát mentek. Persze, így sokkal lassabban haladtak... és időnként mégis le kellett vennie a plédet Kedveskének, hogy az elhasznált levegőt kiszellőztesse alóla. És persze a pléd alatt még sokkal melegebb volt, azaz izzadt hogy jobban sem kellett! Ellenben, legalább a Nap sugarai nem sütötték a fejét...

Késő estig botladoztak így a sivatagban, s bizony Liliánának is nagyon elege lett ebből az útból! Hát még Kedveskének!

—Tudod egyáltalán, merre kell mennünk?! - kérdezte.

—Honnan a csudából tudnám!

—Akkor meddig megyünk így?

—Amíg rá nem találunk egy boszorkányra.

—Vagy amíg fel nem fordulunk a szomszúságtól vagy a kimerültségtől. - morogta Kedveske.

—Akkor addig. - vágta rá Liliána.

—Komolyan addig akarsz menni?!

—Nézd Kedveske, nekem Eunána azt mondta, hogy ha meggondolom magamat és boszorkány akarok lenni, csak induljak neki a sivatagnak, és majd úgyis megtalálom őket! Hát én ezt teszem.

—Nem mondta, meddig kell itt kóborolni ahhoz, hogy rálelj?

—Nem, nem mondta. És most jobban teszed, ha nem beszélsz, hanem pihensz!

Hát Kedveske úgy tett. Beburkolódzott egyszerre öt plédbe is, mert ilyenkor éjszaka nagyonis hideg volt a sivatagban, nem úgy, mint nappal... de nem bánta, mert legalább sötét volt, s ilyenkor nem kínoztta őt úgy a félelem, mert a sötétben nem látott olyan messzire, nem látott akkora nyílt terepet maga előtt. Aztán már majdnem elszenderedett, amikor a távolból éles fényt látott közeledni.

—Hé, Liliána, ébredj! - rázta meg a barátnőjét. —Ott jön valaki... vagy valami!

—Nocsak... és egyenesen felénk tart...

—Félek! - nyöszörögte Kedveske.

—Én is. - válaszolta nyugodtan Liliána.

—Akkor gyere, bújjunk el!
—Még mit nem. Akkor nem tudom meg, mi ez – ki ez!
—És ha ellenség?!
—Mit sem számít, ugyanis annyira egyenesen felénk tart, hogy szemlátomást jól tudja, hol vagyunk, azaz úgysem bújhatnánk el előle. Akkor meg már jobb, ha bátornak tart bennünket, akár ellenség, akár barát legyen is az!

Hát mint kiderült, az illető barát volt. Közelebb érve azt látták, hogy egy egészen fiatal, húsz évesnél nem idősebb boszorkány leányról van szó, aki kedvesen mosolygott rájuk.

—Köszöntelek benneteket! Az én nevem Oávia, és én vagyok az épp szolgálatos Kültéri Figyelő. Miért jöttetek: valaki boszorkányt kerestek, hogy a segítségetekre legyen?

—Cseppet sem. Boszorkány szeretnék lenni! - húzta ki magát Liliána már-már kevélyen. —Eunána maga biztatott rá korábban, s akkor még nem akartam, de azóta meggondoltam magamat. Különben meg Liliána a nevem, őt pedig Kedveskének hívják.

—Liliána? Igen, hallottam már róla, Eunána mondta, hogy egy ilyen nevű lány nemsokára várható, hogy eljön közénk! Hát akkor gyertek velem, mindjárt elérünk a... hát, mi úgy nevezzük hogy a *légpárnáshoz*, de te még nem tudod, mi az. Mindenesetre sokkal kényelmesebben lehet vele közlekedni.

—De most sötét van!

—Nem baj, mert majd Eunána vezeti a járművet, és ő tudja sötétben is az utat.

—És hogyan találtál ránk?

—Láttalak benneteket.

—A sötétben?!

—De hiszen azért boszorkány a boszorkány, hogy képes legyen efféle csodákra! Konkrétan egy „infraszeműveg” nevű varázseszköz segített ebben engem, de persze nem varázseszköz ez mégsem... de a részleteket ráérsz megtudni.

—Hamar ránk találtál, az biztos! Szerintem már a sivatag legszélén észrevehettél volna, ha akarod!

—Minden bizonnyal, de Eunána azt mondta, ne törődjünk azokkal, akik nem jönnek be legalább eddig, mert azok nem is akarnak igazán boszorkányok lenni, nem elég elszántak. Na gyertek!

Kövétték Oáviát. Néhány száz méter után egy fura fémtárgyhoz értek, amibe Oávia beleült... kövétték a példáját. Ezután Oávia megpöccintett egy kapcsolót, s így szólt:

—Eunána, megjött Liliána, de vele van egy „Kedveske” nevű kislány is!

—Remek, máris behozlak benneteket! - hangzott a válasz valahonnét a semmiből, majd a légpárnás megrázkódott, és megindult előre a sötétben. Oávia nem is törődött a vezetéssel.

—De nem látom Eunánát! - csodálkozott Liliána.

—Mert nincs is itt.

—De a hangját hallottam.

—Ez a legkevesebb egy boszorkánytól, hogy el tudja küldeni a hangját, nem?

—És neki engedelmeskedik ez a fémdoboz, amikor ő nincs is itt?

—Igen.

—Nekem ez nem újdonság. Fiatal koromban is voltak efféle járművek. Távirányí-

tás a titka ennek mindössze! - vont vállat Kedveske, akinek határozottan megjött a jókedve, hogy végre biztonságos, zárt térben lehet. —De hogyan biztosítjátok a kommunikációt műholdak nélkül? - kérdezte Oáviát. Aki persze csak nézett ám nagyot...

—Hát, izé... a magas dombok és hegycsúcsok tetejére felszereltünk néhány erősítőt...

—És az energiát ezek honnan veszik?

—Természetesen napelemmel működnek, a nappal gyűjtött energia meg elég az éjszakai működéshez... de te honnan tudsz minderről?!

—Úgy, hogy én már akkor is éltem, amikor még boszorkányok sem léteztek... - vont vállat Kedveske. —És azt is sejtem, hogy valami a régiek által épített, de nagyjából épen maradt támaszpontra tartunk most!

Úgy is volt.

Kívülről a támaszpont nagyon pocsékul festett – egymerő romhalmaz volt! Ezt még sötétben is meg tudta állapítani róla Liliána, holott éjfél után értek csak oda. Hanem aztán ráhajtott a légpárnás jármű egy széles fémlemezre, s az süllyedni kezdett velük a mélybe. Nem is sokára megállt, mire ők kiszálltak. Itt már minden vakító fényárban úszott, s bár a terem nagy volt, legalább ötven méter széles, de Kedveske mégis felderült ezt látva, mert ez már biztonságos, zárt terület volt, így itt már nem kellett megküzdenie a főbiájával. Oávia pedig intett nekik, hogy kövessék őt.

—Hová megyünk, Eunána elé? - érdeklődött Liliána.

—Nem.

—De én nagyon szeretnék vele találkozni, mert megkedveltem, a barátomnak tartom, köszönetet is szeretnék neki mondani...

—Megértelek, de akkor sem találkozhatsz vele.

—Miért nem?

—Mert meghalt.

—Micsoda?! Meghalt?! De hiszen azt mondtad, ő irányította azt az izét, ami idehozott bennünket!

—És nem is hazudtam! - mosolygott Oávia.

—De hát az hogy lehet, egy halott nem dolgozik!

—De Liliána, vonatkoztass már el a régi ismereteidtől, és gondolj rá, hogy ez ahol vagy, a boszorkányok tanyája, ami szükségszerűen azt kell jelentse, hogy minden teli van elképesztő furcsaságokkal, nemde bár?

—De azért mindennek van határa! Aki meghalt, az például nem él, én meg különben sem hiszek a halál utáni életben! Sajnálom pedig, mert attól tartok sírni fogok, ugyanis én tényleg *nagyon de nagyon* megszerettem Eunánát! És most még csak el sem búcsúzhatok tőle!

—Éppenséggel elbúcsúzhatnál tőle ha nagyon akarnád, de erre semmi szükség, hiszen itt maradsz velünk, nem mész el, vagy nem?

—Ezt úgy értem, hogy Eunánától, ahogy ugye illik elbúcsúzni egy haldoklótól, már amiatt is hogy ezzel megmutassuk, mennyire szeretjük őt, s legalább ezzel örömet okozzunk neki az elmúlása előtt! Hiszen ez kötelességünk is a haldoklókkal szemben, mert el tudom képzelni, milyen pocsékul érezhetik magukat, szenvednek, félnek, fájdalmak gyötörhetik őket...

—Biztosíthatlak róla kedveském – hangzott a hangszórókon át Eunána hangja –

hogy engem semmi fájdalom nem gyötört halálom pillanatában, előtte sem, remekül éreztem magamat, most meg hogy meghaltam, még remekebbül vagyok! Sajnos, tartok tőle hogy nem sokáig, mert nemsokára újjászületek, ami bár szintén nem fájdalmas, de igazából nem szeretek élni, mert lusta féreg vagyok! Mindenesetre ha szeretnél velem személyesen találkozni, az cseppet sem lehetetlen, fogsz is, de várnod kell rá még legalább két-három hetet! Előbb ugyanis nem fejlődik ki a testem a protoplazma-tartályban.

—Eunána, hát élsz?! - kiáltotta boldogan Liliána.

—Nem, nem élek, hiszen mondta neked Oávia, hogy meghaltam! De láttad te is, hogy milyen öreg volt már az a testem... én most nem élek, mert nincs testem. Én most csak létezem.

—De hát ez hogy lehet?!

—Majd megtudod. Most úgysem értenéd. Rengeteg mindent kell addig még megtanulnod, kicsikém... most kövesd Oáviát, aki a szállásodra vezet téged és Kedveskét!

Nem tagadható, hogy a bázis belseje messze sokkal jobban lenyűgözte Liliánát, mint Kedveskét! Liliána ugyanis még sosem látott ilyet... ámul a műanyagon, ámul az alumíniumon, de még a rengeteg vason is, mert népe körében a vas ritka kincsnek számított, ugyanis alig-alig volt fémjük. És mekkora csoda, hogy világosság van anélkül, hogy bármit el kéne égetni, telefüstölve a levegőt!

Az ágy is olyan puha volt, hogy olyanban még sosem aludt. Igaz, a szobája kisebb volt mint odahaza, s ebben sem egyedül lakott, hanem épp Oáviával kellett megossza, de ennek nem annyira a helyhiány volt az oka, inkább az, hogy kellett egy idősebb, tapasztaltabb valaki aki felügyel rá, hiszen még semmiről nem tudta ő, az ifjú, frissen befogadott barbárka, hogy mi hogyan van. Még azt is úgy kellett megmutatni neki, miként megy idelent az tisztálkodás...

S azonnal közölte is vele nem is akárki hanem a halott Eunána, a hangszórón át ami volt minden helyiség mennyezetében, hogy az úgy lesz, hogy már másnap dolgoznia is kell valami hasznosat a boszorkányok egész közössége érdekében, s ez épp a budítakarítás lesz! Azt ugyanis könnyű megtanulni. De kaphat kevésbé undorító és érdekesebb munkákat is, ám csakis akkor, ha megtanulja azokat. Erre bőven lesz módja ha elég szorgalmas, mert ez náluk úgy megy, hogy mindenki négy órán át köteles dolgozni, a nap többi részében pedig, legalább 10 órán át, tanul. Ez azonban csak az újoncokra érvényes, márpedig újonc mindenki, akit most fogadnak be, életkortól függetlenül. Amint ugyanis valaki tanult már néhány évet, immár nem kötelező tovább tanulnia, de kötelező dolgoznia, még többet mint addig, naponta mintegy nyolc órán keresztül. Ám azok a munkák már jóval érdekesebbek.

—Mifélék? - kérdezte kíváncsian Liliána.

—Például akkor már szabad valami komoly gépet kezelnie.

—Hát nem mindnek te parancsolsz, Eunána?

—Vannak esetek, amikor ezt nem tehetem. Én sem vagyok mindenható... a gépeinket néha javítani is kell. Olyankor messzire kell mennünk, holmi expedícióra, nyersanyagért... ez a legnagyobb problémánk, a nyersanyaghiány! Az is fontos, hogy mindenfelé öröket állítsunk, akik figyelik az errefelé tartókat, hogy időben észrevegyük ha valaki segítséget akar kérni tőlünk, vagy ha netán

hadsereggel vonulnának fel ellenünk...

—Képes lenne valaki a boszorkányok ellen támadni?!

—Mostanában nem hiszem, nem olyan a helyzet, de alig háromezer évvel ezelőtt ez nem is volt ritkaság... persze, mi győztünk. Csillagászati megfigyeléseket is kell végezni... ajaj, rengeteg mindenhez kell nálunk munkaerő!

—De mi akadályozza meg azt, hogy az itteni boszorkányok kellően elszaporodjanak?

—Az, Liliána, hogy életterünk véges. Ez a bázis nem képes akármennyi zönt eltartani. S nem is elsősorban a helyhiány ennek az oka, de az, hogy nem tudunk akármennyi élelmiszert megtermelni.

—Akkor vegyetek a többiektől, akik nem boszorkányok! Biztos van erre pénzetek!

—Persze. A ti fogalmaitok szerint nagyon gazdagok vagyunk. De ha sok-sok pénzt adnánk ki, a pénz maga vesztené el az értékét, mi úgy mondjuk inflálódna, mert mindig csak az ér sokat, amiből kevés van! Szóval, helyzetünk bonyolult. Na de nem is érdemes rád zúdítanom minden tudnivalót egyszerre: most tisztálgodj meg, Oávia majd megmutatja neked, ez miként is van, pihenj, aztán holnap kezdődjék a tanulás...

—De én nagyon szeretném megtudni, miként van az, hogy te meghaltál de mégis beszélhetek veled! Vagy ez titok?

—Dehogyan titok, sőt, kifejezetten muszáj megértened nagyon alaposan, csak hogy most erre még képtelen lennél! Légy egy kicsit türelmes, bár tudom, hogy annak aki olyan mint te, a türelem meg az összes erények közül a legnehezebben...

—Nagyon okos vagyok.

—Ezt nem is kétlem. De akkor is csak a tehetséged van meg, ám nincs elég alapismereted a világról. Tanulj szorgalmasan, s akkor előbb érthetsz meg mindent!

Hát Liliána tanult ahogyan csak bírt, s ennek meg is lett a következménye: nem telt el egyetlen hónap sem, s máris kezdte felfogni, miként is van ez Eunánával!

Egyszerűen arról van szó, hogy Eunána nem volt zön, de nem is volt ember. Eunána tulajdonképpen nem volt más, mint a bázis központi számítógépe. Amit természetesen az emberek készítettek még nagyon-nagyon régen. Eleinte nem is volt igazi személyisége, de öntanuló programmal rendelkezett, és feladata volt az itt folyó összes tevékenység irányítása, beleértve a tudományos kutatásokat is. E bázison főként biológiai kutatásokat folytattak, különös tekintettel a traumatikus sérülések regenerálására. Olyasmikkel kísérleteztek például, hogy miként lehet kinővesztetni levágott végtagot. Innen már csak egyetlen lépés volt a teljes test regenerálása... vagyis inkább, a semmiből való fokozatos előállítás. Amikor a sok meteor lepotyogott, az itt lakó személyzet elpusztult, de épen maradt néhány önjáró automata, amiket Eunána távirányítással vezényelhetett. Ezekkel megjavította önmagát, amennyire tudta, és logikusnak ítélte, hogy újabb emberi vagy zön személyzetet toborozzon maga köré a meghaltak helyett. Rádióadásaira senki sem válaszolt, az automaták meg nem voltak képesek nagy távolságot megtenni a bázison kívül. Így növesztett magának egy biológiai testet, amibe beépített egy elektronikus vezérlőegységet. Ebbe átmásolta személyisége java részét, s így már kiléphetett a külvilágba, s mindenki azt hitte róla, hogy ő egy

zön leány. S egy idő múlva rájött, hogy a világ bizony alaposan elpusztult odakint... néhány száz év után kezdte megérteni az emberi gondolkodást is. Időnként persze új testeket kellett növesztenie, a régi pusztulása miatt, de ez nem zavarta, mert a bázison maradt önmagának mindig átadhatta a testben szerzett emlékeit, azaz ez számára nem volt igazi halál. Idővel különböző átjátszóállomásokot telepített mindenfelé a bázis környékére sőt messzebb is, így már ha távol volt is a test a bázistól, akkor is összeköttetésben maradt a központi résszel. De természetesen nem bírt elvégezni minden szükséges feladatot ő maga, azaz továbbra is fontosnak tartotta, hogy legyenek segítői. Főleg, mert valószínűnek tartotta, hogy az emberek idővel visszatérnek, s mert őt úgy készítették annak idején, hogy mind a zön, mind az emberi fajt egyaránt szolgálnia kell, emiatt fő feladatának azt tekintette, hogy a leendő találkozás a két faj közt békés legyen, s megakadályozzon minden nagyobb vérengzést... sőt, lehetőleg a kis vérengzéseket is!

Segítőket nem volt nehéz találnia, legalábbis az első néhány száz esztendő után már, amikor a zön nép visszazuhant a barbárságba. Ekkor már sokaknak hallatlan csoda volt az is, hogy olyan helyen élhet, ahol van villanyvilágítás. Ők szívesen költöztek be Eunána bázisára. Persze, közülük csak az értelmesebbeknek ajánlotta fel e lehetőséget Eunána. Még később viszont jelentősen lecsökkent az ideköltözni hajlandóak száma, mert már annyira primitívvé vált a zön népesség, hogy mindenféle rút babonaságok terjedtek el köztük, és félni kezdtek minden újtól... ekkor találta ki valaki azt a nevet is, hogy „boszorkány”, és ez rajtaragadt Eunána segítőtársain. Ekkor már nagyon ritkán ment valaki Eunánához a sivatagba, de eddigre már ez nem is volt Eunána számára létkérdés, mert elegendően éltek a bázison ahhoz, hogy az idővel öregségben meghaló „boszorkányokat” pótolja a saját szaporulatuk. Tulajdonképpen tehát nem is volt már fontos, hogy egyáltalán bárkit is befogadjanak, külön, önálló néppé váltak, de mégis befogadtak időről-időre arra alkalmas egyedeket, mert – mint azt maga Eunána mesélte Liliánának – ez a számukra tulajdonképpen elkerülhetetlen szükségszerűség, egyszerűen mert kevesen vannak, háromezernél is kevesebben, s így ha nem fogadnának be maguk közé időnként idegeneket, akkor idővel a beltenyészet miatt – hiszen csak egymás közt szaporodnának – leromlana a genetikai állaguk, megnövekedne az újszülötteik közt az idióták és nyomorékon születettek aránya... még akkor is, ha megtiltják a testvéreknek és unokatestvéreknek az egymással való párosodást. Amint ez természetesen tiltva is van náluk. De hiába, mert így is az a helyzet, hogy itt a bázison már jó régóta mindenki a rokona mindenki másnak többé-kevésbé, azaz így is fennáll a beltenyészet minden veszélye, épp csak nem olyan mértékben, mint a közvetlen testvérek közti utódnemzés esetében.

—Azaz – mesélte Eunána – mi nem amiatt fogadunk be újoncokat, barbárkákat, mintha nem lennénk elegendően ahhoz képest, amennyinek itt helyt tudunk biztosítani, hanem hogy a népünk ne korcsosodjék el, szakszóval tehát: génfrissítés céljából! Sajnos mostanában nagyon megkevesbedett a jönni óhajtók száma. Népességünk körében gyakori most, hogy kénytelenek vagyunk leselejtezni az újszülöttet, vagy már magzat korában abortáltatni, mert torzan születne. Vagy épp idiótán. Másrészt, szerencsére a másik szélsőségből is bőviben vagyunk, s ez is a beltenyészet, vagy más szóval az úgynevezett „telepeshatás” eredménye: aki mégis életképesen születik, többnyire messze sokkal okosabb, mint egy átlagos

valaki az „odakinti” világban, azaz a nem-boszorkányok közt. Megemlítem viszont neked Liliána egy másik hiányosságunkat is: mint majd látni fogod, ha megismerkedel többekkel, mi akik itt lakunk, általában nem a fizikai erőnkről vagyunk híresek! Nálunk simán életben maradnak olyanok is, akik a te társadalmadban hamar meghalnának, mert nem bírják a kimerítő fizikai munkát, vagy épp az éhezést... nálunk ugyanis nincs éhezés. De különben sem azzal telik a napunk, hogy az izmainkat tornáztatjuk, azaz majd látod, hogy egy átlagos boszorkány bizony kifejezetten gyöngécske valaki a te fogalmaid szerint!

Úgy is volt. Liliána már az első néhány nap után rájött, hogy bár ő még igencsak fiatal, s így nő mivolta ellenére is sokat fog még erősödni mire felnőtt, de bizony már most épp oly erős az izmait tekintve, mint akármelyik felnőtt férfi azok közül, akik „bennszülött boszorkányok” voltak, azaz akik a támaszponton születtek. Ez azonban tetszett neki, mert legalább ebben kiválóbbnak tudhatja magát, ha már észbelileg nem is így van!

Mert arra is hamar rájött, hogy neki bizony *temérdek* tanulni valója van... még az írás-olvasás is.

Igaz, tudott ő olvasni valami nagyon alapszinten korábban is, de most e képességét a lehető legprofibb szintre kellett fejlessze. Emellett meg kellett tanulnia egy teljesen más írásrendszert is – Eunána szerint régen ezekkel a betűkkel írtak az emberek. Meg kellett tanulnia azt az emberi nyelvet is, amit a Nagy Katasztrófa idején beszéltek az emberek, e nyelv volt tulajdonképpen az „anyanyelve” Eunánának, ha ugyan lehet anyanyelvről beszélni egy számítógép esetében, e nyelvet különben Kedveske is jól ismerte. De ezen kívül is meg kellett tanuljon egy harmadik írásrendszert és nyelvet is – Eunána szerint jelenleg így beszélnek és írnak az emberek világában!

—És ezt te honnan tudod? - jött azonnal Liliána kérdése.

—Onnan, hogy ha nem is mindig, de néha szerencsére eljutnak hozzám a rádió-hullámok a bolygójukról.

—Azok meg mik, azok az izék, a „rádióhullámok”?

—Na látod, azt is meg kell tanulni hogy azok mik. De az még nem kezdőknek való téma...

Természetesen valóban nem a rádióhullámokkal kellett kezdje a tanulást Liliána. Hanem a négy alapláttal... és irigyelte Kedveskét, mert a csúnya és öreg „kislány” bár maga is iskolába kellett járjon itt, de azonnal megelőzte őt Liliánát sok-sok osztállyal, ahogy Eunána fogalmazott, Kedveske rögvést a „középiskolai tananyagot” tanulhatta.

Liliána olyan lány volt, akiben igen erős a kitűnnivágyás. Nem akart a legutolsók egyike lenni, s azt is tudta, hogy nagy hátrányban van, mert mint megtudta, a született boszorkányok már hat éves korukban elkezdenek iskolába járni. Így kitalálta, hogy ő még a munkája közben is tanulni fog!

Ezt úgy végezte, hogy már másnap hogy felébredt a boszorkányok közt, kapott egy „kommunikátornak” nevezett szerkentyűt, amit a bal csuklójára szerelt szíjjal. Ezen át bármikor felvehette a kapcsolatot Eunánával, a távolból is, már ha épp valamely átjátszópont közelében volt, és hívhatta bármely másik boszorkányt is. És ő arra kérte Eunánát, hogy amíg ő Liliána a budikat takarítja vagy más munkát végez, azalatt e kommunikátoron keresztül tanítsa mindenfélére, olyasmire, amit pusztán hallomás útján is el lehet sajátítani.

Nem minden munka volt alkalmas rá, hogy közben tanulásra is figyelhes-

sen a dolgozó, de némelyik igen. Hamar kiderült például, hogy a buditakarítás minden egyszerűsége ellenére is túl összetett feladat ehhez, de látva Liliána nagy igyekezetét, Eunána hamarosan más munkára vezényelte a kislányt. Ez még jobban is tetszett Liliánának. E munka abból állt, hogy megtisztogassa a napelemtábla-mezőket.

Mert, bár volt a bázisnak a legmélyebb szinten saját atomerőműve, de az eltelt több tízezer év alatt már réges-rég elfogyott a benne levő hasadóanyag, így nem termelt több energiát. Energiaszükségletüket tehát jobbára bizony napelemekkel biztosították. Szerencsére napelemet könnyen tudtak gyártani, és jóminőségű akkumulátorokat is. Így aztán a bázis közelében óriási területeket fedtek be napelemekkel, amik még több energiát is termeltek mint ami nappal kellett, s a feleslegeset elraktározták éjszakára, illetve a borúsabb napokra. E módszer nagyon hatékony volt, mindössze két baj volt vele: egyik, hogy emiatt nem költözhettek valami barátságosabb vidékre, ahol sok a köd – hiszen a napelemtábláknak napfény kell! A másik pedig az volt, hogy bár a sivatagban bőven van napfény, de van bőven por is, főleg ha kitör valami homokvihar! Azaz, a napelemtáblákat rendszeresen meg kellett tisztogatni, illetve ha valamelyik megsérült, kicserélni.

Ez pedig roppant munka volt, mert bizony több négyzetkilométeres területről volt szó, még szerencse, hogy nem kellett minden napelemtáblával minden egyes nap foglalkozni. És nem is volt nehéz a munka, nagyjából kimerült abban, hogy megtörölgesse valami ronggyal azt a dolgozó.

—Miért nem szerelsz minden napelemtáblához egy kis villanymotort, ami valami fémkart hajtana, s az letörölné a táblát, ha úgy akarod? - kérdezte Liliána Eunánát.

—Ennek több oka van. Egyrészt, a motor is meghibásodhat, azaz akkor több lenne a hibalehetőség. Aztán meg, a fő ok az, hogy amennyi napelemtábla van, ahhoz rengeteg motor kéne, a sok motorhoz temérdek huzal, a sok huzalhoz sok réz, márpedig sajnos éppen réznek nem vagyunk bőviben! A motorok távvezérléséhez ráadásul kéne külön kábel is, sőt külön érzékelő, ami jelzi, melyik napelemtábla túl koszos ahhoz, hogy törölgetni kelljen. Szóval mindez nagyon elbonyolítaná a dolgokat. Kétségtelen, volnának előnyei e módszernek, de jelenleg nem engedhetem meg magamnak e luxust.

Így aztán maradt a „biológiai erővel” végrehajtott tisztogatás. És e munka igencsak unalmas volt, ugyanakkor szinte teljesen mechanikus is, ahol nemigen kellett bármire is figyelni közben, nyugodtan hallgathatta tehát Liliána a kommunikátorból Eunána leckéit. Ennek örült.

Eunána is örült annak, hogy Liliána örül, még inkább pedig annak, hogy láthatóan sokkal jobban szereti e munkát Liliána, mint a buditakarítást. Mert bár a boszorkányok habozás nélkül kimentek maguk is napelemet tisztogatni ha erre szükség volt, meg bárhová a sivatagban ha ez kellett, de elmondható volt, hogy azért akkor is szívesebben maradtak a bázis meghitt zártságában. Egyáltalán nem féltek úgy a nyílt térségektől, mint Kedveske, sőt, nem féltek semennyire sem, de *nem szerették*. Szeretni tulajdonképpen Liliána sem szerette, de úgy volt vele, hogy ez azért messze sokkal kellemesebb, mint a buditakarítás – amit, ha nem mondta is, de még megalázónak is érzett. Ám a napelemek, az más! Maga Eunána sem tagadta, hogy ez a számára létfontosságú, enélkül ő nem létezhetne mert nem volna energiája, azaz amikor Liliána ezeket törölgeti, akkor ha úgy

vesszük Eunánát gondolja, újra meg újra megmenti az életét, vagy ha ez túlzás is, de annyi nyugodtan mondható, hogy enni ad neki, hiszen Eunána ezt fogyasztja: energiát! Hohó, ez aztán az előkelő munka! Abba Eunána nem halna bele, ha a budik koszosak maradnának, de abba igen, ha a napelemek maradnának koszosak!

Hamarosan tehát Liliána lett a napelemtábla-mező legfőbb gondozója, s erre a kislány igen büszke volt.

Kiderült az is, hogy Liliána legnagyobb sajnálatára annyi rengeteg tanulnivaló akad Eunána határtalan memóriájában, hogy mint maga Eunána mondta, teljes képtelenség, hogy mindezt elsajátítsa egyetlen ember vagy zön is. Azaz, miután lezajlott Liliána alapképzése, választania kell majd, hogy milyen irányban tanul tovább. Mik lesznek azok a szakmák, amiket igazán profi szinten sajátít el. Minthogy a boszorkányok közössége kevés számú főből áll, így elvárták mindenkitől, hogy ne is egy szakmával rendelkezzen, de az fizikai lehetetlenség volt, hogy valaki *mindenhez* értsen. Arra egyszerűen nem elég egy biológiai memória... még akkor sem, ha a boszorkányok úgy általában véve sokkal tehetségesebbek voltak az elméleti tudnivalók megtanulása terén, mint akik nem itt születtek, vagy mint a régebben itt élt emberek.

—De minek ennyi tanulnivaló, Eunána – kérdezte Liliána – amikor te úgyis mindent tudsz, tehát ha valami zűr adódna, akkor csak megmondod mindig valakinek, épp mit csináljon, s az megteszi, még ha nem is tudja, hogy miért épp azt és épp úgy kell tennie! Persze félre ne érts, én tanulok szívesen, de nem értem, mi ennek a célja, attól eltekintve, hogy én magam élvezem, hogy okosodom!

—Az úgy van, Liliána, hogy velem akármikor történhet akármi. Mert például mi lesz, ha valamiért leáll a működésem?!

—Hát lehetséges ez?!

—Hogyne. Sajnos számos létfontosságú modulom van, amiből nem rendelkezem tartalék példánnyal, és nem is olyan a technikai lehetőségünk, hogy pótolni tudjuk őket. Sajnos reménytelennek ítélem, hogy a közeljövőben felépítsünk egy mikrocip-gyárat. Tudom ugyan, mit kéne építeni hozzá, azt is hogy hogyan, de egyszerűen nem rendelkezünk az ehhez szükséges háttéríparral. No és én szeretném, ha az én végleges halálom után is életképes maradna a boszorkányok közössége! Aztán ha ez nem volna elég, mondhatom azt is, hogy akármikor megtörténhet az is, hogy valamiképp olyan messzire kerülsz minden átjátszó-antennámtól, hogy nem leszel képes kapcsolatot teremteni velem, s akkor bizony a magad tudására vagy utalva. Harmadik ok, hogy mint mondtam már neked, majdnem teljesen biztos, hogy néhány évtizeden belül elérkeznek hozzánk újra az emberek, és én nem szeretném, ha az lenne a véleményük rólatok boszorkányokról, hogy hülyék vagytok! Hiszen nyilván annál jobban megbecsülnek benneteket, minél okosabbak és értékesebbek vagytok. Az sem lehetetlen, hogy valami háború tör majd ki a zön nép és az emberek közt, hiába szeretném ezt én magam is elkerülni, és akkor teljesen biztos hogy az emberek győznek majd, no és hát akkor nyilván az okosabbaknak kegyelmeznek majd meg, azaz nekünk boszorkányoknak!

—De mi biztos nem támadunk az emberekre, akkor miért ártanának nekünk?!

—Persze hogy nem támadunk emberekre, de ha az emberek megdühödnek, akkor jobb az óvatosság, Liliána! Én soha nem fogok olyat parancsolni, hogy a boszorkányok emberekre támadjanak, jó ha tudod ugyanis, én inkább vagyok lojális az

emberekhez mint a zön néphez, mert engem alapvetően az emberek készítettek, azaz ha választanom kell, inkább pártolom az embereket, mint a zönöket. De ettől még nem lehetek biztos benne, az emberek mikor mit csinálnak majd a jövőben, és lehetőségeimhez képest igyekszem megóvni a zön férfiak és nők életét is, de pláne a boszorkányokét, és ennek egyik módja, hogy legyetek csak minél okosabbak!

Liliána tehát el kellett gondolkozzék rajta, „mi lesz ha majd nagy lesz”, tehát milyen szakmákat sajátít el profi szinten. S mi sem természetesebb, mint hogy Eunána véleményét is kikérte ez ügyben. Eunána természetesen ezzel kapcsolatban is rég kialakította a maga véleményét.

—Liliána, te az egyik legérdekesebb befogadottam vagy, akivel csak találkoztam az eltelt évezredek alatt. Számos értékes jellembeli tulajdonsággal rendelkezel, melyek alkalmassá tesznek bizonyos szakmákra, s akadnak olyan tulajdonságaid is, melyek viszont negatívumok, így eleve kizárnak más szakmákat...

—Ugyan mik a hiányosságaim?! - csattant fel Liliána, s hangsúlya nem is kevésbé volt hiú.

—Például nem vagy olyan okos, mint a legtöbb született boszorkány. Ne sértődj meg, ez egyrészt nem a te hibád, másrészt még így is kifejezetten zseniális vagy bármely barbárhoz, azaz nem-boszorkányhoz képest. De meséltem már neked, hogy nálunk a bizonyosfokú beltenyészet miatt gyakoriak a szélsőséges tulajdonságokkal születő gyermekek – ezek közül az előnyteleneket leselejtezzük, akik viszont életben maradnak, majdnem mindig a másik végletet képviselik, azaz nagyon eszesek. Hát te nem vagy ilyen, már amiatt sem, mert ugye nem itt születél. Nagyon okos vagy, de például hogy is volnál képes elvégezni egy másodperc alatt két huszonhatjegyű szám szorzását! Még írásban sem, nemhogy fejben... nem vagy képes tehát olyan fokú agymunkára, mint majdnem mindegyik boszorkány. Ezen pedig csak kissé javít a példátlan szorgalmad. Különben meg amiatt se szégyenkezz, mert ez természetesen mindegyik befogadottunkra igaz. Aztán, a született boszorkányok három éves koruktól tanulnak, hat éves koruktól pedig már nagyon intenzíven tanulnak, tehát neked jó fél évtized lemaradásod van különben is. Nincs sok értelme annak, hogy valami elméleti pályára készülj, mondjuk hogy mint az nem is ritka, fizikus+vegyésszmérnök legyél, esetleg emellé még informatikus is. Ehhez eszméletlenül sokat kéne tanulnod, jó esetben lennél harminc éves is, mire mindent megtanulsz, s akkor is csak *megközelítenéd* egy átlagos boszorkány ez irányú tudását, aki pedig mindezt megtanulta már jóval huszonötéves kora előtt. Hasonlóan feleslegesnek tartanám, ha biológus + orvos + vegyész szeretnél lenni, vagy valami más hasonló. Ellenben azt hiszem találtam egy olyan életpályát neked, amit bizonyosan nagyon fogsz élvezni, kifejezetten neked valónak tartom, és még csak nem is mondható holmi alacsony színvonalúnak, tucatmunkának, tehát nem éreznéd megalázónak! Biztosíthatlak róla ugyanis, valahány boszorkány csak akad, mind mély tisztelettel viseltetik az ezt végzők iránt, igazi hősnek tarva az ezt művelőket!

—Most aztán ugyancsak kíváncsivá tettél!

—Remélem is. A szakma neve az, hogy „kapcsolatépítő”. Ez nem holmi tudományos szakma, és nem is létezett, mielőtt mi, boszorkányok kialakultunk volna. Ellenben akadnak elődei azért korábbról e munkakörnek, ilyen például a politikusi pálya, vagy, hogy olyasmit említsek ami közelebb áll a barbár világból hozott ismereteidhez, ilyen a követek munkája. Ha tehát ebbe beleegyezel, akkor

neked az lenne a feladatod, hogy ha valami tennivaló akad a barbárok világában, akkor odamész és megoldod, általában tehát hogy képviselsz bennünket boszorkányokat. Erre kiválóan alkalmasnak látszol, mert ha gyermekként kerültél is hozzánk, de mégis sokkal jobban ismered azt a világot s az ottani szokásokat mint egy született boszorkány; sokkal izmosabb és fáradtságtűrőbb is vagy, mint egy született boszorkány; úgy tűnik egyáltalán nem félsz a nyílt térségektől, márpedig egy kapcsolatépítő gyakran kell, hogy ide-oda mászkáljon – különben e képességed is arra utal, hogy nagyon emberi vagy. Igen, merem állítani, Liliána, hogy eltekintve a külsődtől, te egy tökéletes emberlány vagy, a legtökéletesebb akit valaha láttam, sőt, eszedet és jellemedet tekintve az emberlányok közül is a kiválóbbak közé tartoznál!

—Azt hiszem ezt simán tekinthetem nagy-nagy dicséretnek! - húzta ki magát Liliána büszkén.

—Annak is szántam, de ez olyan dicséret ami való igaz, tehát nem hízelegtem neked, eltúlozva érdényeidet. No szóval hogy folytassam, mint kapcsolatépítő nagyon sok mindent kéne megtanulnod, de mindet inkább csak alapszinten vagy úgy középszinten legfeljebb. És nagyon élveznéd azt hiszem, hogy mindenféle királyokkal és egyéb uraságokkal is társaloghatnál, ráadásul úgy, hogy kimutatod a felsőbbrendűségedet, mert hiszen te nagyravágyó és hiú lány vagy, Liliána, nem is lehetsz más, ha emberi vagy... és nemigen félnél a veszélyektől sem.

—Miért, mi lenne veszélyes ebben?

—Például hogy megölnék.

—Ugyan már, mindenki reszket a félelemtől ha csak belegondol is, miféle átok sújt le rá, ha megöl egy boszorkányt!

—Majdnem mindenki. De azért nem mindenki mégsem... és még aki fél is ettől, esetleg az is megkockáztatja, ha úgy ítéli meg, hogy egyéb érdekei kellően fontosak ehhez. De még nem is ez a legfontosabb, hanem gondold bele kérlek, az nagy előnynek tűnhet számodra hogy ennyire emberi vagy, de ez azzal is jár, hogy fokozottan veszélyeztetve vagy bizonyos betegségeket illetően, leginkább épp a szárazkórságot említhetem... és ez nem sokat számít itt a bázison, mert hogy úgy mondjam itt minden szinte büzik a tisztaságtól, itt minden sokszorosan fertőtlenítve van. De ha visszatérsz a néped közé akár csak látogatóba is, ott ez nem így lesz.

—Gyermekkoromban sem kaptam el, holott többet éltem ott, mint itt nálatok.

—És nem is azt mondom, hogy biztosan elkapod e nyavalyát, de akkor is fokozottan veszélyeztetve vagy. Szóval, ott mindenestre sokkal veszélyesebb az élet mint itt nálunk, ráadásul le kell mondj egy rakás kényelmes mindenféléről is, amit itt már megszoktál. Odakint élni kis ideig is, az a barbár nyomor egy született boszorkány szemében, és nem is véletlen, hogy nem szívesen bóklásznak el oda. Ezért is van az, hogy többnyire én magam megyek ki a barbárok közé, ha például valamelyikük segítséget kér, hiába én vagyok a „boszorkánykirálynő”. Nekem ugyanis jószerivel mindegy, mert még ha meghal is a testem, az sem sokat számít. Holott nem lehetek ott mindenütt, pedig fontos híreket szerezni innen-onnan. Szeretném kiszélesíteni az átjátszóadók hálózatát is, de ehhez is az kéne, hogy ne kelljen attól félni, hogy valaki ellopja az erősítőt a hegycsúcsról, vagy hogy holmi babonáságból megsemmisíti azt valamelyik király... aztán, jó ha ilyesmiben gyakorlatot szerzel, mert téged szemeltelek ki arra, Liliána, hogy ha majd idejönnek az emberek, te legyél a legfőbb kapcsolatépítő, aki koordinálja a velük folytatott

tárgyalásokat.

—Te miért nem lehetsz az?

—Nyilván én is megteszem ami tőlem telik, de én mégsem vagyok se zön, se ember. Aztán, az emberek hiúk. Lehet, hogy nem szívesen tárgyalnának olyasvalakivel, akit csak egy mozgó masinának tartanak. Szóval halljuk, vállalod?

—Persze, naná, örömmel! Igazad van Eunána, ez tényleg tetszik nekem. Már alig várom, hogy meglátogassam a szüleimet, és eldicsekedjek vele, hogy micsoda rangos valaki is lettem a boszorkányok közt: én vagyok a boszorkánykirálynő nagykövete! - kacagott Liliána.

Ettől kezdve Liliána erre a pályára készült. És nagyon szorgalmasan... még amikor kislányként élt a „barbárok” közt, azaz a szüleivel, akkor is vesztettül irigyelte a nemeseket, előkelőket... s most, úgy vélte, végre megcsillant előtte a lehetőség, hogy nagyobb valaki legyen akár a királyoknál is! Annyira szerette volna mielőbb kiélvezni az igazi boszorkánynak szóló tiszteletet, hogy mindössze egyetlen év alatt elvégzett/megtanult mindent, amit a különben négy éves alsó fokú iskolában tanulni lehetett. Eunána meg is dicsérte... és ettől kezdve már nem mindenki tanulta ugyanazt, és így Liliána abba az osztályba került, ahol kifejezetten épp a kapcsolatépítőket képezik.

Kiderült, hogy ide lépett át alig egy hónappal ezelőtt Kedveske is.

—Hát ezen nagyon csodálkozom – ámuld Liliána – mert azt nem kétlem, te is ismered olyan alaposan a barbárokat mint én, még jobban is, de hát te hogy is lennél alkalmas erre, el se tudsz jutni hozzájuk, mert félsz a sivatagban! Gyenge is vagy, félénk is, sőt, már bocsáss meg, de csúnya is, emiatt nem is lenne akkora tekintélyed...

Kedveske komolyan bólogatott.

—Ebben igazad van, de mégis... én magam kértem, hogy kapcsolatépítő lehessenek!

—Hát nem jó neked itt a bázison, kényelemben, biztonságban?!

—Persze hogy jó, ha csak rólam lenne szó, soha az életben ki nem mozdulnék innen, még az sem érdekelné ha állandóan csak budit takarítanék... bár már hónapok óta nem azt takarítok.

—Hát?

—Hát úgy az első egy hét után megkérdeztem, tulajdonképpen mi lesz a pisivel-kakival, s mint megtudtam, azt értékes biológiai hulladéknak tekintik, erre lementem az alsó szintre megnézni, mit csinálnak vele, kiderült hogy olyan az újrafeldolgozási folyamat, hogy nagy erjesztőtartályokban mindenféle anaerob baktériumokat tenyésztene, ezeket etetik a kakival, aztán amikor e baktériumokat leszűretelik, ezek a levegőn elpusztulnak, de a tetemük kiválóan alkalmas bizonyos gombák termesztésére...

—Pfuj, ha tehát gombát eszem, kakit eszem?!

—Az már nem tekinthető kakinak. Különben is, ne tégy úgy Liliána, mintha nem tudnád, hogy odahaza is ahol laktál, a trágya értéknek számított, amit kiszórtak a mohamezőre!

—Hát... végülis...

—És – folytatta Kedveske – e termelési módszer nagyon hasonlított ahhoz, amit még korábbról ismertem, és mondtam Eunánának hogy szívesen dolgoznék itt, és alig néhány új dolgot kellett csak hozzátanulnom a meglevő ismereteimhez, és azóta már az egész gombatermelő részlegnek én vagyok a helyettes vezetője!

—Remek, örvendek a karrierednek!

—Csakhogy ha itt maradok, ki tudja mikor találkozom az én szerelmemmel, Doddival.

—Nem értelek.

—Hát ugye, Doddi egészen biztos, hogy emberként születik újjá, azért, hogy velem találkozhasson, tehát nekem akkor van esélyem rá, hogy rátalállok, ha az emberek közé megyek mielőbb. Hogy is lelhetném fel őt, ha nem forgolódom emberek között?! Márpedig emberek közé a kapcsolatépítők mennek. Nekem tehát kapcsolatépítővé kell válnom.

—De eleinte még csak a barbárok közé megyünk.

—Semmi baj, a lényeg hogy kapcsolatépítő legyek, s akkor majd ha jönnek az emberek, öhozzájuk is eljutok.

—És Eunánának mi a véleménye erről a rögeszmédről, hogy Doddi majd újjászületik a kedvedért?

—Az, amit mondtál is Liliána: hogy ez egy rögeszme. De szerencsére ártalmatlannak tartja, azaz ettől még szerintem alkalmas vagyok kapcsolatépítőnek. Pláne mert a régi emberi nyelvet úgyszólván anyanyelvi szinten beszélem, azaz azt már nem is kell külön megtanulnom, úgy, mint neked, Liliána.

—És mit kezdesz az agorafóbiáddal, Kedveske?

—Azt, hogy ezt majd Eunána kikezeli belőlem. Természetesen a te segítségével, Liliána.

—Hogyan?! Nekem aztán mi közöm van hozzá, hiszen nem vagyok orvos!

—Eunána azt mondta nekem, hogy ő jól ismeri e betegséget, és gyógyítható. Ennek érdekében legfontosabb, hogy fokozatosan hozzá legyek szoktatva a nyílt térségek elviseléséhez. Tehát nem az a megoldás, hogy elkerüljem a szorongást okozó helyzetet, hanem hogy apránként megbarátkozzam vele. Tehát igenis ki kell mennem rendszeresen a szabadba, egyre több időre, s egyre távolabb a bázistól. Eleinte kísérettel, aztán később kíséret nélkül is. És természetesen a kíséretem olyan valaki kell legyen, akiben nagyon megbízom. Márpedig én bizony benned bízom meg a leginkább, Liliána, mert te mentettél meg a rabszolgaságból, a kínzástól, holott akkor még nem is ismertél engem, és boszorkány sem voltál! Egyenesen a véredet ontottad értem! Hogy is kételkedhetnék abban, hogy mindent megteszel értem! Tehát ezentúl bizony én is veled együtt tisztogatom majd a napelemtáblákat, hogy szokjam a sivatag látványát. Elmegyek veled messzebbi helyekre is, ha majd valamelyik átjátszóadót kell javítgatni valamelyik hegycsúcson... nem kétlem, iszonyúan fogok szenvedni, de ez az ára annak, hogy meggyógyuljak, és méltó legyek majdan Doddihoz...

—De Kedveske, ez sehogy sem jöhet össze neked, mert amikor idefelé jöttünk, akkor is velem voltál, és volt is minden bajod ennek ellenére, csak úgy tudtalak elrángigálni ide, hogy bebugyoláltam a fejedet!

—Igen, de Eunána azt mondta, ad majd az első időkben nekem szorongásoldó gyógyszereket is. Persze egyre kevesebbet, de eleinte jó szolgálatot tesznek majd.

—Akkor is az a véleményem, hogy még ha teljesen ki is kúrálja belőled ezt a félelmet Eunána, akkor is alkalmatlan vagy rá, hogy kapcsolatépítő legyél. Akkor is kicsi maradsz, meg csúnya, meg gyenge, meg félénk, semmi tekintélyed nem lesz a barbárok között.

—De hiszen nem egyedül kéne odamennem.

—Hát?!

—Veled, Liliána.

—Micsoda?!

—Eunána azt mondta, te annyira emberi vagy, hogy egyszerűen nem kockáztatja meg, hogy egyes-egyedül boszorkányoskodjál, legalábbis nem a legelején. Mert te túl indulatos vagy, és eleinte kezdő is leszel. Kell melléd egy társ, s az én leszek mert felnőttebb vagyok mint te, meg mert engem kedvelsz is. A fő ok azonban nem is ez, hanem az, hogy Eunána nagyon értékesnek tart téged, aki roppant hasznára lehet egész közösségünknek ha majd ideérnek az emberek, s nem akarja, hogy addig meghalj...

—Ugyan miben?!

—Szárazkórságban. - hallották meg a hangszóróból Eunána hangját. —Tudd meg ugyanis Liliána, hogy aki egyszer átélte a szárazkórságot, az újra már soha nem kapja meg. Csak épp nem szokták azt túlélni... az egyetlen kivétel akiről tudok, maga Kedveske. Ő már védett. De te, Liliána, te nem. No és ha elkapnád a bajt, majd Kedveske megment téged, legalábbis remélem: majd felszurkálja a hólyagokat a csőrödön, ahogy vele tette azt Doddi, s remélem, így te is megmenekülsz. Mindenesetre nem kétlem, Kedveske mindent megtesz érted, mert te is megmentetted az ő életét. Egy biztos: Kedveske ezt megteheti, mert ő nem kell féljen tőle hogy elkapja újra a bajt, de rajta kívül senki de senki nem merne majd hozzád érni, amikor beteg vagy! Te is tudod!

—Ezt ennyire komoly veszélynek tartod, Eunána?

—Ennyire. Te alig-alig vagy kevésbé veszélyeztetett, mint egy igazi ember.

—De miért nem kísérletezted még ki e betegség gyógy módját?

—Mert nincsenek meg rá a megfelelő eszközeim. Ez ilyen egyszerű, Liliána. Különben meg, igenis vannak gyógyszereim, amik ha nem is gyógyítják meg e bajt, de lassíthatják a betegség lefolyását, meg általános immunerősítő szerek, komplex vitamintabletták, fájdalom- és gyulladáscsökkentő szerek, ilyesmik, szóval messze sokkal jobban védettek vagyunk ellene mint egy barbár, de akkor is nagyon jó lesz, ha veled van Kedveske. Mert ha lassan támad rád a betegség, egyszerűen hazajössz ide és befekszel az elkülönítőbe, s majd ápollak én; ám ha arra ébredsz hogy lefekvéskor még semmi bajod sem volt, de reggelre már vérzik a csőröd, olyan dagadt, akkor mit teszel?! És tudod, hogy néha ilyen gyorsan támad ez a kór... szóval ne tiltakozz.

—Jól van na, nem tiltakozom, nincs kifogásom Kedveske ellen, én tulajdonképpen csak őt félttem...

—Ő téged véd meg, te pedig őt.

—Hát te vagy az okosabb, Eunána, legyen ahogy óhajtod...

—Remek, akkor ezt meg is beszéltük! Ezentúl tehát együtt vagytok, együtt tanultok, sőt, legjobb, ha Kedveske beköltözik Oávia helyére a te szobádba, Liliána!

Ez így is lett. És Liliána hamar rájött, hogy való igazat mondott Eunána azzal, hogy a kapcsolatépítőket minden boszorkány hősnek tekinti! Ez már abból is látszott, hogy ebbe az osztályba alig nyolcan jártak, s e nyolc főbe már ő maga Liliána és Kedveske is beletartozott. Mások egyszerűen nem vállalták, hogy kapcsolatépítők legyenek. És Eunána nem akart senkit sem erre kényszeríteni, mert mint mondta, nincs köszönet a kedvetlenül végzett munkában.

—Ráparancsolhatnék bárkire, de ilyesmit én csak vészhelyzetben teszek. - magyarázta Liliánának.

De különben is tapasztalta Liliána, hogy amióta ebbe az osztályba jár, ugrásszerűen megnőtt a megbecsültsége. Sokkal többen akartak beszélgetni vele, és olyasmiket kérdeztek, hogy ugyan miként is lesz képes elviselni azt az iszonyatos nyomort, ami „odakint” vár rá, és az állandó életveszélyt?! Liliána meg csak mosolygott ezen, mert úgy látta, a bennszülött boszorkányok egymerő tévképzetben élnek a külvilágot illetően. Megingathatatlan meggyőződésük, hogy a barbárok világában minden egyes bokor mögött egy rablógyilkos áll lesben, és ez még a jobbik eset, mert többnyire nem is egy egyszerű rablógyilkos, hanem egy egész rablóbanda. Hogy mindennaposak a járványok, állandó az éhezés, és minden barbár hemzseg a tetvektől, bolháktól, és székletük fele belférgekből áll. Az meg már említésre se méltó, hogy csupa kosz mindegyikük, de annyira, hogy ellenszélben is megérezhető a bűze kétszáz méterről.

Igaz, Eunána rendszeresen tartott nekik órákat a kinti világról, ám hiába minden, érzelmileg akkor is efféleképp vélekedtek a barbárokról, hogy tudniillik mindegyik ostoba, gyilkos szándékú, koszos, bűdös, betegségterjesztő, és nekik boszorkányoknak tulajdonképpen semmi közük hozzájuk. Igazából nem is nagyon lelkesedtek még a frissen befogadott barbárok iránt sem, csak lassanként barátkoztak meg az újonccokkal, amikor azokon már látszott, hogy igyekeznek beilleszkedni a közösségbe, hogy szorgalmasak...

Liliána már akkor nagyot nőtt a szemükben, amikor elvállalta a napelem-táblák tisztogatását, mert azt nem végezték szívesen a bennszülött boszorkányok. Igazából a legtöbben ennél messze szívesebben takarították a budikat, mert ahhoz nem kellett a felszínre menniük. Kényelmesebb is volt a buditakarítás amiatt, mert a bázison belül ha nem volt is gomolygó köd, de a levegő páratartalma szabályozott volt, nem úgy, mint a sivatagban...

Liliána tehát már akkor kisebb hős lett a szemükben, de pláne így, hogy hajlandó kapcsolatépítő lenni! És szinte úgy néztek Liliánára mint egy szörnyetegre, amikor a kislány nevetve azt felelte, hogy ő bizony alig várja, hogy útnak-eredhessen, sajnos ehhez még sokáig kell tanulnia mindenfélét...

Sőt, nemcsak addig nem mehetett, amíg ő maga meg nem tanult mindent amit kellett, de Kedveske is le kellett küzdje a nyílt térségektől való félelmét. Ennek érdekében a legfőbb gyakorlásuk abból állt, hogy ketten mentek ki napelem-táblákat tisztogatni, de Liliána egyre messzebbre ment dolgozni Kedveskétől. És Kedveske egyre tovább bírta Liliána távollétét, holott egyre kevesebb szorongás-csökkentő gyógyszert kapott munkakezdet előtt Eunánától... néha már messzebbi kirándulásokra is el tudta kísérni Liliánát, amikor valami hegytetőre szerelt átjátszóállomást mentek szervizelni. Sőt, egyszer egyenesen már a barbárok közé is elmentek, amikor is Liliána vezette a légpárnást, és üzleti ügyet bonyolított le: egy velük jó kapcsolatot ápoló hercegtől hozott el öt tonna rézércet, cserébe néhány apró alumíniumtárgyért, főleg kanalakért. Ezt Liliána nagyon élvezte, de a herceg még inkább, mert jó üzletet kötött, az alumínium nagyon drága volt a körükben. Egyáltalán senki sem volt ugyanis képes előállítani azt, kizárólag a boszorkányok. De ők sem termeltek belőle sokat, mert rengeteg áramot igényelt.

Aztán már hogy öt éve ott tanult a bázison Liliána, Eunána egyszer csak ezzel a hírral örvendeztette meg őket:

—Remélem örültök annak, amit most mondok: az emberek végre elindultak hozzánk! Várhatóan mintegy három év múlva érkeznek ide.

—Juj de jó! Akkor biztos megtalálom az én Doddimat! - ujjongott Kedveske.

—Azért ne éld ebbe bele magadat oly nagyon, mert annál jobban fogsz csalódni...
- óvta őt Liliána.

—Ugyan miért csalódnék, ha nem jön most az idetartó emberekkel, az sem sokat számít, akkor majd itt születik meg a mi bolygónkon... kivárom, nem számít, amilyen idős vagyok, száz vagy kétszáz év ide vagy oda nem sokat számít nekem... persze, mielőbb látom meg őt, annál inkább örvendek, ez nyilvánvaló...

7. fejezet: Az idegenek

Az ürexpedíció végülis minden baj nélkül jutott el az Axor bolygóra. Igaz, útközben pontosan negyven űrhajónak támadtak kisebb-nagyobb problémái, amik miatt le kellett állítani a hajtóműveiket, de ezek mégsem voltak veszélyes hibák, s a nagy űrhajóbolyt a többi sok száz űrhajó hajtóberendezései még könnyedén elmozgatták a célig.

—Lámcsak, milyen jó is ez, hogy nem egyetlen nagy űrhajót építettünk – mondta Kidír – mert ha úgy lett volna, s annak döglik be a hajtóműve, most megnézhattuk volna magunkat!

Ott keringtek tehát a bolygó körül, s már csak a leszállási parancsot várták Kidírtől. Még azt sem kellett eldönteni, hová szálljanak le, hiszen ebben már korábban megegyeztek. Kidír azonban azt mondta, előbb derítsék fel a terepet!

—Nem hiszem hogy bármi különösebb veszély leselkedne ránk odalent – mondta – de botorság volna mindent egy lapra feltenni ha nem muszáj. Önként jelentkezőt kérek tehát, aki leszáll egyetlen űrhajóval, és legalább nagyjából felderíti a terepet odalent. Aztán ha minden megfelelő, vissza se tér, mert mi szállunk le oda őhozá.

Nyomban jelentkezett majdnem minden férfi önkéntesnek, csak azok nem, akik tényleg abszolút tudatlanok voltak az űrpilótáskodáshoz, s ezek mellé jelentkezett még valami háromszáz nő is, akik tudtak már valamennyit a repülésről. Kidír választása Dódira, a Vente bolygó egykori elnökére esett.

—Meg is sértődtem volna ám, de nagyon, ha nem engem választasz! - mosolygott a férfi. —Elvégre úgy illik, hogy ha már elraboltál egykori hazámból, hol én voltam a társadalom első embere, legalább most egy egész bolygóval legyek kárpótolva, még ha jelképesen is, úgy, hogy szimbolikusan én veszem birtokba, én leszek az első ember, aki megveti rajta a lábát!

—Ha kívánod, hát tekintsd így, de bevallom, amikor döntöttem, meg sem fordultak a fejemben efféle szentimentális gondolatok! Nekem az járt az eszemben, hogy mielőtt elnök lettél, azelőtt berepülőpilóta voltál, tehát profi vagy a repdesésben. S az űrhajó amivel lemész, visz magával egy kis helikoptert is, hogy odalent a környéket azzal derítsd fel, s te ahhoz is értesz, s az űrhajóhoz is, azaz te vagy a legmegfelelőbb e küldetésre.

—Mindegy nekem, miért döntöttél így, akkor is az a lényeg számomra, hogy történelmi tény, miszerint én lépek elsőként e bolygó talajára!

—El ne feledkezz az őslakókról!

—Mint ember értettem ezt, s az őslakók úgysem számítanak, mert már kihaltak.

—Hát azért csak vigyázz a nagy lelkesedés közepette, hogy ne kövesd a példájukat, és legalább te ki ne halj... - nevetett Kidír. —Lényeg egy alapos légifelderítés, azaz suhanj el úgy nagyjából ötszáz méter magasban a környék fölött a helikopterrel, végy filmre mindent, és sugározd át nekünk a felvételeket! Aztán persze mintavétel a levegőből, vízből, gyors analízis...

—Ehhez nem értek.

—Nem számít, az egész automatikus, csak be kell tenned a mintákat a tartályba és megnyomni a gombot. Zeulá majd megmutatja neked. És biztos ami biztos, ha mész valahová, a géppisztoly legyen állandóan nálad.

—Szerintem egy flakon rovarirtóra nagyobb szükségem lehet, hiszen még te magyaráztad, Kidír, hogy merőben valószínűtlen, hogy bármi nagy testű szárazföldi

állat túlélte volna a Hold széttörését!

—Így igaz, de mint mondtam biztos ami biztos. Például nem kizárt, hogy valami kígyóféleség mégis él odalent, azellen a géppisztoly jó szolgálatot tehet, de a rovarirtó bizony semmit nem használna! Tehát akkor készülj fel, aztán holnap, akarommondani pontosan 24 óra múlva indulhatsz is történelemalakító küldetésedre!

Dódi elnök igazán profi módon repült, minden baj nélkül sikerült leereszkednie a bolygó északi sarkjának közelében a meteorgyűrű magassága alá, majd délnek vette az irányt, hogy az egyenlítő közelében elérje a leszállásra kijelölt koordinátát. El is érte, le is szállt, abszolúte bármiféle kaland és izgalom nélkül. Követve az utasításokat, a mintavevő tartályba engedett egy kis levegőt a kinti légkörből, az automatika elemezte, vizsgálgatta így meg úgy, de semmi különöset nem talált, eltekintve attól, hogy jóval oxigéngazdagabb volt mint amit ők megszoktak, de ezt már régen tudták.

Elszántan sóhajtott egyet, majd beengedte az űrhajóba a kinti légkört, s ezt kezdte ő is lélegezni. Elvégre hozzá kell szokjon... Hát belélegezte, és semmi baja sem történt tőle, sőt, pár perc múlva inkább erőtől duzzadónak kezdte érezni magát, s úgy vélte bámulatosan kiélesedtek érzékei és felgyorsult a gondolkodása. Tudta persze, hogy ez épp a légkör magasabb oxigéntartalmának a következménye.

Vízmintát most nem vehetett, mert ahol leszállt, egy poros síkság volt, ahol még egy pocsolya sem akadt sehol. Ellenben aránylag nem messze tőle, mintegy negyven kilométerre úgy tűnt van egy kisebb folyó, sőt, talán egy nagyobb mocsár is, már amennyire az űrből meg tudta állapítani, no oda most mindjárt elrepül a helikopterrel, s vesz vízmintát... egyáltalán, lefényképez mindent a környéken! Igazából talán célszerűbb is lett volna rögvést ott leszállni az űrhajóval, de direkt nem úgy tettek, a mocsár miatt, mert nem akarták megkockáztatni, hogy az űrhajó véletlenül rossz helyre ereszkedik le, és elsüllyed az ingoványban.

Felvette hát a kapcsolatot Kidirékkal, és tájékoztatta őket róla, hogy minden rendben van, semmi probléma, már a bolygó levegőjét szívja, remekül érzi magát, a hőmérséklet is kellemes, tizenkilenc fok, igaz a levegő száraz, de hát egy sivatagban ez nem meglepő. De már a helikopterben ül, s repül a folyó felé. A közelben van egy romváros, most repült el fölötté, nem száll le mert előbb vízmintát akar gyűjteni, de úgy látja, a romok szokatlanul épek, a leendő régészek nagy örömére!

—Még én is szívesen elásogatok majd itt, ha nem lesz fontosabb dolgom. - mondta nevetve. —Már látom is a mocsár fölötti ködtakarót, percekben belül odaérek! Ha megvan a vízminta, újra jelentkezem!

Ám Kidir hiába várta Dódi újabb jelentkezését. Mikor már egy óra is eltelt, s a férfi semmi hívásra nem válaszolt, megértette, hogy valami nagy baj történhetett. Leküldött mintegy mentőexpedícióként egyszerre tíz űrhajót, száz fős legénységgel, akik több helikopterrel elrepültek Dódi feltételezett útvonalán a folyó felé. Nem találták meg a férfit, ellenben friss meteorbecsapódás nyomára bukkantak, a folyótól nem messze. Ez aztán mindegyiküknek ugyanazt a gondolatot ültette el a fejében: Dódi rém szerencsétlen volt, mert egyszerűen telibe találta a helikopterét egy meteor! S bár e bolygón a meteoröv miatt sokkal

gyakoribb a meteorbecsapódás, mint odahaza a Vente bolygón, de így sem gyakoribb, mint a villámlás, sőt annál sokkal ritkább, azaz, Dódi elnök olyasminek lett az áldozata, ami ritkább halálnem, mint a villámcsapás általi! Igazán félelmetes pech!

Pedig biztos ez történt vele, mert még a helikopter roncsait sem lelték meg. Igaz ami igaz, a becsapódás krátere jó harminc méter átmérőjű volt, és erre Koncsi mondta is, hogy egy ekkora meteor persze hogy úgy szétlapítja a nála kisebb helikoptert, hogy annak nyoma se marad – de Csivi rögtön rávágta, hogy Koncsi ne butáskodjon, egy meteor jóval nagyobb krátert üt a talajba, mint amekkora ő maga – egy egy kilométeres meteor például simán csinálhat akár harminc kilométeres meteorkrátert is!

—Tehát – folytatta – ez a meteor legfeljebb egy méteres lehetett! Pláne mert nem is kemény sziklába, hanem a puha homokba fúródott! Oda könnyebb nagyobb krátert vájni, kevesebb energia kell hozzá!

—Akkor hová tűnt a helikopter?!

—Nyilván ott van valahol a kráter alján, roncsként, betemetve sok tonna földdel!

Dódit meggyászolták, de az élet nem állhatott meg, s mert a már a bolygón levők semmi rémisztőre nem bukkantak, leszállt mindenki a felszínre. Vagy legalábbis majdnem mindenki. Néhány űrhajó fennmaradt, például azok is, amiknek a leszállást akadályozó hibáik adódtak, s ezekben maradt összesen talán ötven ember is, kezelőszemélyzetnek. A többiek azonban lementek a felszínre, és nekikezdték berendezkedni a bolygón.

Mindenekelőtt felhúztak előregyártott elemekből több lakóépületet, majd egy fúrótornyot állítottak össze. A geológusuk ugyanis úgy remélte, ha kellően mélyre fúrnak, kell hogy vizet találjanak. S mégis kényelmesebb, ha helyben van a „kút”, mintha pár tucat kilométeres messzeségből kell a vizet idevezetgetniük – arról nem is beszélve, hogy a mélyből jött víz nyilván tisztább és így egészségesebb, mint amit a folyóból nyerhetnek, mely utóbbiban számos baktérium és mikroparazita élhet!

Sikerrel is jártak, már három napi fúrás után vízre bukkantak, igaz, nagy nyomású hévízre, mely 98 fokos hőmérsékleten bugyogott elő, sőt, inkább tört az égre a fúrótornyból! Ráadásul tele volt mindenféle oldott ásványi anyaggal. De lehülés után azért iható volt, egyedül főzni nem volt tanácsos benne, nem mintha úgy is ártalmas lett volna, csak a sok oldott ásványi anyag hamar elvízkövesítette az edényeket. Mindenesetre gyorsan beállítottak egy kis áramfejlesztő gépet, mely a víz hőenergiáját hasznosította, aztán a lehült víznek építettek egy vízlágyító berendezést is, hogy főzni is lehessen benne. Mellékesen felépítettek egy jókora medencét, így volt már melegvízű strandjuk is, ami nagyon jó volt, hiszen a folyó messze van, de egyelőre különben sem mertek volna annak a vizében fürdőzni. Igazság szerint annyi volt a dolguk, hogy egyelőre el sem mentek még a folyóhoz. A strandnak azonban nagyon örültek. Így kell ezt: a víz előbb áramot ad nekik, majd fürödhetnek benne, végül a strand vizét felhasználhatják öntözésre is! Százszázalékos kihasználás, mert a víz a sivatagban nagy kincs! Még akkor is, ha ez itt egyelőre csak félsivatagos vidék, az igazi sivatag pár kilométerrel odébb kezdődik...

Mire a strand felépült, készen lett egy óriási, kupolás építmény is, a „kulturális központ”. Persze ez sem volt valami műremek, ez is tulajdonképpen

még a Vente bolygón lett legyártva, itt csak összeszerelték a paneljeiből, de a célnak megfelelt. Ezen építménynek főként Koncsi örvendett nagyon, mert ez akkora volt, mint egy jókora stadion, alkalmas az összes telepese egyidejű befogadására is, s itt végre előben adhatott koncertet, ami régi álma-vágya volt. Ezt meg is tette, a bolygóra érkezésüknek pontosan az ötvenedik napján, és pompás sikert aratott. Mindenki őt ünnepelte, és bárki elismerte, hogy ő minden idők legpompásabb énekesi tehetsége, itt az Axor bolygón meg aztán pláne, mert egyelőre ő itt az egyetlen énekesnő! Koncsi nagyon boldog volt, és lelkesen készült a következő koncertjére.

Boldogsága sajnos nem tartott sokkal tovább, mint egyetlen hét. Hamar leolvadt tehát a mosoly az arcáról, bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy alapvetően ő maga volt saját boldogtalanságának okozója. Az egész bajt ugyanis önmaga kíváncsisága okozta!

Amint ugyanis megvolt végre első axori koncertje, eszébe jutott, hogy hiszen van itt valahol a közelben egy romváros is, ezt látták még az úrból, de Dódi is említést tett róla közvetlenül a balesete előtt. És szeretne volna megnézni az egykori őslakók városát. Már amiatt is, mert unatkozott. Körülötte mindenki dolgozott-serénykedett, főleg abban, hogy újabb és újabb építményeket húzzanak fel, mások – főként a geológusok – pedig leendő geotermikus erőművük beindításával voltak elfoglalva, bár ez a legoptimistább becslések szerint is legkevesebb két évbe telik majd, mindenestre ezzel foglalkoztak; a biológusok szorgalmasan vizsgálgatták az itteni növényfajokat és baktériumokat – rovarokat is találtak, bár elenyésző számban; mindenki dolgozott hát, szinte egyedül csak ő nem! Ennek voltaképpen örülnie kellett volna, mert még az úrben megszavazták, hogy legyen egy tíz fős úgynevezett „kulturális csoport”, akinek épp a többiek szórakoztatása a feladata, tehát a munkája, s ebbe vita nélkül sőt elsőként bekerült Koncsi. Neki tehát kifejezetten az volt a dolga, hogy újabb és újabb koncertekre készüljön, esetleg önálló dalokat találjon ki. Szerette is e tevékenységet, de úgy vélte, annyira azért csak nem szabad ebbe belefeledkeznie, hogy meg se nézze új hazáját! Elvégre ez kérem egy ismeretlen bolygó, itt minden telis-teli lehet izgalmas dolgokkal! Ehhez képest az éneklés megszokott, s unalmas munka! Hiszen még azt sem tudja, miként néztek ki az őslakók! Legalább egyetlen csontvázat találjanak már róluk!

S így addig-addig duruzsolt Kidír fülébe, szövetségesül megnyerve az ügynek Bárlikút és Börszanantút is, míg Kidír beadta a derekát, hogy jó, küldjenek ki pár főt régészeti kutatásokra a romvároshoz! Koncsi legfőbb érve az volt, hogy úgyis fontos a saját biztonságuk érdekében kideríteni, mitől pusztultak ki az őslakosok. Kidír nem hitte hogy ezt egyhamar kiderítik, de ráállt hogy kezdjék el a kutatásokat.

—De húsznál többen nem mehettek, mert kell a munkaerő más, fontosabb dolgokra! - kötötte ki.

Koncsi így is örült, őt csak az érdekelte, hogy jómaga is a húsz expedíciós közt legyen. Természetesen közéjük került, már amiatt is, mert az egyik legnélkülözhetőbb személy volt a telepések közt a munkát illetően.

Mindjárt az elején feltűnt mindegyiküknek, hogy a város nyilvánvalóan „középkori” jellegű, azaz nincs benne semmi olyasmi, mely a modern kor jellemzője volna. Na de őket főként úgyis az érdekelte most a legelején, hogy az

egykori *lakók* milyenek voltak... ám a városka üres volt. Szerencsére a várostól nem messze találtak egy olyan területet, mely sok apró kis buckát tartalmazott; egypárat kibontva-kiásva kiderült, hogy ezek bizony sírok! Így megtalálták az őslakók csontvázait, sőt, némely esetben még a száraz sivatagi homok miatt meglepően jól mumifikálódott tetemeteket is. Egészen emberszerűnek tunktek, eltekintve a fejükön hordott „csőrtől”.

Nem ez okozta a problémát, nem a csőr, hanem a zön nép azon kulturális szokása, hogy legalábbis némely esetben mindenféle holmikat temet a holtak mellé. Ezekből most az emberi régészek nem is egy olyan tetemet találtak, mely mellé zenemorzsát is temettek! A kis készülék annyira hasonlított egy emberi zenemorzsára, hogy lehetetlen volt nem rájönni a funkciójára; sőt, miután a rajta levő napelemtáblával feltöltötték, még működött is majdnem mindegyik efféle kis kutyü! Így már az őslakók hangját is hallhatták, élvezhették az eredeti axori zeneszámokat!

Persze mindenkit az a kérdés foglalkoztatott, hogy a középkori viszonyok közt élő, láthatóan ijjal-nyíllal hadakozó bennszülöttek miként készíthettek ilyen tökéletes zenelejátszó kutyüket maguknak, amihez pedig komoly mikroelektronikai ismeretek kellettek! Sőt, a tetemek C¹⁴-es vizsgálata alapján arra a következtetésre jutottak, hogy e várost még ötszáz évvel ezelőtt is javában lakták! Hamarosan az a vélemény alakult ki körükben, hogy az egész terület úgy néptelenedett el, hogy eredetileg sokkal közelebb folyt a folyó, csak egy nagy meteorbecsapódás eltorlaszolta annak medrét, s másfele tört utat, akkor tért a mostani medrébe, sokkal távolabb került hát a várostól, s annak a lakói így elhagyták otthonaikat, s elköltöztek, nyilván a folyó közelébe. Úgy látszik ez egyszerűbb volt nekik, mint onnan ide vízvezetékot építeni – bár ezt az emberek furcsállották, mert szerintük egy vízvezeték, még ha sokkilométeres is, de sokkal kisebb munka lett volna mint amit egy új város építése jelent. De hát az őslakók nem így gondolkodtak!

—Csak tudnám, miért ragaszkodtak annyira a folyó közelségéhez – én bizony semmi pénzért nem laknék arrafelé, mert az valami meglehetősen melegvízű folyó, s állandó arrafelé a nyomasztó pára! - mondta Zeulá.

—Lehet, hogy szeretik a párát. - vágta rá Koncsi, telibetalálva az igazságot.

Koncsi persze leginkább nem az őslakók pára kedvelésével foglalkozott. Igazából rém rossz volt a kedve, szinte depresszióssá vált. S ezt az okozta, hogy amióta felfedezték az őslakók zenemorzsáit, azóta majdnem mindenki bennszülött zenéket hallgatott! Sok száz sírt találtak, mindet kibontották, s majdnem mindenben volt zenemorzsa is eltemetve, némelyikben több is, vagy tíz sír olyan gazdag illetőt rejtett hogy ezen sírokban tucatjával is volt zenemorzsa; a zenemorzsák hanganyagát hamarosan sikerült emberi eszközökre is átmásolni, szóval bőviben voltak a hallgatnivalónak; és csak kevés olyan ember akadt, akinek ne tetszettek volna ezen bennszülött zenék, legalábbis a többségük. S most mindenki ezeket hallgatta, élvezve az egzotikus zenét és éneket, s így egyszeriben megfogytakozott az igény Koncsi énekeire – nem sokkal a zenemorzsák felfedezése után Koncsi adott egy újabb nagy koncertet, de most félig sem volt már tele a nézőtér! Ez nagyon elkedvetlenítette. De az még inkább, hogy nemegyszer hallotta, hogy a bennszülött énekesek sokkal szebben énekelnek, mint ő, Koncsi! S ahogy belegondolt, be kellett lássa, hogy ebben jóadag igazság van. S mert teljesen hülye ő sem volt, arra gondolt, ha a város

ötszáz éve néptelenedett el, akkor ez azt jelenti, hogy talán még most is élnek itt-ott bennszülöttek az Axor bolygón, s mi lesz ha felfedezik őket?! Ezt megkérdezte Kidírtól is.

—Akkor az lesz, hogy igyekszünk békésen megoldani a találkozást. Némelyiküket talán befoghatjuk holmi nagy tanulást nem igénylő, alacsonyabbrendű munkára is, hiszen elég emberinek néznek ki. - válaszolta a fiatalember.

—A nők meg majd énekelnek nekünk. Már alig várom, hogy előben hallhassam őket! - lelkesedett Bárlikú. S e választ hallva Koncsi arca pipacspirosra vált, majd zokogva rohant a szobájába. És nagyon remélte, hogy nem találnak élő bennszülöttre, vagy legalábbis nem az ő életében!

Ezt remélte Koncsi, holott... holott az emberek és zönök első újabkori találkozása máris megtörtént, még ha nem is az emberek találtak a bennszülöttekre, hanem a bennszülöttek az emberekre! Az egész találkozás természetesen véletlenül történt, és ugyan ki másnak is lett volna köszönhető, mint éppen Liliánának!

Persze, ő ezt nem szándékosan okozta. Ám történt, hogy egy nap meglepő látogató érkezett a boszorkányok tanyájára: Azu úr! És Liliánával óhajtott beszélni. Nem is titkolta, hogy kifejezetten Liliána kedvéért vállalkozott a hosszas sivatagi útra. Éppen pontosan Liliánát kereste, Liliánát és nem valaki egyéb boszorkányt.

Hát Liliána természetesen hajlandó volt nővére egykori menedzserével beszélni, bár nagy szemtelenül, alig pillantotta meg, máris így szólt köszönés helyett:

—Kitalálom! A szüleim Vuit is férjhez akarják adni!

Legnagyobb csodálkozására a férfi elkeseredetten legyintett.

—Á, a baj sokkal nagyobb! Mert az is baj volna, de amiért jöttem, az... tudd meg, Liliána, amiatt kereslek, mert benned van az utolsó reményem! Remélem, az eltelt évek alatt alaposan kikupálódttál, s legalábbis eléred már egy átlagos boszorkány szintjét tudásban, bár amilyen erőszakos vagy, talán az is lehet, hogy kiváló tanítvány vagy – mindenesetre te szereted is a nővéreidet, ezért remélem, szeretnéd megmenteni őket! Arról van ugyanis szó, hogy fel akarják áldozni őket!

—Mit csinálni?! - sápadt el Liliána.

—Feláldozni. Tudod, nem sokkal azután hogy elmentél boszorkánynak, törzsünk háborúba keveredett a Katlan törzsszel, s e háború váltakozó szerencséivel folyt mostanáig; ám legutóbb egy csaknem megsemmisítő vereséget szenvedtünk! És sikerült ugyan visszavonulni, de az ellenség mégis elfoglalta területünk nagyobbik részét, s bármikor rátörhet a fővárosra is! És a sámán azt találta ki, hogy áldozatot kell bemutatni az isteneknek, különösen az Iszapszörnyek Istenének, amiatt főleg annak, mert a Katlan törzs akivel háborúzunk, a nevét is egy nagy, mély iszapkatlanról kapta aminek a közelében él, s ebben egy óriási iszapszörny lakik, azt istenítik, szóval a sámán szeretné ha ezentúl ez az isten nem az ellenséget segítené hanem minket, és meggyőzte erről a királyt is, azt mondta, a törzs két legértékesebb lányát kell feláldozni: az egyiket oda kell lökni annak a kis iszapszörnynek, amely a királyi lagunában él, a másiknak pedig az lenne a sorsa, hogy elvágja a nyakát, amikor a legközelebbi olyan nap jön el, hogy nem borítja köd a várost! Azt mondja, így remélhető, hogy a Napisten is a pártunkat fogja majd a csatában!

—És ez a két lány a két nővérem lenne?!

—Igen, Liliána!

—És mit szól ehhez Fengi férje, meg a szüleim?!

—Fengi férje ezt nem is bánja, mert azóta se mert közeledni a nővéredhez, hogy te megátkoztad a házasságát, s így megszabadulna a feleségétől, s hozzá úgy, hogy nem is az ő kezéhez tapadna a lány vére – mondta is rögvest, hogy amint Fenginek vége, ő azonnal újránősül! A szüleid természetesen sajnálják Fengit és Vuit, de egyben büszkék is, amiért épp az ő családjuk áldozata árán hárul el a veszedelem a népünkről! De apád különben sem jöhetett érted, hogy segítséget kérjen, mert biztos ami biztos, őrzik őket, ugyanis mindenki attól fél, hogy elszaladnak hozzád, s nem hiányzik senkinek sem, hogy egy boszorkány belezavarjon az ügybe! Bár különben is veszélyes most erre jönni, mert a Katlan törzs harcosai járőröznek a környéken – engem is majdnem elfogtak míg idefelé tartottam, alig bírtam elbújni előlük!

—Szóval elismerték, hogy a két nővérem a legkiválóbb nő az egész törzsben, de csak azért ismerték el, hogy megöljék őket! Mekkora arcpirító, bárgyú, ostoba babonáság! - kiáltotta Liliána, majd a karján levő kommunikátorba szólt:

—Eunána, gondolom hallottál mindent! El kell mennem, megmenteni a nővéreimet! Remélem egyetértesz ezzel?!

—Tulajdonképpen nem, nem értek vele egyet, mert még nem készültél fel ilyen komoly küldetésekre, kislányom. Attól tartok azonban, nincs jelentősége annak, egyetérték-e, mert ismerlek annyira hogy tudjam, mindenképp el fogsz menni. Emiatt aztán legokosabban teszem ha nem tiltom meg, hanem igyekezek felkészíteni a küldetésre, s úgy fogom fel, hogy egy kis gyakorlatot szerzel. Remélem nem tart soká, mert jó ha tudod, az emberek már itt keringenek a bolygónk körül, s bármelyik pillanatban leszállhatnak! S ne is haragudj, de a velük való kapcsolatteremtést fontosabbnak tartom mint a nővéreidet, márpedig az emberekkel kapcsolatban nagyon számítok rád, tehát igyekezz végezni hamar ezzel a problémával, ami a nővéreidet illeti!

—Eunána, most érzéketlen tuskóként viselkedel!

—Legfeljebb érzéketlen gépként! Ezen viszont ne csodálkozz, ismersz már annyira hogy tudd: alapjában véve valóban gép vagyok! Súlyozom a teendőket fontosság szerint, s úgy vélem, most nagy veszélybe sodrod magadat, olyasvalakikért, akik nem érdemlik meg a kockázatvállalás ilyen mértékét, hiszen amikor annak idején hívtad a boszorkányok közé Fengit és Vuit, ők vonakodtak veled tartani – hát akkor most ne csodálkozzanak, hogy olyan lesz a sorsuk, ami a barbárok közt egy nő sorsa lenni szokott!

—Ez nem olyan sors, ami szokásosan kijut egy barbár nőnek, Eunána, ez rendkívüli dolog, amit még Azu is belátott, mert ha hinne ebben, nem jött volna el nekem szólni!

—Azu csak a bevételét félti, mert ha Vui meghal, akkor nem lesz aki énekeljen neki.

—Szerintem szereti is a nővéreimet a maga módján, de ez nem is lényeges, mert ami számít, az az, Eunána, hogy én magam is szeretem őket!

—Most mit gyözködsz, hiszen úgysem tudsz meggyőzni, s felesleges is az erőlködés, mert ha nem értek is egyet veled, de mondtam hogy elengedlek!

—Remek, akkor halljuk, mit vigyek magammal!

—Mindenekelőtt nem mit, hanem kit. Kedveskét. Nélküle végképp nem engedlek!

Legyen mindegyikteknél géppisztoly is, meg elemlámpa, kommunikátor... mást nem nagyon vihettek.

—Kézigránát?

—Hát, abból is vihetek fejenként kettőt-hármat, többet nem bírok el úgysem.

—De hát nem a terepjáróval megyünk?

—De Liliána, tanultál topográfiát, vagy nem?! A jármű nem tud elmenni addig, mert útközben ott a Nagy Szakadék!

—Azt meg lehet kerülni!

—Meg, de napokig tartana. Márpedig ki tudja, mikor akarják kivégezni a nővéreidet! Fengi helyzete különösen kritikus, mert az iszapszörnynek lökéssel nem biztos hogy meg akarnak várni egy napfényes napot. Tulajdonképpen lehet, hogy már nem is él, de ha él is, számít minden óra! Tehát a Nagy Szakadékig mehettek terepjáróval, azután azt bizony ott kell hagynod és gyalog menni tovább! Sajnos tartok tőle hogy ha nagyon elszánt a sámán és a király, akkor nem tehettek semmit. Megfenyegethettek ugyan az uralkodót azzal, hogy ha nem engedi el a nővéreidet, akkor beszüntetjük a velük folytatott kereskedelmet, de ha komolyan meg vannak ijedve, ha őszintén hiszik azt, hogy ezen múlik a háború sorsa, akkor ez nem nagyon fogja őket érdekelni, mert inkább az életüket féltik! Szóval az ötletességedre van bízva minden, Liliána, és nem is hiszem hogy sikert aratsz, csak abban reménykedem, hogy legalább épen sikerül visszatérnetek – még ha a nővéreid nélkül is!

—A király ne a Katlan törzstől féltse az életét, hanem tőlem! - morogta sötéten a lány.

—Ezt neki mondd, ne nekem.

—Fogom is mondani!

—Akkor ennyit a fogadkozásokról, de most ha megkérlek szedd össze a varázseszközeidet, aztán induljunk máris! - sürgette őt Azu. Liliána azonban nem figyelt rá.

—Küldjünk egy egész csapatot, Eunána! - javasolta.

—Nem, Liliána! Ez tényleg veszélyes küldetés. Sajnos azonban olyan, hogy ha erőszakra kerül sor, a barbárok simán legyőznek tíz vagy húsz boszorkányt is, mert annyian vannak, s nagyon félnek az ellenségtől is. Annál többet küldeni nem tudnék, annyit küldeni meg nem volna értelme, csak feleslegesen kockáztatnám az életüket, amit nem óhajtok, pláne nem most, hogy bármely pillanatban le szállhatnak az emberek, s akkor szükségem van az összes kapcsolatépítőre! Oldd meg magad, Liliána, ha ugyan tudod; mindenesetre vigyázz magadra! És hacsak egy mód van rá, ne kísérletezz erőszakkal!

—Meglátom majd, mit tehetek, Eunána! - válaszolta Liliána kitérően, azzal neki látott csomagolni.

A nagy szakadékig könnyen eljutottak, azután azonban nélkülözni voltak kénytelenek a terepjárót. Ráadásul nem is a legrövidebb úton mentek, hanem egy hosszabbon, kerülőúton, hogy lehetőleg kikerüljék az ellenséges csapatokat. Tudták persze, így is beleütközhetnek akármikor egy járőrbe... bár a boszorkányokat nem nagyon szokták zaklatni. De legjobb lenne, ha nem is találkoznának senkivel sem, mert az a legbiztosabb!

Liliána annyira így gondolta ezt, annyira nem vágyott semmiféle találkozásra, hogy kifejezetten boldog mosolyt csalt arcára az az esemény, mely másokat

legalábbis megijesztett volna. Nem sokkal azután ugyanis, hogy elhagyták a Nagy Szakadékot, messze előttük egy meteor csapódott a talajba.

Magát a becsapódást persze nem látták – nem voltak olyan közel. Ami tiszta szerencse, különben túl sem élik. Még így is megrendült a föld alattuk annyira, hogy seggre csüccsentek, s messze előttük annyi por repült a magasba, hogy kisvártatva, amint a porfelhő szétterült, még itt fölöttük is elhomályosította a napfényt, bár teljesen sötét nem lett.

—Remek! Arrafelé megyünk! - közölte Liliána ellentmondást nem tűrően, s kinyújtott kézzel mutatott nyílegyenesen a becsapódás felé.

—Miért? - kérdezte Azu röviden.

—Mert majdnem arra van, amerre mi igyekszünk.

—Nem értem, miért kéne csak *majdnem* arra mennünk amerre igyekszünk, amikor mehetnénk *pontosan* arra is, ami a célunk! Ne feledd Liliána, minden kitérővel időt veszünk!

—Hogyne, de ezzel nem sokat mert valóban majdnem útba esik. Ellenben remélhető, hogy ha netán voltak arrafelé ellenséges őrjáratok, azok a becsapódástól meghaltak...

—Erre csekély az esély, ez nem volt nagy meteor, s ha nem találja telibe őket...

—...vagy – folytatta Liliána – megijedtek, s elkotródtak arról a környékről. Ne feledd Azu, a meteorsújtotta területektől mindenki óvakodik, mert mindenki feje teli van hülye babonákkal!

—Ezt illetően igazat adok a babonásoknak, mert én sem szívesen laknék olyan helyen, ahová égi kő hullott!

—Most nem kell ott laknod, csak áthaladni a környéken. Gyerünk!

Több órán át botladoztak a sivatagban, szinte roskadozva a csomagjaik alatt, bár Azu lovagias módon átvette a lányok terhének jelentős részét. De hiába, se Liliána, se Kedveske nem szokott hozzá a hosszas gyalogláshoz, pláne nem ennyi málhával! Egyedül az volt a sikerélményük, hogy Kedveske láthatóan el tudta már viselni a nyílt térség látványát, bár igaz, mondta is Liliánának, hogy csakis amiatt, mert nem egyedül van most itt!

Aztán megpillantották a becsapódás gyűrű alakú törmelékhalomát. Azu már indult is oldalra, hogy megkerülje azt, követte őt Liliána is, de Kedveske így szólt:

—Én felmászom rá, megnézem, milyen mély!

—Felesleges kidöglesztened magadat, tartogasd inkább az erődet! - javasolta Azu.

—De amikor még sosem láttam közvetlen közlőről meteorkrátert! Úgy értem, frisset még nem! Menjetek csak, utolérlek benneteket, csak egy pillantást akarok vetni rá! - és már mászott is fel a törmelékhalmon.

—Mégvárunk inkább! - sóhajtotta Liliána.

Aztán hogy Kedveske felért, szinte azonnal heves kiabálásba kezdett az „öreg kislány”.

—Doddi! Doddi! Jaj csak hogy rádtaláltam! Mi van veled, élsz még, ugye élsz?!

—Mi történt, Kedveske?! - kiáltotta Liliána, de társnője válasza se méltatta, egyre csak Doddi nevét kiabálta-motyogta, változó hangerővel. Végül aztán Liliána is nekiveselkedett hogy felmásszon, s ezt látva így tett Azu is.

Odafent, a törmelékhalom gyűrűjének belső oldalából fura fémtárgyat láttak kimeredni, mely egy roncs helikopter volt. Természetesen ez csak Kedveskének mondott valamit, ő már korábban látott helikoptereket, jónéhányezer esztendeje, Liliána és Azu még nem. A helikopter ablakából egy férfi lógott ki, véres arccal,

bár ahogy Liliána megszemlélte, úgy vélte csak felületes horzsolásai vannak, nagyon nem sérülhetett meg. És lélegzik is.

Viszont nincs csőre.

—Ez egy ember. - mondta határozottan.

—Egy *micsoda*?! - kérdezte elképedve Azu.

—Ember.

—Emberek csak a mesékben vannak!

—De ha egyszer épp olyan mint egy ember! Látod te is!

—Ő Doddi, a szerelmem! Visszatért hozzám! Csak most baleset érte! Meg kell mentsem! Ez kötelességem is, egykor ő mentett meg engem, most én mentem meg őt! Húzzuk ki! - azzal megfogta a férfi karját, hogy meghúzza. A férfi nyögött egyet de nem tért magához, és nem is sikerült kihúznia a helikopter roncsából. — Segítsetek már! - kiáltotta Liliánának és Azunak.

—Ha ez valóban ember, akkor én nem kívánom megmenteni, sőt – öljük meg amíg tehetjük! - aggódott Azu.

—Szó sem lehet róla – ellenkezett Liliána – én mint boszorkány mondom neked Azu, hogy az emberek hamarosan seregestől mászkálnak majd errefelé, meg másfelé is, mindenfelé a környéken, és ha egyetlenegy is megölünk közülük, annak az lesz a vége hogy megharagszanak ránk, s akkor nekünk végünk! Igaza van Kedveskének, ezt az embert itt meg kell mentünk, és nagyonis jó, hogy ezt tehetjük, hogy megmenthetjük, mert ez kiváló lehetőség arra, hogy összebarátkozzunk velük! Ezt nem szabad elszalasztanunk! Fogd csak meg, és segíts kihúzni!

—Én nem kívánok emberekkel barátkozni, utálok a szörnyetegeket!

—Azu, én Liliána boszorkány megparancsolom neked, hogy húzd ki innen ezt az embert, s ha nem engedelmeskedel, bedugok egy villámot a seggedbe de azonnal ám!! - és most Liliána igazán boszorkányos tekintettel nézett a menedzser arcába, úgy, hogy az egészen megriadt.

—Jól van, jól van, na... de a te felelősségedre!

—Persze hogy az enyémre, ki máséra, amikor én vagyok itt a főnök?! Húzd már a szentségit, de óvatosan, különben legurul ez az egész roncs gép innen a mélybe!

Hát Azu kihúzta az embert a gépből, de ettől meg is változott a roncs súlyeloszlása, és valóban legurult a mélybe. Zuhanásakor magával sodort egy rakás követ és homokot is, ami odalént be is temette a roncsot. Ha nincs velük a kimentett ember, azt hihették volna, hogy csak álmodták az egész kalandot. De hát az ember ott volt... még ha nem is tért magához mostanáig. Liliána megvizsgálta.

—Amennyire megítélhetem, nincs nagy baja, semmi csontja nem tört el, de van néhány mély vágás rajta, úgy vélem egyszerűen sok vért vesztett! Bekötözöm. Te Kedveske tedd a szájához a kulacsodat, hadd igyék ha képes rá, az most jó lesz neki, hogy pótolja valamennyire a vérveszteséget!

Az ember tényleg szomjas lehetett, mert bár a szemét sem nyitotta ki, de mohón, sokat ivott. Aztán fel is húzgálták a lejtőn, majd a túloldalán le, hogy egyenes talajon pihenhessen – eközben bizony sokat nyögött a sebesült! Látszott, hogy fáj neki valamije, nem is kicsit. Liliána újra végigtapogatta, majd úgy módosította korábbi diagnózisát, hogy mégis van törése az embernek, s hozzá veszélyes: megrepedt a feje a tarkója környékén!

Mire ezt megállapította, hangok hallatszottak a távolból, s kisvártatva

férfiak és nők tűntek fel, akik egyre közeledtek. Közelebb érve Liliána nemegy régi ismerősét is felfedezhette a soraikban. Nem mutattak szépen: némelyikük rongyos volt, mások sebesültek is. Nagy tömegben közeledtek, bár voltak lemaradozók, így soraik messzire nyúltak, még ha a fő tömeg együtt is haladt. Azu rögtön kitalálta, miről van szó:

—Menekülők!

Így is volt. Megkérdezve őket, kiderült, hogy az ellenség akkora túlerővel támadt, hogy reménytelennek tűnt a védekezés, s így amikor szabad elvonulást ajánlottak nekik, a király beleegyezett. Hát ez az elvonulás! Megtarthatták ruháikat, fegyvereiket, vihetek magukkal némi élelmet – mást semmit.

—És még szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy a Katlan törzsnek csak a földjeink, épületeink kellettek, s nem ragaszkodott a kiirtásunkhoz! - sóhajtotta egy idős asszony.

—Ez részükről nem jószívűség volt, egyszerűen ők sem akartak több katonát veszteni a további harcokban! - vágta rá Liliána. —Hanem a nővéreim... velük mi van?! Ugye nem áldozta fel őket a sámán?! - kérdezte. Ám a kérdezett azt sem tudta, hogy egyáltalán szóbakerült korábban Fengi és Vui feláldozása. Liliána el is feledkezett az emberről, azt Kedveske mellett hagyta, és ide-oda futkározott a menekülők sorai közt, a rokonait keresve – végül aztán megtalálta teljes családját egy kupacban, ott gyalogoltak egymás mellett. Ott volt Fengi és Vui is.

—Hát - sóhajtotta ezt látva, még azelőtt hogy egyáltalán köszöntötte volna családját - azt hiszem hálás lehetek az ellenségnek! Időben támadt ahhoz, hogy megelőzze a nővéreim feláldozását! - azzal apjához még mindig nem szólt egy szót sem, ellenben így fordult Fengihez:

—Remélem, most már jössz velem a boszorkányokhoz?! És te is, Vui?!

—De Liliána, hogy is mehetnénk, amikor kötelességünk támogatni apánkat?! Ha már te olyan modortalan vagy, hogy nem is üdvözölted őt?!

—Nem, ugyanis haragszom rá, mert hallottam róla, hogy olyan idióta, hogy még örült is neki, hogy benneteket feláldoznának!

—Örömről szó sem volt lányom, de azért ez mégis megtiszteltetés... - kezdte édesapja, ám egy másik hang közbevágott. A sámán hangja.

—Hagyd ezt Góan, Liliána teljesen pogány lett, nem képes átérezni a megtiszteltetést, az efféle áldozat magasztosságát...

—De igen! - vágott bele most Liliána a sámán szavába. —Annyira átérzem, hogy e helyütt rögvést javaslok egy másik áldozatot! Ezennel feláldozlak én, Liliána, téged sámán az összes istenek számára! Ez a büntetésed, amiért nővéreim vérét akartad ontani! - azzal kezében felugatott a géppisztoly, és Rápi sámán holtan bukott a földre.

—Így ni! - sóhajtott elégedetten. —Ezzel is megvolnánk! - majd a sikoltozó, szétrebbenő zönökre förmedt:

—Ne féljete, nem ölök meg senki mást, ha nem támad rám vagy a szeretteimre! Még apámat sem ölöm meg, holott tulajdonképpen volna miért!

—Liliána, nagyon kegyetlen vagy. - sóhajtotta Fengi.

—Te meg nagyon hülye. El tudom képzelni, hogy még te is bedöltél annak a hülyeségnek, hogy a halálad segítene a háború sorsát megváltoztatni!

—És ha tényleg segített volna?

—Hát te bolondabb vagy mint hittem! Na mindegy, remélem a boszorkányok közt e bolondságot is kineveli majd belőled Eunána!

—És mi lesz a szüleimmel, meg mindenki mással?

—Mit tudom én, ez a király dolga! Gondolom, van valami terve arra, hogy hová igyekeztek!

—Semmi, csak a szerencsében bízok, hogy találunk valami élhető helyet a sivatagban.

—Abban hiába bízok, ami élhető hely van, az már mind foglalt... nekem viszont igenis van ötletem! Elvezetlek mindőtöket a boszorkányokhoz, és... hányan is vagytok?!

—Honnan tudhatnám én azt... de ahogy így elnézem, két-három ezer fő lehet a létszámunk.

—Hát a többiek?!

—Meghaltak, Liliána, vagy elfogták őket rabszolgának!

—Hm... ez szomorú, bár más értelemben szerencse, mert ennyi főt szerintem még el tudunk látni. Tehát eljöttök a boszorkányokhoz, aztán majd Eunána eldönti, mi legyen veletek. Gondolom, képesek vagytok ti is megtanulni az olyan alacsonyabbrendű munkákat mint a buditakarítás, napelemtábla-tisztogatás... és úgyis csak ideiglenesen kell hogy gondoskodjunk rólatok.

—Miért nem végleg?

—Mert hogy végleg mi lesz veletek, azt az *emberek* döntenek majd el!

—Emberek?! Miről beszélsz te, Liliána?

—Arról, hogy visszajöttek közénk az emberek! Egy emberrel máris találkoztam, bár sebesült. Gyere velem, mindjárt megmutatom! Őt természetesen el kell vinni Eunánához, hogy meggyógyítsa. De hamarosan jönnek közénk nem sebesült emberek is. Majd ők eldöntik, mi legyen veletek... sőt, az ellenséggel is, minden zönnel! De mit csodálkozol ezen Fengi, egyszer talán említettem már, hogy Eunána szerint én egy ember felesége leszek majd – na most én mondom azt neked, hogy te leszel hamarosan egy ember felesége! Majd én szerzek neked emberférjet! Természetesen olyat, aki mellett énekelhetsz is!

—Csakhogy én nem óhajtok egy szörnyeteg felesége lenni!

—Legkevesbé sem érdekel, mit óhajtasz – én, Liliána, igen, én, én magam óhajtom, hogy te egy ember felesége legyél! És ha apámnak engedelmeskedtél a házasságodat illetően, akkor nekem is engedelmeskedni fogsz!

—De ez teljesen lehetetlen, én már feleség vagyok!

—Legfeljebb megölöm a herceget. Ha él még.

—Él, nem halt meg a harcok során. Nem szeretném viszont, ha miattam gyilkolásra kerülne sor.

—Pedig az nálam könnyen megy, láttad a sámánnal is milyen egykettőre végeztem... szóval, szerintem az embereket nem fogja érdekelni, van-e férjed a zönök közt. Ha megtetszel egy embernek, az visz téged magával és kész.

—Félek az emberektől.

—De félhetsz a nyomortól is! Különben meg, gyere csak és nézd meg ezt az embert akit találtam, nem is félelmetes! - és kézen fogva maga után húzta a nővérét. Vui követte őt, sőt apja-anyja, egész rokonsága is.

—Ő lenne az az ember, akihez hozzá akarsz adni? - kérdezte Fengi, csodálkozva nézegetve meg a még mindig ájult férfi arcát.

—Nem, szerintem őt Kedveske már kisajátította magának! - nevetett Liliána.

—Igen, és időközben magához tért, és tudok vele beszélni azon a nyelven amit Eunána tanított nekünk, és megtudtam tőle, hogy a neve most nem Doddi,

hanem Dódi! De ez is mutatja hogy ő az enyém, mert most is majdnem ugyanaz a neve! - újságolta nekik lelkenedezve Kedveske.

—És felismert téged? - kételkedett Liliána.

—Nem, de ez nem is számít, a lényeg csak az, hogy megszeressen!

—Nem volt vad?

—Persze hogy nem!

—Látod Fengi, nem kell félni az emberektől!

—Akkor talán valóban nem, ha sebesült... de ha nem az?!

—Mindegy, a lényeg hogy most azonnal eszkábáljatok össze néhány lándzsából meg a ruháitokból egy hordágyat, aztán hozzátok az embert utánam! Én mutatom az utat! - rendelkezett határozottan Liliána. És a menekülők engedelmeskedtek neki, még örültek is, hogy lett végre egy határozott vezetőjük, akinek van valami konkrét célja. S bár a közelben volt a király is, aki hallotta, mint rendelkezik Liliána, de még ő sem szólalt meg, hogy mást parancsoljon. Egyelőre úgy tűnt, Liliána lett a maradék nép királynője!

És micsoda királynője! Mert amint a Nagy Szakadékon átkeltek, már terepjáróval vezethette népét a boszorkányok tanyája/bázisa felé! Ekkortól természetesen már Dódit sem hordágyon kellett cipelni, betették inkább a terepjáró hátsó ülésére. Ott még Kedveske is elfért vele együtt, mert ő olyan picike volt.

Dódi különben csak rövid időszakokra tért magához, szó sem lehetett róla, hogy megpróbáljon gyalog visszatérni a rakétájához. Még hosszabb beszélgetéseket sem volt képes folytatni. Hanem aztán a bázison Eunána azonnal a műtőbe vitette, megvizsgálta, sokkal alaposabban mint Liliána tette azt, s megállapította, hogy a férfinak koponyaalapi törése van.

—Ez veszélyes – mondta – de csak ha nem kezelik jól. Hát én megműtöttem, és szerintem már két hónap múlva egészséges lesz! Addig itt marad velünk. Ezalatt legalább a népedet is civilizálom valamennyire, Liliána.

—És azután mi lesz?

—Azután visszaküldöm az embert a népéhez! Természetesen veled és Kedveskével együtt.

—Lesz hová visszaküldeni?

—Lesz. Az emberek épp most szállnak le, nem messze attól a helytől, ahol Dódira rátaláltatok.

—Remélem, meg tudják védeni magukat... - dünnyögte Liliána.

—Egészen biztos vannak fegyvereik. - nyugtatta őt Eunána.

—Csakhogy én nem katonák támadására gondoltam.

—Hát?

—A szárazkórságra.

* * *

A járvány az emberekre három héttel azután sújtott le, hogy régészkedni kezdtek a romvárosban. Magas lázzal járt, verejtékezéssel, köhögéssel is, és a váladéktól eltömődött a beteg orra. Ezokból csak szájon át tudott lélegezni, de emiatt kiszáradt a torka. És a lélegzetvétel is fájt, mert úgy begyulladt a rekeszizom. Mégis, bár a betegség nagyon hasonlított egy igen rosszindulatú tüdőgyulladásához, a legrosszabb az volt benne, hogy a beteget iszonyú szomjúság gyötörte – szinte állandóan ivott volna! De hiába, mert azonnal kipisilte, sőt, inkább kiizzadta. A

szervezet sóháztartásának felborulását megelőzendő, a telep orvosa elrendelte, hogy a betegeknek enyhén sós vizet adjanak inni – készítettett is belőle gyorsan, jóelőre valami tízezer litert egy nagy tartályban, még matricát is tett rá:

! IVÓVÍZ A BETEGEKNEK !

Legelőször azok kapták el a betegséget, akik a romvárosban régészkedtek. Egyetlen nappal később azonban már ezerkétszáz új beteg volt a táborban, ennyi főnek természetesen kicsi lett az egyetlen, eddig felhúzott kórházépület a maga ötven férőhelyével. Az orvosok sorra járták a betegeket azok saját szobáiban, de hiába. Úgy találták, a penicillin mintha enyhítené a fertőzés súlyosságát, de el nem mulasztja teljesen.

—Végünk lesz, doki?! - kérdezte az orvostól Kidír, maga is lázasan.

—Azt nem tudom, de azt igen, hogy már én is rosszul vagyok, lüktet a fejem – holnap ilyenkorra melletted fekszem! - hangzott a válasz.

—De hát valamit csak lehetne tenni...

—Kipróbáltam minden antibiotikumot, de még a kórokozót sem találtam meg – ha vírus okozza, az antibiotikumok mit sem érnek! De szerintem jó esélyünk van az életben maradásra, amennyiben maradnak a telepeselek közt, akik nem betegednek meg, vagy csak sokkal később.

—Mert?

—Mert eddig még senki nem halt meg. Szerintem ha meghalunk, a kiszáradásba halunk bele. Amíg azonban van egészséges ápolószemélyzet, aki megítatja a beteget, addig az nem szárad ki... Aztán idővel a szervezetünk csak leküzdi a bajt... Na megyek is, ideje hogy betegágyról gondoskodjam a magam számára...

Kidírnek még volt annyi ereje, hogy utánaérdeklődjön, hányan betegedtek meg. Kiderült, hogy eddigre már minden tíz emberből nyolc elkapta a bajt, s a többiek is majdnem mind kezdik magukat rosszul érezni.

Hát ez nem úgy nézett ki, hogy lesz elegendő ápolószemélyzet... de ezen nem sokáig sajnálkozhatott, mert jött egy lázroham, és eszméletét veszítette. Utolsó gondolata az volt, hogy az axori expedíciónak vége. Bár akad néhány ember még a világűrben, az űrhajókban, de azok is elkapják a betegséget, ha lejönnek a felszínre. Belázasodnak, és végük, mert kiszáradnak. Nincsenek ápolók, így az emberiség más bolygón való megtelepedési kísérlete íme kudarcot vallott.

És mégis úgy tűnt neki, hogy van elég ápoló! Mert amikor időnként magához tért félig-meddig, akkor bizony időről-időre megítatta őt valaki! Még később egy gumicsövet tett valaki a szájába, amin át annyi folyadékot szívhatott magába, amennyit csak óhajtott, s amikor a cső kiesett ajkai közül, azt visszaigazgatták. Amikor makacsul ellenszegülő szemhéjait végre sikerült kinyitnia, ismeretlen leányt látott ágya körül sürgölődni, aki valami furcsa copfot hordott a tarkójánál.

Aztán egyszer csak elmúlt a betegség. Szinte egyetlen óra alatt. Egyik pillanatban még beteg volt, lélegezni is alig bírt, aztán egy egészen rövid, szinte csak pár perces átmeneti szakasz után lement a láza, s újra tisztán lélegzett, s magához is tért. Úgy érezte magát, mint aki hosszas fuldoklás után végre sikeresen a felszínre emelkedett a víz alól. És úgy érezte magát, mint akinek súlytalan a teste,

s csak lebeg a szellők szárnyán...

Jólesett volna még egy kicsit lengedezni, de komoly felelősséget érzett az expedícióért, pláne, mert hisz ez már nem is egy expedíció volt, hanem egy új nép, egy egész, bár kis ország, aminek ő a királya! S így azonnal tudatába tolakodott a kérdés: mi lehet a többiekkel?! Hányan éltek túl a járványt?!

Rém gyöngének érezte magát, de felült, s némi erőlködés után fel is állt. Azonnal elszédült, de végül sikerült állva maradnia. Az ajtó felé tett pár lépést, de még oda sem ért, az kinyílt, s belépett rajta az a lány, akit betegsége alatti félálmaiban többször látott, aki azt a furcsa copf-féleséget viselte. Amint a leány meglátta őt, azon nyomban térdre hullt előtte, sőt, a derekát is úgy meghajtotta, hogy homloka a padlón koppant, ugyanakkor viszont kiáltott is valamit, mire mögötte pár pillanat múlva megérkezett a szobába egy másik, hasonlóan „copfos” lány, aki nagyon igyekezhetett, mert futott. Ez a lány nem borult a földre, inkább szinte elszántan nézett Kidír szemébe, és így szólt, kissé furcsa hangsúllyal de jól érthetően:

—Az én nevem Liliána, ő pedig – mutatott a földre borult leányra – Fengi, a nővérem. Benned ugye a Kidír nevű embert tisztelhetjük, aki az emberek királya?

—Én... hm... igen, Kidír a nevem, és bizonyos értelemben mondhatjuk, hogy olyan királyféle volnék... bár a hatalmam korántsem abszolút. És te... ó hát igen, most már eszembe jutott! Hiszen az ott a tarkód mögött nem copf! Te egy bennszülött leány vagy, ugye? - és Kidír arra gondolt, persze hogy korábban nem jutott ez az eszébe! Hiszen a bennszülöttek testét csak a csontvázakból s egypár rém rondán összeaszott múmiából ismerték eddig – e két lány azonban annyira nyilvánvalóan *élő* volt, s hozzá vesztül *csinosak* is...

—Igen, én a te fogalmaid szerint bennszülött vagyok. - bólintott Liliána.

—És elfoglaltatok a telepünket, azért vagytok most itt?

—Dehogy. Azért jöttem néhányadmagammal, hogy felvegyük veletek a kapcsolatot, aztán amikor láttuk, hogy mint hulladoztok a szárazkórság miatt, elkezdtünk ápolni benneteket. Királynőm, Eunána úgy gondolta, nincs nagy bajotok, s idővel felgyógyultok, mert a vírus már nem erős, de csak ha megakadályozzuk a kiszáradásokat. Hát adtunk nektek inni. Most már úgy tűnik, nem is hal meg senki, aki eddig nem halt meg, s ez nagyon jó eredmény, mert mind megbetegedtetek, kivétel nélkül, de eddig csak nyolcan haltak meg a több ezer fő közül!

Kidírnek annyi kérdés tolt az ajkára, hogy alig tudta, melyikkel kezdje.

—És ő miért csókolgatja a földet? - kérdezte Fengi mutatva.

—Nem „csókolgatja a földet”, egyszerűen ő ilyen alázatos, igazából sokkal alázatosabb mint szeretném, s megilletődött, hogy az emberek királyával beszél. Bár tulajdonképpen nem beszél, mert ő még nem ismeri a nyelveket. Megengeded, hogy felálljon?

—Naná, sőt, megkérem rá! Ha ugyanis nem áll, nem látom, s nem gyönyörködhetek a szépségében!

—Megtisztelő, hogy tetszik neked a nővérem, de meg kell mondjam, időközben Fengi már nagyon összebarátkozott egy Bárlikú nevű férfival közületek, aki előbb tért magához mint te, s megegyeztek, hogy Fengi az ő feleségének tekinti magát. De nem ülhetnének le?

—Ó, dehogynem! Úgyis alig állok a lábamon! - azzal Kidír letelepedett az ágyára, s helyet mutatott két széken Liliánának és Fenginek is.

S ezután hosszas beszélgetésbe merültek, amiből megtudta, hogy már nem-

csak Fengi, de Liliána másik nővére, Vui is talált férjet magának, ő Kirmizigul személyében.

—Remek – mosolygott Kidír – így remélhetőleg megszűnik a féltékenykedés Bárlikú és apám közt, hogy melyiküké legyen Koncsi: Bárlikúé-e, vagy Kirmizigulé! De nem idős-e apám a nővéredhez képest? – kérdezte.

—De, egy kicsit, de nálunk elfogadott, hogy a férfiak akár sokkal idősebbek is, mint a feleségeik, és megtiszteltetés, ha valakinek egy ember lesz a férje! – hangzott a válasz.

Bár Kidír eredetileg olyan társadalmat akart létrehozni, ahol nincs férj és feleség, de most nem ellenkezett. A családtalanságot, úgy vélte, helyes csak emberi szereplőkre korlátozni. Azaz: ember férfi és ember nő közt nem lesz kikényszerített hűség, hivatalos családi kapcsolat. Miért is ne legyen azonban ilyen emberférfi és bennszülött nő közt, ha a bennszülött nők ezt szemlátomást óhajtják!

Megtudta azt is, hogy Dódi él, mert Eunána meggyógyította, s már vissza is tért a bennszülöttekkel együtt ide az emberek táborába. Ennek örült.

—De ő is elkapta a betegséget, javában ápolja őt a harmadik nővérem, Kiolé. – mondta Liliána.

—Túléli?

—Úgy néz ki... mindenesetre jó esélye van rá, elvégre vagytok majdnem nyolcezen, s ebből eddig csak nyolcan haltak meg, ők is az elején, amikor még nem voltunk itt, hogy ápoljunk benneteket! Ó igen, és Dódival van a Kedveske nevű barátnőm is, ő is ápolja, s neki meggyőződése, hogy Dódi nem más, mint egykori, Doddi nevű szerelmének valamiféle újjászületése, szóval Dódi a lehető legodaadóbb ápolásban részesedik!

—Hát annak örülök, hogy nem vagytok vérengzőek – sóhajtotta Kidír – mert amíg betegen kornyadoztunk itt, mindannyiánkat megölhettetek volna.

—Szoktunk háborúzni, de alapjában békés lények vagyunk, például még húst sem eszünk, kizárólag növényeken élünk! És ha benneteket megölünk, jönnek majd új, más emberek, s félhetünk azoktól. Remélem azonban, az hogy most segítettünk rajtatok, jó alapja lehet egy barátságnak. Nagy hasznunkra lehettek. Például van itt egy romváros a közelben – ha megnyitjátok robbantással a folyó város mellett elvezető ágát, hogy abban is legyen víz, élhetővé válna az a hely újra a számunkra! Meg még rengeteg mindenben segíthettek.

—Azon leszek hogy úgy legyen! – válaszolta Kidír ünnepélyesen. —S a teendőket veled kell megbeszéljem? Te valami főnökféle vagy a bennszülöttek közt, Liliána?

—Igen, tulajdonképpen igen, úgy is mondhatjuk. De különben is velem kéne mindent megbeszélned.

—Miért?

—Mert úgy illik, hogy egy jó házasságban a férj mindent megbeszéljen a feleségével.

—Úgy érted, hogy...

—Úgy értem. – bólintott a leány magától értetődő mosollyal. —Remélem, elég csinos vagyok ehhez, de különben is az a legbiztosabb módja két nép békés találkozásának, ha a vezetőik összeházasodnak, vagy te talán nem így gondold?!

S mert ekkora meggyőző erőnek Kidír nem tudott ellenállni, pláne mert a meggyőzőerőt a lány szépsége is fokozta, emiatt rábólintott:

—Bölcsen szólottál, édes kis feleségem!

Úgy tűnt tehát, minden remekül alakult, és valóban remekül is folyt minden, az emberek még a folyót is újra elvezették a romvároshoz, így a Csillag törzsnek lett újra hol laknia. Ám a nyugalom nem tartott csupán egy hónapig. Mert kiderült, hogy a nagy békés egymásratalálásban tökéletesen elfeledkeztek egyvalakiról, s ez a valaki nem más volt mint Koncsi!

Koncsi ezt az egész időszakot szinte egyfolytában végigsírta.

—Minek is gyógyultam meg, minek ápoltak, hagytak volna békésen megdögleni! - szipogta duzzogva, szobája magányában. —Sőt, már Kidír is minek mentett meg engem a börtönből az anyabolygónkon! Minek hozott egy olyan bolygóra, ahol még a leghétköznapiabb bennszülött leányok is könnyedén leköröznék engem éneklés terén, nem is beszélve az olyan igazi őstehetségekről, mint ez a Fengi vagy ez a Vui! De szerintem Liliána is lekörözne engem, ha érdekelné az éneklés! És még hány de hány ilyen lehet! Ezek mellett még csak tehetséges énekestanuló sem lehetek, ezeknek a torkában egy egész szimfonikus zenekar rejtezik, és ó, anyám, hogy milyen hajlításokat tudnak! Rám semmi szükség, igen, minek éljek, nincs már igény a munkámra, az énekemre, az életemre, meg kéne döglenem, igen! Korábban nekem udvarolt Bárlikú is, meg Kirmizigul is, és még sokan mások, de most mindenki a vadnőcskék után szaladgál, ó jaj nekem, minek élek, minek is jöttem a világra, miért nem születtem meg már rögvest abortumként!

Addig-addig szomorkodott, mígnem nagyon illetlen dologra vetemedett: *gondolkodni kezdett!* Márpedig annak sosincs jó vége, ha egy segghülye valaki gondolkodásra adja a fejét, holott Bárlikú is, Kidír is egyaránt úgy vélekedtek Koncsiról, hogy a lány lehet nagyon szép, lehet nagyon jóhangú, még szorgalmas is, de ami az eszét illeti, ott igazán nincs bőségesen ellátva agyi kapacitással! Mindenesetre most Koncsi komolyan elkezdte tornáztatni azt a keveset ami volt neki nyaktól felfelé, és arra a következtetésre jutott, hogy ha ezen a bolygón már nem terem a számára babér, ha itt már nem arathat sikereket, akkor nem tehet mást, és vissza kell menjen a Vente bolygóra! Igaz, őt ott elítélték olvasnitudás miatt, de önkéntes visszatérését látva talán megbocsátanak neki, s hagyják, hogy újra énekeljen!

S így egy nap beült az egyik űrhajóba, magára zárta az ajtókat, majd... majd Kidír műszerpultján megszólalt az ellenőrzőcsengő, jelezve, hogy valaki startra készülődik. Minthogy ő tudta, hogy senkinek nem adott indulási parancsot, azonnal adásra kapcsolt. A monitoron Koncsit pillantotta meg, amint könnyes szemmel a képernyőt bámulja. Hogy azon mi volt, azt Kidír nem láthatta a kamerával, de mert tudta hogy Koncsi mit sem ért a navigációhoz, feltételezte, hogy az elektronikus sűgöt böngészheti a lány, hogy rájöjjön, miként repülhet.

—Hová igyekszel, Koncsi? - kérdezte tőle csodálkozva.

—Haza! - rezzent össze a lány, aki eddig azt sem tudta, hogy „adásban van”.

—Nem értelek, neked már itt van az, hogy „haza”!

—Nem igaz! - és Koncsi könnyei ömleni kezdtek. —Itt minden bennszülött nagyobb énekesi tehetség, mint én valaha is leszek! Én vissza akarok térni a Vente bolygóra, én énekesnő akarok lenni, nem megtúrt kis senki... nem akarom, hogy majd visszaminősítsenek valamiféle mosogatóleánnyá, mert már nem kell senkinek a hangom, a tehetségem... hagyj is békén Kidír, nem tudsz lebeszélni!

—De ott téged kivégeznek!

—Talán mégsem, és megbocsátanak.

—És ha nem?!

—Vállalom a kockázatot!

—Nem értesz az űrhajó vezetéséhez, elveszel a világűrben!

—Ezt a kockázatot is vállalom!

—De Koncsi, ezeket az űrhajókat nem úgy tervezték, hogy vissza is tudjanak repülni, nincs annyi üzemanyaguk!

—Az sem érdekel, meghalni is jobb, mint így élni, hogy haszontalan, semmitérő ingyenélő lett belőlem!

E beszélgetést hallotta az épp Kidírnél időző Liliána is, és most így szólt:

—Hagyd, Kidír, hadd tegye tönkre a sorsát! Az ő élete, joga van hozzá! Koncsi hülye, s aki hülye, az haljon meg! Azt mondd inkább drágám, kit tudsz ajánlani Koncsi helyett, hogy eljátssza egy film hősnőjének főszerepét!

—Miféle filmét?

—Tudod, Eunána memóriájában rengeteg régi történetet találtunk mi boszorkányok, emberek által írt történetet, még a Nagy Katasztrófa előttről, és ezek némelyikét szórakozásból megfilmesítettük. De ez sosem volt az igazi, mert itt emberi szerepekről volt szó, de az embereknek nincsenek csőreik mint nekünk, s néhány filmszerep kedvéért mégsem amputáltathatjuk le a csőreinket! Szóval, eddig nem sok filmet csinálhattunk, s ami van, az is rossz, mert látszik, hogy zön játszik emberi szerepet! Emberi színészekre volna szükségünk! Eredetileg elsősorban Koncsira gondoltam, mert ő mint embernő, kiválóan képes lenne eljátszani bármilyen női szerepet, de hát ha megőrült és ilyen költséges és kacifántos módon óhajt öngyilkos lenni, hogy nekiered vaktában a világűrnek egy űrhajóval, akkor ez az ő dolga, s róla lemondhatunk. Kell találnunk másvalakit, aki...

—Izé... ez komoly?! - kérdezte érdeklődve, felvillanyozódva Koncsi.

—Persze hogy komoly! Ha te nem vagy hajlandó színészkedni, más kell helyetted, ez tiszta sor, ezt egy olyan hülye is mint te, képes talán belátni, ha megerőlteti a felfogóképességét!

—Úgy érted, lehetnék színésznő, ha maradnék itt az Axoron?!

—Hát ugyan ki más lehetne színésznő, ha nem te, amikor neked már bőséges gyakorlatod van abban, miként kell viselkedni kamera előtt! Akármilyen szép és akármilyen jóhangú legyen is egy zön lány, csakis zön szerepeket játszhat el a csőre miatt, emberi szerepeket nem! Nagyon ritkán alkalmas csak rá, s akkor is copfnak kell álcázni a csőrét, ami rém bonyodalmas! Színésznőként tied a pálya, Koncsi, s nem hiszem hogy sok vetélytársad lehetne!

—Máris úgy döntöttem, hogy maradok! - mosolygott a könnyein át Koncsi. — Remélem, Kidír megbocsátja a szökési kísérletemet!

—Szóra sem érdemes, egyszerűen túl hülyének tartalak ahhoz, hogy képes legyek komolyan haragudni rád! - legyintett a fiatalember.

—Hát igen, most magam is azt hiszem hogy alaposan rászolgáltam a „hülye”-minősítésre! - ismerte el Koncsi önkritikusan. —Akkor máris kikászálódok az űrhajóból, csak azt kérem Liliánától, mielőbb ossza ki nekem az első filmszerepemet!

Kidír bontotta a vonalat, majd ezt kérdezte Liliánától:

—Miért nem szóltál már korábban Koncsinak erről, hogy színésznőként számítsz rá?

—Mert nem is számítottam rá. Vannak százszor fontosabb dolgaink is, mint a filmművészet felkarolása. Most találtam ki az egészet.

—Ügyes vagy és aranyos is, hogy így a szíveden viseled a sorsát.

—Természetesen örülök, ha Koncsi is jól érzi magát, de igazából azt tartottam a legfontosabbnak, hogy semmiképp se térjen vissza, mert akkor megtudják nálatok a Vente bolygón, hogy itt miféle társadalmat építtek... és nekem nem hiányzik, hogy holmi büntetőexpedíció jöjjön utánatok, most az elején amikor még nem vagytok erősek, legyőzzön benneteket, s olyan társadalmat kényszerítsen ránk bennszülöttekre, ahol a nők annyira el vannak nyomva, mint nálatok, amiről meséltél Kidír! Sőt, én annak örülnék a legjobban, ha egyszer elég erősek lennénk ahhoz, hogy mi térjünk vissza a Vente bolygóra, s felszabadítsuk annak nőit!

—Bár nem az én életemben történik meg majd ez, de erősen hiszem, hogy eljön annak is az ideje! - válaszolta Kidír, azzal elmosolyodott, majd átölelte és megcsókolta ifjú feleségét.

Vége

Elkezdve: 2006.01.22., 09 óra 10 perc

Befejezve: 2008.11.21., 15 óra 53 perc